

ANGYALI GONOSZ

WENDY HIGGINS

Dream
válogatás

WENDY HIGGINS

ANGYALI
GONOSZ

Dream válogatás

Irta: Wendy Higgins A mű eredeti címe: Sweet Evil

Fordította: Béresi Csilla

Szerkesztő: Nemcsók Adrienn, Vajna Gyöngyi Nyelvi korrektor:

Vajna Gyöngyi Műszaki szerkesztő: Szuperák Attila

© Wendy Higgins 2012 © Béresi Csilla 2013 © Maxim Könyvkiadó Kft. 2013

A kiadvány a HarperCollins Publishers engedélyével készült.

Borítófotó: © Howard Huang, © Maureen Farrelly és Cassady

Rose Bonjo, Lunalarosa Photography Borítóterv: Tom Forget

ISSN: 2063-6989

ISBN: 978 963 261 347 5 (puhatáblás), kiadói kód: MX-840

A műben szereplő idézeteket fordította: Jánosy István, Mészöly Dezső.

Kiadja: Maxim Könyvkiadó Kft.

Cím: 6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H

Tel.: (62) 548-444, fax: (62) 548-443, e-mail: info@maxim.co.hu

Felelős kiadó: Puskás Norbert

Nyomda: Generál Nyomda Kft., felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített változata kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában - akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást - nem sokszorosítható.

Mamámnak, Nancy Parrynek, aki mindig azzal biztatott, hogy egyszer még író leszek

ELŐSZÓ

A MÁRIA ANYÁNK KOLOSTOR LOS ANGELESBEN

ÚGY TIZENHAT ÉVVEL EZELŐTT...

Az újszülött hangosan sírt, miközben a bába bebugyolálta, és sielve átadta Ruth nővérnek. A zárda legidősebb apácája még így, öregen is királyi méltóságot sugárzott, ahogy a kicsit csitítgatta, igyekezve távol tartani őt halott anyjától.

A fertőtlenített helyiség sarkában egy kopaszra nyírt, kecskeszakállas férfi állt, onnan figyelte az eseményeket. Arca elkomorodott, amikor a fiatal bába az ágyon heverő nő élesztgetésébe kezdett.

A mellkast nyomkodva homlokán kiütött a verejték.

- Hol az orvos? - csóválta a fejét ijedten. - Már ide kellett volna érnie!

Nem látta a csillogó párát, ami előgomolygott a beteg mellkasából, majd egy ideig ott lebegett még a test felett, a férfi azonban igen.

Csodálkozva nézte, mikor újabb, az előzőnél is kifejezettebb gomolyag tört elő a tetemből. Vakító, szárnyas fehérség volt. Ruth nővérnek leesett az álla meglepetésében, majd levette válláról a kislányt, és felmutatta a szellemlények felé.

A nagyobbik fölé hussant, és megcsókolta a kicsit; csókja lágy volt, akár a szellő. Aztán a sarokban álló férfi felé tartott, aki most felé nyúlva felzokogott. Könny gördült végig az arcán, mielőtt elfojtotta volna érzéseit.

A szellemalak még egy pillanatig előtte lengett, majd karjába kapva gyöngébb társát tovasiklott, mint akit hátára kapott egy fuvallat.

- Nagyon sajnálom! Nem... nem tudom, mi történt.

A bába hangja és keze remegett, ahogy betakarta a lepedővel a nő apró testét. Aztán keresztet vetett, és behunyta a szemét.

- Mindent megtett, amit tehetett - mondta kedvesen Ruth nővér. - A sors akarta így.

A néma, félelmetes külsejű férfi az ágy helyett most az újszülöttet nézte.

Ruth nővér némi habozás után mutatta csak felé a gyermeket.

A kicsi most felsírt, és kinyitotta barna szemét. A férfi arcvonásai megenyhültek egy alig észrevehető pillanatra.

Hanem már a következő másodpercben kivágódott az ajtó. A bába felsikoltott. Zsaruk lepték el a szűk helyiséget. Ruth nővér a falig hátrált, s szorosan magához ölelte a kisbabát.

- Szent isten! - suttogta.

A sarokban álló férfi azonban közömbösen fogadta, hogy a rendőrök körbevették.

- Jonathan LaGray? - kérdezte a rendőrtiszt. - Akit John Gray-nek is neveznek?

- Én vagyok az - vetette oda a férfi rekedtes hangján, miközben vészjósló, gonosz mosoly suhant át ráncos arcán.

Nem tanúsított ellenállást, mikor a zsaruk megbilincseltek, és felolvasták a jogait.

- Letartóztatjuk, amiért illegális drogkereskedelmet folytatott az országon belül és a határainkon túl is...

Miközben bűneit sorolva elvonszolták, újra a kislány felé fordult, merev, gúnyos mosollyal.

- Állj ellen a drogoknak, érted, kölyök!

Ezzel eltűnt szem elől, és a kicsi újra felsírt.

ELSŐ FEJEZET

HAZUGSÁGOK ÉS BUJASÁG

Folyton a farmerszoknyám szélét húzkodtam lefelé. Igyekeztem megállni, hogy az ujjatlan topom vállpántját is igazgassam, miközben a sorban arra várakoztunk, hogy bejussunk a koncertre. Pucérnak éreztem a vállamat és a karomat. Ezt a szerelést Jay nővére választotta a számomra a tizenhatodik születésnapomat megelőző ajándékként. Jay pedig jegyeket szerzett a koncertre, amelyen több helyi banda mellett új kedvence, a Lascivious* is fellépett. Már a nevük is ellenük szólt, mégis mosolyt erőltettem az arcomra Jay kedvéért.

Elvégre is a legjobb barátom volt. Az egyetlen barátom.

A gimiben azt hitték, több is van közöttünk, de tévedtek. Nem úgy néztem rá, és nem volt kétséges, hogy én se jövök be neki.

* *Buja, kéjes.*

A szó szoros értelmében *láttam* is az érzéseit. Át is éreztem mindet, feltéve, ha engedélyeztem magamnak.

Jay most elemében volt, ujjaival izgatottan dobolt a csípőjén. Izgalma vakító sárgás-narancssárgás fénykörrel fogta körül. Átvettem a jókedvét. Beletúrt rövidre nyírt szőke hajába, majd pelyhedző állát simogatta. Fiú létére alacsonynak számított, de még így is jóval magasabb volt nálam.

Zsebéből ütemesen doboló dallam bömbölt elő. Bambán rám vigyorgott, fejét ingatva a ritmusra. Jaj, csak el ne kezdje itt nekem! Menten elsüllyedek a szégyentől.

- Kérlek ne! - szóltam rá.

Ő azonban meg se hallott, úgy rázta veszettül a csengőhangra, vonagló vállal és csípővel. Körülöttünk meglepetve félreálltak az emberek, aztán nevetve megéljeneztek. Kezemet a szám elé kapva takartam el zavart mosolyomat. A dallam vége felé meghajolt közönsége felé, majd kiegyenesedett, és fogadta a hívást.

- Apám, még mindig a sorban veszteglünk. Te hol vagy? Mi van veled? - Á, akkor Gregoryval beszélhet! - Elhoztad a CD- inket?... Rendben, okés. Akkor bent találkozunk.

Ezzel zsebébe süllyesztette a mobilt.

Megdörgöltem pucér karomat. Isteni tavaszi napunk volt itt, Atlantában, de menten hűvösödni kezdett, amint a nap lebukott a toronyházak mögé. Mi északra laktunk, egy órányira innen, egy kisvárosban, Cartersville-ben. Fura érzés volt Atlantában lenni, főleg este. Fölöttünk kigyulladt az utcai lámpák fénye, s a tömeg is hangosabb lett, ahogy sötétedett.

- Ne nézz oda - mondta Jay -, de az a csávó három óránál teged fixíroz.

Nyomban odanéztem, mire Jay felmordult. Nem győztem csodálkozni, hogy a srác tényleg engem bámul. Noha kissé vérekes szemmel. Felém biccentett, én pedig elfojtottam kamaszos vihogásom, ahogy elfordítottam a fejem. Zavaromban sötétszőke hajamat kezdtem el babrálni.

- Beszélhetnél vele - javasolta Jay.

- Szó sem lehet róla!

- Miért nem?

- Mert... be van tépve - súgtam oda.

- Honnan tudod?

De hát tudtam. Az érzelmeket kifejező színek elhomályosodtak, ha valaki bedrogozott. Ennek a srácnak is elmosódtak a színei, és ezzel keveset mondok.

Hogy az aurát színesen láttam, és így olvasni tudtam az érzelmekben, olyan képesség volt, amelyet kiskoromtól birtokoltam. Nem volt könnyű eligazodni a színek között, ahogy az érzelmekben sem, mert már a különböző árnyalatok is mást jelentettek. Leegyszerűsítve azt mondhatnám, hogy a pozitív érzések mindig színesek voltak, az élénk színektől a halványig terjedő skálán. A negatívak ezzel szemben a fekete eltérő tónusait öltötték magukra, néhány kivételtől eltekintve. Az irigység például zöld volt, a büszkeség lila, ha pedig begerjedt valaki, az vörös. Na, ebből épp eleget láttam.

A színeknek ez a folytonos változása elbűvölt. Néha lassú volt, máskor azonban gyors egymásutánban követték egymást. Igyekeztem megtartóztatni magam, és nem olvasni mások érzéseiben, mert tolakodásnak tartottam. Senki nem tudott erről a képességemről, még Jay és a nevelőanyám, Patti sem.

Lassan mozgott a sor a klub ajtaja felé. Megint a szoknyámat igazgattam, azt méregetve, mennyire illetlen vagy sem a hossza. *Minden rendben, Anna.* Legalább a lábszáram tűrhetően izmos volt újabban, nem olyan pipaszár, mint régen. Noha gyerekkoromban Csontkollekciónak és Gebének csúfoltak, nem zavart az alakom, pontosabban a nőies idomok hiánya. A bélelt melltartó sokat segített, és oldalamon a két bemélyedés is elment derék-nak. Öt hete elkezdtem rendszeresen futni, miután azt olvastam valahol, hogy „a test a lélek temploma”.

Az ép testtel tehát ki volt pipálva.

Ahogy pár lépéssel arrébb mozdultunk, Jay elégedetten dörzsölgette a tenyerét.

- Hallod-e, odabent majd talán veszünk magunknak piát - mondta.

- Nem iszom alkoholt! - vágtam rá nyomban, és menten hevesebben vert a szívem.

- Persze, tudom. Csak semmi alkohol és semmi drog. Az égvilágon semmi!

Engem utánozva a szemhéját rezegtette, majd oldalba bökött, jelezve, hogy csak ugrat. Mintha bármi szemétség telt volna tőle! Tudta viszont, hogy mindenféle élvezeti szertől betegesen iszonyodom. Elég volt most is szóba hozni a szeszt és a drogot, és máris kiakadtam, kellemetlen, szinte fizikai reakciót váltott ki az említésük; valami elemi erejű taszítást és vonzást éreztem egyszerre. Mélyet lélegeztem, hogy lenyugodjak.

Végre már a sor elejére kerültünk, ahol egy fiatal kidobó kiskorúságomat jelző szalagot kötött a csuklómra. Mielőtt a bársony

kordont felemelte volna, tetőtől talpig végigmért, majd tekintete megállapodott derékig érő hajzuhatagomon. Alábújva átjutottam rajta, Jay-jel a sarkamban.

- A francba is, Anna, felőlem nyugodtan bepasizhatsz ma este - ordított a hátam mögött nevetve Jay, mert a teremben, amely zsúfolásig tele volt emberrel, bömbölt a zene.

Tudtam, hogy fel kellett volna kötnöm a hajam, mielőtt idejöttem, de Jay nővére rábeszélte, hogy engedjem le. Sietve előrevettem és befontam hát, majd szétnéztem a tömegben, enyhén beparázva a lármától és az érzelmek sokaságától.

- Ha tetszenék a srácoknak, az csak azért van, mert nem ismernek - feleltem.

- Utálok, ha ilyeneket mondasz! - csóválta a fejét Jay.

- Mármint milyeneket? Hogy olyan vagyok, mint senki mást - igyekeztem tréfára venni a dolgot.

Azt a fordulatot használtam, ahogyan mi, déliek a lökötteket szoktuk nevezni, hanem erre meglepetésemre a harag szürke felhői törtek el ő Jay mellkasából, aztán sisteregve elenyésztek.

- Ne beszélj így magadról! Hisz csak félszeg vagy.

Valami hibáztott velem, és ezt mindketten tudtuk. De nem akartam felhúzni Jay-t, különben is, nevetséges lett volna torunk szakadtából lelkizni.

Most előhúzta zsebéből a mobilját, és megnézte a kijelzőt, ahogy a kezében vibrált. Vigyorogva nyújtotta át nekem. Patti volt az.

- Halló.

Befogtam a fülem, hogy halljam, amit mond.

- Csak tudni akartam, hogy megérkeztél, drágám. Hú, de nagy ott a zshivaj!

- Hát igen! - kiabáltam teli tüdőből. - Minden rendben. Tizenegyre otthon leszek.

Életemben először jártam ilyen helyen. Legeslegelőször! Jay maga könyörgött el Pattitól, és valamiféle csoda folytán megkapta a beleegyezését, noha a nevelőanyám egyáltalán nem volt oda az örömtől. Egész nap olyan ideges volt, mint a macska az állatorvosnál.

- Maradj mindig Jay mellett, és ha idegenek próbálnak veled ismerkedni, hát...

- Tudom, Patti. Ne aggódj, jó? Senki nem kíváncsi rám. Nehéz volt ebben a lármában és tülekedésben nyugtatgatni őt.

A DJ bejelentette, hogy a Lascivious öt perc múlva színpadra lép.

- Mennem kell - mondtam Pattinek. - Mindjárt kezdődik a koncert. Semmi bajom nem lesz, hidd el!

- Jól van, angyalkám. Mi lenne, ha felhívnál hazafelé?

Nem javaslat volt ez, hanem utasítás.

- Rendben. Szeretlek. Szia.

Kikapcsoltam a mobilt, mielőtt Patti önvédelmi fogásokról vagy más örültségről kezdett volna beszélni. Alig tudtam elszabadulni ma este otthonról, olyan hosszú volt az intelmek listája. Azon sem lepődtem volna meg, hogy Patti van olyan paranoid, és titokban a nyomunkba ered.

- Gyere!

Megragadtam Jay kezét, és utat vágtam magunknak a tömegben. Jócskán vegyes társaság volt: a punkoktól a gótokon át az egyetemistákig. Sikerült is kiverednem magunknak egy helyet közvetlenül a színpad előtt, a sarokban. Egyeseket fel is háborított a tolakodásunk, amit én sűrű bocsánatkérésekkel igyekeztem enyhíteni. Úgy éreztem, tartozom Jay-nek azzal, hogy legelől lehessen, ha már idehozott.

A fából ácsolt színpad ugyanolyan lerobbant volt, mint minden más az épületben. A szűk kis klub belső tere dobozra emlékeztetett, noha nagy beltéri magassággal. Vegyük ehhez hozzá a tömeget és Georgia állam valamennyi tűzvédelmi előírásának megszegését.

Épp sikerült bezsúfolódnunk a helyünkre, amikor a DJ felhívította a közönséget, hogy hallgasson el, mert a Lascivious következik. A bandát lármás éljenzés fogadta. Az első dalban ráismertem arra, amit néha Jay szokott lejátszani a kocsiában a sulifelé menet. Szokásos tartózkodásomat feladva azon kaptam magam, hogy magával ragad a zene. Én is együtt ringatóztam és teli torokból együtt énekeltem a többiekkel. Jay ugyanezt tette. Totál jó buli volt! Együtt csápoltam a tömeggel, annyira magával ragadott a körülöttem állók lelkesedése.

- Apám! - kiáltotta felém Jay az első dal után. - Ezek. Tök. Szuperek!

A második dal lassúbb volt. Kissé lenyugodva szemügyre vettem az együttes tagjait. A frontemberük nagyon el volt telve magától. Sötétlila aurája csaknem teljesen magába nyelte szűk trikóját és testhezálló farmerét. Felfelé álló merev tincseit féloldalásra fésülte. Úgy szorongatta a mikrofont, mintha a csaja lenne. A ritmus most felforrósodott és dobszólóban folytatódott. Miközben a közönség tovább csápolt, megnéztem magamnak a dobost.

Egyszerre több mindent is észrevettem rajta. A dolgára figyelt,

arra, hogy tökéletesen verje a ritmust. Ahelyett azonban, hogy átetsző színek örvénylettek volna körülötte, mindössze vérpiros csíkok szántották sugárirányban a szegycsontját, akár egy szupernóva robbanásakor. Különben nem látszott az aurája. Huh, ez furi volt! Ám még mielőtt fennakadhattam volna ezen, tekintetem megállapodott az arcán.

Azannyát!

Haláli volt! Eddig nem értettem, miért mondják ezt valakire a csajok. Nos, ez a srác valóban olyan volt, hogy abba bele lehetett halni.

Tovább méregettem, nem találok-e valami hibát rajta.

Barna haj, érdekesen vágva: oldalt és hátul rövid, a fejtetőn azonban hosszabb; ez lógott be a homlokába. A szeme vágása keskeny, a kelleténél kicsivel sűrűbb szemöldök... de hát kit akartam én átrázni? Izekre szedhettem, de még a lapos oldalpillantásai is elvették az eszemet.

Volt valami koncentrálttság a játékában; mintha minden szenvedélyét a zenébe ölné, és semmi más nem számítana neki, csak ez. Egészen elmerült a ritmusban, együtt élt vele, isteni volt! Karját és arcát ellepte a verejték, amely benedvesítette és sötétebbnek mutatta a haját a halántékánál.

Korábban soha nem tapasztalt, azonnali fizikai vonzódást éreztem iránta. Elemi erejűt. Eddig is észrevettem a jó fej srácokat, az érzéseik észlelése azonban többnyire elvonta a figyelmemet a személyükről.

Mivel azonban ezúttal nem zavart a dobos aurája, elbűvölten legeltettem szemem a bicepszén és az alkar izmainak játékán, ahogy pontosan kimért mozdulatokkal püfölte a dobot. Részegítő volt ez a ritmus, mintha egyenesen az idegvégződéseimet érte volna a dobverő. A srác minden porcikája együtt mozgott a zenével, arcán magabiztos figyelem ült.

Újra megnéztem magamnak azt a szupernóvát a mellkasán. Soha ilyet nem pipáltam! Nem hittem, hogy egyetlen fickós gondolata maradt volna, most, hogy teljesen elmerült a zenében. Kísérteties volt! A dal a cintányér összecsattintásával ért véget. A dobos ekkor megpörgette ujjain a két dobverőt, aztán a hóna alá csapta őket. Jay hujjogva éljenzett, ahogy mindenki más is a nézőtéren. Ledöbbenve álltam ott.

- Jól szórakozol? - kérdezte Jay.

- De még mennyire! - mondtam, továbbra is a dobost lesve, aki most kisimította homlokából azt az előrehulló hosszabb hajtincset, úgy nézett le arra a két csajra, akik a színpad túloldaláról

sivalkodtak felé.

Az ajkán játszó fanyar félmosolynál lehengetlőbbet életemben nem láttam. Repeső szívvel csodálgattam. A két csaj visongva ugrándozott előtte; félő volt, hogy a cicijük kibuggyan köldökükig érő dekoltázsukból. A dobos mellkasán valamicskét kiszélesedett a szupernóva. Kellemetlen, mardosó, zsigeri érzés volt ezt látni - megint valami új. Azt akartam, hogy ne a csajokkal foglalkozzon.

Csak nem vagyok féltékeny? Atyavilág!

- Nem igazság! Egyeseknek minden kijut - mordult fel Jay, követve a pillantásom irányát.

- Hogyan? - néztem rá, mert a megjegyzése megtörte révületemet.

- Ez a dobos srác. Övé a világ. Kurva jó zenész, bomlanak érte a csajok, az apja egy pénzeszsák, és ha mindez nem volna elég, az angol kiejtése sem semmi!

Akaratlanul is megmosolyogtam irigységgel elkeveredő rajongását.

- Hogy hívják? - kiáltottam oda neki, mert már elkezdődött a harmadik szám.

- Kaidan Rowe-nak. Látnod, még ez is. A neve is tök menő. A szemétnek!

- Hogyan írják a nevét?

Kydent tippeltem.

Jay kibetűzte.

- Aj, mint a táj-kaja.

Étvágygerjesztőbb volt annál. Uhh, miket nem gondolok! - fedtem meg magamat.

A név ismerős volt. Soha nem láttam még a srácot, de hallottam már róla.

- Milyen idősök? - biccentettem a banda felé.

- Alsósok - üvöltötte a fülembe Jay.

Ezt nevezem! Egy évvel voltak csak idősebbek nálunk, és máris ennyire kifutották magukat. Jay úgy vélte, hogy most érkezett el az ő idejük. Kijött egy kislemezük Los Angelesben, és a nyáron turnéra készültek a környéken. Jay rajongott értük.

Mögöttünk mozgolódás támadt. Hátrafordulva Gregory kerek arcát és göndör haját fedeztem fel, amint rikító hawaii ingében felénk törtetett a tömegben. Ő volt Jay tettestársa. Írtak együtt pár számot, és mindketten bolondultak a zenéért. Az volt csak a baj, hogy egyikük sem tudott énekelni. Egyáltalán nem volt hangjuk.

- Jó, hogy jössz, G!

A két srác férfiasan lekezelt és a másik mellkasába öklözött a rendelkezésükre álló szűk helyen. Gregoryval odabiccentettünk egymásnak. Meglepve és kissé bepöccenve észleltem, hogy a lábamat megnézve vörösebbre váltott az aurája, ám ez a szín hamar elenyészett, mikor újra Jay felé fordult.

- Apám, ez tök jó! - lelkesedett Gregory a maga vaskos georgiai táj szólásával. - Most beszéltem Douggal... tudod, az egyik kidobóval... aszondta, be tud vinni minket a színpalak mögé!

Ezt hallva önkéntelenül is elszorult a szívem.

- Király! - örvendezett Jay. - Hol vannak a CD-k?

Gregory felmutatta a szerzeményeiket tartalmazó két CD-t. Jó számok voltak ezek, mégis megijesztett a gondolat, hogy a Lascivious kezére kerülhetnek. A bandát bizonyára elárasztották a kezdők a műveikkel. Rossz volt arra gondolni, hogy Gregory és Jay fáradságos munkájának eredményét is félrelökik majd a többi közé. De a két srácot most a boldogság sárga aurája vette körül, nem tehettem mást, mint hogy együtt örültem velük.

A harmadik dal is véget ért. Kaidan még utoljára rávert a cintányérra, hóna alá csapta a dobverőket, és kisimította homlokába hulló csapzott haját. Ahogy lehajolt egy vizes palackért, találkozott a tekintetünk. A lélegzetem is elállt ijedtemben, és a láрма körülöttem az éter fehér zajává változott. A dobos mellén egyetlen szemvillanásra felvillant a bujaság csodás szupernóvája, de már a következő pillanatban ráncba szaladt a homloka, és gyanakvóan összeszűkülött a szeme. Mindenhová nézett, csak rám nem, végül a tekintete ismét az arcomon állapodott meg.

A szemkontaktust megtörve meghúzta a vizes palackot, majd visszalökte a padlóra, mert máris jött a negyedik szám.

Teljesen elgyengültem ettől a röpke szemezésétől.

- Kimegyek a mosdóba - szóltam oda Jay-nek, és válaszát meg se várva indultam is. Észrevettem, hogy a tömeg sokkal könnyebben utat enged annak, aki kifelé tart.

A női vécében vizelet és hányás áporodott bűze fogadott. A három fülkéből mindössze egyet nem rondítottak össze, ami azonban nem tántorított el senkit, hogy ezeket is használják. Úgy döntöttem, hogy kibírom valahogyan. Ajakfényt kentem magamra a tükör előtt, és már menni készültem, amikor kihallgattam két csaj beszélgetését az egyik fülkéből.

- Magamnak akarom Kaidan Rowe-t!

- Tudod mit? Dobd fel neki a színpadra a telefonszámodat! Nekem meg Michael kell. Velem is azt tehetné, amit a mikrofonnal.

Viharászva kinyomakodtak a fülkéből. Felismertem őket bő-

gyös cicijükről; ők játszották az eszüket legelő. Mindkettőnek halvány volt az aurája.

Feltettem a hajcsatjaimat. Jana, Jay nővére laza fürtökbe rendezte a hajam, a frizurámat azonban mostanra sikerült tönkretennem. Azt is hagytam, hogy Jana kisminkeljen kissé. Akkor akadt csak ki, amikor arra kértem, takarja el a felső ajkam szélén azt az idegesítő anyajegyét.

- *Te megörültél!* - hördült fel. - *Az ember nem nyúl a szépségjegyéhez!*

Vajon miért hívják így? Az anyajegy nem szép. Sötét kis pötty, ami magára vonja a figyelmet. Ki nem állhattam, amikor beszélgetés közben mindenki ezt bámulta.

Helyére tűztem az utolsó csatot is, és arrébb húzódtam, hogy a két csaj kezét moshasson. Ugyanazt a vízcsapot használták. Nyafogtak, hogy nincs szappan, aztán tollászkodni kezdtek. Elnéztem őket, milyen jól megértik egymást. De jó is lenne egy lánybarát! - gondoltam. Már épp menni készültem, amikor a beszélgetésük olyan fordulatot vett, hogy jobbnak láttam maradni.

- A csapos azt mondja, hogy Kaidan papája a főmufti a New York-i SZK-nál.

Nagyot dobbant a szívem. Az SZK a Szűztiszta Kiadványok rövidítése volt. A népszerű nemzetközi vállalat pornóújságokat és -videókat meg még ki tudja, mit foglal magába.

- Nem mondd? - ámuldozott a barátnője.

- De igen, ezt mondom. Hé, megpróbálhatnánk felmenni a kullisszák mögé!

Izgalmában megtántorodott, és a lábamra rálépve a vállamba kapaszkodott. Kinyúltam a kezemmel, hogy elkapjam.

- Jaj, bocsika! - mondta, és nekem dőlt.

Miután visszanyerte az egyensúlyát, elengedtem.

Hirtelen belém bűjt a kisördög, és arra buzdított, hogy olyan valami hagyja el a számat, ami sem igaz, sem fair nem volt.

- Azt hallottam, hogy ennek a Kaidannak trippere van.

A mondat elhangzott, már nem lehetett rajta segíteni, nekem pedig felgyorsult a pulzusom. Tudtam, hogy az emberek többsége hazudik, némelyek akár napi rendszerességgel is. Én azonban a legkisebb füllentést sem engedélyeztem magamnak, bármi volt is az oka. Soha nem mondtam azt, hogy „jól vagyok”, ha az ellenkezője volt igaz. Mivel azonban senki nem kérte ki a tanácsomat, nem nagyobbítja-e meg egy ruci a hátsóját, érdemben még nem tették próbára az igazmondásomat. Eddig a pillanatig mindenestre úgy gondoltam, hogy szándékosan senkit sem vezettem fél-

re. A csajok arcára kiülő döbbenet a sajátomat tükrözte vissza.

- Tyűha! Ez komoly? - kérdezte az a csaj, aki igényt tartott Kaidanra.

- Totál szívás! - szörnyülködött a társa is.

Feszélyezett csönd támadt. Nem igazán tudtam, mi a tripper, azon kívül, hogy nemi úton terjed. Mi a fene ütött belém? Össze-rezzenem, amikor Kaidan rajongója megbirizgálta a hajamat.

- Az anyját! Tök puha a hajad! És olyan a színe, mint a méz-nek.

Nem tudtam igazán leolvasni az érzelmeit, mert a színeket elfedte az alkohol, de úgy sejtettem, hogy őszintén beszél. A bűntudattól görcsbe rándult a gyomrom.

- Kösz - mondtam, de közben pocsekul éreztem magam. Nem hagyhattam, hogy egy ilyen hazugság tovább terhelje a lelkiismeretemet.

- Ööö... nem is hallottam ezt Kaidanról. - A két csaj értetlenül meredt rám, én azonban nyeltem egy nagyot, és kényszerítettem magam, hogy folytassam. - Nincs trippere. Úgy értem, én nem tudok róla.

- Akkor miért találtad ki?

A barátnő volt a józanabb, és most megvetően méregetett. Rászolgáltam. Az ittas csaj továbbra is kábán révedezett. Megfordult a fejemben, hogy úgy teszek, mintha tréfáltam volna, de hát csak újabb hazugsággal tetéztem volna az elsőt. Különben is, ugyan ki viccel a nemi betegségekkel?

- Nem is tudom - hebegtem. - Én csak... ne haragudjatok! Kihátráltam a mosdóból, és eliszkoltam. Épp idejében, mert a Lascivious most fejezte be az utolsó számát, és az összes csaj a mosdók felé tódult. Új banda lépett színpadra. Kezeimet tördelve, ajkamat harapdálva Jay-t kerestem a tömegben. Haza akartam menni.

- Anna! - integetett felém.

Egy ajtó felé kellett furakodnom, mert ott állt, egy óriás társaságában, aki a kidobók klasszikus pózában, keresztbe font karral védte állásait.

Hazudtam! Semmi másra nem tudtam gondolni. Szörnyű érzés volt.

Gregory felmutatott egy laminált kártyát, mire a kidobó ajtót nyitott előttünk.

Megragadtam Jay karját.

- Figyűzz, Jay, én inkább megvárlak idekint.

- Szó sem lehet róla! - fordult felém. - Patti megölne, ha meg-

tudná, hogy magadra hagytalak. Gyere, nincs miért paráznod!

Ezzel átvonszolt a bejáraton.

Előretörtünk a műszakisok között, akik a hangosítókat szedték szét éppen. A folyosó végéről zene és harsány kiabálás hallatszott.

- Muszáj ezt végigcsinálnunk? - kérdeztem.

Magamat is megleptem, milyen vékony és remegő a hangom. A sikítófrász kerülgetett.

- Nyugi, Anna! Nem lesz itt semmi hézag. Nyugalom, és angol hidegvér - mondta Jay.

A fülledt helyiségbe lépve cigi és pia büze csapta meg az orromat. Vágni lehetett a füstöt. Csípőre tettem a kezem, és igyekeztem terepszínt ölteni, miközben végignéztem a trikómon, mennyire látszanak meg rajta az izzadságfoltok. Miután felfedeztem néhány kisebbet, oldalamba szorítottam mindkét kezemet.

Nyugalom, és angol hidegvér - erre biztatott Jay. Mintha ez olyan könnyű lenne!

Alig néztem körül a helyiségben, felfedeztem a dobost. Az egyik hátsó sarokban állt három hosszú lábú szépséggel, akik láthatóan tudták, mi a legújabb divat. Vörös érzelemszalag kötötte őket össze. Az egyik csaj cigit vett elő a dobozából. Kaidan, akár valami gyakorlott mágus, gyufásdobozt varázsolt elő a semmiből, és egyetlen hüvelyujja segítségével meggyújtott egy gyufaszálat. Ezt meg hogyan csinálta?

Jay tovább húzott volna magával, én azonban kiszabadítottam a karomat.

- Menjetek csak ti, srácok. Én itt várlak benneteket.

Igyekeztem az ajtó közelében maradni, mert a büztől felkavarodott a gyomrom.

- Biztosan ezt akarod?

- Igen. Jól elleszek itt. Sok szerencsét! Kéz és lábtörést, meg minden.

A két fiú hátat fordított nekem, és belevetette magát a csődületbe. Az én engedetlen szemem meg visszatalált a sarokba, ahonnan sötét szempár nézett vissza rám.

Három teljes másodpercre félrenéztem, majd habozva újra szembe a dobossal, aki továbbra is engem fixírozott, rá se hederítve a három csajra, akik hiába iparkodtak ismét magukra vonni a figyelmét. Aztán ujját felmutatva mondott nekik valamit; mintha kimentette volna magát.

Szentég! Ez nem lehet igaz! - gondoltam. De az volt, a dobos egyenesen felém indult.

Legszívesebben leléceltem volna. Segélykérően néztem körül, de

senki nem volt a közelemben. Mikor újra felnéztem, a dobos már ott állt előttem. Basszus, irtó szexi volt - ez a szó egészen a mostani pillanatig nem létezett a szótáramban.

Egyenesen a szemembe nézett, ami minden ellenállásomat romba döntötte, mert soha nem néztek még így rám. Patti és Jay talán, ők azonban nem tartották úgy fogva a tekintetemet, mint ez a srác. Tovább szemezett velem, én pedig elbűvölten bámultam ebbe a kék szempárba.

- Te meg ki vagy? - szegezte nekem a kérdést nyersen, valahogyan támadón.

Pislogni kezdtem zavaromban. Ilyen furán még életemben nem üdvözölt senki.

- Anna... vagyok.

- Helyes. Anna. Szép név. - Igyekeztem a szavaira koncentrálni, nem a csodás akcentusára, ami minden egyes hangot varázslattossá lényegített át. - De én azt kérdeztem, ki vagy? - hajolt még közelebb.

Mit értett ez alatt? Csak nem valamiféle címre vagy rangra van szüksége annak, aki a közelébe merészkedik?

- A barátommal jöttem, Jay-jel?

Most is elővett az a rossz szokásom, hogy idegességemben mindig kérdő mondatokra váltok át. Hogy utáltam magamat ezért! Erőtlenül a srácok felé mutattam, a dobos azonban továbbra se vette le rólam a szemét.

- Írtak néhány számot - mondtam egy szuszra. - Jay és Gregory a nevük. Azt szeretnék, ha meghallgatnátok őket. Már-mint a bandátok. Tényleg... nagyon szuperek?

A srác tekintete végigpásztázta a testemet, majd megállapodott a nyomoronc, lapos cicimen. Zavaromban keresztbe fontam karomat a mellkasomon. Mikor tekintete arra a hülye anyajegyre tévedt a szájam fölött, narancs- és citromillat csapta meg az orromat, meg mintha földszagot is éreztem volna, mondjuk, egy erdőben. Kellemes, férfias illat volt.

- Aha. - Még inkább az arcomba hajolt. - Hát ez igazán szép. De hol van az *angyalod*?

A hangja ígézően mély volt, és újra a szemembe nézett.

A micsodám? Csak nem valamiféle brit szleng ez a pasimra? Nem tudtam, hogyan feleljek erre úgy, hogy javítsak az eddigi szálnalmas benyomáson. Ő azonban válaszra várva felvonta fekete szemöldökét.

- Ha Jay-re gondolsz, hát egy öltönyös fickóval beszél ott, látod - mutattam. - De nem a pasim vagy angyalom, semmi ilyesmi.

Elpirultam, és még szorosabban fontam össze karomat magam előtt. Soha életemben nem találkoztam még ilyen akcentussal, és szégyelltem, hogy ekkora hatással van rám. A srác láthatóan nem tett féket a nyelvére, ez nyilvánvaló volt, mégis azt szerettem volna, ha folytatódik ez a beszélgetés. Az egész totál zavaros volt.

Most enyhültebben nézett rám, és hátrált egy lépést. Minden jel szerint ő is összezavarodott, noha nem tudtam olvasni az érzelmeiben. Miért nem láttam körülötte semmiféle színt? Nem tűnt sem részegnek, sem betépettnak. És ez a vörös izé... mi volt ez is? Nehéz volt megállni, hogy ne bámuljam meg.

Végül átsandított Jay-re, aki javában tárgyalta valami menedzserféle mukival.

- Nem a pasid, ugye? - mosolyodott el kajánul.

Félrenéztem, erre nem voltam hajlandó válaszolni.

- Biztos vagy benne, hogy nem tetszel neki? - kérdezte Kaidan.

Újra ránéztem. A kaján mosolya most rosszindulatú vigyorra szélesedett.

- Igen, biztos - bizonygattam magabiztosan.

- Honnan tudod?

Nem mondhattam el neki, hogy Jay egyedül akkor árult el velem szemben bármiféle érzelmet, mikor egyszer a melegítőfelsőmet vetettem le, és a kombiném túlonként felhúzódott a hasamon. De ez is csupán pár másodpercig tartott, aztán mindketten elszégyellük magunkat.

- Csak tudom, és kész.

Megadóan széttárta a kezét, és felnevetett.

- Bocsáss meg, Anna! Elfeledkeztem magamról. Valaki másnak... hittelek. - Kezet nyújtott, és bemutatkozott. - Kaidan Rowe vagyok.

Felemeltem a karom, hogy kezet fogjak vele. Érintésére vé- gig lúdbőrözött a bőröm, és mélyen elpirultam. Áldottam az eget, hogy ilyen gyér a világítás. Azok közé tartoztam, akik rákvörösek lesznek zavarukban, még a nyakamon is piros foltok ütöttek ki. Nem volt szép látvány. Ilyenkor egészen beleszédültem, ahogy fejembe tódult a vér. El kellett volna húznom a kezem, ő azonban továbbra sem engedte el. Kellemes volt a széles tenyér és a hosszú ujjak tapintása.

Felkuncogott azon a mély hangján, majd keze kisiklott az enyémből. Nézte, ahogy ismét keresztbe fonom kezem a mellkasomon, azután beleszagolt a levegőbe.

- Jaj, de fincsi! Az amerikai hot doghoz semmi nem fogható. Azt hiszem, hamarosan bekapok egyet.

Én is tettem egy próbát.

- Semmit nem érzek - mondtam.

- Tényleg? Hajolj az ajtó felé, és lélegezz valamivel... *mélyebben.*

Követtem az utasításait, de továbbra sem éreztem a hot dog illatát. Ekkor olyasmire határoztam el magam, amire addig nem volt példa: akarattal kiterjesztettem a szaglóérzésem hatósugarát.

Az egész klubban nem volt nyoma hot dognak. Mindössze pia és forró felmosóvíz szagát éreztem. Távolságban hatoltam. A szomszédban semmi. Még távolabb. Már égett az orrom, és forgott velem a világ. Ennél is távolabb. Ekkor hopp, ráakadtam! Bő egy kilométerre felfedeztem a legközelebbi utcai hotdog árust. Aztán visszakapcsoltam a szaglóérzésemet. Kaidan várakozón nézett rám. Mire ment ki ez az egész? Nem érezhette meg ezt a szagot, akkor meg miért játszotta meg magát?

Lemondóan megráztam a fejem, és igyekeztem közömbös arcot vágni.

- Hm - mosolyodott el. - Akkor, azt hiszem, tévedtem.

Istenem, csodálatos volt a szeme, akár egy nászutasoknak való trópusi tengerpart a maga sötét zafírkék gyűrűivel, a sűrű szempillák árnyékában.

Micsoda? Nászutasoknak való trópusi tengerpart? Térj észre, Annie!

Nyakigláb, kiillatosított csaj jött oda és állt közénk, a hátát mutatva felém. Tetszett vagy sem, hátrább kellett húzódnom.

- Unatkozunk nélküled - mondta a csaj, és végigjártatta két kezét Kaidan mellkasán, majd a vállára fektette.

Vörös izzott fel körülötte, ahogy a fiúhoz ért, ő pedig megszorongatta csontos csípőjét. Elfordultam, hogy ne halljam el-suttogott válaszát, ami valami engesztelésféle lehetett. A csaj fagyos pillantást vetett rám, aztán visszament az iménti sarokba.

- Talán még összefutunk valahol, Anna. A srácod, Jay számait pedig feltétlenül meghallgatom.

Ezzel már ott se volt.

- Ő nem a... - hebegtem távolodó hátának.

Rossz úton indultam el, amikor hibát kerestem Kaidanban. Ez a hiba nem az arcában rejlett, hanem a személyiségében. Az ön-bizalom helyénvaló, na de ekkora, az már túlzás! Ahogy körülnéztem, ostobának és magányosnak éreztem magam.

Szerencsére egyetlen hosszúra nyúló pillanatig kellett már csak egyedül álldigálnom, mert visszajött Jay. Madarat lehetett volna fogatni vele, olyan boldog volt. Hagytam, hogy rám is átragadjon a jó kedve.

- Miről beszélgettél Kaidan Rowe-val? - kérdezte. - Apám, azt hittem, a következő pillanatban letéptek a ruhát egymásról!

Eltátottam a számat meglepetésemben, majd a karjára ütöttem, de a szeme se rebbent.

- Ugyan már!

A másodperc egy törtrésze Kaidanra pillantottam, és bár túl távol állt tőlem, hogy hallja, amit mondok, újra belepirultam abba, ahogyan rám kacshintott.

- Szóval, elmondod vagy sem? - nyaggatott tovább Jay. - Miről beszéltetek?

Mégis mit mondhattam volna, ami nem zavarja össze őt is ugyanúgy, ahogyan engem? Újra Kaidan felé néztem. Még utoljára visszanézett, mielőtt hátat fordított nekem.

- Semmi lényegesről - kerteltem. - Fura volt. Később elmondom. Most fel kell hívnom Pattit, és közölnöm vele, hogy útban vagyunk hazafelé. Aztán rólad szeretnék hallani. Kivel tárgyaltál az előbb? És mit mondott? Gondolom, Gregory marad még, nem igaz?

Elterelő hadműveletem bevált, Jay nem kérdezősködött tovább. A hazaúton ő vezetett, mint máskor is. Miután felhívtam Pattit, beszámolt arról, mire jutott a Lascivious üzleti menedzserével. Minden egyes szavát megvitattuk, és nagy reményeket fűztünk hozzájuk. Arra a következtetésre jutottunk, hogy a banda menedzserét elbűvölte Jay és Gregory tehetsége és ambíciója. Várható hát, hogy akár az év végére befutnak. Máskor szívesen álmodoztam együtt Jay-jel, ma este azonban máshol jártak a gondolataim.

Teljesen összezavart, hogy érzékeim kiterjesztésével ráleltem arra a hülye hot dog szagra. A lakásunktól bő egy kilométerre sötét, elhagyatott ház előtt hajtottunk el. Tekintetem elidőzött a be-deszkázott, feketére üszkösödött ablakokon meg a beomlott tetőzetén. Ha átengedném magam az emlékeknek, talán a tűzvész szagát is érezném, vagy éppen az ízet a számat betöltő hamu formájában...

Egy héttel a kilencedik születésnapom előtt hajnali kettőkor átható füstszagra riadtam fel. Lángokban állt az otthonunk. Letapo-gatóztam a földszintre, ahogy tanultam, Patti szobája felé. Közben alig kaptam levegőt izgalmamban.

- Ébredj fel! - ráztam meg. - Tűz van!

Rémülten ugrott ki az ágyból, és a hallba futott. Aztán csak állt ott, mialatt én köhögve fulladoztam a füsttől. Patti végigrohant

minden helyiségen, és még ki is ment, hogy megszemlélje a szomszéd épületeket.

Nincs tűz sehol, aranyom. Rosszat álmodhattál. Gyere, bújj az ágyamba ma éjszakára, majd én vigyázok rád.

Valóban rossz álom volt, de nem olyan értelemben, ahogyan ő hitte. Annak a családnak a számára, amelyiknek az otthona leégett, tőlünk bő egy kilométerre, ez az éjjel rémálommá vált, de nekem is hosszú és borzalmas éjszakám volt, hisz ekkor vette kezdetét öt érzékszervem kiélesedése.

- Csak nem Kaidan Rowe-ről ábrándozol, hallod-e?

Felnéztem. A kocsi a lakásunk előtt állt.

- Nem - motyogtam. - Nem rá gondoltam.

Jay felnevetett, én pedig újra rávertem izmos karjára.

Felsóhajtottam a gondolatra, vajon hogyan fogadná, ha megtudná, hogy egy kopó szimatával rendelkezem, szemem pedig mintha távcső lenne. A különcségemet elfogadta, csak éppen azt nem tudta, meddig terjednek ennek a különcségnek a határai.

- Kösz, hogy magaddal vittél ma este - mondtam. - Jól éreztem magam.

- Tényleg? Tudtam, hogy tetszeni fog! Akkor hétfőn felveszlek sulit előtt.

- Igen, viszlát hétfőn.

Kiszálltam, és megindultam felfelé a lépcsőn. Magamban közben átkoztam ezt a Kaidant, aki olyan emlékek előtt nyitott kaput, amelyeket tanácsosabb volt elzárva tartani.

MÁSODIK FEJEZET

A RENDES LÁNYOK CSAPDÁJA

Patti épp tükörtojást sütött kis lakásunkban, amikor hazaértem a hétfő reggeli kocogásból. A konyhapulton áthajolva figyeltem, hogy dolgozik. Csuklójával söpörte félre arcából vörösesszőke haját. Mikor a tincs újra a homlokába hullott, én simítottam a füle mögé. Áttetsző, halványsárga érzelmi hullám örvénylett a mellkasa körül, meleg áramlata felém lebegett.

Feltörte a tojást, és cicegve figyelte, ahogy a sárgája szétterült a serpenyőben. Ahogy elnéztem a tűzhely mellett, azt kívántam, bárcsak vér szerinti anyám lenne, hogy örökölhettem volna va-

lamennyit a génjeiből. Milyen szívesen osztottam volna sűrű hajában és puha, nőies idomaiban!

Természetesen szombat éjjel ébren várta az érkezésem, aztán nekem esett, és részleteket követelt tőlem. Úgy tett, mintha a lelkesedés hajtaná, holott jól láttam, mennyire aggódik értem. Erősen megszűrt változattal szolgáltam, elhallgatva a hazugságom részleteit, meg azt, hogy milyen fura fiúval találkoztam.

Ajkát harapdálva hallgatta végig beszámolómat, mialatt az arcomat fürkészte. De aztán megnyugodott, mint aki hisz nekem.

Aztán kezembe nyomta a tányéromat, és a fakanállal mutatta, hogy ideje reggeliznem. Letelepédtem kerek étkezőasztalunk mellé, félrelökve a kifizetetlen számlák halmát meg a kontakt fotólapokat, Patti szabadúszó fotós ténykedésének termékeit.

- Ma hová mész? - kérdeztem tőle.

- A Híradó megbízott, hogy fényképezek azon a sajtókonferencián, amit a kormányzó tart ma reggel. Négy körül érek haza.

Látva, hogy sürges az idő, gyorsan belapátoltam a reggelit, és sietve készülődni kezdtem.

Negyedóra múlva megpusziltam Pattit, és már mentem volna ki az ajtón, de ő még megállított, és kezébe fogta az államát.

- Szeretlek, bogárkám!

Alakját most a szeretet halványrózsaszín hullámai vették körül.

- Én is szeretlek - mondtam.

Megveregette az arcomat, én meg indultam is.

Jay mindig hét óra tíz perckor vett fel, hogy elfuvarozzon az iskolába. Most is holtponos volt, mint máskor. Szerettem ezt benne.

- Hogy s mint? - üdvözölt, ahogy beszálltam mellé.

Még dagadt volt a szeme, nemrég kelhetett fel.

- Szép jó reggelt! - köszöntöttem.

Kétszer is be kellett vágnom a nyikorgó ajtót, mire bezárult. A zuhanytól átvizesedett hajamat leengedtem a vállamra, azzal, hogy majd visszatűzöm, ha megszárad.

Rendszerint némán hajtottunk a suliba, mert Jay nehezen tért magához reggelente, most azonban sok beszélni valónk volt, hisz azóta nem találkoztunk, hogy hazahozott szombat este.

- Mindig is érdekelt, milyen a zsánered. Mindamellet álmodban sem hittem volna, hogy egy vagány rock-zenész lesz! - rikantotta.

Helyben vagyunk, gondoltam. Akkor hiába reméltem, hogy túl álmos lesz egy ilyen lelkizéshez.

- Egyáltalán nem az esetem. Ha lenne egyáltalán ilyen... hát egy kedves srác lenne, nem holmi gőzösfejű, önimádó selyemfiú.

- Jól hallottam? Azt mondtad rá, selyemfiú? - nevetett fel Jay. - Az anyját, ilyen csúnyán még nem hallottalak beszélni!

Gyilkos pillantást vetettem rá, mert elszégyelltem magam, ő azonban még hangosabban nevetett.

- Tudod mit, van egy viccem a számodra. Hogy nevezik, aki zenészekkel lóg?

Kérdőn felvonta a szemöldökét, én meg megvontam a vállam.

- Nem tudom. Hogy nevezik?

- Dobosnak!

Fejemet csóváltam, amíg ő egy teljes percig saját viccén hehérszött, aztán újra Kaidanról kezdett nyaggatni.

- Jó, beszéltek a CD-imről, aztán volt valami félreértés a szóhasználat miatt, utána pedig a hot dog került szóba. Ez nem lehet minden. Nagyon fel voltál dobva.

- Ő volt feldobva, nem én, noha semmi komolyról nem beszélünk. Éppenséggel idegesített.

- Bejött neked, ugye?

Kinéztam az ablakon az elsuhanó fákra és házakra.

- Tudtam! - ütött rá Jay a kormánykerékre. Láthatóan élvezte a helyzetet. - Hú, ez nem semmi! Anna Whitt belezúgott valakibe!

- Oké, tényleg szexis srác. Ez azonban nem számít, mert máskülönben meg ellenszenves. Nehezen tudom elmagyarázni. Van benne... valami ijesztő.

- Hát nem éppen a szomszéd fiú, ha erre gondoltál. Csak ne ess bele a rendes lányok csapdájába!

- Az meg micsoda?

- Tudod, mikor egy rendes csaj beleesik egy zűrös srácba, és azt reméli, hogy a fiú is viszonzszereti, vagy épp máról holnapra megváltozik a kedvéért. Holott ha valaki megváltozik egyáltalán, az a lány lesz. Ahogy Jamie Moore is. Emlékszel, mi történt vele?

Jamie Moore! Vele kapcsolatban hallottam először Kaidan nevét emlegetni! A csaj harmadikos volt a giminkben.

A szokott módon parkoltunk le a Cass Gimnázium előtt.

- Ebédkor találkozunk - köszönt el Jay, de a szeme már egy csajon, Kaylah-n járt, aki három hellyel arrébb kászálódott ki a kocsijából.

- Rendben, ott találkozunk - mondtam, és indultam az iskolaépület felé.

Jay lemaradt mögöttem, hogy Kaylah-t üdvözlje.

Egész nap Jamie Moore-on agyaltam.

Jay mellett ültem ebédnél, de a tekintetem folyton Jamie felé kalandozott, aki a megszokott baráti körével telepedett le egy asztalhoz, mára mégis valamiként kívülállóvá vált. Az asztal végén foglalt helyet, magába vonultan, mialatt a többiek flörtöltek, és jól érezték magukat.

A zárkózottság korábban egyáltalán nem volt rá jellemző. Egy évvel volt idősebb nálam ez a gyönyörű és sugárzóan kedves lány. Aurája szinte mindig napsárga volt, a boldogság színe. Az iskolaév elején még pomponlány volt és a drámaklub elnöke. Ősszel hallottam, hogy valami atlantai sráccal jár, aki együtttest hozott létre a gimijükben.

Kaidan Rowe volt az.

Hanem ekkortól a sárga vörösre váltott az aurájában, az meg szürkére, és a szürke végül feketére. Tele volt haraggal, önutálatlaltal, újabban pedig depresszióba esett. Azt rebesgették, hogy a fiúja pikáns képeket őriz róla a mobilján, később szakítottak. Röviddel ezután kirúgták a pomponlányok közül a leromlott osztályzatai miatt. Az újabb pletykák féktelen bulikról szóltak, a fiúi már gyors egymásutánban követték egymást, de minddel volt valami zűr. A téli évad színdarabjában nem kapta meg a női főszerepet - először fordult ez elő vele.

Elszomorodtam, mikor újra ránéztem, ahogy ott gubbasztott a hosszú ebédlőasztal végében. Továbbra is divatosan öltözött, és gondot fordított a frizurájára. Nyilván ezért túrték meg maguk között a többiek. A mosolya és napsárga színe azonban odalett, és elmosódott fáradtszürke lépett a helyére.

Becsengetéskor letörten vonszolta ki magát a menzáról.

Nem, nem akartam ezek után újra látni Kaidant!

Végigmentem a zsúfolt folyosókon. Újabban alig zavartak már a körülöttem nyüzsgő embertömegből előtörő érzelmi hullámok. Nehéz volt hozzászokni ekkora iskolához, miután nyolc évet töltöttem egy kis magántanodában, de mostanra sikerült.

Majdnem vége volt a tanévnek, mindössze két hét volt a szünetig. A georgiai hőség ujjatlan trikókat, strandpapucsokat, sortokat és miniszoknyákat hozott magával, amelyek semmit nem takartak el. Őrizkedtem attól, hogy túlontúl nekivetkezzem. Részben a szemérmes természetem miatt, részben pedig mert bajban voltam a fiúkkal. Más lányokkal ellentétben kénytelen voltam ugyanis végignézni, mennyire nehezen tudnak bármi másra figyelni a hormonjaikon kívül.

Jay megborzolta a hajam, amint elment mellettem a folyosón, de még csak abba se hagyta a beszélgetést, amit az iskolai zenekar egy másik tagjával folytatott. Mosolyogva lesimítottam a hajam.

Elkezdődött a spanyol. Nyomban másolni kezdtem a táblára írottakat. Miután ezzel végeztem, rásandítottam az oldalamon Scott McCallisterre, aki a félbehagyott igeragozása fölött szunyókált.

Scott állami birkózóbajnokságokat nyert... igazi szépfiú volt a nagy barna szemével és a kisbabásan kerek arcával. Velem mindig udvariasan viselkedett. Néha még flörtölt is, amit nem vettem komolyan, mivel meg se tudott volna lenni flört nélkül.

Az óra végén mindenki egyedül dolgozott.

- Umm... Señora Martinez! - emeltem a magasba a kezem.

A tanárnő odabiccentett, hogy tovább mondhatom.

- Nem szedi be a leckénket? - kérdeztem.

Az osztály egy emberként felzúgott, és a Scott mellett ülő srác odasúgta:

- *Fogd már be, te hülye!*

Megszégyenülten húztam össze magam a helyemen legújabb baklövésem után.

- Á, si! - kapott észbe Señora Martinez. - *Gracias, Anna.*

- Miért kell mindig stréberkedned? - morogta a foga között Scott.

Ahogy ránéztem, láttam, mennyire élvezi a helyzetet. Neki ugyanis nem volt mit beadnia.

Még mindig égett a képem, mikor a tanárnő befejezte a munkánk összeszedését. Veronica, aki előttem ült, hátrafordult, és rokonszenvezően nézett rám. Mi ketten voltunk egyedül az osztályban, akik megírtuk a házi feladatot.

Ezután már senki nem dolgozott. Engem kivéve, persze, hisz én rögeszmésen betartottam minden szabályt. Az osztály felszabadultan fecserészett, mialatt Señora Martinez a számítógépével volt elfoglalva, és ügyet se vetett ránk többé. Már a tanárok is az év végét várták.

Kinyitottam a füzetemet.

Veronica javában csomagolt, amikor megakadt a pillantása a szandálomon.

- Csini a cipőd! Hol vetted? - kérdezte.

De jó is lett volna, ha hajlandó vagyok hazudni! Továbbra is a füzetem fölé hajolva morogtam:

- Valami leértékelésen, a bolhapiacon vagy efféle helyen.

- Á!

Veronica újfent végigmérte a szandálomat, ezúttal azonban már nem olyan elismerően, mint az előbb. Udvariasan összemolyogtunk. Rövid barna haja volt és görögös, enyhén hajlott orra. Ahogy nyugtázta az orrát tanulmányozó pillantásomat, legnagyobb meglepetésemre az önutálat sötét hullámát bocsátotta ki magából. Aztán újra a haverjai felé fordult. Mondanom se kell, azt gyűlölte a legjobban magában, amit én olyan dögösnek hittem rajta.

- Mit csinálsz a jövő pénteken, pöttöm? - fordult felém Scott.

- *Nada* - feleltem. - Tudod, hogy ez spanyolul annyit tesz: Semmit.

- Na, igen. Látom, azt hiszed, figyelek az órán. Szóval, nincs kedved bulizni? Gene-ék tóparti házában tartják.

- Hú, ez király! - rándult görcsbe a gyomrom. - De egyelőre még nem tudom.

Rákönyököltem a padra, és úgy tettem, mintha a firkálmányait böngészném.

- Jay-t is meghívták. Gyere el, sose buliztunk még együtt.

Valószínűleg kényelmetlenül éreztem volna magam, ha nem Scott néz rám ilyen ábrándosan. Szemügyre vettem az érzéseit: boldog volt, reménykedő, kicsit fickós is. Akaratom ellenére is hízelgett a meghívás és hogy érdeklődik irántam.

- Azt hiszem, meg kell még beszélnem a dolgot Jay-jel - mondtam, elhallgatva, hogy valójában Pattit kellene megfőzőm. - De azt tudod, ugye, hogy általában nem járok bulikba? Mármint a szó szoros értelmében vett *bulikra*.

Ránézni se mertem ekkora bénaság után, de nem akartam hamis reményekbe ringatni.

- Igen, tudom. Miért nem?

Hogyan magyarázhattam volna el? Semmi kifogásom nem volt az ellen, hogy a velem egykorúak összejárnak, és ilyenkor jócskán bepiálnak. Mindezt ártatlan lázadásnak és kamaszos kísérletező kedvnek tekintettem. Ugyanakkor ott volt az egész veszélyessége is, ami egyszerre izgatott és taszított. Paradox módon épp a veszélyesség vonzott a legjobban.

- Csak nem félsz? - kérdezte Scott.

- Kicsit igen - vallottam be. - Nem tetszene, ha olyasmit művelnék, amit normál állapotban nem.

- Hisz épp ez a legjobb a bulikban! Nyitottá és szabaddá tesznek.

Szabaddá és nyitottá. Csak nem úgy, mint Danny Lawrence-t,

aki tavaly elterült a gyepen holtrészezen, miközben szintén bepiált társai körbeállták és lepisílték, mert jó heccnek vélték a dolgot. Vagy ott volt annak a felsős csajnak az esete, aki a karácsonyi szünetben ittasan lefordult az útról a kocsijával, kinyírva a legjobb barátnőjét, aki az anyósülésen ült. Olyan szörnyű volt ez, hogy mindenki mélyen hallgatott róla a Cassban. Vajon ez a csaj annak idején merésznek és nyitottnak hihette magát? Valahányszor elmentem mellette a folyosón, a gyász fekete felhője vette körül. A legszívesebben elsírtam volna magam.

- Azt hiszem, unatkoznék - motyogtam.

Le akartam zárni ezt a témát. Felnéztem az órára. Megkönyebbültem, látva, hogy öt perc múlva kicsengetnek.

- Tudod, Anna, elég egy ital vagy egy szem Ekszi, és lefogadom, hogy nem unatkoznál tovább.

A vérem is meghűlt bennem erre a szóra. Az Ekszi az Ecstasy volt. Ez a szó úgy pattant ide-oda az agyamban, mint egy gumilabda, amelyet sehogyan sem lehet elérni és megfogni. Sötét mélyáramokra láttam önmagamban, és felgyorsult a lélegzetem. Nem szívesen vettem tudomást erről a bennem kavargó sötétségről, amely azonban a drogoknak és a piának már az említésére is előtűnt. Az igazat megvallva Jay-hez is ez vonzott tavaly. Valami rokon vonást fedeztem fel benne, ha nem is teljesen ugyanolyan.

Az ő érzelmei mélyén is meghúzódott egy sötét sáv a felszín alatt. Mindig is ott volt fenyegetőn, s leginkább akkor mutatta meg magát, ha bárki szóba hozta a piát. Gőzöm sem volt, mit jelent ez az egész, de szerettem volna, ha együtt vesszük fel vele a harcot. Segíteni és védeni akartam Jay-t. Fura ötlet, mert valóban izmos srác.

Scottra néztem, aki rám vigyorgott. Jó szándékúan, mint aki meg szeretne osztani egy új tapasztalatot egy zöldfülűvel.

Veronica meghallhatott valamit a sutyorgásunkból, mert hátrafordult, és biztatóan ránk mosolygott.

- Te is jössz bulizni, Anna? - kérdezte.

- Nem tudom, talán.

- Okvetlenül el kell jönnöd! Bazi nagy banzájnak ígérkezik.

Mindenki ott lesz.

Mintha meg se hallottam volna, szórakozottan követtem a grafiti betűinek vonalát a ceruzám radírjával. Vajon megúszhatom a az unszolásomat, ha témát váltok?

- Képzeljétek, szerdán töltöm be a tizenhatot! Megkapom a jogsimat is!

- Juj, de irigyellek! - csapott a padomra Veronica. - Én már három hónappal elmúltam tizenhat, a papám mégsem enged a volán mögé. Lefogadom, hogy utál engem! És kocsit is kapsz?

- Ó, nem. - Az a kocsi elérhetetlen volt.

Kicsengettek. Mindenki felugrált a helyéről, felkapta a holmiját, és már ott se volt. Az iménti feszültség, amely gonosz satorjába fogott, és alaposan megszorongatott, most kiengedett.

HARMADIK FEJEZET

SZÜLINAPI MEGLEPETÉS

Egy perccel sem éreztem idősebbnek magam, amikor felébredtem szerda reggel. Patti már kint ült kis balkonunkon a kávéjával és az újságjával. Ahogy meglátott, menten felderült az arca.

Mégis valamiféle homály vette körül szellemlényként. Megdörzsöltem a szemem, hátha rosszul látom, de utána is ott körözött körülötte. Ez az elmosódó fehér árny kábé ugyanakkora volt, mint ő. Reméltem, hogy nem újfajta érzékelést fejlesztettem ki már megint. A hátam közepére kívántam az ilyet! Megtanultam félni az egyre újabb képességektől, például attól, hogy kilométeres távolságból fulladozom a füsttől. Egyik ijesztőbb volt, mint a másik.

- Boldog születésnapot! - üdvözölt Patti, aki most felállt és megölelgetett, majd arcomat tenyerébe véve a szemembe nézett. - Hogy érzed magad?

- Ööö...

Tekintetem a makacsul körülötte köröző ködgomolyagra siklott.

- Mi a baj? - Lenézett a vállára, ahová én is, és végigsimította a karját, közvetlenül a gomolygó pára mellett. - Csak nem korpás a hajam?

Oldalra húzta a haját, hogy azt is alaposabban szemügyre vegye.

- Nem, nem vagy korpás. Nincs is semmi baj. Ne haragudj! Kicsit még fáradt vagyok, nem ébredtem fel teljesen.

Újra megölelt, és megcsókolta a fejem búbját.

- El se hiszem, hogy a kislányom tizenhat éves! Nagy üdvözlő

lapját a konyhapulton találod. Megyek, készítek neked forró csokoládét.

Az árny minden lépését követte, vele úszott a levegőben.

Nyugtalanul lezútyantam az egyik műanyag székre, miközben Patti a csokoládéval babrált. A legtöbb reggelem kellemesen telt, rendszerint a balkonon hörpintettem ki a meleg italokat, a mai nap azonban más volt. A párás reggeli levegő és a jelenés együtt kész idegronccsá tett.

Nehezen hittem a szememnek. Több mint két évig semmi különös nem láttam, és azt reméltem, nem is látok többé. Behunytam a szemem, és az asztalra fektettem a homlokom. Hát soha nem lesz ennek vége?

Miután Patti visszatért, újra felültem. Elém tette a csokoládét, ő pedig helyet foglalt a mellettem lévő műanyag széken a kávéjával. Mikor nem figyelt oda, lopva ismét megnéztem magamnak a jelenést.

- Biztosan jól vagy? - kérdezte.

Ideje volt visszatérni a normalitáshoz. Megköszörültem a toromat.

- Igen. Tudod lesz egy buli a jövő héten a tanévzárás alkalmából - kezdtem. - Arra gondoltam, hogy elmehetnénk Jay-jel, ha elengedsz.

Eszembe jutott Scott, és reméltem, hogy Patti elenged.

Ő azonban az orrát fintorgatta.

- És ott lesznek a házigazda szülei is? - kérdezte idegesen.

- Fogalmam sincs.

- Hát, tudod, először velük kellene beszélnem. Ha ez csupán egy kis összeövetel szülői felügyelettel, akkor megfontolom a dolgot.

Basszus! Patti úgy bánt velem, mint akit féltetni kell, mert hajlik a rosszra. Pont én, a gimi strébere, a javíthatatlan jó kislány! Nem fért a fejembe, miért nem bízik meg bennem jobban. Nyilván olvashatott a gondolataimban, mert letette az újságot, és megveregette a karomat.

- Akkor megszerzed a jogsidat ma tanítás után, szívecském?

- Igen - feleltem.

Hisz ez volt a normális, minden tizenhat éves ezt csinálta. Márpedig én, ha belehalok is, normálisnak akarom mutatni magam!

- Helyes. És áll a vacsora is a La Tiánál?

- Igen! - mondtam, és máris jobb lett a kedvem.

A mexikói konyha a kedvencünk volt. Eddig valamennyi szüli-

napomat ebben az olcsó kisvendéglőben ünnepeltük meg, és azt is, amikor Pattit váratlanul megjutalmazták a munkájában, ami azonban ritkán fordult elő. Az újságok és ügynökségek rendszeresen alkalmazták, ezért hol volt pénzünk, hol nem. Különösen azok az évek voltak rázósak, amikor magániskolába jártam, bár az ösztöndíjak részben fedezték a költségeket. Nyolcadik után azonban ragaszkodtam ahhoz, hogy átiratkozhassak állami iskolába. Akkor történt ez, amikor két szakácskönyv közé rejtve egy egész nyaláb fizetési felszólítást találtam.

- Remek. Iskola után felveszlek. Utálok rohanni, de muszáj elintéznem ezt-azt délelőtt, mert a délutánt másra szánjuk, nem igaz? - Hangosan csókot cuppantott az arcomra. - Biztosan jól vagy?

- Igen, persze. Szeretlek!

- Én is szeretlek!

Néztem, amint elvonul, sarkában a szorosan utána nyomuló felhővel.

Egy közeli fán madarak csiripeltek, és a levegőben a nedves fű szaga terjengett. Kinyúltam feléjük a hallásommal, hogy lássam, képes vagyok-e erre is. Koncentráltam, ceruzavékony energiaáramot küldve az irányukban, majd körbebugyogva őket vele. Olyan közlelő hallottam a csivitelésüket, mintha a vállamon ülénének.

Ízlelésem és szaglásom a tűzvész éjszakáján egyszerre élesedett ki, halálos szájíz hagyva maga után. Olyan volt, mintha bezártak volna egy szűk, áporodott levegőjű szobába, amelyet telefüstölt egy grillsütő. Akkor még fogalmam sem volt arról, tudom-e szabályozni ezt az egészet. Azt hittem, a halálomon vagyok, de legalábbis megbuggyantam.

Évről évre újra visszatért ez a lidércnyomás, amikor valamelyik új érzékszervem élesedett ki. Mikor a hallásomra került sor, akkor például úgy éreztem, hogy szétrobban a fejem. Hangok százai üvöltöztek az agyamban bő egy kilométeren belül, mintha csak bömbölő tévéket hallanék, amelyeken senki nem vette le a hangot. Saját kiáltásaimat sem hallottam volna meg.

Utoljára a látásom nyúlt ki messzire, erre a kamaszkor elején került sor. Ezt a képességemet legalább kizárhattam, ha behunytam a szemem.

E készségek kordában tartása nem kevés gyakorlást igényelt, nem szólva a migrénes rohamokról, hányásokról és orrvérzésekről. Alaposan túlterhelte az érzékeimet, hogy bő egy kilométer tá

volságról mindent látok, hallok és kiszagolok. Sajnos kicsattanó egészségem nem mentett fel a fájdalom alól.

Orvost mindössze az éves felülvizsgálatok idején láttam. Más bajom soha nem volt a migrénen kívül. Ha megvágtam vagy lehorzoltam a bőrömet, órákon belül vagy ennél is rövidebb idő alatt begyógyult. Mégsem olyan volt ez, mint a tévében, ahol az emberfeletti hősök sebei másodpercek alatt, a néző szeme láttára tűnnek el. Nálam a gyógyulás néhány órát vett igénybe. A virágok is ilyen ütemben nyílnak meg a reggeli napsütésnek, csak hát ki nek van erre ideje?

Ekkoriban sokat hiányoztam az iskolából. Kilencedik előtt nem voltak barátaim. Ennek is megvolt azonban az előnye: senkinek nem kellett magyarázkodnom. De legalább ott volt nekem Patti, aki kiskoromban fogadott örökbe, amint erre Georgia és Kalifornia állam törvényei lehetőséget adtak. Mikor hozzákerültem, már tudtam beszélni. Pat-Patnek hívtam.

Nem tudtam elrejtteni előle mindannak a testi velejáróját, amin keresztülmentem, ő azonban soha nem kíváncsiskodott. Ő fésülte ki hosszú hajamat akkortájt, amikor a tapintás érzékszerve túl fájdalmassá vált számomra. Úgy éreztem ugyanis, hogy a fésűnek már az érintése is szétcincálja a fejbőrömet. A karomat sem tudtam mozdítani, olyan kibírhatatlan fájdalmat keltett izmaimban és a bőrömön.

Mikor a migrének kezdetüket vették, és minden falatot kiadtam magamból, Patti hozzájutott valami méregerős, receptre kapható dilibogyóhoz, amely egy felnőttet is ki tudott ütni, és többórás álmot hozott a szenvedőkre. Az elsőt lenyelve húsz teljes percre elnyomott az álom, amin azonban ezután már áttört az elviselhetetlen fájdalom. Patti totál kivolt, mert aznap délután hat pirulát nyeltem magamba. A mellékelt utasítás szerint napi kettő volt a maximális adag. Ezután hiába kutattam végig a lakást a megváltó pirulák után egy teljes héten keresztül, többé nem találtam őket.

Némi koncentrációval, idővel megtanultam féken tartani érzékszerveimet. A végén képes lettem a normális érzékelésre, és akkor kapcsoltam be különleges képességeimet, amikor akartam. De nem akartam, mert ez csupán akkor lett volna jó buli, ha van valaki, akivel mindezt megoszthatom. Csak hát nem volt.

Kis ködgomolyok mindenkit követtek, senki nem mentesült ettől. Egész nap ezeket bámultam. Gondolom, ettől még furábbnak látszottam, mint addig.

Jay körül is körözött egy, amikor a tankönyveimet cseréltem ki a szekrényemnél.

- Mizújs, születnapos? - kérdezte, és körbesandított maga körül.
- Csak nem köptek le, miért nézel?

- Nem, dehogy, ne haragudj! - Kényszerítettem magam, hogy az arcába nézzek. - Ma szerzem meg a jogsimat.

- Király! Szerencsére Patti kocsija sebváltós, így majd az enyémet is tudod vezetni.

- Tényleg - helyeseltem.

Jay kocsija ócska tragacs volt. Mellette Patti öreg Sedanja vadonatújnak tetszett.

Bezártam a szekrényemet, aztán az óráink felé menet rábíztuk magunkat a tömeg hömpölygésére. Mikor Jay nem nézett oda, ki nyújtottam a kezem, hogy megtapogassam az előttem úszó fehér felhőt, de átment rajta a kezem. Jay-hez fordultam.

- Nincs kedved eljönni a jövő pénteki évváró bulira? - kérdeztem.

Összeverte a tenyerét a drámaklub elnökével, aki az ellenkező irányba tartott. Egy, a táncosok csapatába tartozó lány, aki épp a szekrényét csukta be, kacéran rápillantott, ahogy elmentünk mellette. Jay a válla fölött visszanézett rá, és csak utána válaszolt.

- Gene bulijára gondolsz? Tényleg el akarsz menni?

- Igen, azt hiszem - mondtam. - Feltéve, ha Patti elenged.

Már az osztályterem előtt álltunk. Jay két hüvelykujával igazított a hátizsákja vállpántján.

- Tudod... vigyáznod kellene Scott-tal - mondta habozva.

Ez meg mi?

- Na, álljunk meg egy pillanatra! Hogy lehet, hogy rajongsz egy olyan srácért, amilyen Kaidan Rowe, Scott McCallistert azonban veszélyesnek találod rám nézve? - szegeztem neki a kérdést.

Jay a padlót nézte, és teniszcipője orrával kis, nyikorgó köröket rajzolt a járólapokra.

- Nem tudod, hogy beszél a tesiöltözőben, amikor magunk között vagyunk, fiúk.

- Ó! - Ezen elgondolkoztam. - Miért, engem is kibeszélt?

- Téged nem. Csak nem képzeled, hogy engedném! Nézd, nem mondtam semmit - mondta makacsul félrenézve.

Csak nem féltékeny Scottra? Na, nem mint fiúra, hanem úgy általában. Scott népszerű srác volt, de hát ő is, csupán másképpen. Eddig soha nem vettem észre, hogy bárkire irigykedett vagy féltékenykedett volna. Aurája most halványszürke-barnás árnyalatot öltött, az aggodalom jeleként.

- Jó, majd vigyázok - ígértem meg. - De hát te is ott leszel, és bizonyára Kaylah is...

- Jól van, elmegyünk - egyezett bele.

Ezzel otthagytam, és rohanni kezdett a folyosón a saját osztályterme felé, mert megszólalt az utolsó csengő. Fehér felhő gomolygott szorosan a nyomában.

Még időben slisszoltam be az órára. Káprázott a szemem az osztálytársaim körül lebegő ködgomolyoktól. Ehhez is hozzá kell majd szoknom, gondoltam. Világtörténelem óra volt, csoportfoglalkozással. Gene is idejárt, ezért úgy határoztam, hogy kihasználok a padok tologatásával és a helyek cserélgetésével járó átmeneti kavarodást.

- Szia, Gene - sügtam oda neki.

Felnézett rám, és odabiccentett köszönés gyanánt. Alacsony, izmos srác volt, akárcsak Scott. Ő is birkózott, de könnyebb súlycsoportban.

- A mamám... izé... beszélni szeretne a tiéddel... a buliról. Hogy meggyőződjön róla, van szülői felügyelet, meg minden.

Igyekeztem mindezt kellő komolysággal elmondani. Felvonta a szemöldökét.

- Hallom, amit mondasz, szivi - felelte, és letépte egy lap sarkát. - Hívja fel ezt a számot egy nappal a buli előtt. Mondd neki, hogy az anyám alig ér rá a túlórák miatt, ezért érhető el csak ekkor. Okés?

Szédelegve köszöntem meg a számot. Zsebembe csúsztattam a cetlit, és csatlakoztam a csoportomhoz.

NEGYEDIK FEJEZET

BULI A TÓ PARTJÁN

A következő pénteken, az utolsó tanítási napon fullasztó volt a hőség. A füledt meleg még sötétedés után sem hagyott alább. Jay hiába állította a leghidegebb fokozatra a légkondit a kocsijában, így is langyos levegőt fújt az utastérbe. Gene-ék tóparti háza felé tartva lábamat feltettem a műszerfalra. Azzal a padlóról felszedett hasáburgonyás dobozzal legyeztem mindkettőnket, amelynek gyomorforgató zsírszaga volt.

Korábban soha nem jártam tóparti épületben, bár a tónál sokszor megfordultam; egyházi piknikeken vagy Pattivel. Mindig nagyon élveztem ezt a sűrű erdővel szegélyezett, békés, kanyargós utat.

Most hepehupás földúton mentünk tovább, más autók fény-szóróinak irányába, mígnem a gyönyörű gerendavázas faház elé értünk. Már szürkült, amikor kiszálltunk a kocsiból. Tücsökzene és békakuruttyolás hallatszott a párás, meleg estében.

A ház fényárban úszott, az odavezető gyalogösvényen azonban sötét volt, ezért kiélesítettem a látásomat, hogy fel ne bukjak valami kőben vagy lehullott gallyban. Ilyenkor nem csupán megszébbre láttam, de a fénnel szembeni érzékenységem is fokozódott. Magamban csak „éjszakai látásnak” neveztem ezt. A hold vékony sarlója kevés világosságot adott ahhoz, hogy egy átlagos szem jól lásson mellette, nekem azonban ez is elég volt. Lépteink alatt meg-megcsikordult a kavics.

- Mekkora egy hodály! - csodálkozott Jay.

- Igen, óriási.

Az épület háromszintes volt, körbefutó tornácokkal és oromzatos tetővel. Olyan volt, mint egy vadászkastély.

A kivilágított tornácra érve visszafogtam a látásomat. Bentről emberi hangok, nevetgélés meg hangos hip-hop zene akkordjai szűrődtek ki. Mikor Gene ajtót nyitott, a zene dobhártyarepesztően bömbölt a fülünkbe.

- Hát ez nem lehet igaz! Kit látnak szemeim! Hogy ityeg a fityeg, Jay? - A két srác összezsattantotta a tenyerét, aztán Gene rám nézett. - Anna Whitt itt!

Összeöleleztünk. Ahogy közel hajolt hozzám, orromat megcsapta a pia bűze. Bizonyára akkor járt rá, amikor a szülei nem figyeltek oda, gondoltam.

Utat törtünk magunknak az egyre növekvő tömegben. Jay-t mindenki üdvözölte, aki csak elé került. Gene-ék nappaliját lesötétített táncteremmé alakították át. Üvöltött a magnó. Az étkezőhelyiséget is zajongó vendégek töltötték meg; valamiféle játékot játszhattak. Közéjük vegyültünk Jay-jel.

A játék lényege az volt, hogy az egymással szemben álló lányok és fiúk megpróbálták egy kézzel felállítani az asztal szélére állított, lefordított műanyag poharakat. Kristin Millernek végre sikerült a dolog, mire diadalmasan széttárta a karját. A lányok sikongva ugrándoztak, a fiúk meg felmordultak, és a fejüket csóválták.

- Vicces - mondtam az ajtóból, ahonnan a vetélkedőt néztük.

- Ki kell inni a poharakat, mielőtt felfordítod őket - magyarázta Jay. - Nem lehet józanul játszani.

- Aha!

Bementünk a tágas konyhába, amelynek boltozatos mennyezete rozsdamentes bútorok és terrakotta csempék fölé magasodott. A gránitburkolatos, hatalmas konyhában most talpalatnyi hely sem maradt, mindent elborítottak az élénk színű műanyag poharak, üdítők, gyümölcslevek, sörösdobozok és piával teli üvegek. Beparáztam ettől a látványra. Hogyhogy ilyesmit engednek inni Gene szülei? Egy részük nem kiskorúaknak való.

A vízre néző méretes ablak előtt többen álldogáltak. Gene kivált a csoportból, és élénk jött.

- Mit isztok? - mutatott a poharak és üvegek felé.

- Én semmit, kösz - mondtam.

Jay-re néztem, a habozását érzékelve. Légy erős, nincs erre szükséged! - szuggeráltam némán. Összenéztünk, majd lemondón sóhajtott.

- Egyelőre én sem iszom, haver.

- Biztosak vagytok ebben? - képedt el Gene. - A nővérem most lett huszonegy. Összedobtuk a pénzt, és az egész vegyesboltot felvásárolta. Az apró az övé maradt.

- Hol vannak a szüleid? - néztem körül.

- A Bahamákon.

- *A Bahamákon?*

A hangom elárulta, mennyire ledöbbentem.

- Igen. A mamád a nővérem mobilját hívta fel. Kurva jól utánozza a szüléink hangját. Igyatok inkább, mielőtt elfogy!

Megszólalt a csengő, ő meg az új vendég elé sietett zokniban. A hall mostanra tele lett emberekkel. Köpni-nyelni nem tudtam a csodálkozástól.

- Patti azt hiszi, itt vannak a szülők - motyogtam.

Jay a fejét vakarta.

- Hm, tényleg? Haza akarsz menni? Erről van szó? - kérdezte vonakodva.

Nem feleltem. Nem akartam elmenni, ezzel együtt azonban a lelkiismeretem azt súgta, hogy lépjek le.

- Adjunk magunknak egy órát - adtam be a derekamat. - Jó lesz így?

- Áll az alku. Legyen egy óra!

Jay továbbra is a haját babrálta. Aztán a kezét kezdte tördelni. Sárga aurájába ideges szürke csík tolakodott.

- Egy italt talán megihatnék - kockáztatta meg reménykedően. - Hiszen már te is hazavihetsz kettőnket.

- De hisz te vagy a társaság lelke - böktek oldalba játékosan. - Másoknak inniuk kell, hogy olyan szellemesek legyenek, amilyen te józanul vagy.

Elgondolkozva simogatta pelyhedző állszőrzetét.

- Nem tudom, hogyan csinálod, Whitt, de semmit nem tudok megtagadni tőled. Ezt sem, pedig majd megveszek egy korty piáért. Nem igazság!

Elmosolyodtam, mert halványsárga aurája elégedettségről tanúskodott, szemernyi bosszankodás nélkül.

Jay mögött hirtelen feltűnt Kaylah szálegyenes szőke haja és drótkeretes szemüvege. Ő is táncos volt, s az alakja homokórát formázott.

- Itt a szerelmed - súgtam oda Jay-nek.

- Szuper! - súgta vissza.

- Menj, csatlakozz hozzá! Én addig kimegyek, megnézem magának a kilátást.

Megszorítottam a jó öreg bicepszét, és a hátsó ajtó felé indultam. Noha nem néztem hátra, tudtam, mikor találkozott a két szerelmes, mert Kaylah összes barátnője kórusban, visongva üdvözölte Jay-t.

A teraszon egy lélek sem volt. A széléig sétáltam, és kezemet a fa korlátnak támasztottam. Sötét volt. A tücskök és békák egymással versengve zajongtak. Szentjánosbogarak cikáztak körülöttem. Gyéren megvilágított, kővel kirakott járda vezetett a stéghez és a csónakházhoz. A távoli hangok és a mozgó árnyak arról árulkodtak, hogy arrafelé is bulizok mászkálnak. A tó tükre csillogott a holdfényben. A forróság megülte a bőrömet, de jól éreztem magam.

Mögöttem nyílt az ajtó. Zene és kiabálás szűrődött kifelé, mielőtt becsukódott volna.

- Á, itt vagy!

A hang irányában fordultam.

- Szia, Scott - köszöntöttem. - Izgalmamban összeszorult a gyomrom.

Amióta meghívott a buliba, sokszor gondoltam rá. Most odajött hozzám, és megállt mellettem, kezében vörös műanyag pohárral. A pohár csípős, kesernyés szagot árasztott magából.

- Sör - mondta. - Nem kérsz egy kortyot?

- Nem, kösz - feleltem megilletődve.

Hátradöntötte a fejét, és egy hajtásra kiürítette a poharat, az-

tán félrefordult, és böffentett egyet. Szép volt! - gondoltam.

- Bocs - mondta, és letette a poharat a korlát szélére. - Szóval, mit keresel itt egyedül?

- Csak gyönyörködöm a környezetben. Szép itt!

- Ühüm - hümmögött. - Jó a hajad.

- Kösz.

Felül egy hajtincsemet feltűztem hullámcsattal, a többi a hátamra omlott.

- Emlékszel Mr. Bunker asztrológia óráira tavaly, a geológián?
- kérdeztem.

Ahogy felnéztem a csillagokkal teli égre, lenyűgözött a teremtés csodája.

- Jaj, dehogyan emlékszem! - röhögött fel.

- Nézd csak, az ott a Nagymedve - folytattam. - A négyszögletes része a szekér, a többi csillag meg a rúdja. Látod?

Scott közelebb húzódott, miközben én lelkesen mutogattam.

- Hol? Á, ott! Király!

Elhallgattunk. Rájöttem, milyen romantikus pillanat lehetne ez, ha nem lennék olyan ideges. De rá se mertem nézni.

- Menjünk be! - javasolta. - Láttad az alagsort? - Kérdésére megráztam a fejem. - Pedig tök jó! Hozok neked is italt, és megnézzük együtt.

- Scott... - kezdtem volna, de azután nem folytattam.

Már megint ugyanazt kellett volna elmondanom. Nem lenne egyszerűbb meginni valamit? Akkor végre békén hagynának.

- Mi lenne, ha valami alkoholmenteset innál? - javasolta. - Mondjuk, gyümölcslevet vagy üdítőt.

Kezdtém tényleg megszomjazni.

- Kösz. Bármilyen jó lesz.

Kézen fogva vezetett be a házba. Furi érzés volt, de kellemes. Mostanra még többen lettek odabent. Sokak auráját elhalványította vagy teljesen láthatatlanná tette a pia. A ködgomolyagok továbbra sem tűntek el senki mellől, az aura megléte vagy hiánya nem volt rájuk hatással. Ámbár a fehér árnyak átlátszóak voltak, mégis megterhelő volt ez a sok rám zúduló benyomás ennyi ember között.

A levegő forró és áporodott volt, a magas mennyezet ellenére. Ahogy továbbra is kézen fogva átvágtunk a helyiségeken, gimis sportolók szóltak oda Scottnak:

- Mi van veled?

Vagy:

- Hé, Scottie!

Összeverték a tenyerüket egymás mellett elhaladva, engem jól megnéztek, aztán sokatmondón odabólintottak Scottnak, felmutatva a hüvelykjüket, hogy csak így tovább. Ügy tettem, mintha nem venném észre.

Az alagsor lépcsőjéhez érve egyszerre fogott el a szégyenkezés, az idegesség és az izgalom is. Vajon ez a buli voltaképpen egy randi? Talán most kapom életem első csókját. Rogyadozó térdrel kapaszkodtam Scottba.

Egy óra. Ennyi ideig maradhatok, aztán tekintettel kell lennem Pattire. Jó, negyedóra már elmúlt a fogadalmam óta, de nem számítom bele. A hatvan perc most kezdődik.

- Menj előre! - kiáltotta a fülembe Scott. - Keress széket ketőnknek! Mindjárt jövök az italokkal.

Alig bírt el a térdem lefelé a lépcsőn. Lent megálltam a bejáratnál. A hatalmas, nyitott terű fiúszoba minden srác vágyálma lehetett volna. A falon óriás képernyős tévé függött, előtte méretes, L alakú plüss kanapé. Volt ott még biliárdasztal, csocsó, több játékautomata, oldalt meg egy kártyaasztal és bárpult. A falakat elborították az egyetemi sporttrófeák.

A szobában tartózkodókat elnézve két dolog tűnt azonnal a szemembe. Egyrészt, hogy a helyiség fele per pillanat smacizásra szolgál. Másrészt, az alagsor másik felében összeverődő idősebb srácok, akiket nem ismertem, valamit füstöltek, amiről ösztönösen sejtettem, hogy marihuána, noha most először szívtam be átható, édeskés illatát. Ez az illat olyan mélységes sóvárgással töltött el, hogy teljesen lehengerelt. Pánikba esve, a lépcsőfokokat kettesével véve iszkoltam kifelé.

A lépcső tetején megálltam, hogy kifújjam magam, azután utat törtem a konyha felé a tömegben. Scott az iménti csoportosulás közepén állt, és egyik barátjával, Kristin Millerrel csevegett. Volt valami a sugdolózásukban, ami arra készítetett, hogy kiélesítsem hallásomat az irányukban.

- Semmit sem tud? - kérdezte Kristin.

- Egyelőre nem, így tartsd a szádat! - szólt rá Scott.

Kristin elnevette magát. Hírhedt pletykafészek volt.

- Be fog rád pöccenni - mondta.

- Ugyan már - legyintett Scott. - Lehet, hogy még hálás is lesz nekem.

Csak álltam ott, miközben visszafogtam a hallásomat, és azon agyaltam, mi volt ez az egész. Talán az, hogy itt van Scott volt barátnöje is; előtte titkolják, hogy a srác nekem csapja a szelet. De akkor miért mondta, hogy még hálás lesz mindezért?

Hirtelen megpillantottam a tömegben Jay bongyor fejét, amint felém tartott. Jó volt újra látnom őt. Mackósan megölelgetett. Egy pillanatra felemelt, mielőtt lehuppantott a földre.

- Ez hihetetlen! - lelkendezett. - Most beszéltem azzal a sráccal, aki ott volt a mai Lascivious koncerten. Úgy tudja, hogy a banda idejön még az este!

Hogyan? Nagyot dobbant a szívem a hír hallatán. Csaknem teljesen elfeledkeztem a dobosról azzal a fura sugaras energiaörvénnyel a mellkasán. Nem lehetetlen, hogy akarattal töröltem ki emlékezetemből ezt a találkozást.

- Idejönnek? - hebegtem. - Ma este? Miért?

- Mert ez a világ legjobb bulija! Sereglenek ide az emberek. Mindenki tud róla!

- Ennek ellenére nem reménykednék benne túlságosan.

Nem tudtam, vajon neki szólt-e ez az intés vagy magamnak.

Scott közben az alagsor felé igyekezett a két itallal, melyeket magasan a feje fölé tartott, hogy ki ne löttyenjenek. Kiáltozni, ugrándozni, integetni kezdtem, hogy észrevegyen. Elkomorodott, ahogy meglátott Jay oldalán. Felém indult, és átnyújtotta a poharam.

- Kösz - mondtam.

A két fiú fej biccentéssel üdvözölte egymást.

- Mizújs, haver? - kérdezte Jay lazán.

- Nem sok minden. És te hogy vagy?

- Megvagyok, megvagyok.

Eztán súlyos csend telepedett közénk. Eddig nem vettem észre, hogy ezek ketten ilyen rosszban vannak egymással. De hát nem is maradtunk még együtt hármasban. Tépett szürke aurájukról leritt, mennyire ki nem állhatják egymást. Scott belenyakalt az italába. Megnéztem a magam narancssárgába játszó, vöröses gyümölcslevét.

- Mit isztok, srácok?

Jay gyanakvón méregette a poharamat.

- Én sört. Annának meg összeöntöttem kétféle gyümölcslevet. Teljesen szeszmentesek. Lejössz akkor az alagsorba? - fordult most felém Scott.

Alig kaptam levegőt ijedtemben.

- Valójában azért jöttem fel - hazudtam mert minden ülőhelyet elfoglaltak. Volt ott néhány kétes alak is, jointot szívtak.

Ezt hallva Scottnak megnyúlt az arca.

- Jay!

Valamennyien a trillázó hang irányába fordultunk. Kaylah futott felénk, és Jay-be csimpaszkodott.

- Huh, szia! - nevetett ő.

- Azt hiszem, az a banda, amelyikről beszéltél, most állt be a ház elé! - újságolta Kaylah.

- Hujujuj! - Jay elengedte Kaylah-t, majd tréfásan a nyelvét nyújtotta rám. - Na, ehhez mit szólsz? Még mindig gyűlölöd őket?

A szívem vad dobolásba kezdett, mikor a szerelmespár kézen fogva távozott. Biztosan nem akartam viszontlátni Kaidan Rowet? Nem, ez halálosan biztos volt. Különben is először fordult elő velem, hogy egy olyan srác érdeklődik irántam, aki nekem is bejön. Nem akarhattam, hogy valami hepciáskodó alak mindent elrontson.

Hirtelen kiszáradt a szám, ezért alaposan meghúztam a gyümölcsleves poharat. Mmm. Kesernyész és édes volt egyszerre... de volt itt valami más is. Vártam, mikor tör ki rajtam a pánik, ehelyett elernyedtem. Ez a buli végül nem is volt olyan rossz, dacára annak, hogy Georgia legbrutálisabb, legszexisebb, passzív-agresszív fickója is tiszteletét tette. Nem volt kötelező szóba állnom vele.

- Miféle bandáról beszélt Jay? - kérdezte Scott.

- A Lasciviousról. Ok Jay kedvenc együttese.

- Hmm. Soha hírüket nem hallottam.

Kristin Miller és a spanyol óráról ismerős Veronica közeledett felénk sugdolózva és viháncolva, arcuk kipirult a piától. Egyformára vágatták a hajukat: a barna bubifrizura a nyaktól az áll felé haladva hosszabbodott rézsútosan. Veronica haja volt a sötétebb, csaknem teljesen fekete, amelybe vörös melírcsíkokat festetett. Ő szívott be jobban kettejük közül, el is homályosodtak a színei. Átkarolta a nyakamat, és ostoba, akadozó nyökögésbe kezdett.

- Hogy örülök, hogy eljöttél! Te vagy a legmenőbb csajszi a világon!

Máskor megfordult volna a fejemben, nem akar-e átvágni, mostani feldobott hangulatomban azonban semmi rosszat nem találtam a szavaiban, mi több, kedvemre valók is voltak.

- Kösz! - kiáltottam oda. - Amúgy csípem a melírodat.

- Király! - csillant meg a szeme. - Tudod mit, legyél a táncpartnerem! Gyere, rázzunk egyet!

Kristin a szemét forgatta a javaslatra.

- Várj! - szólt rám Scott. - Idd ki az italodat, hogy ki ne ömöljön a táncparketre.

Szuper, gondoltam. Meg is ittam mindent az utolsó cseppig a

fincsi dzsúszból, ami a poharamban volt, majd átadtam Scottnak az üres poharat.

- Gyere! - nyaggatott Veronica. - Tök jó ez a szám!

Kezemnél fogva a táncolok felé vonszolt, én pedig engedelmesen követtem.

- Gyere te is! - szoltam hátra Scottnak a vállamon keresztül.

Utánunk eredtek Kristinnel. Négyen átverekedtük magunkat a táncparkettig. Fűlsiketítő volt itt a zene, a basszusdob megremegette az ablakokat.

Minden gátlásom nyomtalanul elpárolgott. Mikor Veronica hujjogni kezdett, szétvetett karral utánoztam. Kusza köd ülte meg az agyamat. Nem láttam már senki auráját; felszabadító érzés volt. A kis felhőgomolyagok továbbra sem távoztak el a táncolok mellől, mostanra azonban valamiért a meghosszabbításuknak könyveltem el őket. Semmi nem zavart ebben a pillanatban. Fűtyültem arra, látom-e Kaidan Rowe-t vagy sem. Még ő se tudott volna lelombozni.

Önfeledten táncoltunk Veronicával. A mennyországban éreztem magam. Mindenki tök kedves volt, senkit nem bosszantott, ha beléütköztem. Csodás melegség áradt az egymáshoz zsúfolódott testekből. Csípőmet ringatva, szememet behunyva minden egyes érintést külön érzékelttem.

Közben azonban azt is hallottam, mit beszél mellettem Kristin Scott-tal.

- Még nem kellene éreznie a hatást - mondta.

- Fogd be! - sziszegte Scott dühösen.

Veronica szájához emelte a poharát, de amikor valaki neki-ment, a pohár kiesett a kezéből.

- A francba! - morogta, mire összeborulva röhögcsélni kezdtünk.

Hanem valami gond volt a nevetésemmel. Halkabb és lagymatagabb volt, mint máskor. Hirtelen úgy elgyengültem, hogy lélegezni is alig tudtam. Észrevettem, milyen puha Veronica inge. Morzsolgatni kezdtem az anyagát az ujjaim között.

- Á, akkor már hatni kezd, csajszikám! - mondta.

- Mi volt az italomban?

- Porrá tört Ekszi. Ne pipulj be túlságosan! Szerencsésnek mondhatod magad! Én is bevettem volna, de a papám sóher, nem kapok tőle zsozsót.

Nem haragudtam, ellenkezőleg. Scottnak igaza volt. A legszívesebben köszönetét mondtam volna neki. Hátravetett fejjel élveztem az élményt. Semmi más nem számított, mint az anyag ha-

tása. Olyan érzés volt, mintha egy rég látott barát talált volna rám, és bugyolált volna meleg, védelmező takaróba. Azt szerettem volna, hogy ez mindig így maradjon.

A lelkem mélyén valami kellemetlen is motoszkált, de nem akartam tudomást venni róla. Hamarosan azonban másra se bírtam gondolni, mint arra, hogy úgy érzem, mintha zoknival pekelték volna ki a számát.

- Rettentően kiszáradt a szám! - kiáltottam. - És vacog a fogam.

- Gyere, kapsz vizet és rágógumit. Az majd segít. Nekem is elkéne egy átkozott ital!

Veronica ismét kézen fogott, és végigvonszolt a tömegen. Olyan érzésem volt, mintha valami elomló felhőn lebegnék előre, lassított felvételre váltott mozdulatokkal. Így jutottunk el a konyháig, ahol Veronica felém fordult, és felkiáltott:

- Jó ég! Ez ám a szexi srác! Ki az ördög volt ez?

- Kicsoda? - néztem körül.

- Ott, a hallban - mutatta. - Helló! - köszönt oda. - Amikor elmentünk mellette, úgy bámult rád, hogy majd kiesett a szeme - közölte velem.

A hall irányában néztem, de túl sokan tolongtak ott.

- Nem tudom, nem láttam - vontam vállat. - Milyen rendes tőled, hogy szóltál.

- Juj, te olyan aranyos vagy! Miért is nem lógtunk együtt régebben?

Ezzel rágógumit csúsztatott a számba. Örült iramban rágni kezdtem. Az állkapcsom valósággal önálló életre kelt. Veronica közben italt töltött magának, telefröcskölve a konyhapultot.

Valaki megveregette a vállam. Nehézkesen megfordultam. Beletelt néhány másodpercbe, mire felfogtam, ki áll előttem.

- Jay! - borultam a nyakába, ám ahogy ránéztem, lekókadtt a fejem.

- Jól vagy? - kérdezte.

- Kitűnően! - Igyekeztem normálisan beszélni, de elvékonyult hangomat teljesen idegennek éreztem. Tenyeremmel kis köröket rajzoltam Jay vállára. - Te vagy a leges-legeslegjobb barát, Jay! Szeretlek!

- *Ittál?*

Huh! Csak nem haragszik valamiért? Nem, nem, minden szuper. Maga a tökély. Azt akartam, hogy Jay is ugyanolyan boldog legyen, mint én.

- Teljesen kivan - mondta Veronica, és pár szem mogyorót vett a szájába manikűrözött ujjáival.

Jay ijedten vizsgálgatott. Lefejtette magáról a karjaimat, és hátrált egy lépést.

- Mi a túró ez, Anna?

- Kérlek, Jay, ne haragudj rám! - nyúltam újra utána, de ő megint nem hagyta, hogy átöleljem.

- Nem vagy te egy kissé szenteskedő? - mordult rám.

Bambán néztem rá, mint őz egy autó fényszórójába. Jay még soha nem kiabált velem.

- Jól van, felejts el - mondta, majd Veronicán és rajtam átnyúlva magához vett egy üveg átlátszó valamit, és eltűnt az általános lármában meg tolongásban. Megörültem, amikor megjelent Scott, betöltve Jay hiányát. Ma semmiféle hiányról nem akartam tudni.

- Jay épp most ment el! Igazi ünneprontó - újságolta Veronica.

- És azt tudod-e, hogy Anna meg én a legjobb barátnők vagyunk?

Scott tétován nézett rám, de a mosolyomat látva karját a derekamra csúsztatta, és magához húzott. Mostanra már ki is ment a fejemből Jay. A Paradicsom nem tűri meg a haragot.

- Te kis édes - búgta a fülembe Scott. - Bocs, Veronica, de most ellopom a legjobb barátnődet.

- Csak legyetek jók! - kacshintott ránk Veronica.

Úgy borultunk össze, mintha az elválás örökre szólna. Scott ezután végigverekedte magát velem a bulizó tömegben, felvonszolt egy csigalépcsőn, majd valami folyosón keresztül egy szobába vezetett.

A hirtelen támadt csöndesség sokként érte a fületem, miután becsukta maga után az ajtót. Valami vendégszobába kerülhettem. Scott az ágy mellé terelt. Leült, hát leültem én is. A könyökére támaszkodott, ezt is leutánoztam. Mikor azután fölém hajolt, elhanyagoltam fektemben, és mozdulatlanra dermedtem.

- Haragszol? - kérdezte.

Nemet intettem.

- Minden olyan puha tapintású!

Ujjaim végigcirógatták a farmerem oldalát. A máskor érdes anyagot most selyemfinomságúnak éreztem.

- Mikor én az E-n vagyok - mondta Scott -, azt gondolom, hogy mindenkinek anyaszült meztelenül kellene járnia, mint Adámnak és Évának.

Per pillanat abszolúte egyetértettem vele, mi több, viccesnek találtam az ötletet.

- Tökéletesen természetesek és boldogok lennénk - mondtam, és összerosolyogtunk.

- Tudod, mikortól tetszel? - kérdezte. - Emlékszel tavaly az állami bajnokságra, amikor izé... begyulladt a fülem?

Már egészen elfeledkeztem a dologról. Nagyon szégyellte a csúnyán feldagadt fülét, amelyet az állami birkózóbajnokságon szerzett be. A csaját annyira undorította a látvány, hogy szakított vele.

- Te végig rendes voltál - folytatta -, nem bámultál úgy meg, mint a többiek. - Karját a hasamra tette, és a derekamat kezdte tapizni. - Tudod, Anna, nem kerülne sokba, hogy, nem is tudom, népszerűbb legyél. Láttam, hogyan röplabdáztál és softballoztál a tornateremben. Sportolhatnál, és kicsit másként öltözhetnél. Úgy értem, persze, jól nézel ki, de egészen... dögös is lehetnél. Tudod, ugye?

Egy másodpercig hallgattam. Agyam felfogta ugyan, hogy voltaképpen sértegetnek, e felismerést azonban vastag ködön át érzékeltem.

- Már megbocsáss, Scott, de még ha lenne is pénzem, akkor se áldoznám effélére. Szeressenek olyannak, amilyen vagyok. Nem erre törekszel te is?

Felnyúltam, hogy megsimogassam az arcát, ő azonban elkapta és fogva tartotta a kezem.

- Sok sráccal smároltál már?

- Még senkivel sem - vallottam be.

- Jay-jel sem?

- Hogyan smároltam volna? Hisz ő olyan, mint a testvérem.

Megpróbáltam Jay-re gondolni. Mi is volt vele az előbb? Arra emlékeztem, hogy elszomorodtam miatta, arra azonban nem, hogy miért.

- Meddig tart még ez? Ez az állapot?

- Nagyjából négy órán át. De utána is belekerül pár órába, amíg lenyugszol.

Lenyugszom? Elég rosszul hangzott. Azt fontolgattam, mi lenne, ha még többet kérnék a szerből Scott-tól.

- Anna.

- Igen? - próbáltam ráfigyelni.

- Szeretném, ha én adhatnám neked az első csókot.

- Jó - suttoztam.

Ám még mielőtt lehajolhatott volna, kivágódott az ajtó, beegedve hozzánk a fülrepesztő kinti zenét. Mindketten felültünk az

ágyon. Kaidan Rowe mélykék szempárjával találtam magam szemben.

- Mi a... - kezdte volna Scott.

- Á, itt vagy, szivi! Gyere, húzzunk innen!

Kaidan rám nézett és magához intett, én azonban csak ültem ott, teljesen ledöbbenve.

- Tudsz járni vagy vigyelek? - kérdezte.

- Mit keresel itt, haver? - emelte fel a hangját Scott.

- Beszédem van Annával.

Amíg ezt mondta, nem Scottra nézett, hanem rám.

Emlékezett a nevemre! És olyan kedvesen mondta ki. Scott-tal egymás felé fordultunk. Eszembe sem jutott, hogy nem lenne muszáj Kaidannal mennem. Ő volt ennek az éberálomnak a legbámulatosabb szereplője.

- Majd jövök - szóltam oda Scottnak.

- A helyedben nem számítanék rá - lépett előre Kaidan, hogy kézen fogjon és kivonszoljon a szobából.

Épp azon töprengtem, hányán rángattak ide-oda aznap este, amikor Scott felkiáltott:

- Tahó!

Kaidan bevágta az ajtót.

ÖTÖDIK FEJEZET

HASONLÍTUNK

Kaidan szorosan markolta a kezemet. Én másra se tudtam figyelni, mint tenyere melegére. Nem emlékeztem, hogyan hagytuk el az épületet vagy mentünk végig a kövezett parton, de arra tértem magamhoz, hogy a csónakház előtt járunk. Kaidan ököllel verte a ház oldalát.

- Kifelé! - kiabálta.

- Mi voltunk itt előbb - tiltakozott az egyik srác.

- Pusztuljatok a pokolba!

Kaidan ijesztő nyugalommal beszélt.

Hatan iszkoltak el mellettünk erőtlenül ellenkezve, vissza a bulizók közé. Miután eltűntek, azt vártam, hogy Kaidan betör a csónakházba, ehelyett azonban a stég szélére ment, és leült. Mellé telepedtem, lelógatva lábam a víz fölé. Szemügyre vettem Kaidan

barna pólóját, amelynek vállán és keresztben a mellén nyomott arany sárkány volt látható. A póló elég szűk volt ahhoz, hogy kiemelje izmos felsőtestét. Ahogy az arcába néztem, megdöbbenett, milyen szenvedélyesen nézett vissza rám. Pihe-puha szellő cirógatta a bőrömet.

Összeverődött a fogam. Nem tudtam, az Ekszitól van-e vagy a hűvösségtől.

- Ki vagy? - ismételte meg korábbi kérdését Kaidan.

- Mire vagy kíváncsi?

Hirtelen mintha áramütést éreztem volna, ami nyomban felrázott kusza kábaságomból. Kapkodva szedtem a levegőt.

- Mi az, mi történt? - kérdezte Kaidan.

Újabb roham tört rám, ezúttal azonban tovább tartott. Kezdett visszatérni a valóságérzésem, ezzel együtt én is bizonytalanabbá, szorongóbbá váltam.

- Azt hiszem... kezd csökkenni a szer hatása. De Scott azt mondta, órákig tarthat!

Nem bírtam ki tovább ülve, rám tört a pánik. Felálltam. Minden ízemben remegtem. Kaidan is felállt. Államat megemelve a szemembe nézett.

- Voltál valaha is beteg? - kérdezte, és nem engedte el a tekintetemet.

- Beteg? - kérdeztem bambán, mert lebénult az agyam.

- Volt-e influenzád, torokgyulladásod vagy bármi más bajod?

Ezt már meghallottam.

Újabb rángás futott végig rajtam, véget vetve féléber kábaságomnak. Kezem a térdemre támasztva kétrét görnyedtem fájdalmamban.

- Ez a kis édeske talán segít.

Kis fehér pirulát tartott elém. Igen, ez kell nekem! A bogyó után kaptam, ő azonban gyorsabb volt nálam.

- Előbb felelj a kérdéseimre! Volt bármilyen betegséged valaha is?

- Nem.

- Milyen régen nem?

Erre a kérdésre abbamaradt a reszketésem. Farkasszemem nézünk egymással. Ez volt a legféltettebb titkom. Honnan tudhatna róla Kaidan?

Közelebb nyomult hozzám, ugyanúgy, mint amikor először láttott, és lehalkította a hangját.

- Felelj a kérdéseimre!

A száját néztem, ezt a szépen formált száját, és egy pillanatra

elfeledkeztem a piruláról. Megköszörültem a torkomat.

- Sosem volt semmi bajom, születésemtől fogva, vagy még régebben. Most boldog vagy?

Közünyösen bölintott. Alig hittem el, hogy imént vallottam meg neki életem nagy titkát, ő meg úgy fogadta, mintha nem volna ebben semmi rendhagyó. Hanem, ahogy lenéztem az oldalára, láttam, hogy a keze ökölbe szorul. A markában ott volt a beígért mánor, menekülési lehetőségem a valóság elől.

- Most pedig térjünk rá a lényegre! - mondta. - Ki az apád?

- Nem... tudom. Örökbe fogadtak.

- Ne kamuzz itt nekem! Valami fogalmad csak van róla.

Felemelte a karját, keze a víz fölött körözött.

- Egyvalakiről tudok. Születésem pillanatától emlékszem rá. Jonathan LaGray a neve. Mindig is sejtettem, hogy ő az apám, de még csak nem is beszéltem vele. Kérlek, ne bánts! Semmit sem tudok róla. Börtönben van.

Kaidan kezét bámultam; most leengedte az oldalára. Így nagyobb biztonságban éreztem magam.

- Hát persze - mondta megváltozott hangon. - Sejtettem volna abból, ahogyan ma este viselkedtél.

Túl kuszák voltak ahhoz a gondolataim, hogy odafigyeljek a szavaira. Egész testemben reszkettem, rázott a sóvárgás a pirula után. Muszáj volt megmaradnom álmovilágomban, nem (érhettem vissza a valóságba.

- Add oda a pirulát! - könyörögtem.

- Mármint ezt? - Ahogy felmutatta, elkerekedett a szemem. - Sajnálom, aranyom, de ez csak aszpirin.

Legnagyobb rémületemre közönyösen a vízbe hajította. Könynyed csobbanással tűnt el a tóban.

- Nem! - sikoltottam.

Izmos két kezével lefogta a karomat, hogy elhallgattasson.

- Mikor kaptad azt a drogot?

- Hogy mi? Nem is tudom, úgy harminc, nem, negyven perce.

- Hamarosan eltávozik a szervezetedből. Nyugalom, nemsokára jobban leszel.

Elengedte a karomat, én pedig leültem. Homlokomat a térdemre fektettem, úgy ringatóztam előre-hátra, miközben párszor még összerándultam. Kegyetlenség volt tőle, hogy átrázott azzal a pirulával. Semmire nem vágytam még ennyire, azokon a fájdalomcsillapítókon kívül.

A szél hűse a bőrömet legyezgette, s a hullámok lágyan paskolták a sziklás partot. Két perc múlva oszlani kezdett az agyamat

megülő köd. Megijesztett ennek a hirtelen támadt világosságnak a rútsága.

Nem kellett volna eljőnnöm erre a nyamvadt bulira. Abban a pillanatban le kellett volna lépnem, hogy rájöttem, Gene szülei elpályáztak. Nem fért a fejembe, hogyan hihette Scott, jót tesz az-
zal, hogy Ecstasyt csempész az italomba. És miért tetszett ez ne-
kem annyira, miért kívántam még többet a szerből, mint valami
narkós? Uhh, és az első csókomat is csaknem bekaptam az Ecs-
tasy hatása alatt!

Kaidanra pillantottam, aki újra a stég szélén ült, és nézte a vi-
zet. Keztem felfogni, mit jelent a kérdése. Tudott rólam valamit.

- Miért jött és ment ilyen gyorsan a szer hatása? - kérdeztem
óvatosan, hogy el ne riasszam.

- A szervezetünk legyűr minden idegen hatást - mondta. A
„szervezetünk”? - A kórokozókat, a rákot, a különböző beteg-
ségeket, minden ilyesmit. A drogok és a pia is gyorsan kiürülnek.
Nem éri meg az erőfeszítést. Én például megpróbálkoztam a cigi-
vel, aztán napokig fekete kátrányt köhögtem fel.

- Szép - mondtam.

- Ahogy mondod. Mi már csak ilyenek vagyunk - nevetett fel
szárazon.

- Eszerint... te olyan vagy, mint én? - kockáztattam meg a kér-
dést.

- Igen is, meg nem is, a jelek szerint.

Most jöttem rá valamire. Korábban is rájöhettem volna, ha
nem kábít el az Ekszi.

- Körülöttem miért nincs ott az a felhőizé? - kérdeztem.

Hitetlenkedve nézett rám.

- Felhőizé? Ezt nem mondod komolyan!

- Tudod te, miről beszélek. Jól mondom?

Feltápászkodott, és én is felálltam. Homlokát ráncolva felnézett
a házra.

- Kitisztultak az érzékszerveid?

Tudtam, hogy a különleges képességeimet érti ez alatt. Nem
győztem csodálni, milyen normálisnak hat ez az ő szájából.

- Azt hiszem - mondtam.

- Valami zűr van odabent. Hallod, nem?

Kiterjesztettem a hallásomat. Lassabban és nehezebben ment,
mint máskor, végül azonban belül kerültem a falakon. Ordítózás,
felfordulás, verekedés, általános csetepaté - ezt hallottam. Üveg
csörömpölt, lányok sikoltoztak, mások kiáltozva, káromkodva
próbáltak rendet teremteni.

- Istenem, atyám, ez Scott és Jay!

Futni kezdem, ahogy lehetett az ingatag stégen. Arra se volt időm, hogy felerősítsem éjszakai látásomat, valamiért mégse botlottam vagy estem el. Kinyitottam a hátsó ajtót, és belevetettem magam a tülekedésbe.

Három melák focista vonszolta ki épp Jay-t az előlső tornácra. Veszettül kapálózott, és úgy káromkodott, mint egy kocsis. Megálltam az ajtóban és körülnéztem. A bejárati szoba ablaka betört. Lányok sivalkodtak. Scott is itt állt. A zene és a tánc félbeszakadt, és mindenki őt leste. Az orrát fogta, mert vérzett, ahogyan a karja is. Ingén hasíték húzódott végig a gallértól a derekáig, ez is csurom vér volt. Valamennyire kijózanodhatott, mert hatodik érzékemmel sikerült letapogatnom a lelkiállapotát. Komor, sötét félelem lengte körül.

Gene most tántorgott ki a szabadba. Az inge nem volt rajta, és a csaja kócos hajából ítélve egyenesen az alagsori kanapékról érkeztek.

- Jaj, apám, *megölnek* a szüleim!

- Szép kis botrány! - morogta valaki a vendégseregéből.

- Gene - mondta Scott vinnyogó orrhangon Jay begorombult! Csak előtűnt a semmiből, és bemosott egy hatalmasat. Egyenesen az ablaknak lökött! Azt hiszem, eltörte az orromat.

- Kurva durva!

Gene a fejét fogta a veszteség láttán.

Jay odakint újabb vagdalkozásba kezdett; vadul rúgkapált és fennhangon üvöltözött. A három tagbaszakadt srác kiabálva próbálta leinteni. Kifutottam hozzá, majd le a tornác lépcsőjén.

- Jay?

Vadul forgó szemmel nézett rám. Ilyennek még soha nem láttam. Az arca lángvörös volt. ínyét mutatva, magából kikelve lihegett. Két srác a karját fogta le, egy pedig hátulról karolta át a mellkasát. Engem meglátva lassan lenyugodott, és ádáz tekintete szánnalmas zokogásnak adta át a helyét.

- Bedrogozott téged, Anna! Felültetett!

Tudtam én ezt jól.

- Jól van, fiúk, ennyi volt - biccentettem a focisták felé. - Hazaviszem.

Ahogy elengedték, tántorogva hátrált három lépést, és egy bokorba zuhant. Reggel majd ezt is bánni fogja. Odaftutottam hozzá.

- Odasegítem a kocsihoz - ajánlkozott a legtermetesebb focista.

Azt hiszem, Fredericknek hívták, most érettségizett le. Két társa visszament a házba. Frederick Jay hóna alá nyúlt; ő az egyik

karjánál fogva emelte fel, én a másiknál. Frederick isteni hátvéd volt, úgyhogy alig éreztem valamit is Jay súlyából. Elindultunk a sötétbe. Odabent újra megszólalt a zene.

A házra hátrapillantva használtam távollátó képességemet, Kaidan Rowe-t keresve, de nem volt sehol. Pedig annyi mindent szerettem volna kérdezni tőle. Mindenekelőtt azt, hogy miért vagyunk mi ketten ilyenek. Miféle szerzetek vagyunk? *Mi!* Te jó ég! Elég volt arra gondolnom, hogy van valaki a világon, aki hozzám hasonló, és emberfeletti energiák cikáztak végig rajtam. Újra látnom kellett Kaidant. Minél hamarabb.

A kocsihoz érve előhalásztam Jay zsebéből a kulcsait és a mobilját. Teljesen hátrahajtottam az ülést, majd utat adtam Fredericknek, hogy fektesse rá. Megköszöntem a segítségét, ő meg visszaindult a buliba. Jay totál kikészült, alig tudott mafláról.

Megfordult a fejemben, hogy én is visszamegyek, és megkeresem Kaidant, de nem akartam, hogy Jay itt ébredjen fel egyedül. Ráadásul újabb drámai jelenetekre se vágytam, amelyek a házban fogadtak volna.

Kinyújtottam hallásomat a stég felé, és füleltem. Teljes volt a csönd. Aztán a házra fókuszáltam. Elfintorodtam a hangzavar hallatán, és hangosan azt mondtam a semminek:

- Még nem végeztünk, Kaidan Rowe.

Valahonnan a konyha felől, magányos, akcentusos válasz érkezett:

- Én is így gondolom.

Hideg futkározott a hátamon, a meleg éjszaka ellenére.

Miután bemásztam a kocsiba, és beállítottam a vezetőülést, felhívtam Janát Jay mobiljáról. Őt is egy buliban értem. Tavaly érettségizett, de továbbra is a családdal élt. Naponta ingázott az egyetemre. Mikor megtudta, hogy az öcsikéje képtelen a saját lábán hazamenni, káromkodott egyet, és azt mondta, a házuk előtt vár ránk. Talán sikerül betámogatnunk, anélkül, hogy a szülőket felébresztenénk.

Micsoda felfordulás!

Félve vezettem a kanyargós úton, a szuroksötét erdőben. Még az éjszaki látásom sem enyhített az idegességemen. Idővel engedélyeztem magamnak, hogy a történetekre gondoljak. Minél többet gondolkodtam azon, amit Scott művelt velem, annál jobban kijöttem a sodromból. Magamat is utáltam, amiért annyira élveztem az Ekszit. Scott-tal is le kellett még számolnom. Utáltam veszekedni, de nem hagyhattam, hogy megússza felelősségre vonás

nélkül. Legalább az iskolaévnék vége, sóhajtottam, és hónapokra nem kerülök a bulizók szeme elé.

Ugyanakkor minden Scott iránti haragom és szégyenkezésem önnön viselkedésem miatt eltörpült a Kaidannal folytatott beszélgetés mellett. Elég volt erre gondolnom, és hevesebben kezdett verni a szívem. Alig hittem el, hogy ő is olyan, mint én. Egész pontosan milyen is? Ő azonban ezt is tudta. Sajnáltam, hogy nem kérdezhettem ki alaposabban. Vajon hogyan férközhetnék a közelebe? - jártattam az agyamat.

Megfordult a fejemben, hogy a legközelebbi fellépésük alkalomával egy bugyimba csomagolom a mobilomat, és feldobom a színpadra. Már ennek a gondolatára is hangosan felnevettem. Kaidan valószínűleg csak ránézne a fehér pamutbugyogóra, és máris kidobná a szemétbe.

Jay mocomogni kezdett. Mondani próbált valamit, de csak nyökögni tudott.

- Mi az, Jay? - kérdeztem a lehető legmegnyugtatóbb hangon.

- Mindjárt rókázni fogok!

Uhh! Kiálltam az út szélére, majd Jay-en áthajolva kinyitottam az ő oldala felé eső ajtót, amit azonban, mint mindig, most is rángatni kellett. Szerencsére még idejében kinyílt.

Ezután még egyszer meg kellett állnunk. Szegény Jay! A hátát simogattam, ő meg becsukta az ajtót, és nekidőlt. Más nemigen tellett tőlem. Mikor a környékükre értem, sírni kezdett.

- Minden rendben - vigasztaltam.

- Semmi nincs rendben. Nem akarok olyan lenni, mint Len nagypapa!

Nagyot sóhajtott.

- Kicsoda? Ezt hogy érted?

Ezután azonban semmi értelmes nem hagyta el a száját. Jana mérgesen, karját keresztbe fonva várt rá a járdán. Nem szívesen lettem volna Jay helyében másnap reggel, több okból is. Jana vagány gótikus púnk volt, akivel nem volt jó packázni.

Együttes erővel bevonszoltuk, és az ágyára fektettük Jay-t. Sikerült úgy intéznünk, hogy a szülők ne ébredjenek fel. Jana aztán hazavitt.

- Mi a csodától készült ki ennyire? - kérdezte Jana.

- A bulitól.

- Várj csak, az volt ez, amit a tóparton tartottak? Hallottam róla ma este. Kész téboly lehetett.

- Egy rémálom volt.

Néhány percig hallgattunk.

- Kicsoda Len nagypapa? - kérdeztem.

- Á, ő említette? Na, igen, a mamánk édesapja. Keményen ivott az öreg. Anyánk elbeszéléséből ítélve azonban józanul csoda kedves fickó lehetett. Anyu imádta, ahogyan mindenki más is. Hanem ha bepiált, belebújt az ördög, vérig sértette, aki csak az útjába került. Állandóan a démonjaival viaskodott, és elvesztette a csatát.

HATODIK FEJEZET

SÖTÉT IDŐK

Másnap már reggel kilenckor fülledt forróság uralkodott a balkonon, ahol a kakaómat kortyolgattam. Szellő se rebbent, s a közeli legelőről tehéntrágya bűze facsarta az orromat. Patti is kijött a kávéjával, és fintorogva beleszimatolt a levegőbe. Kinyitotta az újságját, én pedig a könyvemet, de nem tudtam az olvasásra figyelni. Túl sok minden történt a tegnapi esti bulin.

Nem szívesen gondoltam vissza a napra, amikor világra jöttem, részben, mert természetellenes volt, hogy mindenre emlékszem, részben pedig, mert semmi értelmét nem láttam. Nem tudhattam, milyen érzéseket ébreszthetne bennem, és nem akartam tévedni az érzéseimben, már ha ez egyáltalán lehetséges volt. Most azonban, hogy Kaidan feltépte a sebet, újra vérezni kezdett, és foglalkoznom kellett vele.

A születésem előtti időszakot „sötét időknek” neveztem. Nem mert bármi rossz lett volna benne, hanem mert az anyaméhben tényleg sötét volt. Olyan érzés volt, mintha meleg függőágyban ringattak volna éjszaka. A legjobban anyám hangjára emlékeztem. Mikor kellőképpen kiélesedett a hallásom, az énekét hallgattam. Amikor pedig méhe puha, ellenálló falát döfködtem a végtagjaimmal, nevetve lökött egyet rajtam ő is, én meg arrébb penderültem. Ezekben az időkben Jonathan LaGray hangját is hallottam; öblös, mély, dörmögő hang volt.

Születésem pillanata megzavarta nyugalmaomat. Túl fényes és túl hideg lett minden egyszerre. A legrosszabb mégis az volt, hogy ezzel együtt elvesztettem valamiféle tudást, amelynek korábban, a sötét időkben részese voltam.

Ködös újszülött látásommal csak homályosan érzékelttem környezetemet, annak a férfinak a tekintete azonban így is mélyen az enyémbe fúródott azon a napon. Az a tudás lakozott benne, aminek immáron híján voltam.

Állj ellen a drogoknak, érted, kölyök?

Azóta sem sikerült eldöntennem, hogy vajon komolyan gondolta-e intését ez a nyers fickó, vagy csupán gúnyolódott. Soha többé nem láttam.

Az apácára is emlékeztem; ráncos öregasszony volt, aki tiszta, megnyugtató levendulaillatot árasztott magából. Pattit is láttam, amint arcába hulló hajjal jött értem, hogy elvigyen. Csordultig tele volt szeretettel, mikor kinyújtott karjába helyeztek, mint valami törékeny ajándékot.

Elnéztem most, ahogy az újság lapjait forgatva magában hümmögött. Vonat haladt át a dombtetőn, a ritkás fenyvesben.

- Találkoztam valakivel, aki olyan, mint én - mondtam.

A vonat sípolva dübörgött tovább.

Az újság kihullott Patti kezéből, és szétterült a padlón. Megrémültem a körülötte viharzó fekete érzelemörvény láttán.

- Patti? - suttogtam.

- És ki ő?

Riasztó volt ez a hangjából kicsendülő félelem. A műanyag asztal szélébe kapaszkodott, támasztékot keresve.

- Tulajdonképpen... alig ismerem, de tegnap elbeszélgettünk egy kicsit - dadogtam.

- Tarts magad távol tőle! - fenyegetett meg az ujjával, és a pupillája óriásira tágult.

Odabent megcsördült a telefon, miközben egymásra meredtünk. Mivel senki nem vette fel, újra csörgött.

- Vedd fel! - szólt rám Patti. - Muszáj ezt végiggondolnom.

Felugrottam, és befutottam a lakásba. A harmadik csöngetésre vettem fel a telefonkagylót.

- Halló.

- Szia - szólt bele a vonalba egy gyenge, reszketeg hang.

- Jay? Borzalmas a hangod!

Letelepedtem a konyhaasztal mellé, és kipillantottam Pattire. Behunyt szemmel ült, még mindig az asztalba kapaszkodott, merev testtartással.

- Borzalmasan is érzem magam. Nagyon utálsz? - kérdezte Jay.

- Ne butáskodj, Jay! Csak aggódom érted. Még mindig rosszul vagy?

- Úgy érzem magam, mint akin átment az úthenger. Nem em-

lékszem mindenre, amire viszont igen, attól meg tök hülyének érzem magam.

- Szerencsénk volt, hogy Jana ágyba segített.

- Hmm, megfizettem érte. Hétkor kirázott az ágyból. Nekem kellett elkészítenem a reggelijét, mielőtt munkába indult. És nem gabonapehelyről beszélek, hanem szalonnás rántottáról! Képzeld! Nekem meg egy csepp erőm is alig volt.

Majdnem felvihogtam, mert tényleg elképzelttem.

- És mire emlékszel még? - kérdeztem.

- Berágtam rád, mert láttam, hogy betéptél, és dühömben legurítottam egy üveg gint. Uhh! Gondolni se akarok rá, mert még újra rókázni kezdek. Aztán mindenki azzal nyaggatott, tudom-e, hogy Scott drogot csempészett az italodba. Felment az agyvizem. Ezután már csak részletekre emlékszem, leginkább arra, hogyan csörtettem a tömegben Scottot keresve. Tuti, hogy pár embert fel is lökhettem. Hallod, el sem hiszem, hogy ennyire kikészültem!

- Másra nem emlékszel?

- Nem. Miért, még mire kellene?

Kinéztam a balkonra. Patti mostanra felállt, és karját keresztbe fonva a fákat nézte. Lehalkítottam a hangomat.

- Hát... kisebbfajta balesetre került sor Scott-tal meg az ablakkal.

- Jaj, nem! Ez komoly? Senki nem sérült meg? Betört az ablak?

- Igen, betört, nagyobb baj azonban nem történt. Scott kisebb horzsolásokat szerzett, és talán az orra is eltört, azt hiszem azonban, legfőképpen az egóját törted össze. Nem fáj az öklöd?

- Mindenem fáj. Jaj, a francba! Erre megy rá a nyáron megtakarított pénzecském. Fel kell majd hívnom Gene-t, hogy javíttassa az ablakot, mielőtt a családja hazaér. Hanem tényleg, igaz volt, amit a drogról hallottam? Határozottan magadon kívül voltál, amikor láttalak.

Hallgattam. Újabb pillanat, amikor könnyebb lett volna hazudni.

- Igen, Ecstasy volt az italomban, és amikor láttál, erősen a hatása alatt voltam már. Ugyanakkor nem fogott ki rajtam teljesen; ki tudja, miért.

Haragosan felmordult.

- Ide hallgass, Jay! Szeretném, ha fátylat borítanánk az ügyre. Hálás vagyok, amiért kiálltál mellettem, de nagyon kérlek, hogy szállj le Scottról! Majd ha eljön az ideje, én magam számoltatom el. Rendben?

- Jó - morogta, hogy megnyugtasson, bár nem tűnt túl hihetőnek.

- Kösz mindent - mondtam.

- Hé, kérdeznék még valamit. Mi a fészkes fene történt közted és Kaidan között? Keresni kezdtem, amikor a fülembe jutott, hogy ott van a partin, de aztán valaki azt mondta, hogy együtt mentetek el.

- Semmi különös nem történt. Csak elbeszélgettünk a stégen. Emlékezett rám.

- Miről beszélgettetek? Alig hallom, mit mondasz. Patti is ott van a közelben?

- Igen, sajna. Nem is tudom. Drogokról beszéltünk meg a szüléinkről. Nehéz vele társalogni.

- Ti ketten ég és föld vagytok, de ez éppen javadra is válhat. Néha nem árt egy kis lazítás.

- Ugyan, menj már! - csattantam fel, elfeledkezve magamról. - Ez nem olyan. Nehéz elmagyarázni, mi is valójában.

- És bejön neked?

- Tulajdonképpen... érdekel - vallottam be.

- Helyes, nagyon helyes! - morogta elégedetten. - Kezdetnek megteszi.

Magam sem tudtam, miféle kezdet ez, de elszántam magam, hogy utánajárok.

HETEDIK FEJEZET

KI VAGYOK ÉN?

Patti olyan furán viselkedett, hogy inkább bezárkóztam a könyvemmel a szobámba. Néhány mondat után azonban az előző éjszakára kanyarodtak a gondolataim. Újra olvasni kezdtem, de ekkor meg az nem hagyott nyugodni, hogy mi ütött Pattibe.

Nem volt szokása, most azonban bő egy órán keresztül fel- alá járt a szobám ajtaja előtt.

- Valami baj van? - szóltam ki végül.

Zavartan óvakodott be, az idegesség szürke aurájával. Leült az ágyam szélére. Arrébb húzódtam, hogy helyet adjak neki; helyet és teljes figyelmemet.

- Anna - köszörülte meg a torkát. Könnyes, kisírt volt a szeme.

- Aznap, amikor elhoztalak az árvaházból... nem... korábban kell visszamennem. Az egész olyan fura, tudod.

Tudott rólam valamit! Megragadtam a karját. Alig vártam, hogy megossza velem ezt a tudást.

- Az én életemben semmi, de semmi nem mindennapi, Patti. Ha tudsz valamit, kérlek, mondd el! Nem mondhatsz olyat, amitől megijednék, vagy...

Felhorkantott, és megrázta a fejét.

- *Bármit* mondanék el, megijesztenélek vele. Hisz én is tizenhat éve egyfolytában rettegek, édesem.

Ezt válasz nélkül hagytam. Elengedtem a karját. Tekintete és aurájának sötétszürke színe megdobogtatta a szívemet.

- Mindig is különleges képességekkel rendelkezél, Anna... de nem tudom, mennyit látsz... vagy miben hiszel.

- Úgy érted, hiszek-e Istenben? Igen, hiszek...

- Tudom. De mi a helyzet... a szellemvilággal? - kérdezte.

- Úgy érted, a kísértetekkel?

- Nem, az angyalokra gondoltam.

Bizseregni kezdett a nyakam és a fejbőröm erre a kérdésre.

- Na, igen - mondtam lassan. - Tudom, hogy a Szentírás beszél róluk, a Paradicsomban énekelnek vagy harsonáznak...

- Ahogy arról is beszél, hogy az angyalok egykor a földön jártak. És a démonok is.

- Rend...ben. De ez régen történt. Mi köze mindennek hozzánk?

- Tudod, hogy valamikor férjnél voltam - folytatta Patti. Bólintottam, de nem értettem, mire akar kilyukadni. Felállt, s fel-alá járkálva mondta tovább. - Három évig próbálkoztunk gyermekáldással. Végül a férjem megvizsgáltatta magát. Kiderült, hogy nem vele van gond. Számunkra ez volt a vég kezdete. Buzgón imádkoztam, hadd foganjon mégis bennem gyermek, de teltek-múltak a hónapok, és nem estem teherbe. Aztán egyik éjszaka álmot láttam. Voltaképpen csak a férjemnek mondtam azt, hogy álom, a lelkem mélyén tudtam, hogy valóság.

Megállt, és rám meredt. Bólintottam, jelezve, hogy folytassa, bármi legyen is, ami ezután következik.

- Egy angyal látogatott meg, Anna, s hírül adta, hogy vár rám egy gyermek a Los Angeles-i zárdában.

Hideg futkározott a hátamon. Leült mellém, s kezét a térdemre tette, mintha csak így akarná megakadályozni, hogy el ne meneküljek előle. Folytatta, ezúttal már nem olyan akadozva.

- Másnap reggel felébredve beszámoltam a férjemnek erről az

álomlátásról, de ő azt mondta, hogy elment az eszem. Bizonyos mértékig igaza is volt. Minden gondolatom az volt, hogy muszáj eljutnom hozzád. Jegyet váltottam magamnak, mert a férjemnek hiába könyörögtem, nem tartott velem. Mire hazaértem veled, ő már lelépett. Egy év múlva újra megnősült. Nekem azonban ott voltál te, és egyedül ez számított. Elhiszed, amit eddig mondtam?

- Igen, persze.

Dacára ennek vadul járt az agyam, tiltakozva e sok-sok képtelenség ellen. Kezembe fogtam Patti kezét, hogy megnyugtassam.

Elhallgatott, és az arcomat fürkészte.

- Nagyon kellett vigyáznom rád, miközben neveltelek, mert nem ember vagy, Anna - mondta aztán.

Mindig is tudtam, hogy más vagyok, miért hangzott mégis ez az egész komplett örültségnek?

- Akkor mi vagyok? - kérdeztem, rosszat sejtve.

- A szüleid angyalok voltak.

Idegesen felnevettem, de elhallgattam, mert Patti még csak el se mosolyodott.

- Anyád a világosság angyala volt, apád pedig...

- Mi volt?

- Démon.

Elakadt a lélegzetem.

- Ez nem lehet igaz! - suttogtam. - Ugye, igazából te se hiszel benne?

- Minden, amire Ruth nővér figyelmeztetett, valóra vált. Háromévesen közölted velem, hogy emlékszel a születésedre. Aztán minden pontosan úgy lett, ahogyan ő megjósolta.

- Te eszerint mindenről tudtál? - döbbentem meg.

Nem csoda, hogy soha nem ütközött meg a dolgaimon. Mindig is furcsállottam, miért nem visz orvoshoz, amikor sajátos képességeim kifejlődésével migrénes rohamok gyötörtek. Hisz különben a széltől is óvott. Akkor azzal magyaráztam ezt, hogy talán túl különlegesnek talál, és nem mer orvosok kezére adni.

- Ne haragudj, hogy nem mondtam el neked, de soha nem éreztem alkalmasnak a pillanatot - suttogta.

Megpróbáltam rendezni a gondolataimat. Kell, hogy legyen valamiféle logikai magyarázata mindannak, amit Patti elmondott, suhant át az agyamon. De hát nem ezt kerestem-e évek óta, logikus magyarázatot mindarra, ami velem történik?

- Nem lehet, hogy Ruth nővér szenilis öregasszony volt, noha voltak természetfölötti képességei? - kérdeztem.

- Akkor hogyan magyarázod a képességeidet? Azt mondta, ha idősebb leszel, az őrangyalokat is látni fogod.

Ezen elgondolkoztam, aztán leesett a tantusz.

- A fehér felhőgomolyagok!

- Ilyet látsz?

Felültem, és szemügyre vettem Patti felhőjét, amely áttetsző kezét mintha a vállán nyugtatta volna. Az arcvonásai elmosódottak voltak, nem tudtam őket kivenni. Valóban angyal lenne? Kinyújtottam a kezem, mire az áttetsző kéz levált Patti válláról, és a tenyerembe simult. Nem éreztem a tapintását, de hihetetlen béke és megértés árasztott el, aztán a kéz kisiklott a tenyeremből.

- Látod, Anna? - nézett rám Patti fürkészően. - Igaz ez, bizony, elejétől a végéig. Nincs senki a földön, aki hozzád fogható lenne! Vannak ugyan lények, akik hasonlítanak rád ebben vagy abban, de csak félig olyanok, mint te. Ez fontos, Anna, figyelj hát rám jól!

Eddig az őrangyalát bámultam, most azonban kényszerítettem magam, hogy megint őt nézzem.

- A többiek, akik rád hajaznak, egytől egyig démonok ivadékai, Anna, démonok és emberek leszármazottai. Őket maguk a démonok nevelték fel. Eszerint az a fiú, akivel találkoztál...

Hol van az angyalod? - jutottak eszembe Kaidan szavai.

- Félig démon - suttogtam.

Hirtelen mindent megértettem. Hideg zuhanyként ért ez a felismerés.

- Korábban kellett volna elmondanom. - Pattinak mostanra ömlött a könnye, de túlon túl sokkos állapotban voltam ahhoz, hogy vele sírjak. - Önző voltam. Tudtam, ha kitálalom az igazságot, nem lesz többé visszaút, és minden örökre megváltozik. Különben pedig nagyon kevés ilyen félig-démon lény él a földön. Végül is mekkora esélye volt, hogy belebotlasz egybe?

- Nem haragszom rád - mondtam. Most nem tudtam az ő lelkivilágával törődni, megvolt nekem a magam baja. - Mégse fér a fejembe ez az egész. Démonok és angyalok? Igaz lehet ez? Úgy értem, ez... ez...

Az öltözőasztalomhoz lépett, és felvette az ott heverő bibliát. Közben én az éjjeliszekrényről elvettem egy papír zsebkendőt, és a kezébe nyomtam. Szipogva megtörölgette a szemét, majd megköszörülte a torkát. Aztán leült, ölébe vette és kinyitotta a Szentírást, majd átadta nekem, a Genézis hatodik fejezetének negyedik versére mutatva. Hangosan felolvastam a versszakot.

- Óriások valának a földön abban az időben, sőt még azután is, mikor az Isten fiai bemenének az emberek leányaihoz, és azok

gyermeküket szülnék nekik. Ezek ama hatalmasok, kik eleitől fogva híres-neves emberek voltak.

Felnéztem Pattire, remélve, hogy megmagyarázza ezt a szövegrészt.

- Sokat kutakodtam ez után az évek során - mondta. - Isten fia az angyalok. Az emberek leányai a hétköznapi, halandó nők. Az óriások, vagy más néven nefilimek, égi angyalok vagy démonok sarjai. A démonok egyszerűen csak a bukott angyalok. Te óriás vagy.

Ismerősen csengett ez a szó.

- Én azt hittem, ők akkorák, mint Góliát.

- Tudod, hogy van ez. Nem mindig kell a Bibliát szó szerint érteni. - Halvány mosoly jelent meg az arcán. - Nehéz megmondani, mit értsünk képletesen, mit ne. Könnyebb olyan magas növésű embercsoportként gondolni rájuk, akik megjelentek a földön, azután eltűntek, de genetikai mutáció is közrejátszhatott a dologban. A Szentírás gyakran beszél angyalokról és démonokról, de még a hívek is a mesék vagy a képzelet világába sorolják őket. Nehéz fogalmat alkotni magunknak arról, amit nem látunk.

- Továbbra se értem, hogyan születhettek az angyaloknak és démonoknak gyerekei. Hisz csak szellemek, nem igaz?

- Igen, de megtestesülhetnek. Megszállhatnak egy embert.

Uhh! Démoni megszállottság. Ez egyre rosszabb - gondoltam. - Sokat faggattam erről Ruth nővért, aki megpróbálta elmagyarázni nekem az angyalok karában uralkodó rendet. Vannak hírvívő angyalok, egy ilyen látogatott meg engem is. Az őrangyalokat engedelmességükért választották ki; ők a gondoskodásunkra, védelmünkre termettek. Mégsem avatkozhatnak az életünkbe, hacsak nem kapnak erre isteni felhatalmazást. Ha nem érkezett el még halála órája, csodálatos gyógyulással éleszthetik fel védencüket, vagy megakadályozhatnak egy szerencsétlenséget. Máskülönben mindössze a szenvedéseinket enyhíthetik. Igazából felemelő erre gondolni.

Elmerengett. Rengeteget töprenghetett ezen az évek folyamán, döbbentem rá.

- Még nagyon sokat tudtam volna kérdezni Ruth nővértől, de nem volt rá idő - folytatta. - Neked is üzent. - Remegett a keze, amikor elvette tőlem és becsukta a bibliát. - Arra kért, hogy amint elég érett leszel rá, okvetlenül látogasd meg. Ez a pillanat most érkezett el.

- Miért ne. Természetesen. - Muszáj volt beszélnem Ruth nővérral. - És elmondta az okát?

- Nem, nem volt erre hajlandó. Kizárólag veled akarja megosztani a tudását. Leírni túl veszélyes volna. Azt is hozzátette még, hogy... - Patti behunyta a szemét, és nagy belső küzdelem árán fejezte be a mondatot - apáddal is találkoznod kellene.

Nehezen kaptam fel a vizet, „apám” nevének említése azonban elegendő volt ehhez.

- Nem akarom látni!

- Tudom. Mondtam a nővérnek, hogy én is ellenzem a dolgot. Még elgondolni is borzasztó, hogy egy démonnal kell szembekevernöd. De azért elmondom, amit Ruthtól hallottam. Ő úgy hiszi, hogy a szüleid szerették egymást. Minden angyal képes átérezni az érzelmek teljes skáláját, még a bukottak is. Ezért ha apád szeretni tudta édesanyádat, a világosság angyalát, miért ne szeretne téged is?

Apám arcára gondoltam születésem óráján, ahogy haldokló anyámat és eltávozó lelkét nézte. Igen, szerette őt. És semmi rosszakarát nem volt a tekintetében akkor sem, amikor engem szemügyre vett. De hát akkor is. Hisz azóta sem jelentkezett, egyetlen szóval nem adott hírt magáról...

- Honnan tud minderről a nővér?

- Azt mondta, ő is a te fajtádból való, egyben-másban mégis különbözik mind tőled, mind másoktól. Azt már nem mondta el, miben is áll ez a különbség. Kétség nem fér hozzá, hogy különleges lény. Már a közelsége is nyugalmat sugároz, akárcsak a tiéd. Sajnálom, hogy mindössze ennyi felvilágosítással szolgálhatok, Anna. Túl sok minden zúdult rám aznap, amikor a nővérnél jártam.

- Semmi gond, Patti.

Lényem egy része, a józanabb, egy szavát sem akarta elhinni, ám a másik, amelyik hitt a csodákban, neki is hitt most. Rendszerint hagytam, hogy ez az utóbbi vezéreljen. Ugyanakkor azt is láttam előre, mennyire kiakadok majd, miután ezt az egészet végleg megemésztettem.

- Mondott még bármit a nővér? Például az én természetemről?

- Nem vagy gonosz, ha erre vagy kíváncsi. - Megragadta és az ölébe vonta mindkét kezem. - A képesség, hogy olvass mások érzéseiben, édesanyádtól származik. Apádtól egy bizonyos vétekre vonatkozó hajlamot örököltél, de Ruth nem tudta, melyik ez.

Na, én pontosan tudtam. Helló drogok, helló pia!

- Mindenesetre nem vagyok velejéig gonosz? - kérdeztem meg ismét a biztonság kedvéért.

- Nem vagy az, aranyom. A gonosz lelkek megtagadják mindazt

a jóságot és szeretetet, ami bennünk, Isten képére alkotott lényekben van. Keményebben kell harcolnod a valamennyi halandóra leselkedő kísértések ellen, de lesz hozzá erőd. Alapjában véve hétköznapi kislány vagy, csak éppen mindent sokkal hevesebben átérzel, jót és rosszat egyaránt. Mindig is úgy éreztem, megnehezíteném az életedet, ha mindezt a nyakadba zúdítanám, és most is kételyeim vannak, jól tettem-e.

- Nem haragszom, hidd el. Megbocsátok - és a karomba zártam.

Ahogy átöleltük egymást, egész viselkedése más értelmet nyert: túlzott védelmező ösztöne, hogy elzárjon a világ elől, meg hogy soha nem lepődött meg a furcsaságaimon. Szorosan átkaroltam, hisz megértettem, mennyi mindent adott fel értem. Aztán elhúzódtam tőlem.

- Ezért is kértelek mindig, hogy Pattinek hívj, ne mamának. Tudom, hogy butaságnak hangzik, de nem akartam elvenni ezt az előjogot a vér szerinti édesanyádtól, mivel tudtam, hogy vigyáz rád odafentről. Ugyanakkor mégis a lányom vagy, Anna, és én jobban nem is szerethetnék.

Letöröltem legördülő könnyemet, és azt suttogtam:

- Tudom.

- Van egy tervem - mondta, és lesimította borzas fürtjeimet. Újra a régi, gyakorlatias Patti volt. - Pillanatnyilag egy fitying megtakarított pénzem sincs, miután kifizettem a nagy orvosait, mindenestre, ha most elkezdek takarékoskodni, nyár végére összegűjthetünk egy kaliforniai utazásra. Mit szólsz hozzá?

- Remek! De én is munkát szeretnék vállalni.

- Áll az alku. Akkor a nyár végén megyünk. - Elöntött a lelkesedés, ahogy kezet ráztunk. - Ha már én így kitaláltam, miért nem beszélsz nekem a természetfeletti képességeidről?

Mindketten mosolyogtunk. Jó érzés volt, hogy végre kibeszélhetjük magunkat.

- Várj csak, még mielőtt belefognál. Meg kell nekem ígéred valamit.

Patti arcvonásai megkeményedtek, s aurájában a remény pasztellzöldje mellett az idegesség füstszerűkéje is megjelent.

- Rendben.

- Fogadd meg, hogy nem találkozol azzal a fiúval, akivel megismerkedtél.

Haboztam, mit feleljek erre. Láttam, hogy Patti őrangyala - a ködgomoly - is várakozva tekint le rám.

- Kérlek, Anna! - mondta Patti. - Veszélyben vagy. Nem min-

dentől tudlak megvédeni, neked is nagyon helyén kell, hogy legyen az eszed.

- De hát...

- Nem, ennek így kell lennie! - jelentette ki ellentmondást nem tűrően. - Nem tudom, milyen az apád, arra azonban mérget vehetsz, hogy a többi démon halálosan elvetemült. Mind maga a megtestesült *gonoszság*. Ezt a fiút pedig egyikük nevelte fel. Érted? Hallani akarom az ígéretedet!

Nagyot nyeltem.

- Megígérem.

NYOLCADIK FEJEZET

KÖVETKEZMÉNYEK

Egyfolytában Kaidan Rowe-n járt az eszem.

Milyen lehet egy démon fiaként felnőni? Milyen lehet az, akit nem fékez meg angyali oldala? De hát ez a srác a maga tahó módján a segítségemre sietett a buli éjszakáján.

Most, hogy megtudtam, ki vagyok, még kíváncsibbá tett. Annyi kérdésem lett volna! A türelem erényével eddig semmi bajom nem volt. El kellett foglalnom magam, sürgősen munkát kellett szereznem!

Felkerestem Paula tejivóját a sarkon, ahol nyomban fel is vetek. A tulajdonosnőnek mindössze két kikötése volt: *Mosolyogj állandóan! Ne osztogass ingyen fagyaltot!*

- Igenis, asszonyom! Mindkettőt könnyű lesz teljesítenem - feleltem boldogan.

Dolgoztam hát, és egyébként is igyekeztem elfoglalni magam. Naponta kocogtam, néha kétszer is, és sokat olvastam. Az interneten is felkutattam mindent, ami csak az angyalokról és démonokról fellelhető volt. Arról persze gőzöm sem volt, hogy mi ebből az igazság, és mi a babona.

Egy hónap múltán már pár száz dollárt mondhattam a magaménak. Gyűlt a pénz az utazáshoz. De akármennyire is igyekeztem Kaidanról elterelni a gondolataimat, nem sikerült. Olyan közel éreztem őt magamhoz! Biztos voltam benne, hogy legalább a kérdéseim egy részét meg tudná válaszolni. Hanem hát ígéret szép szó, ha megtartják, úgy jó.

Patti gyanakvásának azért nem adtam helyt, mert ha Kaidan bántani akart volna, már bőven megtehetné volna, nem igaz? Nevelőanyám a legsötétebb színekben festette le magának, de ha megismeri, bizonyára ő is annak látja, ami: egyszerű srácnak, aki - akárcsak én - holmi különleges képességekkel válik ki a többiek közül. Mindezt fontolgatva idegesen doboltam ujjaimmal a telefonon, aztán csak felvettem, és tárcsáztam.

- Halló - szólt bele a vonalba Jay.
- Szia.
- Helló, Hófehérke, hamvas hercegnőm!
- Igazán tehetségesen alliterálsz.
- Kösz. Próbálkozom, próbálkozom. Szóval, mi újság?
- Valójában... azon gondolkoztam, hogy... izé...
- Igen? - kérdezte hallható izgalommal a hangjában.

Az ajkamba haraptam.

- Fellép a Lascivious valahol a közeljövőben? - böktém ki egy szuszra.

Csend támadt a vonalban.

- Ott vagy, Jay?
- Bocs, de egy pillanatra elvesztettem az eszméletemet.
- Hú, de vicces.
- Eszerint látni akarod Kaidant - tapintott rá a lényegre. Hatalmasat sóhajtottam a készülékbe.
- Igen. Beszélni szeretnék vele. Talán furán hangzik, de lehet, hogy a papáink ismerték egymást.
- Hát, ami azt illeti, *tényleg* fura. Miből gondolod?
- Abból, amit korábban beszéltünk, meg amit azóta másoktól hallottam. Szóval, fellépnek valamikor a közeljövőben?
- Egy ideje az államban meg Alabamában turnéznak. Engedelmeddel utánakérdezek, aztán visszahívlak.
- Kösz szépen.

Letettem a telefont, aztán fel-alá jártam a lakásban; helyre tettem ezt-azt, amíg Jay telefonját vártam. Nem volt semmi előre megbeszélt tennivalóm. Pattivel mindent elvégeztünk a maga idejében. Elővettem azért a porolót, és végigtisztogattam mindent, anélkül, hogy igazából odafigyeltem volna. Mikor megszólalt a telefon, egy polcra hajítottam a porolót, és rohantam, hogy felvegyem a kagylót.

- Halló?
- Na, én vagyok. Két hétig sehol nem játszanak a környéken, de tudom, hol gyakorolnak. - Jól jött most nekem Jay rajongói lelkesedése. - Kaidan kéglijében szoktak összejönni. Greg szerint

az alagsorban. Ő azt mondja, hogy rendszerint egyedül van az egész házban.

- De hol a papája?

Démon-apjára gondolva elszorult a gyomrom.

- New Yorkban dolgozik. A magánrepülőgépén közlekedik. Kész örület, nem? Nem tudom, milyen nehéz bejutni a banda gyakorló szeánszaira, de tuti, hogy bejuttatlak.

Gázos helyzetnek néztem elébe, de nem volt más választásom.

- Rendben - mondtam.

A bejárati ajtón kifelé szállingóztak az emberek. Jay úgy vitt be minket Rowe kapuján, hogy azt mondta a kaputelefonba, a barátai vagyunk. A parkoló autók számából ítélve eljöhettek egypáran, hogy meghallgassák. A gyakorlás inkább valamiféle mini koncertnek vagy bulinak tűnt. Jay beállt a körkörös kocsifeljáró szélén az autók sorába. A kör közepén szökőkút csobogott, közvetlenül a szürke kőből rakott terebélyes épület előtt. Az óriási kapuboltozatot és az ablakokat száz és száz rózsainda futotta be. Az egész leginkább kastélyra hajazott - már ahogy meg tudtam ítélni -, csak épp a Királyfi nem volt sehol.

- Akarod, hogy bemenjek veled? - kérdezte Jay.

- Jobb szeretnék négy szemközt beszélni vele.

- Rendicsek. Van itt egy hangszerbolt, amúgy is kíváncsi voltam rá. Hívj fel, amikor érted jöhetek!

- Kösz, Jay.

Kiszálltam, és az ajtó felé indultam, elhaladva a távozók mellett. Mikor kopogtatni készültem, az ajtó magától kinyílt. Az együttes frontemberével, Michaellel találtam magam szembe. Szűk fekete farmert viselt, és egy menő csajt karolt át éppen.

- A gyakorlásnak vége - szólt oda a foga között, ahogy elsiettek mellettem.

- Én csak beszélni szeretnék Kaidannal - mondtam.

Vállat vont, és továbbment.

- Ahogy óhajtod. Lent van az alagsorban - szólt még hátra. - Vélhetőleg igencsak elfoglalt.

Beléptem a tágas előcsarnokba, amelyet csillogó keményfa burkolat borított, és ahonnan a hatalmas lépcső nyílt. Betolakodónak éreztem magam, ahogy elindultam a hangok irányába. Átvágtam egy étkezőn, ahol az asztalon finom művű porcelán étkészlet állt. Nyitott ajtó vezetett innen le a szőnyeggel letakart lépcsőn. Két miniszoknyás csaj jött fel éppen, az egyik hangosan szitkozódott menet közben. Lentről, az alagsorból dobszóló hallatszott fel a csajok nyomában.

- Ha azért jöttél, hogy Kaidant lásd, ne fáraszd magad! - szólt oda az egyik.

Elcsörtetett mellettem, és folytatta az átkozódást. - Én ugyan soha többé nem hívom fel!

Habozva torpantam meg. Megfordult a fejemben, hogy sarkon fordulok, és elhúzom a csíkot. Fülemben dobolt a vér, egy ütemre a lenti dobszólóval. Kényszerítettem magam, hogy tovább menjek. Lassan lépegettem lefelé a lépcsőn. Az alján megálltam, és szemügyre vettem az alagsort, amelyhez képest Gene-é százalmas odú volt. A helyiség nagyobb volt, mint a mi teljes lakásunk. Belépve becsuktam magam mögött az ajtót.

Tőlem jobbra a házimozi esett a pillantásom; három sor borzék sorakozott az óriási képernyő előtt. Közvetlenül előttem hawaii stílusban berendezett bár állt, magas pulttal és bárszékekkel. Balra két hosszú kanapé előtt a színpad foglalt helyet, hangosítókkal, mikrofonokkal és középen dobokkal. Ez utóbbiakat éppen használta valaki, éspedig, teszem hozzá, nem is akárhogy.

Kaidan fejhallgatóval ült ott a lángvörös ingében. Tisztán metszett arcvonásai megfeszültek a koncentrációtól, ahogy karja varázslatos gyorsasággal mozgatta a dobverőket. Lenyűgöztek holtponos, előre kigondolt mozdulatai. Még lába is tökéletes szinkronban mozgott a pedálon a ritmussal. Bár mindez túl gyors volt ahhoz, hogy a szemem felfoghassa, megigézett a szépsége. Olyan sóvárgás fogott el, amelyet eddig soha nem éreztem. A legszívesebben magamhoz öleltem... magamba ittam volna Kaidant, hogy mindenestől az enyém legyen.

Ijesztő, szégyenletes kívánság volt.

Még egy utolsó dobütés, aztán megkondultak a cintányérok. Kaidan levette a fejhallgatót, ledobta maga mellé, majd felállt, és rám nézett.

- Kit látnak szemeim! Csak nem a kis árvát, Annie-t?

A bárpult mögé ment, és kivett egy üveg ásványvizet a jókora frigóból. Egy hajtásra kiitta a felét, miközben én mozdulatlanul figyeltem. Aztán a bárpultra lökte az üveget, és elővett valami ezüstösen csillogó tárgyat a farmerzsebéből. Csuklójának villámgyors mozdulatára kipattintotta a kés pengéjét, mert az volt. Nagyot dobbant a szívem. Nézte, hogyan bámulom, amint ujjai között forgatja az éles pengét. Ugyan ki játszik késekkel?

Pár könnyed lépéssel előttem termett. Szorosan a közelemben nyomult, s fejét félrebillentette. Valamiért szemlátomást elszóraztattam. Hanem azután kegyetlen kifejezés jelent meg az arcán.

Szabadon maradt kezét a falnak támasztotta a hátam mögött. Arcunk pár centire volt egymástól. Tekintete valósággal odacövekelt, ahol álltam. Minden idegszálammal tudatában voltam annak, hogy másik kezében ott a kés. Nagyon megbántam, hogy idejöttem.

- Mit akarsz? - mordult rám.

- Csak beszélni szerettem volna veled. - Igyekeztem megrendszabályozni a hangomat, hogy ne remegjen nagyon. - Nem muszáj ijesztgetned, úgy is épp eléggé be vagyok gyulladva.

Nem mosolyodott el. A hangja most csábosan halk volt.

- Nincs helye a félelemnek ott, ahol valaki ennyire be van gerjedve.

Teljesen ledöbbsentett ez a pimaszság. Szeme most a testemet pásztázta, de egy jöttányival sem húzódott távolabb.

- Á, látom, harag is van itt, meg egy csipetnyi szégyenkezés - folytatta hidegen.

Olvasott az érzéseimben, az aurám színeiben! Én azonban az övét egyáltalán nem láttam. Anyaszült meztelennek, teljesen védtelennek éreztem magam előtte. Megpróbáltam arra gondolni, miért is jöttem.

- Már tudom, kik vagyunk.

Azt kívántam, bárcsak ne remegne ennyire a hangom.

- Gratulálok!

Még egy másodpercig fölém magasodott, nyilván kiélvezve a hatalmát, aztán odébb ment. Késével megcélozta a céltáblát, és beletalált a közepébe. A következő pillanatban már lehuppant egy fehér kanapéra, melyen méretes párnák heverték. Nagy, fekete csizmáját feltette a fehér huzatra, és ahogy ott elterült, széttárt karját a kanapé hátulján nyugtatta. Úgy fixírozott, mint aki arra vár, hogy megszólaljak.

Teljesen elvesztettem a fejemet, azt is elfelejtettem, miért jöttem. Valóban jó ötlet volt betörni ide a felkiáltással, hogy *tudom, kik vagyunk*, aztán elvárni, hogy Kaidan mindent elmondjon?

Felkapta a fejét, úgy fülelt, mint aki hallgatózik. Aztán felugrott a kanapéról, és mellettem termett. Ijedten hőköltem hátra, ő azonban mindkét vállamat megragadta, és a fülembe súgta.

- Itt az apám!

Moccanni se bírtam a félelemtől.

Egy démon! Egy valódi démon volt itt, a közelemben! Ezzel a lehetőséggel egyáltalán nem számoltam, azt hittem, Kaidan apja New Yorkban tartózkodik. A legszívesebben elslisszoltam volna, Kaidan azonban magával húzott a kanapéra. Feltépte a blúzom

elejét, én pedig kis híján felsikoltottam.

Ujját a számra tette, hogy elhallgattasson, aztán felkapott egy takarót a kanapé karfájáról, és rám dobta. Kibújt az ingéből, majd intett, hogy én is vessem le a blúzomat. Nem tudtam, mi a szándéka, a félelem azonban arra ösztökélt, hogy kövessem az utasításait. Lerángattam hát a blúzt, miközben elfedtem magam a takaróval.

Kaidan rám hajolt. Egek, egy félmeztelen féldémon a nyakamba fúrta az arcát! Forró, sima válla az enyémhez tapadt. Zavaron és ijedelmemen keresztül is elárasztottak a gyönyör hullámai. Vállamat valósággal perzselte a lélegzete. Belekapaszkodtam a huzatba, nehogy a kezem önállósulva a maga akaratát kövesse, hisz simogatni szerettem volna, ahol értem.

Kivágódott az alagsor ajtaja. Önkéntelenül is felsikoltottam. Kaidan elhúzódott kissé, és az ajtó felé fordult, de azért továbbra is igyekezett eltakarni.

- Üdvözöllek, apám - köszöntötte alázatos tisztelettel a belépőt.

Karja mögül kilestem a magas férfira, aki fekete öltönyben állt ott. Babakék nyakkendője illett a szeme színéhez. Haja sötétebb árnyalatú volt a fiáénál. Rövidebbre nyíratta, és a hullámokat hátrazselézte. Az ő mellkasát is szupernóvára emlékeztető sugaras forma díszítette, csak háromszor akkora volt, mint a fiáé. A fess démon könnyedén ránk mosolygott, ahogy megértette, miről van szó. Mi több, mintha azért lépett volna oldalra, hogy alaposan szemügyre vehessen engem. Sietve magam elé kaptam a takarót, amely időközben lecsúszott, felfedve a cicimet.

- Elnézésedet kérem, fiam! Nem tudtam, hogy hölgyvendéged van.

Ahogy közelebb lépett hozzám, hogy jól megnézzon magának, esküdni mertem volna, hogy egy pillanatra vörös láng lobbant a szemében. Hangja jeges hidegséggel töltötte meg a helyiséget.

- Nem gondoltam volna, hogy érdekelnek az óriásnők.

- Általában nem is. - Kaidan most felállt, és arrébb lépett. - Csak épp akkor esett ide ez a csaj, amikor befejeztem a gyakorlást, és unatkoztam.

Az apja beleszimatolt a levegőbe, mintha valami kellemetlen szagot érzett volna.

- Gyertek fel teázni! Mind a ketten.

Ezzel sarkon fordult, és feltrappolt a lépcsőn. Kaidan behunyta a szemét, és mindkét kezét ökölbe szorította. Vadul kalapált a szívem. Sietve magamra kaptam a blúzom. Ijedten vettem észre, hogy két gombom lepattant középen a nagy kapkodásban. Reme-

gő kézzel fogtam össze magamon a blúz elejét. Kaidan felvette a földről piros ingét, és felém hajította. Hátat fordítottam neki, és ezt vettem magamra a másik helyett. Az ing akkora volt, hogy lötyögött rajtam, de ez is jobb volt, mint hogy kilátsszon a mellem. Igyekeztem tudatom alá szorítani a belőle áradó észvesztő illatokat. Olyan volt, mint egy erdőé és egy citromligeté egyszerre, ráadásul rettentően férfias is.

Követtem Kaidant fel a lépcsőn, miközben arról győzködtem magam, hogy nincs semmi abban, ha valaki egy démonnal és késdobáló fiával teázik.

Hagyományos nappaliban találtuk magunkat. Kaidan apja egy karosszékekben ült. Intett, hogy foglaljak helyet a hozzá legközelebb eső kétülékes kanapén. Kaidan a falnak támaszkodott, karját keresztbe fonta mezítelen mellkasán. Apja halkán kuncogva nézte.

- Nézd meg jól a fiamat! - fordult hozzám. - Úgy fest, mint egy barlangi ősember. Fiam, keríts magadnak egy inget, de tüstént, aztán csatlakozz hozzánk!

Kaidan kiment. Közben bejött egy nő, kezében tálcával, azon meg kecses teáskészlettel. Három csészébe gőzölgő teát töltött, majd Mr. Rowe-ra nézett jóváhagyásért. Ura fanyarul rámosolygott, mire a nő aurája vörösre változott. A házigazda rávert a fenekére, és intett, hogy leléphet. Aztán ismét felém fordult. Atyavilág!

- Hogy hívnak?

A torkom túlságosan kiszáradt, hogy hang jöjjön ki rajta. Nyeltem egyet, és újra próbálkoztam.

- Annának.

- Nos, Anna, nekem meg Pharzuph a nevem, az emberek világában azonban Richard Rowe-ként ismernek. Szavamra, hihetetlenül furcsa az ismertetőjeled!

A kelletténél nagyobb érdeklődéssel meredt a cicimre. Vissza kellett fognom magam, hogy elé ne kapjam a kezemet. Kaidan tért vissza. Fekete ing volt rajta. Leült mellém a kétülékes kanapéra, tisztes távolságra.

- Csak nem Belial jele ez? - kérdezte Pharzuph.

Nem tetszett a lusta, vontatott beszédmódja; amellyel mintha a vonzerejét próbálgatta volna rajtam.

- Bocs... de nem értem - hebegtem.

- Belial az apád sötét angyal neve - magyarázta Kaidan.

- Nem hiszem, hogy ne tudná - vakkantott fel Pharzuph, de ugyanolyan zavarral nézett rám, mint Kaidan megismerkedésünk éjszakáján.

Köhécselve újra nyeltem egyet, remélve, hogy ha egyenletesen lélegzem, az aurám is kitisztul. Szívesen belekortyoltam volna a teába, hogy kiöblítsem kiszáradt torkomat, de féltem, hogy kilötytyentem.

- Most tudtam csak meg, hogy óriásnő vagyok. Kaidan elmagyarázott ezt-azt.

A hangom nyugodtabbra sikeredett, mint vártam. Vigyáztam, hogy mindössze annyit mondjak el, amit Kaidantól tudok. Ruth nővérről és Pattiról nem kívántam beszélni.

- És hogyan találkoztatok ti ketten?

- Véletlenül - felelte meg helyettem a kérdést Kaidan. - Anna ott volt az egyik fellépésem.

- Ahogy látom, Belial nem világosított fel, mit jelent az óriások fajtájához tartozni. Jól mondom?

- Hát nem. Nem is ismerem.

Idegesen fészkelődtem. Hihetetlennek éreztem, hogy egy démonnak magyarázkodom, aki egyébként tökéletesen átlagos férfinak látszik.

- Gondolom, még a létezésedről sem tud. Különben csak nem hanyagolta volna el a képzésedet.

Pharzuph mindezt könnyedén vetette oda, és mintha kissé mulatott is volna rajtam. A hangja ennek ellenére hideg volt és számító.

Hallgattam, és csupán a vállamat vonogattam. Az tűnt a legjobb taktikának itt, ha a hülyét játszom.

- Biztosíthatlak, hogy haladéktalanul értesíteni fogom. Ám addig sem hagyhatunk magadra. Kaidan majd mindenre megtanít. Kezdjük az elején: érintetlen vagy, valósággal ordít rólad. Hát igen, a szagát is érzem... a szüzességednek. - Úgy vágta ezt a képembe, mint valami szitokszót. Elvörösödtem. - Olyan vagy, akár egy túlérett gyümölcs. Arról nem beszélve, hogy az érzelmeidet fűnek-fának mutogatod. Hány éves vagy?

- Tizenhat.

Pharzuph előrehajolt, és kacagva a térdét csapkodta a válszom hallatán.

- Egy tizenhat éves szüzike! Hogyan akarsz rossz hatással lenni az emberekre, ha te magad nem jársz elől példával? Legalább drogozol és piálsz, mint a korodbeliek?

- Igen.

Mi mást tehettem volna, szemrebbenés nélkül hazudtam.

Közben szélesebben járt az agyam. Rossz hatással kellene lennem az emberekre? Egek ura! És minek is hívott ez a démon? Szüzikének?

- Nem tivornyáztál te eleget, különben nem lennél még mindig szűz. Eredj, Kaidan, hozd ide a zsákomat!

A zsákját? Ez úgy hangzott, mint egy horrorfilmben. Pharzuph a teáját kortyolgatta a fia visszatértéig. Ekkor aztán félrelökte a csészét, és kinyitotta a kis fekete zsákot. Sorra kitette az asztalra a benne lévő, folyadékkal vagy porral teli fiolákat; szárított gyógyfüves zacskókat; ezüst pipákat; fecskendőket és a narkósok egyéb segédeszközeit, amelyek láttán hideg futkározott a hátamon a viszolygástól és sóvárgástól. *Jaj, csak nehogy használni kelljen bármit a szeme előtt!*

- No, melyik tetszik legjobban? - kérdezte a démon.

Csak nyugodtan! - biztattam magam. Nehéz volt választanom. Végül az egyik porral teli fiolára mutattam.

- Kokain. Nagyon helyes!

Pharzuph hátradőlt a karosszékekben, és újra méregetni kezdett a teáját kortyolgatva.

Megcsörrent a mobilja. Felsőhajtottam. Elővette, megnézte a kijelzőt, azután kikapcsolta.

- Muszáj visszatérnem a munkámhoz, Anna. Gondolom, szívesen időzöl a fiam társaságában?

Bólintottam.

- Hát persze. Kaidan majd a gondodat viseli. Észre se veszed, és hipp-hopp, a legjobb formádat hozod. Ne nagyon húzd azért az időt! Tanuld meg, amit tudnod kell, aztán dologra fel! Ma este csatlakozz hozzám, légy szíves! - fordult most a fiához. - Vendégeink lesznek, Marissa hozza el az egyik unokahúgát.

- Igenis, apám - felelte ő, és elkapta rólam a tekintetét.

Pharzuph felállt, és már a szobából kifelé menet tárcsázott. Kaidan összerámolta a kis fekete zsák tartalmát.

- Voltál már a Kilátónál? - kérdezte.

Erélyes biccentéssel jelezte, hogy tanácsos belemennem a játékba. Igyekeztem természetesen viselkedni, noha úgy éreztem, mintha sorozatos szívrohamokon estem volna át.

- Nem - mondtam.

- Hát akkor most odamegyünk.

Beültünk a csillogó-villogó, fekete Hummerbe. Az álomautó akkora volt, mint a hálószobám. Melyik srácnak volt saját Hummere? Miután indított, Kaidan a sebességmérőre mutatott, és feltartotta hét ujját. A távolságot jelezte volna? Aztán ajkához

emelte az ujját. Nem, úgy látszik, ez azt akarta jelenteni, hogy az apja hét kilométeres távolságból hall minket. A fekete zsákra sandítottam a hátsó ülésen, ahová Kaidan lökte beszálláskor. Észrevette, mit nézek.

- Meglátod, tetszeni fog a kilátás.

- Remek! - mondtam, és újra az úttestet néztem előttünk.

A Kilátó környékén hírhedten sokan veszítették el a szüzességüket. Hálás voltam, amikor tovább mentünk a kitérőnél. Mentem valamivel könnyebben szedtem a levegőt.

- Ne félj, biztonságban vagy! A barátod, Jay hozott el hozzánk?

- Igen. Honnan tudtad?

- Természetesen hegyeztem a fülemet, amikor felbukkantál.

Ezért is küldtem el hamar mindenkit.

Bosszúsnak látszott. Visszaemlékeztem, milyen haragosan távozott tőle az a csaj, akit kirúgott.

- Igazán sajnálom. Kölcsönvehetem a mobilodat, hogy felhívjam Jay-t?

Drága kütyüt nyomott a kezembe. Ide-oda forgattam, mert nem tudtam, hogyan kezeljem. Erre visszavette, és az érintőképernyővel behívta a telefon billentyűzetét. Tárcsáztam Jay számát.

- Halló - szólt bele a vonalba.

- Szia, Jay. Csak azt akarom mondani, hogy... ööö... Kaidan visz haza.

- Ahá! - Nem akartam hangosan röhöcsélni vele az események illetén fordulatán, de a szemem sarkából láttam, hogy Kaidan is vigyorog.

- Jól hangzik, chica.' Hívj fel később!

Nem tudtam, hogyan kell ezen a ketyerén befejezni a beszélgetést, ezért újra Kaidan kezébe nyomtam.

- Hol laksz? Itt, Atlantában? - kérdezte.

- Nem, Cartersville-ben. Bő ötven kilométerre innen. El tudsz vinni?

- Igen. Apám különben is elvárja, hogy tűnjek el egy időre.

Még mindig sajgott a gyomrom a Pharzuphfal való találkozás után, a fia furcsaságairól nem is beszélve. Mikor elébe álltam, hideg volt és kötekedő. Az apja felbukkanása után azonban... milyen is lett? Mintha védelmezni akart volna. Az egész totál érthetetlen volt. Még most is, hazafuvarozott, ahelyett, hogy elvitt volna valami félreeső helyre, és ott megismertette volna velem... egyebek között... a rettegett fekete zsák tartalmát.

- Ki Marissa? - tudakoltam.

Magam is meglepődtem a tolakodásomon.

- Senki - torkolt le.

Álla megfeszült, arcvonásai megkeményedtek. Miért pöccent be ennyire?

- Te vagy a legidegesítőbb alak, akivel valaha is találkoztam - morogtam.

- Még hogy én?! Ami azt illeti, az óriásnők sem jelennek meg bejelentés nélkül, mikor egy együttes odahaza gyakorol. Hacsak nem keresik maguknak a bajt.

Csak nem érezte magát fenyegetve tőlem? Ezt a gondolatot akkora baromságnak éreztem, hogy elnevettem magam.

- A *buliig* nem is tudtam, hogy az vagyok - mentegetőztem.

- Azt látom.

- Ugyanakkor igazad volt. Olyan vagyok, mint te... de nem mindenben.

Szünetet tartottam.

- Hallgatlak - bíztatott a folytatásra.

Már eddig is többet mondtam a kelleténél. A legszívesebben kiöntöttem volna neki a szívemet. Volt benne valami, ami arra indított, hogy függesszem fel vele szemben minden óvatosságomat. Csak hát ott volt az apja, akinek gondolkodás nélkül engedelmeskedett. Nem kockáztathattam.

- Nem érdekes - motyogtam.

- De igen. Nekem mindent elmondhatsz!

- Honnan tudjam, hogy nem futsz el apucihoz, és nem árulsz be?

- Ha ezzel a segítségedre lehetek, hallgatok, mint a sír. Különben talán nem vetted észre, de védelmezni próbáltalak vele szemben. Arra gondoltam, ha el tudom terelni a figyelmét, és azt hiszi, javában munkálkodom az elcsábításodon, akkor talán békén hagy minket, és nem fedezi fel a kilétedet.

- De igenis észrevettem - lágyult meg a hangom. - Miért csináltad?

- Gőzöm sincs róla. - Rám sandított, de aztán újra elkapta rólam a tekintetét, és az utat nézte. - Gondolom, magad szerettem volna kitalálni, milyen is vagy. Csak késő estére vártam haza apámat. Rendszerint nem jön haza hét közben, de Marissa valószínűleg felhívta. Megzavartál a felbukkanásoddal. Nem hallgattam ki őket, ami nem rám vall.

* *Kedveskedő megjelölés közeli barátira a spanyolban*

Noha nem láttam a színeit, hittem neki. Ugyanakkor aggasztott ez a bizonytalanság.

- Miért nem látom az érzéseidet? - kérdeztem.

Felnevetett, mintha a válasz kézenfekvő lenne.

- Azért, mert nem akarom, hogy lásd.

Szándékosan el tudta leplezni a színeit?

- Meg tudsz erre tanítani?

- Azt hiszem, igen, noha nem megy egyik napról a másikra.

Nem is tűnt haszontalannak a vele való lógás. Aztán eszembe jutott, hogy az apja is épp ezt akarta.

- Mi történik, ha nem teljesítem apád valamennyi kívánságát? Ugyanis nem leszek rá hajlandó.

- Valóban? - Szemlátomást mulattatta a dolog. - És miért nem?

- Mert... magad is láttad... hogyan hatnak rám a drogok. Ha elkezdeném, nem tudnék leállni. Nem akarom ezt, és kész! Arra azután végképp nem vagyok hajlandó, hogy másokra tukmáljam a narkót! Ami pedig... a tudod mit... illeti...

- Mire gondolsz?

Hajam tövéig elpirultam.

- Zavarban vagy, nem tudod kimondani. A szexre gondoltál. Rajta, mondd ki bátran: szexszexszex!

- Kérlek, felelj a kérdéseimre! Mi történik, ha nemet mondok mindegyikre?

- Mindkettőnket megbüntethetnek. Amennyiben nem vagy hajlandó részt venni a „képzésedben”, a legjobban teszed, ha te-repszínt öltesz. Ne látogass meg többé, és ne tégy semmi olyat, amivel felhívhatnád magadra apám figyelmét! Pár nap múlva elfelejt. Hanem jaj lesz neked, ha rájön, hogy továbbra is szűz vagy. Én majd azt mondom, hiába próbálkoztam be nálad, te ellenálltál. Tudnod kell azonban, hogy amennyiben nem száll le rólad, te pedig tovább makacskodsz...

Intettem, hogy folytassa. Égetett a kíváncsiság, valósággal csüngtem a szavain.

- Szóval, mi történik akkor?

- Mégis, mit gondolsz? Keresztet vethetsz magadra.

Elszorult a szívem. Patti tudta, hogy ez a veszély leselkedik rám, amikor megpróbált távol tartani Kaidantól. Miért voltam ilyen felelőtlen? Egyenesen besétáltam a démon karmai közé! Mi lesz, ha Pharzuph ellenőriz, és szűznek talál?

- Nem értem, miért olyan nagy probléma az, hogy szűz vagyok-e vagy sem, és miért pont neked kellene...

- Miért, más partner jobban megfelelne?

Komolyan beszélt, mégis mintha mulattattam volna, ami vérig sértett.

- Nem erről van szó. De hogyan hathat ki az emberekre a kétőnk dolga?

- Hozzá tartozik a képzésedhez, hogy alaposan kitanuld a bűnők iskoláját, mert így több embert tudsz rosszra rávenni a későbbiekben. Nem hinném, hogy megérné szűznek maradnod. Túlontúl nagy kockázat. Megértem, félsz attól, hogy szenvedélybeteg leszel, de mi értelme lenne a szextől is megtartóztatnod magad?

Huh, kezdett egyre kellemetlenebbé válni ez a beszélgetés. Idegesen fészkelődtem a helyemen.

- Várni szeretnék ezzel, amíg férjhez megyek - vallottam be, mialatt idegesen keresztbe vettem a lábszáramat, aztán újra változtattam a testtartásomon.

Ezen nevetett egy nagyot. Haragosan néztem rá.

- Ne haragudj! Csak tudod, már a gondolata is nevetséges, hogy egy óriásnő ilyen tiszta és hétköznapi maradhasson, és átlagos életet élhessen, férjjel meg a többivel... - Abbahagyta a nevetést, és rám nézett. - Sajnos lehetetlen.

Ez nem lehetett igaz! Egy óra leforgása alatt a feje tetejére állt az életem. Jövőmre sötét árnyék borult, minden reményem odalett.

- De újabban a legtöbb ember sem vár a házasságig - pillantott rám Kaidan szemébe hulló barna haján keresztül. - Nézd, egyelőre nincs mitől tartanod. Miért nem beszélsz inkább azokról az iradatlan nagy titkaidról?

Elgondolkozva szívtam meg a szám belsejét. Kaidan veszélyes, ezt magam is tudtam. Miért nem féltem akkor tőle? Az apja viszataszító rém volt, vele azonban más volt a helyzet. Meg akartam bízni benne, és azt is akartam, hogy ő is megbízzon énbennem.

- Anyám angyal volt! Őrangyal! - bukott ki belőlem.

Tessék, kimondtam! És magamban az éghez fohászkodtam, hogy ne bánjam ezt meg később.

Rám nézett.

- De a világosság angyalainak nem engedik meg, hogy emberi testbe költözzenek.

- Talán anyám szabályt szegett - mondtam.

A hajába túrt, aztán hagyta, hogy az a makacs tincs ismét a homlokába hulljon.

- Erre eddig nem volt példa. Hú! Ezt aztán senkinek nem szabad elmondanod!

Aztán kuncogni kezdett.

- Mi olyan vicces? - kérdeztem.

- Rajtad nevetek. Ellentmondások két lábon járó gyűjteménye vagy. Ördögszarv és glória együtt! Ezt nem hiszem el!

- Hahaha!

Faarccal fogadtam a csipkelődését. Az apjával való találkozás minden humorérzékemtől megfosztott.

- Sokan vannak a fajtánkból? Az óriásokéból? - kérdeztem.

- Nem igazán. Alig valamivel vagyunk többen száznál. Egykor több ezer volt belőlünk, ez azonban egy másik történet.

Némán ültem, mert lenyűgözött a gondolat, hogy mások is kifejlesztettek nem mindennapi képességeket gyerekkorukban, akárcsak én.

Kaidan lelassított a cartersville-i leágazásnál. Elhallgattunk, miközben az utat mutattam hazafelé. Leparkolt a háztömbünkkel szemben. Kétkedve nézett fel rá, miközben leállította a motort. De még nem akartam kiszállni.

- Mit jelent az, hogy óriások vagyunk? Mennyire hasonlítunk az apáinkhoz?

Kaidan pár centivel lehajtotta az ülését, és feje mögé tette a kezét.

- Örököljük bűnös hajlamaikat. A tulajdonuknak, bábuknak tekintenek bennünket. Az óriások a démonok törekvéseit támogatják, s igyekeznek elterjeszteni a bűnt az emberek között.

Mindezt olyan tárgyilagosan mondta, mintha a legkevésbé se zavarná ez az égbekiáltó gyalázatosság.

- De hát ez totál beteg dolog!

Rám se hederítve mondta tovább.

- Minden démonnak megvan a maga külön feladata. Apám a Bujaság hercege. A tied, Belial, pedig a Narkotikumok hercege.

Szavai úgy értek, mintha pofon ütött volna. Noha tudtam saját hajlamaimról, mégis valósággal rosszul lettem, amikor az ő szájából hallottam vissza ugyanezt. Na és a Bujaság hercegének fia? Majdnem olyan veszedelmes, mint az apja.

Továbbra sem törődött velem, és ugyanúgy hunyorgott, mint odahaza.

- Melyik lakás a tiétek?

Felnéztem a lakásunkra, és megmutattam neki.

- Nem hallod? Vagy soha nem is hallottad? Egy nő sír odabent.

- Patti az! - kiáltottam.

Sietve lefejtettem magamról a biztonsági övét, és kiugrottam a kocsiból. Futva indultam az otthonunk felé. Kaidantól még csak el sem köszöntem.

KILENCEDIK FEJEZET

MENNI VAGY NEM MENNI

Kettesével vettem a lépcsőfokokat, majd berontottam a lakásunkba. Még az ajtót sem csuktam be magam mögött. Csak nem kísértették meg Pattit is a démonok? A kanapén ült, és jöttömre felém fordult. A szeme vérekes volt a sírástól. Egyenesen hozzáléptem, a lábához telepedtem, és kezemet a karjára fektettem.

- Mi a baj? - kérdeztem.

- Tegnap elromlott a fék az autóban. Ne haragudj, drágám! Muszáj a megjavítására költenem az útra félretett pénzecskénket.

Újra felzokogott, s inge ujjával törölte le a könnyeit.

Ez minden? Hála az égnek! Megkönnyebbülten felsóhajtottam és hátradőltem.

Szemem sarkából mozgást észleltem a folyosón. Eszembe jutott, hogy nem zártam be magam mögött az ajtót. Mikor felálltam, hogy becsukjam, Kaidannal találtam szembe magam a küszöbön; a nyakát vakargatta. Szívás! Nem számítottam arra, hogy a nyomomba ered. A nappali ajtajánál termettem, hogy becsukjam, mielőtt Patti meglátja a jövevényt, de elkéstem.

- Mi ez, Anna?

Egymásra meredtünk, majd a nevelőanyám megkérdezte:

- Ez ő... ugye?

- Patti... ne haragudj...!

Ijedten nézett Kaidanra, mintha valami félelmeteset várna tőle, ő azonban csak egyik lábáról a másikra állva toporgott az ajtóban. Azt vártam, hogy mindjárt sarkon fordul, és kimenekül a lakásunkból. Patti felállt a kanapéről, és elé ment.

- Nos... akár be is jöhetnél - mondta fejedelmi méltósággal.

Kaidan belépett, Patti pedig becsukta utána az ajtót, aztán csípőre tett kézzel megnézte magának a fiút.

Kaidan legalább annyira feszengett előtte, mint én az ő apja előtt. Ettől valahogy fiatalabbnak is látszott. Mégis mitől tartott, mi történhet itt vele? Patti talán arra kényszeríti erőnek erejével, hogy szenténekeket énekeljen velünk? A helyzet abszurditása meg amiatt, hogy alaposan benne voltam a pácban, ideges mosolyra rándult a szám. Patti vádlón nézett rám, mire nyomban komoly képet vágtam. Úgy éreztem, muszáj megtörnöm a csendet.

- Patti, ő Kaidan. Kaidan, bemutatom Pattit.

Tétován méregették egymást, aztán legnagyobb meglepetésemre Patti kezét nyújtott, és Kaidan lekezelt vele.

- Igencsak különleges fiatalember lehet, ha Anna megszegte maga miatt az ígérését - mondta Patti.

Kaidan rám pillantott, én pedig lesütöttem a szemem.

A nevelőanyám furcsálló tekintettel méregetett.

Most jöttem rá, hogy Kaidan piros inge van rajtam. Égett a fülem zavaromban, és hosszas mentegetőzésbe kezdtem.

- Á, ez! - hadartam. - Mindössze annyi történt, hogy az én blúzom véletlenül elszakadt, ezért Kaidan kölcsönadta ezt az inget. Tudom, hogy másra is gondolhatsz, de esküszöm, ez az igazság.

Zavarba jöttem a gondolatra, hogy újabban jócskán lecsökkent a szavahihetőségem. Patti keresztbe fonta karját a mellkasán, és megköszörülte a torkát.

- Beszélhetnénk négyszemközt egy percet? - kérdeztem tőle.

- Foglaljon helyet! - kínálta hellyel Patti a vendéget, de feszült volt a hangja. - Hozhatok inni valamit?

Régi vendégszeretete természetesen még egy ilyen válságos helyzetben sem hagyta cserben.

- Nem, köszönöm, asszonyom.

Kaidan letelepedett a kanapé közepére. Szemlátomást feszengett a nappalinkban. Patti után indulva felé fordultam, és a fülemre mutatva a fejemet ráztam. Nehogy hallgatózni merj! - ezt akarta jelenteni a jelbeszédem.

Bementünk Patti szobájába, és még mielőtt az ajtó becsukódott volna mögöttünk, elsírtam magam.

- Patti, kérlek, *nagyon* kérlek, bocsáss meg! Szörnyen sajnálom! Soha nem szegtem meg eddig a neked adott szavamat, és haragszom is magamra, nem is kicsit. Csak hát... tudtam, hogy Kaidan választ fog adni a kérdéseimre, ahogyan azt is, hogy nem akar nekem ártani. Azzal már jóval nagyobb bajban vagyok, hogy hogyan értessem ezt meg veled.

Igyekeztem nem nézni az őrangyalára, hisz így is épp eléggé gyötört a bűntudat. A legszívesebben bevallottam volna, hogy neki volt igaza, nem lett volna szabad megkeresnem Kaidant. Hisz iszonyatos volt, amit megtudtam az otthonában, ráadásul komoly veszélybe is kerültem. Csak hát szó sem lehetett arról, hogy mindezt Patti tudomására hozzam. Belehalt volna.

Aurája a szeretet halványrózsaszíne és az aggodalom világosszürkéje között váltakozott. Végül a rózsaszín győzött. Ömlött a

könnyem. Patti magához vont. A nyakába borultam, szeretete minden cseppjét magamba akartam szívni.

- Tudom, hogy nehéz ez neked, Anna, de nem veszheted el most a fejed! Nem tagadhatod meg önmagadat! - Elhúzódott tőlem, és ujjával a szívem tájékára bökött. - Mert egyedül ez, ami számít.

Megtöröltem a szemem Kaidan inge ujjával.

- Nem akarom, hogy a pénz miatt aggódj, rendben? - mondtam. - Semmi nincs ok nélkül, nem igaz? Csináld meg az autót, mi pedig amilyen hamar csak lehet, elmegyünk Los Angelesbe.

Némán, elgondolkodva bólintott.

- Részben azért borultam így ki, mert amikor ma hazahoztak a szervizeseke, legelőször is megkerestem a zárda telefonszámát. Rossz előérzeteim voltak, amelyek sajnos beigazolódtak. Ruth nővér alig van eszméleténél. Az isten szerelmére, szegény öregasszony, mostanra vagy százhusz éves lehet!

Összenéztünk.

- Minél hamarabb oda kell juttatnunk téged! Megkeresek minden újságot és magazint, ahol csak ismernek, és további megbízásokat kérek tőlük. Ha nem tudsz még a nyáron elmenni, hát majd hiányzol egy keveset az iskolából ősszel.

- Én is utánakérdezek, nem vállalhatnék-e túlórákat a fagyizóban. Azért is összehozzuk ezt ketten, és odaérünk időben!

Mi lesz, ha mégsem sikerül? Ha Ruth nővér magával viszi a sírba, amit rólam tud?

- Tudod mit? - támadt egy mentőötletem. - Apámat is felhívhatnánk, és tőle kérhetnénk pénzt.

- Nem! - Patti arca nyomban megkeményedett. - Keresünk rá más módot. - Hozzám hajolt, úgy sűgta. - Megbízol ebben a fiúban?

- Annyira, hogy azt sejtem, ebben a pillanatban is kihallgat minket.

- Csak tud úriemberként viselkedni, és nem vetemedik ilyesmire! - kiáltotta Patti megjátszott felháborodással.

Tudtam, hogy ezt nem nekem, hanem Kaidannak szánja. Vajon, hogy áll ellent az anyai szív fájdalmának?

- Nem ismerem elég jól, de valami azt sűgja, hogy megbízhatok benne - mondtam.

- Helyes. Hiszek a megérzéseidben. Amúgy irtó jóképű legényke. Ez néha összezavarhatja a dolgokat.

Mindezt komolyan, mosolytalanul mondta.

- Tényleg jól néz ki - vontam vállat. - Ugyanakkor azt is tudom, hogy vigyáznom kell vele.

Patti láthatóan elégedetten vette tudomásul, hogy nem ájulok el Kaidan szexepiljétől.

- Nos, ne hagyjuk unatkozni a vendégünket!

Mikor visszatértünk a nappaliba, Kaidan már állt, s a falon függő fotókat nézegette. Eddig soha nem szégyenkeztem derűs kis otthonunk miatt. Most azonban minden elnyűttnek és kopottnak hatott Kaidanék fényűző csodapalotája után. Még Patti művészi, fekete-fehér fotóit is szégyelltem, melyek gyerekkoromat örökítetik meg. Kaidan most nevetve mutatott egy fényképet hatéves koromból; az elülső tejfogaim épp hiányoztak.

Égnek emeltem a szemem, és leültem a kanapéra. Patti bement a konyhába, és elővett néhány poharat.

- Biztosan nem kér inni? Van jegesteánk és... nos... meg ásványvizünk - morogta, miután körülnézett a hűtőszekrényben.

- A tea csodás lenne, köszönöm - mondta Kaidan.

Örültem, hogy elfogadta a kínálást. Patti megsértődött, ha visszautasították a vendégszeretetét.

Kaidan óvatosan mellém telepedett az ütött-kopott, vén kanapéra. Eszembe jutott, hogyan terült el csizmás lábát is felrakva drága otthoni kanapéjukon. Viccesnek találtam, hogy jobban vigyáz a mi vacak kis bútorunkra.

Patti behozta a poharakat. Kaidan udvarias mosollyal nagyot kortyolt a teájából.

- Köszönöm. Mielőtt Amerikába jöttem, nem ittam jegesteát.

- Tényleg? - kapott a szón Patti. - Angliában laktak? Észrevettem, hogy angolos a kiejtése.

- Többnyire ott laktunk, igen. Nem akarok okvetetlenkedni - folytatta Kaidan egy újabb korty után -, de hallottam, hogy megemlítette, a kocsija lerobbanása miatt el kell halasztaniuk egy tervezett utazást...

- Egy kaliforniai útra gyűjtünk - felelte Patti gyanakodva.

Kaidan talán nem látta ezt rajta, én azonban igen. Valahányszor feszengett, keresztbe tette a lábát, ha meg nem, kényelmesen hátradőlt a székén. Most kihúzott háttal ült, és a szokásosnál merevebben, személytelenebbül fogalmazott.

- Apámat készülök meglátogatni - mondtam.

Kaidan szeme érdeklődve felcsillant.

- Imádom a hosszú autós utakat! Mi lenne, ha mindkettőjüket odavinném?

Az se lepett volna meg jobban, ha pofon vág. Hitetlenkedve néztünk össze Pattivel.

- Az igazat megvallva egy zsák pénzem folyt be a turnékból, és azt se tudom, mit kezdjek vele. Van egy kocsim is. De oda is repülhetünk vagy autót is bérelhetünk, ha ezt szeretnék. Az én költségemen.

- Ez fölöttébb nagylelkű ajánlat - felelte Patti, gondosan megválogatva a szavait. - De mi ebben a jó magának?

Aurájának tengerzöld és szürke örvényei ugyanazokról az érzésekről tanúskodtak, mint amelyek engem is hatalmukba kerítettek: háláról, csodálkozásról, idegességről, kételyekről. Bár csak Kaidan ne tudna olvasni bennük! - gondoltam.

- Én...

Most először fogtak ki rajta a szavak. Megszántam, mert tudtam, hogy bármennyire jó is a beszélőkéje, nem könnyű állni Patti vizsgáztató tekintetét. Őt aztán nem lehetett csak úgy elbűvölni se sármmal, se szellemeskedéssel! Egyedül az őszinteség hatott rá. Reméltem, hogy ezt Kaidan is érzékeli.

- Nem is tudom - mondta vontatottan, vonakodva. - Általában nem szokásom segíteni.

- Hacsak nem áll érdekében valamiért, igaz?

Patti kérdésében nem volt se gúny, se vád. Szóra nyitottam a szám, hogy elcsendesítsem a kitörni készülő vihart, de aztán meggondoltam magam, látva, hogy ezek ketten néma párbajt vívnak a tekintetükkel.

- Hát, igen.

Elámultam Kaidan őszinteségén. De volt a hangjában valami más is. Meglepetés?

- Nem tudok azonnal menni - mondta Patti. - Én fotózom a július 4-i felvonulást meg az állami vásárt. Ha lemondok ezeket a megbízásokat, többé nem kapok munkát. - Felállt, a tolóajtóhoz ment, és csípőre tett kézzel bámult ki az ajtó üvegén. Abból, ahogy lábujjával a kopott szőnyegen dobolt, tudtam, hogy töpreng valamin. - Talán ketten is elindulhatnának, most rögtön!

Hogyan? Ezt komolyan gondolta? Kaidan úgy ült ott, mint az ártatlanság élő szobra, de hát nagyon tudott viselkedni. Mindenesetre úgy döntöttem, bármi legyen is az indítéka, nem érdekel. Biztam magamban.

- Tudom, hogy szokatlan ajánlat - mondta most Kaidan Pattinek. - Beismerem, Anna is elvárásolt. - Én is ugyanezzel a szóval jellemeztem iránta való érzéseimet Jay-nek. Nagyon jól esett az ő szájából visszahallani, megmelegedett a szívem tája. -

Ismerek más óriásokat is, de Anna... más.

- Bizony hogy az - mondta Patti. - Nagyon fontos, hogy haladéktalanul odamenjen, különben egy pillanatig sem fontolgattam volna ezt a lehetőséget. Tud majd rá vigyázni? Nem akarom, hogy az apja vagy bárki hozzá hasonló a közelébe férközzön!

- Én sem akarom ezt.

Ez őszintén hangzott, és Patti hitt neki.

- Hány éves is maga? - kérdezte.

- Tizenhét vagyok.

- Nem kell betölteni a tizennyolcat ahhoz, hogy szobát adjanak magának egy hotelben?

Ez után a kérdés után Patti behunyta a szemét, mintha megfájdította volna fejét a gondolat, hogy mi ketten magunkra maradunk egy hotelszobában. Kaidan azonban nem kellett féltetni.

- Apám sokat utazik, ezért jogilag felnőtt számba megyek. Papírom van róla. De nem muszáj közös szobát kivennünk.

Patti járkálni kezdett.

- Ez azért továbbra sincs rendben. Maga fog fizetni mindenért?

- Semmiség ez nekem. Igazán! Nem lesznek az adósaim.

- De akkor is csak gyerekek önök. Nem tudják megvédeni magukat.

- Nos, van erre pár eszközöm - felelte Kaidan. - Már a különleges képességeinken kívül.

Patti megállt előtte, és lenézett rá.

- Miféle eszközök? Remélem, nem fegyver.

- Az nem, de a késsel ügyesen bánok.

Borsózni kezdett a hátam, visszagondolva arra, mennyire ügyesen.

- Valóban? - nézett rá Patti összefont karral. - Hadd lássam!

Jóságos ég! Ez meg mire jó! A részemről a legkevésbé sem vágytam újabb bemutatóra.

Kaidan felállt, és elvett egy szem szőlőt a konyhapulton lévő fürtből, Patti kezébe adta, aztán visszaült a kanapé velem átellenes végébe.

- Dobja a szőlőszemet Anna felé! - mondta, és a zsebébe nyúlt.

Az egész egy szemvillanás alatt történt. Abban a pillanatban, amint Patti karja megmozdult, Kaidan elővillantotta a kését. Igyekeztem elkapni a felém repülő szőlőszemet, valami azonban átsüvített a levegőn, majd tompa puffanást hallottam. Patti meg én felugrottunk ijedtünkben. Aztán mindketten a falra meredtünk, ide vágódott be a kés, ezüst hegyén a szőlőszemmel.

- Ezt meg hogy csinálta? - kérdezte Patti elismerően.

- Ha fókuszálok az érzékszerveimet, látszólag minden lelassul, a reflexeim ellenben felgyorsulnak.

Felállt, és elvette a falról a kését, lefejtve róla a kettéhasított szőlőszemet.

- Rendbe hozatom ezt - mondta, és végighúzta ujjait a falon hagyott nyomon.

- Nem, nem, majd én elintézem!

Patti is felállt, elvette a kezéből a szőlőszemet, és eldobta.

- Maradjon még, rendben? Muszáj ezt végiggondolnom. Adjon egy pillanatnyi gondolkodási időt!

Ezzel elvonult a szobájába, és magára csukta az ajtót. Kaidan újra leült mellém.

- Hú! Ezt miért csináltad? - kérdeztem tőle.

- Pontosan azért, amiért mondtam.

Láthatóan csodálkozott a kérdésem.

Rágni kezdtem a körmömet. Elvégre is az eredeti ajánlat nem egyedül nekem szólt, hanem Pattinek is. Ez nagyon nem volt mindegy. Vegyes érzelmeim Kaidannal szemben összezavarták az ítélőképességemet, Patti azonban jó emberismerő volt. Ha nemet mondott volna, abból tudnám, hogy Kaidanban nem lehet megbízni. Addig rágtam a kisujjamat, amíg vérezni nem kezdett.

- Ideges vagy - mondta Kaidan.

- Uhüm.

- Nem is kicsit - erősködött.

- Hát igen, van miért. Az egész életem a feje tetejére állt.

- Értem. Nem az aggaszt, hogy igent mond-e Patti?

- Mind a kettő - feleltem kis hallgatás után.

Rábólintott, mintha ez tökéletesen elfogadható volna.

- Mi nálunk az ismertetőjel? - kérdeztem. - Apád azt mondta, hogy az enyém szokatlan.

Kaidan a mellkasán sugárirányban szétágazó, szupernóvára emlékeztető energiavonalakra mutatott.

- A tied nem egynemű szín, mint másoké - mondta. - Borostyán-sárga, mint a sör, de fehér sávok szövik át.

- Szuper - suttoztam, és tovább rágtam a körmömet.

Nehezen hittem el, amit mondott. Ugyanakkor fikarcnyit sem kételkedtem abban, hogy az én ismertetőjelem nem akár mi. Tükörben nem ellenőrizhettem le a dolgot, mert az aura színeihez hasonlóan nem tükröződtek.

Úgy tíz perc után visszajött Patti, és leült velünk szemközt egy pihenőszékre.

- Jobban szeretné négyszemközt megbeszélni a lányával? - kérdezte Kaidan.

- Valószínűleg az lesz a legjobb - hagyta helyben Patti, és a balkon felé intett. - Hát, ha nem haragszik...

- A legkevésbé sem.

Kaidan felállt, és az üvegezett tolóajtón keresztül kilépett a balkonra. Találkozott a tekintetünk. Megint a szememmel jeleztem, hogy ne hallgatózzon. Elvigyorodott, mint akit mindez semmire nem kötelezi, és hátat fordított nekünk.

Újra Pattire figyeltem.

- Nem akarok mellébeszélni, drágám - kezdte. - Halálosan féltetek. Az utóbbi időben nem a legjobb döntéseket hoztad. Talán túlon túl is vigyáztam rád eddig, ezért vagy hiszékenyebb a kelle-ténél, nem csupán a démonok dolgában, de az emberekkel szem-ben is. Akadnak ugyanis olyanok, akik kihasználhatják a nagy-vonalúságodat. Megbízom benned, de a közeljövőben nehéz vá-lasztások várnak rád. Életbevágó, hogy ne tévedj! Mindezt előre-bocsátva nem hinném, hogy Kaidan azok közé tartozik, akik át akarnak ejteni. Rád bízom a döntést, Anna. Ha nem szívesen mész vele, hát ne menj. Pár hónap múlva együtt is elindulha-tunk. Te mondd meg, hogy jobb neked.

Letelepedett abba a fa hintaszékbe, amely kiskorom óta hoz-zátartozott a nappali berendezéséhez. Arcát két tenyerébe fogva várta a válaszat, körülötte az idegesség világosszürke aurája gomolygott.

Szóval az én döntésemén múlik minden. Egészen beleszédül-tem a felelősségbe. Semmire se vágytam és semmitől nem félttem jobban, mint hogy napokig egy autó szűk légterébe préselődjem Kaidannal, és éjszaka is ott legyen mellettem. Akarva, akaratlan az volt az érzésem, hogy van benne valami jóság is, ami arra vár, hogy megnyilvánulhasson. Patti is ezt láthatta meg benne.

Ugyanakkor izgatott is a lehetőség. Jobban megismerhetnénk egymást. Ha másért nem, azért is vele kellene mennem, mert hamarabb meglátnám Ruth nővért és apámat.

Döntöttem hát. Felálltam, megkocogtattam az üvegajtót, és ki-intettem Kaidannak.

Visszaültünk a kanapéra, Pattivel szemben.

- Annára hagytam a döntést - mondta.

Mintha bizony Kaidan nem tudná! Mindketten rám néztek.

- Benne vagyok, menjünk akkor - jelentettem ki.

Patti Kaidanhoz fordult, és egy anya elszántságával mondta:

- Tudom, hogy én csak egy ember vagyok, de ha bármi történne vele útközben, az ég legyen magához irgalmas...

- Biztosíthatom, hogy jó kezekben lesz...

- Hiszem, ha akarom. Részben ezért is aggódom. Egy ujjal ne merjen a lányomhoz nyúlni, megértette! - meredt rá fenyegetően. Mindketten elképedve néztünk rá.

- *De Patti!*- kiáltottam.

Halálos komolysággal, ádázul keresztbe fonta a karját. Ijesztő látványt nyújtott.

- Hozza vissza nekem *érintetlenül*, értette?

Behunytam a szemem. *A legszívesebben ott, menten elsüllyedtem volna.*

- Igenis, asszonyom - vágta rá Kaidan készségesen.

- És mindent köszönök - tette még hozzá Patti.

Felállt, leült Kaidan mellé, és átölelte. Rokonszenvesnek találta! Kaidan egy másodpercig tétovázott, mielőtt viszonozta az ölelést. Életemben ilyen furát nem pipáltam... két olyan lény ölekezett össze a szemem láttára, akik legjobb tudásom szerint teljesen más világban éltek. Mikor Patti elhúzódott, nyugodt volt a tekintete.

- Eszerint reggel indulunk? - vontá fel Kaidan lustán a szemöldökét. Kivert a hideg, ahogy rábólintottam.

Mit tettem?

TIZEDIK FEJEZET

A TAPINTÁS ÉRZÉKE

Így történt, hogy másnap hajnali hatkor a 120-as úton repesztettem Kalifornia felé Kaidan Rowe álomautóján. Úgy számoltam, hogy három napon keresztül egyfolytában megyünk, még a szombati börtönlátogatásra odaérünk.

Rosszul aludtam. Patti egész éjjel forgolódott. Az volt az érzésem, hogy a legszívesebben visszavonná a szavát. Aztán megjelent Kaidan, és úgy-ahogy megnyugtatta, hiszen se patája, se szarva nem volt.

Elhúzódtam a visszapillantó tükör mellől, ne lássam a táskás szememet. Jó lett volna aludni, de nem tudtam, sikerül-e ellazulnom ennyire.

Ehelyett az a beszélgetés járt a fejemben, amely Jay-jel zajlott le tegnap este.

Fellelkesítette, hogy az egész országot átszelem Kaidan társaságában, ugyanakkor aggódott is értem. Ez a két érzés hadakozott a lelkében: hol a sztár iránti rajongás került előtérbe, hol meg engem féltett. El kellett hallgattatnom a végén, amikor kántálni kezdte: „Két szerelmes pár, mindig együtt jár...”

- Min somolyogsz? - kérdezte most Kaidan.

- Izé... csak a Jav-jel folytatott esti beszélgetésekre gondolok.

- A fiúddal?

Némán megráztam a fejem, nem akartam belemenni a játékba.

- Hallottam tőle egy viccet, ami rád is vonatkozik - mondtam azután. - Honnan tudod, hogy dobos áll az ajtód előtt? - A választ meg se várva folytattam: - Felgyorsul a kopogtatás üteme, és a pasas nem lép be, ha azt mondod, hogy szabad.

- Puff neki! Vicces srác.

Kaidannak megszólalt a mobilja.

- Azt hiszem, a mamád az, ööö... Patti.

Kezembe nyomta a készüléket.

- Halló - szoltam bele a telefonba.

Alig egy órája indultunk el, és máris telefonál. Nem jó jel.

- A, Anna. Hála istennek!

Nagyot dobbant a szívem.

- Valami baj van?

- Azt hiszem, vissza kellene fordulnod.

- Miért? - kérdeztem rémülten, és kezemet a szívemre szorítottam.

- Felelőtlenség volt tőlem, hogy elengedtelek. Kérlek, gyere vissza...

És tovább mondta a magáét a rá jellemző ideges kapkodással.

- Patti, halálra ijesztettél. Azt hittem, történt valami. Nézd, itt minden...

- Nem! Ne mondd nekem, hogy minden a legnagyobb rendben.

Kaidanra sandítottam, aki az ajkát harapdálta. Megviselten végigsimítottam a homlokomat.

- El sem hiszem, hogy elengedtelek - folytatta Patti. - Már nagyon bánom. Nálam rosszabb anya nincs is a világon! Gyere haza, de tüstént! Majd megkeresem az apádat, és pénzt kérek tőle.

Sírni kezdett. Az ablak felé fordultam, és a mobil fölé görnyedtem. Közben vadul járt az agyam, mivel csillapíthatnám le. A hangom végig tárgyilagos és nyugodt maradt.

- Ne kérd ezt tőlem, Patti! Helyesen döntöttél. Muszáj talál-

koznom Ruth nővérrel és apámmal! Sürget az idő. Majd óránként felhívlak, ha ettől jobban érzed magad.

Patti hangosan zokogott. Iszonyú volt hallgatni, égett a szemem.

- Te vagy a világ legjobb mamája! - nyugtatgattam. - Kérlek, bízz meg bennem! Jól döntöttünk.

Nagyot sóhajtott.

- Ha bármi történik, ha a legcsekélyebb nehézség is felmerül, hívj fel azonnal! Nem érdekel, hogyan szerzem meg a pénzt, de egyikünk ez esetben azonnal repülőre ül. Értetted?

- Igen, anyu.

A szörnyű beszélgetés végeztével képtelen voltam Kaidanra nézni, miközben visszaadtam a mobilját. Karomat keresztbe fonva néztem a füstűveg ablakon keresztül az elsuhanó tájat. Majd megszakadt a szívem Pattiért, aki otthon ült a kezdődő fekélyével.

Üdvözljük Alabamában! - olvastuk egy útjelző táblán.

- Ejha! - kiáltottam felvidulva.

- Mi az?

Kaidan újra mulatott rajtam, és a mérgem leapasztotta a jókedvemet.

- Az államhatárnak örültem meg. Soha eddig nem hagytam el Georgiát.

- Soha? Egész eddigi életedet egyetlen államban élted le?

Igenlően bólintottam.

- Már életem első néhány hete kivételével.

- Hihetetlen!

Alabama nagyjából ugyanolyan, mint Georgia, konstatáltam csalódottan.

Délelőtt tíztől Kaidan mobiljára negyedóránként érkeztek az SMS-ek. Mindet elolvasta, miközben fél kézzel kormányzott. Ezek az üzenetek megmosolyogtatták, megnevettették vagy homlokráncolásra készítették, de egyetlenegy sem válaszolt. Mikor csengett a telefonja, akkor is csak megnézte, ki hívja, de nem vette fel. Úgy a tizedik SMS és csöngetés után már annyira idegesített a dolog, hogy a legszívesebben kihajítottam volna az ablakon azt az átkozott ketyerét.

- Mi volna, ha én vezetnék? Intézhetnéd az ügyeidet - javasoltam, kissé élesebben, mint amilyennek szántam.

De nem érdekelte, helyett hosszan bámulta a legutolsó SMS szövegét.

- Nem, jó így.

- A végén még balesetet szenvedünk, ha vezetés közben szex-telefonokkal szórakozol*- mondtam. Kaidan elnevette magát.

- Ne aggódj, felerősítettem a hallásomat! Az előttünk lévő kocsi háromnegyed autóhossznyira van tőlünk, a mögöttünk lévő bő egy kilométerre követ minket, most épp egy kisautó előzi le. Fura hangja van a motornak, asszem, Honda. Úgy húsz másodperc múlva hagy el minket is. A kerékgumija extra vastag, versenyautó minőség. Még hogy szextelefonok! - nevetett fel újra.

Húsz másodperc múltán egy Civic süvített el mellettünk. Alacsonyán feküdt rá az útra a széles kerekeivel. Talált, süllyedt.

Kaidan minden egyes államhatár jelzőtábláját megmutatta, amelyet elhagytunk: először Mississippit, aztán Tennesseeét. Itt egy sereg dolgot olvashattunk Elvisről. Kaidan szívdöglesztő volt közben. Mosolygott, amikor kifiguráztam a rock királyát. Igazi mosoly volt ez, amelyben a szeme is részt vett, totál szexisen.

Arkansast végighallgattuk. Itt meg is álltunk tankolni. Kaidan odaadta a mobilját, hogy hívjam fel addig Pattit. Kiszálltam a kocsiból, hogy kinyújtóztassam a lábam, és körbe-körbejárnék az aszfalton. Igyekeztem minél rövidebbre és derűsebbre fogni a beszélgetést. Legnagyobb megkönnyebbülésemre Patti nem bögte el magát újra. Pont akkor búcsúztam el tőle, amikor Kaidan is végzett.

- Négy állam egy nap alatt, nem semmi - mondta, amikor visszaszálltunk a kocsiba.

- Igen - értettem egyet. - Szólj, ha elfáradtál, majd átveszem a kormányt.

- Egyelőre jól vagyok. De azért elővehetnéd a kaját.

Patti mindenféle jóval megrakott egy hűtőtáskát: italokkal, négyfajta szendviccsel, házi sütikkel és muffinokkal. Műanyag tartókban friss gyümölcs is várt ránk. Volt mivel elfoglalnia magát tegnap éjszaka. Nem álltunk le az evéshez. Kaidan nem talált a rádión kedvére való adót, ezért saját lejátszóját kapcsolta be. Remegett az ülés a basszusdobtól, de nem zavart a hangerő. Még élveztem is, mert a lakásunkban mindig vigyázni kellett a szomszédok miatt. Az az előnye is megvolt a hangos zenének, hogy nem kényszerültünk bájcsevejre. Ahogy repültek az órák, minden feszélyezettség megszűnt közöttünk.

Már jócskán benne jártunk Arkansasban, amikor elkapott minket életem legborzasztóbb vihara. Az ég egészen elfeketedett,

* Eredetiben: sexting, amely egy szójáték, a texting (SMS-ezés) és sexing (szex) összevonása

és az eső olyan erővel verte az ablaküveget, mintha kaviccsal hajigálták volna meg. Egy-egy villám nappali fénnel világította meg a vidéket; tisztára, mint valami lidércálomban. Mialatt a rákövetkező mennydörgés megremegtette a levegőt, ismét viaszasüppedtünk a sötétségbe.

Mindenki más oldalán féltem volna, vallottam be magamnak, Kaidan mellett azonban biztonságban éreztem magam. Hamis biztonságérzet volt persze, hiszen még ő sem védhetett volna meg minket egy tornádótól. Míg azonban a többi kocsi kénytelen volt kihúzódni az útszélre, ő szuperhallását és -látását vetette be, hogy tovább vezethessen. A vihar órákon keresztül tombolt.

Little Rockot elhagyva a zivatar kitartó záporra szelődült, majd ez is enyhe csepergéssé csöndesedett. Kísérteties csöndesség ült meg a tájat a vihar után. Már azt vártam, hogy szembetaláljuk magunkat egy tornádóval, ami felkap és elsöpör bennünket. Nem ez történt, de amit láttam, lélegzetelállítóan gyönyörű volt.

- Nézd! - mutattam a tündöklő szivárványra, amely áthidalta az eget.

Láttam én elég szivárványt odahaza is, ezeket azonban eltakarták a fák. Ilyen széles ívben soha nem feszült még a fejem fölé.

- Hmm... - hűmmögött Kaidan, és futólag a ritka égi tüneményre pillantott.

Nem csupán ez érdekelte sokkal kevésbé, mint engem, de minden más is, amiért utunk során lelkesedtem.

- Tudja apád, hogy velem jöttél? - kérdeztem.

- Nem. Alig egy percet beszéltünk, mielőtt elment ma reggel. Tudja ugyan, hogy majd elutazom egy szüzességét makacsul őrző csajjal, de ez minden. Helyesli gáláns erőfeszítéseimet, bár túlzásnak tartja, hogy ilyen sok időt fecsérelek egyetlen nőre. Elvárja, hogy mihamarabb elvegyem az ártatlanságát és megszelídítem.

- Nos, csalódást kell neki okoznom - morogtam, mire ő kajánul elvigyorodott.

Karom keresztbe fontam a mellkasomon. Szerettem volna olyasmit vágni a fejéhez, amitől lefagy a vigyor a képéről.

- Jól érezted magad tegnap este Marissa unokahúgával?

A csel bevált.

- Nem - komorodott el.

Annyiban hagytam a dolgot, noha furdalta oldalam a kíváncsiság, mi lehet emögött.

Mire teljesen elállt az eső, besötétedett. Újra nekiláttunk a kajálásnak. Kaidan csaknem kiürítette a hűtőtáska teljes tartalmát.

Patti örülhetett, hogy nem kamasz fiút kellett etetnie; mindene ráment volna.

- Hamarosan meg kellene állni - vetette fel Kaidan.

Beleegyezően bólintottam.

- Gondolom, külön szobát kellene kérnünk - mondta tovább.

Görcsbe rándult a gyomrom. Tudtam, hogy úgyis ellenállok a kísértésnek. Másfelől fölösleges kiadásnak véltem a külön szobát, csak azért, hogy lecsillapítsam Patti tyúkanyós aggodalmait.

- Alhatunk közös szobában, ha adnak külön ágycsapat - egyezkedtem. - Patti előtt pedig hallgassunk róla, hacsak nem kérdez rá egyenesen.

- Elég sportszerű ajánlat.

Ráhajtott Weber Falls kitérőjére, és rátalált a városka egyetlen moteljére, a Ragyogó Páncélhoz címzett fogadóra, ami minden volt, csak nem ragyogó. Nem mintha érdekelne, de Kaidannak sehogyan sem tetszett ez a hely, túl lepukkantnak találta.

- Jó lesz ez - nyugtattam meg, noha magam is arra számítottam, hogy népes poloskacsaláddal osztozunk majd a szobánkon.

Miközben Kaidan bejelentkezett, én a kocsiban maradtam, és felhívtam Pattit, hogy tudassam vele a hollétünket. Minden részletre kíváncsi volt Kaidannal kapcsolatban. Szentül megesküdtem, hogy nagyon rendes velem. Beszámoltam a szivárványról is, meg Kaidan hatalmas étvágyáról, amit Patti viccesnek tartott. Kaidan tért vissza egy műanyag mágneskártyával, ez nyitotta a szobánkat.

- Rendben, Patti, holnap újra felhívlak.

- Jól van, édesem. Jó éjt! Szeretlek!

- Én is szeretlek. Szia.

Befejeztem a beszélgetést. Kezdtém kitanulni, hogyan kell kezelni Kaidan telefonját. Visszaadtam neki a készüléket.

Megállt előttem.

- Mindig ezt mondjátok? - kérdezte.

- Mit?

- Hogy... *szeretitek* egymást.

- Igen, mindig.

Elgondolkozva bólintott, és kivette a csomagtartóból a pogyászunkat. Elszomorodtam arra gondolva, hogy ő talán soha senkinek nem mondta ki ezt a szót, és maga sem hallotta, hacsak nem lányoktól. Végimentünk a szobák során, kerestük a mienk számát.

Letettük a cuccunkat a kis helyiségen belül, lerúgtuk a cipőnket, és az ágynkra zuhantunk. Kaidan az ablak mellettit válasz-

totta, én a fal felé esőt. A fürdőszoba a szoba átellenes oldalán volt. Körülnéztem. Csótányt, egyet se láttam.

Egy idő után szembefordultunk egymással az ágyunkon. Felkötözköelve figyeltem, hogyan játszik a késével. Ijedten néztem, miként forgatja meg a könyökén, és búvóli át az ujjai között, hogy a kézfejen folytassa a mutatványt.

- Ne csináld! Idegesítesz vele - mondtam.

- Nem vágtam meg magam gyerekkorom óta, úgyhogy ne aggodj!

- Gyerekkorod óta játszol késekkel?

- Hétéves koromban verekedtem először. Iskolai verekedés volt; egy kislány bátyja támadt rám, akit megcsókoltam a játszótéren. Apám erre egy bicskát ajándékozott nekem. Ő javasolta, hogy tanuljam meg a használatát, mert meg kell védenem magam; igen-csak szükségem lesz rá a későbbiekben.

- Azt akarta, hogy kést vess be az iskolában? Más gyerekek ellen?

- Nem, dehogy. Csak hogy készüljek fel arra, hogy idővel meg kell védenem magamat. Mint ahogyan most is.

- És ő tanított erre?

- Nem, magam próbáltam ki minden fogást. Apám nem használ fegyvert, a szó szoros értelmében legalábbis. A befolyását veti be, hogy kikeveredjen a rázós helyzetekből, és vannak más démon-szellemek is, akik védelmézik.

- Rászorultál valaha is arra, hogy használd a tudományod?

- Néhányszor igen. - Olyan közömbösen vetette ezt oda, mintha nem lenne nagy ügy. - Csupán sebeket ejtettem, nem öltem meg senkit. A gyilkolás nem a rám osztott bűn.

Rám kacsintott, és bepattintotta a kés hegyét. Ideje volt témát váltanom.

- Megijedtél, amikor az érzékszerveid sorra megbolondultak? - kérdeztem.

A hátára gördült, feje alá tette a kezét, és keresztbe vetette a bokáját.

- Hogy megijedtem-e? Nem, de nem is ért váratlanul. Gondolom, nálad nem ez volt a helyzet.

Tagadólag ráztam a fejem, ő meg folytatta.

- Életem első öt évében alig láttam apámat, de egy héttel a hatodik születésnapom előtt megjelent, hogy elmagyarázza, miféle „nem mindennapi változások” szigetelnek majd el a többi embertől. Utánozta apja komoly modorát. Megtanított arra, hogyan uraljak minden egyes érzékszervet, és miként használjam fel őket

az emberek ellenében. Gyorsan tanultam... a kedvében szerettem volna járni.

- És sikerült?

Vágott egy grimaszt a plafonnak.

- Ha igen, akkor sem dicsért meg soha. Hanem amikor betöltöttem a tizenhármát, egyre többet maradt otthon, mert fontosnak tartotta, hogy bekapcsolódjak a melójába. Ezt úgy vettem, hogy büszke rám. Hasznosnak éreztem magam.

- És mielőtt hazatért, volt valaki, egy rokon vagy gyerekvigyázó, aki törődött veled?

Olyan Mary Poppins-féle nevelőnőre gondoltam, aki énekelni és jó modorra tanította.

- Sok nevelőnőm volt, de mind leginkább az apámmal volt elfoglalva. Gondoskodott erről. Egyik sem maradt tovább egy évnél, hat hónap volt az átlag. Mikor a nőcik követelőzni kezdtek, lecserélte őket. Hamar rájuk unt.

Ennyit a pótanyákról. Haragudtam az apjára. Ismerős harag volt, ugyanaz, amit saját apámmal szemben is éreztem. Kaidan most felém pillantott.

- Igazán megpróbálhatnád elrejtetni az érzelmeidet!

Nehéz volt hozzászoknom a tényhez, hogy valaki olvasni tud bennük. Kaidan mobilja újra felpittyegett. Utálkozva néztem oda, mire elvigyorodott.

- Szeretnéd, ha kikapcsolnám? - kérdezte.

- Igen, hálás lennék. Különben egész éjjel ezt hallgathatom.

- Rendben - mondta. A ketyere csilingelő hangot adott, ahogy kikapcsolta. Letette az éjjeliszekrényre. - Melyik a kedvenc érzékszerved, Ann?

Ann! A becenevemen szólított! Nem lett volna muszáj, hogy ennyire jólessen, de így volt.

A kérdésére összpontosítottam. Eddig soha nem gondoltam élvezetforrásként az érzékszerveimre, rangsorolni meg még annyira sem rangsoroltam őket. Nehéz volt elfelejteni, mekkora tehertételt jelentett az elején kiélesedett érzékelésem.

- Az illatok igazán kellemesek lehetnek, hacsak nem bűzös borzot szagol épp az ember. Umm... de a látás is hasznos, hisz messziről el tudom olvasni az útjelző táblákat meg minden mást is.

Kaidan kételkedve nézett rám.

- Soha nem használtad őket, nem igaz?

- Nem túl gyakran - ismertem be. - Szeretek úgy tenni, mintha semmi baj nem lenne velem.

- Miért?

Vállat vontam, mert megijesztett Kaidan magabiztossága.

- A tapintást nem említetted - mondta.

- Hát... nem. De hadd találjam ki, neked ez a kedvenced.

Könnyedén lehuppant az ágyáról, és mellém telepedett. Már mozdultam, hogy felüljek, ő azonban karomra tette a kezét.

- Nem, maradj csak fekve! Mutatni akarok valamit!

Gyanakodva néztem rá, mire felnevetett.

- Nyugi, szivi!

- Mire készülsz?

- Ne félj, nem az erényedre török. Pattinek nem kell széttrancsírozni. Hunyd be a szemed!

Ezen egy kicsit megsértődtem, másfelől kíváncsi is voltam. Talán tanulhatok most valamit. Elhevertem hát az ágyon, és becsuktam a szemem. Ugyanakkor arra is felkészültem, hogy foggal-körömmel védelmezem magam, ha kell.

- Most pedig arra kérlek, lazulj el, és koncentrálj a tapintás érzékszervére! Jó fiú leszek, ígérem!

Ez csak amolyan bizalomerősítő gyakorlat, biztattam magam. Nagy levegőt vettem, és gondolatban végigvettem a testrészeimet: a fejem búbját, a nyakamat, a vállamat, a hasamat, a hátamat, a csípőmet, a combomat, a bokámat, legutoljára pedig a lábujjaimat. Mind bizseregni kezdett, amikor sorra került. Mi a szösz?

Még a pamutpólóm és a farmerem parányi szövetszálaait is éreztem a bőrömön, amit a paplan szintén ezer és ezer kis tűszűrással ingerelt. Lófarokba fogott hajam szabadon maradt pihéi a halántékomat és a nyakamat csiklandozták. És jaj! A lélegzetem is elállt, de sikerült behunyva tartani a szemem, amikor meleg ujjbegy nyomódott a tenyerembe. Erre koncentráltam.

- Érzem az ujjad hegyét! - suttogtam.

Nem felelt. Elvette az ujját, de már a következő másodpercben két kezébe fogta a lábfejemet, amely szinte lüktetett az érzékenységtől. Ujjai körbejárták mindegyik lábujjamat, pontosan annyira, hogy ne csiklandozzon. Aztán tovább haladt a talpam ívére, majd a sarkamra; elhanyagolt izmaim hálaéneket zengtek erre a kitűnítő figyelemre. A bokám következett, és ez is felujjongott.

Hanem ekkor észrevettem, hogy ujja elindult felfelé a combomon. Pánikba estem, mert nem borotváltam le a lábamat!

- Várj csak! - mondtam, félig felülve. - A lábamat hagyd ki, az...

Túlontúl szégyelltem magam ahhoz, hogy folytatni tudjam a megkezdett mondatot.

- Imádnivaló!

Kaidan arca komoly maradt, de a szeme mosolygott.

- Nem, azt már nem!

Térdemet védekezően felhúztam a mellkasomig, majd azt mondtam:

- Ma reggel nem volt időm leborotválni a lábam.

Kaidan erre már felnevetett. Isteni hang volt; mély, zengő.

- Jó, akkor kihagyom a lábadat, bár sokat veszítesz vele. Ha nem még nem fejeztem be. Fordulj a hasadra, és lazulj el újra!

Engedelmesen követtem az utasításait. Szememet behunytam, két karom ernyedten hevert az oldalamon. Valamiért biztonságosabbnak éreztem, hogy a hasamon felehetek.

- Mmm... - nyögött fel Kaidan, holott egyelőre hozzám se ért.

- Mi az? - kérdeztem.

Hangom elveszett a puha párnában.

- Á, semmi. Csak olyan helyes kis...

Menten oldalamra fordultam, és dühösen meredtem rá. Mentetgőzve tette fel mindkét kezét.

- Bocs! Férfi vagyok, nem tudok parancsolni a szememnek. De fogadom... hogy mostantól jól viselkedem.

Magamban helyesbítettem utolsó gondolatomat, miszerint a hasamon fekve nagyobb biztonságban vagyok. Ezúttal nehezebb volt ellazulnom. Kaidan újra beszélni kezdett azon a mélyen zengő, varázslatos hangján.

- Muszáj bíznod bennem! Lazulj el! Most leheletnyit felemelem a pólódat, csak hogy jobban hozzáférjek a hátadhoz.

Megreszkettem, ahogy a hideg levegő mezítelen bőrömet érte. Ez azonban semmi volt ahhoz képest, amikor mind a tíz ujj ráta-
lált a hátam közepére, apró köröket rajzolva a bőrömrre. Kaidan olyan finoman dolgozott, hogy alig ért hozzám. Minden szőrszá-
lam felmeredt az érintésére, és ellenállásom nyomtalanul elpárol-
gott. Amikor már azt hittem, nem bírom tovább e légies érintések
gyönyörűségét, tenyerével nyomást gyakorolt a hátizmaimra, mi-
közben erős hüvelykje kifelé indult a gerincemtől a derekam irá-
nyába. Elfojtottam egy kéjes sóhajt.

Jó, úgy látszik, van abban valami, hogy számára a tapintás a legfontosabb érzékszerv, gondoltam.

Ekkor szakértő mozdulattal két keze tovább lopakodott a hátamon, túl a melltartó bőrömbe vágó csatján, fel a lapockákig. Izmainm összerándultak, de aztán máris kocsonyásra puhultak cirógató ujjai nyomán. Egyik kezével félrehúzta a copfomat. És most következett mindennek a legjava: ajkával a nyakamra ta-
padt.

Csókolgatni kezdte a nyakamat. Meg kellett volna állítanom, de ez a puhaság a nyakamon... jaj... olyan gyönyörűséges volt! Ajka minden egyes kis barázdáját külön éreztem a pórusaimon. Az egyedüli hang a szobában doboló szívverésünk és lélegzésünk volt. Miért is volt olyan jó illata? Tényleg akkora baj lenne, ha csókolóznánk? Egyetlen kis csók lenne csak. Teljesen összezavarodtak a gondolataim.

Megpróbáltam visszanyerni az uralmat légvételeim felett, miközben forró szája már a fülemet lehelte körbe. Oldalra billentettem a fejemet, hogy jobban odaérjen. Rosszul tettem! Nyelvének valamennyi ízlelőbimbója csatasorba állt e kifinomult masszázssorán. Ajka már az államon járt. Éreztem az illatát, amely a föld és a sós tengervíz keveréke volt. Még mindig elhittem magammal, hogy uralom a helyzetet... hogy egyetlen röpke csók igazán nem olyan nagy ügy. Szembefordultam vele, két karommal átfogtam a vállát. Ujjaim tarkója hajpihéivel játszottak, arcát várakozó ajkam felé vontam.

A csók mérhetetlenül bensőségebb volt, mint legmerészebb álmaimban is remélhettem - maga a csoda! Kaidan állán és arcán érdes volt a bőr, szájunk azonban puhán tapadt össze, óvatos, lassú mozdulattal. Éreztem, milyen mohón vágyik rám, ahogy szája még inkább az enyémhez préselődött. Én is pont ezt akartam, jöttem rá. Keze a derekamra tévedt, körberajzolva csípőmvonalát. Egész éjjel csókoltam volna. Ilyen csodálatos érzésben még soha nem volt részem. Nyelvem hegye az övének sima gerincén táncolt játékosan - mesés volt! Részemről tökéletesen megelégedtem volna a csókkal, ő azonban nem érte be ennyivel.

Keze a pólóm alatt már a hasamat cirógatta, majd a bordáim következtek, végül melltartóm kicsiny domborulata. Ennyi azonban elég is volt, hogy megszakadjon a varázslat. Magamhoz tértem, és elvontam tőle az ajkamat.

Mindkét kezemmel eltaszítottam őt magamtól, és felültem. Tekintetében tombolt a vágy, pusztító trópusi vihar ostromol így egy szigetet. Újra föléem hajolt, hogy megcsókoljon, én azonban továbbra is eltoltam őt magamtól. Szupernóva robbanására emlékeztető vörös energiaáramai közvetlenül előttem kavaroztak és örvénylettek; ilyen nagynak még nem láttam őket.

- Nem ezt ígérted! - olvastam a fejére elfúló lélegzettel.

- Te csókoltál meg, Anna! - hördült fel.

Most rettentően mély volt a hangja.

- Igen, de a nyakamat te kezdted el csókolni.

- Ez igaz. Nem terveztem el előre.

Vágytól fűtött hangja és izzó szempárja arra intett, hogy jó lesz vele vigyáznom. Leugrottam az ágyról, és fel-alá járkáltam a szobában. Kibomlott hajszálaimat újra szoros lófarokba fogtam. Ez volt életem első csókja, amely egyszer és mindenkorra megváltoztatott.

- Miért hagytad abba? - kérdezte.

- Mert tovább mentél a kelleténél.

- Hmm... valóban elhamarkodtam a dolgot. Beleestem a kezdők hibájába - vakargatta elgondolkozva az állát.

Keresztbe font karral figyeltem, hogy füstölög magában, akár egy edző a pálya széléről, aki egy befuccsolt meccs felett dühöng. Hihetetlen volt! De azután tetőtől-talpig végigmért.

- Amint látom, még mindig be vagy gerjedve.

Megsemmisítő pillantást vetettem rá, noha nem volt könnyű ránézni. Istenem, milyen szexi volt! Ráadásul profi játékos. Az a csók semmit sem jelentett neki.

- Á! - mondta tettetett sajnálkozással. - Most meg haragszol? Csak nem? Amint látom, nem túlzottan. Nem tudsz rám haragudni.

- Hagyd ezt abba!

- Bocs, úgy látszik, hangosan gondolkoztam.

- Én is olvasok az emberek érzéseiben, ha nem tudnád! Jó, a tiedben nem, mindenesetre van bennem annyi tapintat, hogy ne vágjam a képükbe, ne sértsem meg a magánszférájukat!

- Micsoda tapintat! - mondta, lankadtan elterülve az ágyon.

Mérgemben hozzávágtam egy párnát.

- Párnacsata? - vont a szemöldökét.

- Tűnj el az ágyamról, légy szíves! Aludni szeretnék!

Felállt, és méltósággal intett az ágy felé. Bemásztam a szűrős paplan alá, és hátat fordítottam neki. Ekkor jöttem rá, hogy ruhástól feküdtem le, de nem volt már kedvem felkelni. A hátamban éreztem Kaidan tekintetét.

- Azt hittem, anyaszült meztelenek leszünk. Tudod, mint Ádám és Éva... úgy természetes.

E szavak hallatán a lélegzetem is elállt. Eszembe jutott a Scottal folytatott beszélgetés. Ezt is kihallgatta ez az átokfajzat! Még jobban összekuporodtam dühömben és szégyenemben.

- Látod, még meg se köszönted nekem.

- Ugyan mit? - kérdeztem, továbbra is háttal.

- Hogy megmentettelek egy smártól azzal a balfékkal. Nem is igazán tetszett neked, ugye?

Égett a képem. Szerencsére nem láthatta. Makacsul hallgattam.

- Akkor hát ez ilyen - mélázott félhangosan, miközben tovább hallgattam. - Mindig is érdekelt, milyen érzés.

Ez annyira felpiszkálta a kíváncsiságomat, hogy felé fordultam.

- Mármint *micsoda?* - kérdeztem.

- Hát a *visszautasítás*.

Mintha még örült is volna a felfedezésének.

- Azt akarod mondani, hogy eddig egyetlen csaj sem állt ellen neked?

- Egy sem.

Nos, ez sok mindent megmagyarázott.

- És te? Te soha nem álltál le, nem mondtál nemet egy lánynak sem? - kérdeztem.

Felnevetett, mint aki valami vicceset hallott.

- Miért tettem volna?

- Ezer és egy okból - mondtam. - Jól van, aludjunk! Hosszú napunk lesz holnap.

Újra hátat fordítottam neki. Megpaskoltam a vastag párnát, és leraktam rá a fejemet.

- Egyvalakit azt hiszem, tényleg visszautasítottam, de az nem számít - szólalt meg ismét.

- Miért nem?

- Mert ő is óriásnő volt.

Ez valamiért nagyon nem tetszett.

- Azt hiszem, veszek egy hideg zuhanyt - mondta.

- Jó ötlet.

Mialatt ő a vizet folyatta a fürdőszobában, kiugrottam az ágyból, és pizsamába bújtam. Aztán visszafeküdtem, és magamban mormoltam: *Ne gondold arra a csókra!* Csak hát lehetetlen volt nem gondolnom rá.

Behunyt szemmel, mozdulatlanul feküdtem, amikor visszatért. Tiszta illatú pára gomolygott a nyomában. Hallgattam, amint pár percig matat a szobában, aztán csikordult az ajtó. Felültem az ágyon. Kaidan állt a küszöbön.

- Hová mész? - kérdeztem, de keze már a kilincsen volt.

- Dolgom van - nézett rám.

Mintha kissé sértődötten mondta volna. Ugyan miért?

- Muszáj, vagy te akarod? - szegeztem neki a kérdést.

- Mit számít ez, Anna? - kérdezte szárazon. - Most elmegyek.

És már csukta volna magára az ajtót.

- Hová még? - szóltam utána.

- Meglátogatom a recepciós csajt, ahogy javasolta. Ezért ha-
csak nem gondoltad meg magad... - villant meg a szeme, én
azonban megráztam a fejem.

Nem, a legkevésbé sem gondoltam meg magam. Több nem tör-
ténik ebben a szobában! Ugyanakkor azt akartam, hogy Kaidan
maradjon. Lesütöttem a szemem, és a szűrős paplant fixíroztam.

- Ahogy látom, nem - morogta a foga között.

Lekapcsolta a villanyt, és magára vágta az ajtót.

Ahogy ott feküdtem, igyekeztem nem arra gondolni, hogyan is
nézhet ki a recepciós csaj, és hogy hamarosan smárolni fognak
ezek ketten. Felnyögtem, átkozva önnön hülyeségemet, majd az
oldalamra fordultam.

Vártam, hogy elnyomjon az álom, elfeledtetve velem az előb-
bieket, de az idegességem csak nem hagyott alább. Megfordult a
fejemben, hogy tévézni kezdek, de nem akartam, hogy Kaidan azt
higgye, áruló szívem az ő visszatértét lesi.

Két iszonyatos óra után jött meg. Moccanni se mertem; meg-
játszottam, hogy alszom. Nyomban bement a fürdőszobába, hogy
megmosakodjon. Pár perc múlva ágyba bújt, és elcsöndesedett.
Aztán halkán mégis megszólalt:

- Anna?

Naná, hogy tudta, ébren vagyok! Nem feleltem, ő azonban to-
vább nyomult.

- Élvezted legalább az első csókot?

A legszívesebben rászóltam volna, hogy fogja be a száját, ám a
haragom csodálatos módon elpárolgott.

- Aludjunk, Kaidan!

Összezavarodva rágódtam tovább. Miért nem tudok igazán
megharagudni rá? A tudat, hogy hol járt az imént, ijesztő érzések
egész skáláját ébresztette fel bennem, a harag azonban nem tar-
tozott közéjük. Nem is volt jogom megorrolni rá. Hogyan is kép-
zelhettem, hogy az utunk során felfüggeszti a ténykedését!

Mindennek ellenére megkönnyebbültem, hogy újra itt volt ve-
lem. Felsóhajtott. Egy idő után nyilvánvaló volt, hogy nem szólal
meg újra. A feszültség felengedett közöttünk.

Aznap éjjel, ágyamban forgolódva ezerszer újraéltem azt a
mennyei, első csókot.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

EGÉSZSÉGES FÉLELEM

Egyikünk sem állította be az ébresztőt, ám a vékony függönyön beáradó nappali világosság megtette a magáét. Nyújtózkodva lerúgtam magamról az összegabalyodott paplant, és Kaidan felé fordultam, hogy lássam, felébredt-e már. Az ő szeme is nyitva volt. Ásított, erre én is ásítottam. Pár óra alvás jót tett volna még, de be kellett érnem ennyivel.

Kaidan szemét behunyva az ágy fejbégének támaszkodott. Lebarapult bőrén meglátszott az izmok játéka. Én is szépen lesültem a nyáron, de nem ennyire. Vajon milyen vér folyhat az ereiben? Olaszra vagy dél-amerikaira tippeltem. Meglehet, maga se tudta.

Mivel behunyta a szemét, szégyenkezés nélkül figyelhettem széles vállát, izmos alakját. Volt rajta mit nézni, például feszes mellkasán, ahol kissé meggyűrődött a bőr a hasa felé. Ugyanakkor mégsem látszott egy Herkulesnek, aki mellett egy lányt zavar saját tökéletlensége. Dereka karcsú V-alakban ment át a csípőbe, ott, ahol elfedte a motel takarója.

Elkaptam róla a tekintetem, mikor megmozdult. A szemem sarkából láttam, hogy könnyedén félrelöki a takarót, majd az ágy széléhez csusszan, az ablak mellé. Felállt, háttal nekem, és ki-nyújtóztatta pompás tagjait. Mire újra oda mertem nézni, pucér hátsóját mutatta felém.

Atyaisten!

Felsikoltottam, és a párnába temettem az arcomat.

- Mi az, csak nem csótányt láttál? - kérdezte.

- Miért vagy meztelen?

Rá se mertem nézni, égett az arcom a szégyentől.

- Á! Ez minden? Én mindig pucéron alszom. Fogalmam sincs, hogy bírod ki ennyi göncbe öltözve.

- *Ezt nem hiszem el!* - füstölögtem.

Felkászálódtam az ágyról, és kicsörtettem a fürdőszobába.

A következő százötven kilométert egyetlen szó nélkül tettük meg. Kaidan folyvást a helyi rádióadókat igyekezett befogni. Mikor meghallottuk *Visszahozom a szexet**, felkuncogott, majd fejét rázva új állomást keresett; ezúttal egy félelmetesen jó női rockért.

Kibámultam az ablakon. A 40-es utat zöldellő bokrok szegé-

lyezték. Sorra hagytuk el a farmokat és tanyákat; némelyik korszerű volt, némelyik elhagyatott. Útközben mindenféle állattal találkoztunk.

- Éhes vagy? - kérdezte Kaidan.

Vállat vontam, aztán bólintottam.

Beálltunk egy palacsintázó csaknem üres parkolójába. Az ülőhelyek műbőr huzata csúnyán repedezett volt. Fáradt tekintetű pincérnő jött oda hozzánk, nem sokkal idősebb nálunk. Méhe tájékáról elégedettség sugárzott, ahogy engem üdvözölt.

- Mit hozhatok inni? - kérdezte unottan.

Kaidan kávéét rendelt.

A pincérnő rám nézett, én forró csokoládét kértem.

A nő elment.

- Gyermekeket vár - sügtam oda Kaidannak.

Ő csak ránézett, és a fejét rázta.

- Nem hinném - mondta.

Ami persze semmit sem jelentett. Egyeseken csak akkor látszik meg a terhesség, ha már félidőben járnak. Egy iskolatársunk egészen a hatodik hónapig sikeresen eltitkolta.

- Én érzékelem a baba jelenlétét. Te nem?

- Nem.

Meglehet, a képzeletem játszott velem, de mintha bosszantotta volna, hogy olyat tudok, amit ő nem. Mindketten árgus szemekkel lestük a pincérnőt, mialatt hátul teletöltötte a csészéinket. Ő maga nem volt elégedett, szürke lepel borult rá.

Aztán kihozta az italokat, mi pedig leadtuk a rendelést. Tétova mosolyt küldtem a lány felé, de kerülte a tekintetemet.

Kaidan tej nélkül itta a kávéját, én meg leettem egy kanállal a csokoládémról a tejszínhabot, mielőtt megszólaltam volna. Előre rettegettem attól, amit mondani készültem.

- Kaidan... nem próbálnál meg úriemberként viselkedni, és amíg együtt utazunk, ruhástól aludni?

- Á... látom... hogy beijedtél a hátsómtól!

- Komolyan kérdezem - mondtam.

Belekortyolt a kávéjába.

- Először is, nem vagyok úriember, ezúttal azonban a te kedvéért kivételt teszek. Többé nem alszom pucéran, amíg együtt utazunk. Elégedett vagy? Mostantól ne nézz rám olyan vasvilla-szemekkel! Nézd csak... itt a kaja!

* Justin Timberlake dala.

Megkordult a gyomrom a palacsintám láttára, amelynek a tetején jókora adag vaj olvadozott. Kaidan kajájától azonban egyenesen kiguvadt a szemem. Reggelijét, amely három teljes tányéron érkezett, palacsinta, tojásrántotta, kolbász, szalonna, sonka, kukoricakása és pirítós alkotta! Rám vigyorgott, aztán magába lapátolta az egészet.

Magam is farkaséhes voltam. Miután mindent befaltunk, hátradőltünk, telt hasunktól ellustult aggyal.

Egyszer csak Kaidan kihúzta magát, és elkomorodott. Intett, hogy csússzak lejjebb az ülésen. Az arcára kiülő félelem ugyanolyan volt, mint amikor az apja érkezett haza.

- Bajban vagyunk - súgta oda. - *Ne nézz oda!* - szólt rám, amikor a fejemet forgattam.

- Hová? - kérdeztem, de csak őt láttam, mást nem.

A közelben, a pult mögött álló pincérnő felé biccentett a fejével.

- Takard el a jeledet! - suttogta Kaidan.

Körülnéztem, majd felkaptam a desszert étlapot, és magam elé tartottam.

Vártam egy másodpercet, aztán tekintetem megállapodott a pincérnőn. A nő épp vizet töltött a kávéfőző gépbe. Remegett a keze, ahogy öntötte. A pultba kapaszkodott, hogy visszanyerje az egyensúlyát. Ködszürke szeme elsötétült, és reszketett az álla. A legjobban az lepett meg, hogy az őrangyala izgatottan ugrált körülötte. Korábban is láttam ezt tőlük, de nem értettem az okát. Egy pillanat múlva az angyal megnyugodott.

Kiszólt a szakács a kisablak mögül, és kérdezett valamit a pincérnőtől, aki nyomban rávágta a választ.

- Elment - suttogta Kaidan megkönnyebbülten.

- Mi történt? - kérdeztem.

- Egy démonszellem járt itt. Nem láttad?

- Semmi ilyet nem láttam - néztem körbe, és összekucorodtam.

- Minden óriás látja őket. Nyilván nagy az ellenkezés benned velük szemben.

A pincérnő leplezetlen undorral jött oda hozzánk.

- Kérnek még valamit?

- Nem, köszönjük - mondtam. - Minden nagyon finom volt.

Az asztalra csapta a számlát, és szó nélkül elvitte az evőeszközöket. Kaidan elővette hátsó zsebéből a pénztárcáját, és egy húszdollárost tett a számlára.

- Mit gondolsz, haragszik ránk? - kérdeztem.

Noha olvasni tudtam az érzelmekben, a kiváltó okuk ismeretlen maradt előttem.

- Ugyan miért haragudna? Egyszerűen csak frusztrált szegény, mert nem érti, miért van tele annyi dühvel. Nagy valószínűséggel mást vagy másokat okol mindezért; a kialvatlanságát, a hormonjait, akármit, ahelyett, hogy kordában tartaná az érzéseit. Ördögi kör ez.

- Azt mondtad az előbb, hogy a mi pincérnőnket meglátogatta egy démon? - hajoltam át suttogva az asztalon.

Bólintott, majd takaros sorba rendezte az asztalon a sót, a borsot, a különféle cukrokat és a fűszereket.

A számlánkra gondoltam, és gyors fejszámolást végeztem. A nő kábé öt dollár borraivalót kapott. Valami azt súgta, hogy igazából a pénzzel van baja. Elővettem hát a zsebkönyvemben tartott megtakarított pénzből egy tízdollárost, és a Kaidan húszasa fölé fektettem.

- Nem vásárolhatod meg senki boldogságát, tudod? - mondta erre.

Olyan ördögien jóképű volt, hogy megreszkettem, ahogy ránéztem. Megköszörültem a torkomat.

Visszapillantottam a pincérnőnkre, akit mintha most átölelt volna az őrangyala.

- Mindig velük van az őrangyaluk? - kérdeztem, továbbra is a nőt nézve.

- Aha. Még a klotyón sem tágítanak az emberek mellől, sőt, a gyertyát is tartják nekik, ha szexelnek.

Behunytam a szemem, és megráztam a fejem.

- Muszáj megint erről beszélned?

- Te kérdezted. Ne aggódj különben, túl tiszta és engedelmes lények ezek ahhoz, hogy kukkoljanak.

Tiszteletlenségnek éreztem, hogy így beszéljünk róluk. Inkább témát váltottam.

- Eszerint a démonok szellem alakban látogatják meg az embereket?

- Úgy van! Szerencsére hosszú utat kell megtenniük ehhez. Sok még a tanulnivalód.

Felállt, én is követtem a példáját. Épp akkor jött oda a pincérnő, amikor mi távoztunk. Meglátta az asztalon heverő két bankjegyet.

- Máris hozom az aprót - mondta.

- Tegye el, a magáé - fuvolázta Kaidan, aki a kelleténél tovább felejtette a nőn a tekintetét.

A pincérnő színe a hála halványzöldjéről lángvörösre váltott át.

- Igen. Még egyszer mindent köszönünk! - avatkoztam közbe,

valamivel hangosabban, mint amilyennek szántam. - Szép napot!

Bokán rúgtam Kaidant, hogy induljon már. Kisétáltunk a gyönyörű reggelbe. Oklahoma államban jártunk, Shawneeban. Lá-bunk alatt csikorogtak az út kavicsai.

- Hosszú út lesz ez, ha minden nőt ágyba akarsz vinni közben - igyekeztem könnyed hangnemet megütni.

Csodálkozva nézett rám, mintha nem is sejtene, miről beszélek. Beszálltunk a kocsijába. Helyet foglalt a vezetőülésen, majd felém fordult. Haja a homlokába hullott; a göndör tincsek eltakarták a szemöldökét. Élesen metszett arca csupa szögletből állt, nem volt rajta sehol egy lekerekített vonás. Kék szempárja azonban ellenállhatatlan volt.

- Ne add itt nekem az ártatlant! - mondtam.

- Ez nekem munka.

Hmm. Gyönyörű!

- Annak a szegény csajnak nélküled is épp elég nehéz.

A kelleténél hevesebben csatoltam be a biztonsági övét, ő pedig beindította a motort.

- Azt hiszem, ez a szegény csaj remekül elboldogul az életben. Az ember azt hihetné, a féltékenység beszél belőled, de látom, hogy nem vagy féltékeny. Fura. Csak nem aggódsz érte?

- Miért, olyan nehéz ezt elhinni?

- De hisz nem is ismered!

- Idegenekkel is együtt lehet érezni.

- Az a pincérnő házasságon kívül esett teherbe - mondta.

- Saját döntése volt.

- Nem ismerjük a körülményeket.

Az útjelző táblákat követve ismét ráhajtott a 40-es útra. Éreztem, hogy a vitának vége.

- Miért mondtad rám, hogy nem vagyok hajlandó meglátni a démonokat? - kérdeztem.

- Azt merészeltem mondani, hogy egyelőre nem nyíltál meg a rossz felé. Pedig egyszer szembe kell majd nézned vele, és elfogadni annak, ami.

- Nem akarom ezt! Még a tévéhíradót sem szoktam megnézni. Tudom, hogy van rossz a világban, de a részletek túlságosan is bántóak; annyi szenvedés zúdul rám egyszerre, amit mind át kell élnem.

Csodálkozva pillantott rám.

- Hogyhogy át kell élned a mások szenvedését?

- Nem mindig tudok elzárkózni az érzések elől, kivált, ha egyszerre sok emberről van szó. Ilyenkor megpróbálok nem tudomást venni minderről, de így is hat rám, és fáj.

- Úgy érted, te is átérzed az érzéseiket? Nem csupán konstatárod őket?

- Igen. Miért, te nem?

- Nem! Én mindössze színeket látok. Hogy te át is éled őket, azt bizonyára az édesanyádtól örökölted.

- Ó!

Nem tudtam, mit felelhetnék erre.

- Várjunk csak! - nézett rám dévaj mosollyal. - Eszerint a kéj vágyat is átérzed?

- Dehogyan, te perverz! Nem olyan ez... inkább valami kielégítetlen sóvárgás. Totál kellemetlen.

- Hmmm. Rosszul hangzik. Nem akarlak megsérteni, de meg kéne egy kicsit keményedned. Hasznodra válna az is, ha látnád a démonokat, és tudnád, miben mesterkednek.

Igaza volt. Tudtam, hogy előbb-utóbb ezzel is meg kell birkóznom, most azonban mindenekelőtt tanulni szerettem volna.

- Egész pontosan mi a dolguk ezeknek a démonszellemeknek?

- Rondaságokat sugalmaznak az embereknek.

Csak egyik keze volt a kormányon. A másikkal egy tollat pörgett az ujjai között, oda se figyelve.

- Hogyhogy?

- Tudod, milyen az, amikor megszólal a belső hangod, a „lelkiismereted”, legalábbis az emberek így hívják. - Bólintottam, hogy igen, tudom. - Nos, ilyenkor az őrangyaluk szavára hallgatnak. Csakhogy a démonszellemek is sügnak nekik ezt-azt. Az emberek tudatában aztán szembekerül ez a két erő, persze saját érzéseikkel átszínezve. Az ősrégi közhely, hogy az őrangyal az egyik válladon ül, a kisördög pedig a másikon gubbaszt, nem is jár olyan messze az igazságtól. Egy démon például elhitetheti egy csajjal, hogy csúnya és nem kell senkinek. Ezzel tovább is áll, hisz jó munkát végzett. Jöhet a következő áldozat. A csaj őrangyala ezt követően nekilát, hogy helyreállítsa szegényke megtépázott önbi-zalmát. Ő azt sügja majd, hogy szép és kíváncsú. Mit gondolsz, kinek hisz ezek után?

Lelombozó volt ezt hallani. De még egy csomó kérdés várt tisztázásra.

- Milyen gyakran látogatják meg az embereket a démonszellemek?

- Az attól függ. Úgy kábé havonta vagy évente egyszer. Embere válogatja.

- Miért engedik ezt meg nekik?

Nem tehettem róla, de felháborodtam, és pedig az egész emberiség nevében. Kaidan válasza aztán végképp betett nekem.

- Mert az Úristen talán nem is olyan jószágos és jóindulatú, amilyennek hiszed.

- Haragszol Rá?

Magam sem értettem, miért lep ez meg annyira.

- A magam részéről semmi jót nem kaptam tőle. Fogantatásom pillanatától fogva elátkozott voltam, csakúgy, mint te; hiába van benned némi angyal-beütés is.

- Ezt meg hogy érted?

Beletúrt a hajába, és az utat nézte.

- Úgy, hogy egy óriás számára nem létezik megváltás. Ez a legelső lecke, amit megtanulunk a képzésünk során. Pokolra jutunk, akár csak apáink.

Hogy mi? Ez csak valami tévedés lehet!

- Ezt erősen kétlem - mondtam. - Meglehet, apád nem akarta, hogy fellázadj a kéjsóvár csodagyerek szerepe ellen, ezért hitette el veled.

- Elvállik a maga idejében - felelte. - Kérdezd meg a saját szülőatyádat, amikor találkoztok.

Igyekeztem a tájra figyelni, és nem törődni a bensőmben dúló érzelmekkel, de még a texasi államhatár sem tudott érdekelni. Minden gondolatomat betöltötte a pokolra jutás végzete, amit sehogy sem tudtam megemésztetni. Muszáj lesz kiderítenem az igazságot, határoztam el, bár azt kívántam, hogy ne attól a demontól származzon, akitől az életemet kaptam.

Az ajtónak dőlve a körülöttem elterülő síkságot bámultam üres tekintettel. Egy idő után becsukódott a szemem.

Valaki megbökte a karomat. Még félálomban kinyitottam a szemem, és körülnéztem. Kiegyenesedtem az ülésen, és lesimítottam a hajam. Közben a tudatom is kitisztult. A senki földjén jártunk. A szélrózsa minden irányában ugyanaz az egyhangú síkság terült el.

- Bocs, hogy felébresztettelek, de meg kell állnunk tankolni.

Egy kis országúti benzinkútnál tankoltunk, amelyik szendvics-et, almát, italokat és a tulaj neje által házilag készített puncsos süteményt árult.

Kaidant elbűvölte a tulaj vaskos texasi kiejtése. Tömérdék nevetséges kérdést tett fel neki, csak hogy beszéltesse. Aztán, már a kocsiiban megpróbálta utánózni a beszédmódját.

- Hová mönnek, fiatalok? Nem kék térkép? Ott van la, az alma mellett.

Jót nevettem, miközben Kaidan ízekre szedte szegény fickó gyönyörű, vontatott beszédét.

- Nem is mondta azt, hogy „ott van, la”!

- De, és csípem ezt a fordulatot. Imádom az amerikai akcentust. Neked is van egy kicsi, bár nem olyan kifejezett, mint ezé a pasasé volt.

- Nekem, akcentusom?

Bólintott.

Időnként mondtam olyat, hogy „aszondta”, mint minden déli, de azt hiszem, az ember nehezen veszi észre magán az effélét.

- Mesélj, hol, merre laktál? - fordultam Kaidan felé az ülésen, miközben lefejtettem az első két szendvics sztaniolpapírját, szalvétát terítve alá, majd a kezébe adtam.

- Kösz. - Jóízűen beleharapott, majd miután lenyelte a jókora falatot, beszélni kezdett. - Londonban születtem. Anyám ugyanúgy belehalt a szülésbe, mint minden óriáskölyök édesanyja.

Tovább falatozott, amíg én a hallottakat emésztettem.

- A gyerekkorom a brit szigeteken telt: éltem Angliában, Írorszáiban, Skóciában és Walesben. Rövidebb időszakokra Franciaországban, Olaszországban és Dél-Afrikában is megfordultam. Most először vagyok az Államokban. Atlanta eleinte csalódást

okozott... New Yorkba vágytam inkább... de azután hozzászoktam.

Minden olyan izgalmas és különleges volt körülötte. Én először tettem ki a lábam a szülővárosomból, ő meg a fél világot bejárta. Nekiláttam az almámnak. Ropogott a fogam között. Örültem, hogy ilyen friss, és nem szottyadt.

- És hol éltél a legszívesebben? - kérdeztem.

- Soha nem kötődtem túlságosan egyetlen helyhez sem. De ha már választani kellene... itt a legjobb nekem.

Abbahagytam a rágást, és az arcába néztem. Maga elé meredt, megfeszülő állal, az istennek sem viszonzta volna a pillantásomat. Vajon komolyan beszélt, vagy újra csak játszott velem? Lenyeltem a falatot.

- Mármint Texas tágas síkjára vágysz? - kérdeztem.

- Nem. - Látszott rajta, hogy minden szavát gondosan megválogatja. - Itt a legjobb nekem, ebben az autóban. Veled.

Végigborsózott hátamon a hideg ezekre a szavakra. Nem néztem rá, az útra meredtem magam előtt. Nem ettem tovább az almát, az ölembé ejtettem a kezemet.

Megköszörülte a torkát, majd magyarázkodni kezdett.

- Soha senkivel nem beszéltem így, legalábbis amióta melózom. Még azzal a négy emberrel sem, akiket a legjobb barátaimnak nevezek. Neked ott van Patti meg az a barátod. Jó veled lenni... valamiféle megkönnyebbülés.

Újra megköszörülte a torkát.

Uram, atyám! Csak nem vallomás akar ez lenni? Igyekeztem óvatosan fogalmazni, tönkre ne tegyem a nagy pillanatot.

- Nekem is kellemes veled lenni - mondtam. - Jay-nek soha nem beszéltem ezekről a dolgokról, fogalma sincs róluk. Egyedül veled oszthatom meg a gondjaimat, na meg Pattivel, de az más. Őt annak a zárdának az apácája avatta be az alapokba, ahol születtem.

- Egy zárdában születtem - mondta utánam.

- Természetesen... Különben is - folytattam -, Pattivel soha nem beszéltem meg kiskoromban, ha változtam éppen. Tudom ezért, milyen a magány.

- Pedig szeret téged... - jegyezte meg Kaidan.

Fején találta a szöveget. Mert igaz, ami igaz, szeretetben nőttem fel, de ez volt minden. Kaidan ellenben kezdettől fogva tudta, ki ő. Övé volt a világ, a szeretetet kivéve.

- És azok a lányok, akikkel jártál? - Tudtam, hogy veszedelmes vizekre tévedtem. - Csak volt valaki, akit szerettem, és aki viszont-szeretett?

- Nem volt ilyen. A szerelemhez ismerni kell a másikat. Futó kaland volt mind. A csajok, akikkel jártam, egytől egyig birtokolni akartak. A kéjvágy természetéhez tartozik.

Rossz volt ezt hallani, mert ráismertem saját hibámra. Épp mikor félni kezdtem, hogy Kaidan mindezt észreveszi rajtam, eszembe jutott Jamie Moore. Ő bizonyára szeretni tudta volna, ha kap rá egy esélyt. Nem szívesen gondoltam ugyan rá, valami mégis erre sarkallt.

- Van egy lány a giminkben, akivel jártál tavaly Gondolom, akkor lehetett ez, amikor ideköltöztél. Igazán rendes csaj volt. Jamie Moore. Emlékszel rá, ugye?

Bólintott, hogy igen, de továbbra is az utat nézte. Nem erőltettem tovább ezt a témát. Nem akartam túl tolakodó lenni, különben pedig engem is felhúzott.

- Nézd, a következőképpen megy ez - mondta. - Már az elején értésükre adom, hogy nem akarok mély kapcsolatot. Soha nem hazudok nekik, nincs rá szükség. Az igazság mindenféle kertelésnél jobban fáj. Jamie azt képzelte, meg tud változtatni. Óriási tévedés!

Minden jel szerint el akarta hitetni velem, milyen kérges szívű nőcsábász is ő, de engem nem csapott be. Repedések voltak ezen a kérgen, melyeken keresztül valami mást pillantottam meg. Nem hagytam hát annyiban.

- Sose sajnálod őket? Látva, hogyan gyötrődnek? - Tovább haddartam, mielőtt felelhetett volna. - Kérlek, ne vedd úgy, hogy ítélek feletted. Csak szeretnék megérteni.

Keze ökölbe szorult a kormányon, hogy egészen belefehéredtek az ujjpercei.

- Mi van, ha azt mondom, hogy nem, nem sajnállok senkit, hmm? Ha a legcsekélyebb együttérzés sincs bennem ezek iránt a csajok iránt? Mi több, egyenesen élvezem is a szenvedésüket?

Lenéztem az ölemben egyre bámuló, félig evett almára.

- Ha így van, csak sajnálni tudlak - mondtam.

- Miért?

- Mert... szomorú élet lehet a tiéd. És mert fontos vagy nekem.

- Ne mondj ilyeneket! - Bosszús, csaknem haragos volt a hangja. - Ugyan miért lennék fontos a számodra? Hisz alig ismersz!

Tessék, kimondtam! Egy röpke pillanatra összenéztünk, aztán újra az út felé fordult, de már nem szorult ökölbe a keze a kormányon. Az én pulzusom is normálisra lassult.

- Általában egyéjszakás kalandjaim vannak - folytatta. - Időnként megesik, hogy másodszor is összejövök valakivel, a maximum azonban három találkozás. Ugyanakkor igyekszem nem embernek nézni ezeket a csajokat. Kizárólag a testük érdekel. Soha nem ígérem meg senkinek, hogy felhívom. A számomat sem adom meg, többnyire másoktól szerzik meg. Az együtttest látogatják meg, vagy bulikon bukkannak fel az ajándékaikkal... képzelheted, mifélek.

Semmi kedvem nem volt belemenni a részletekbe.

- Aztán amikor harmadszor is találkoztam Jamie-vel, adott nekem valamit, amit más nem. Összehozott nekem egy CD-t. Láthatóan nagy gonddal készítette el. Mindegyik dalban volt egy haláli dobszóló vagy ilyen-olyan különleges motívum. Remek jó összeál-

lítás volt. Három héten át elég sűrűn találkoztunk. De amikor szegény csaj a szerelméről kezdett el beszélni, muszáj volt vele szakítanom. A végén arra is szükségem volt, hogy meggyűlöljön. Ezért egy napon elől hagytam a banda gyakorlásának idejére azt a fotót, amit magáról küldött.

Dacosan rám pillantott, aztán megint az utat nézte. Én azonban még többet akartam megtudni, annyira kiakasztott ez az egész.

- És, szeretted? - kérdeztem.

Felhördült, és a fejét rázta.

- Jesszusom, Anna! - Összerezzenem ezekre a szavakra. - Bocs, elfelejtettem, hogy egy szent ül mellettem. - Felsóhajtott, és mielőtt folytatta volna, beletúrt a hajába. - Nem, nem voltam belé szerelmes. Soha senkibe nem voltam még szerelmes. Mindössze a kérdésedre válaszoltam, azaz arra, hogy bántam-e már valaha is, hogy megbántottam valakit. A válaszom: igen. Bántam, hogy ki-dobtam Jamie-t. A francba, el se hiszem, hogy erről beszélek veled!

Hátradőltem az ülésen, úgy búcsúztam el Texastól az alkonyatban. Reméltem, hogy Kaidan nem veszi észre a magányos könnycseppet, ami legördült az arcomon.

- Ne sajnálj, Anna, de ne is hagyd magad tévútra vezetni kis vallomásomtól. Ne hited el magaddal, hogy nem élvezem ezt a melót, mert igenis élvezem. Tudnod kell, kivel állsz szemben.

Ideje volt többet megtudnom róla.

- Drogoztál be már lányt, kevertél valamit az italába? - kérdeztem, és továbbra is kibámultam Texasra.

- Nem. Ez azoknak való, akiknek nincs elég önbizalmuk.

- Erőszakkal sem kényszerítettél senkit olyanra, amit nem akart megtenni?

- Nem. Mondd, agyturkásznak készülsz?

- Egy percig se kételkedem abban, hogy nem veted meg a testi örömeidet, Kaidan. De ha már annyira akarod, hogy megismerjelek, erre felelj: gyönyörködsz mások szenvedésében?

Némán felsóhajtott; néztem, hogy emelkedik és süllyed közben a mellkasa. Közönyösen, enyhe bosszúsággal a hangjában válaszolt.

- Semmit sem érzek irántuk. Fütyülök a fájdalmukra. Nem engedem, hogy hassanak rám. Se örömet, se bánatot nem okoz, hogy szenvedni látom őket, azzal az egy kivétellel, amiről már beszéltem. Elég érzélgős ez így?

A szavai mögé kellett látnom. Ha élvezte volna mások fájdalmát, hát dagonyázik benne, nem pedig hárítja.

- Miért akarod annyira rossz színben feltüntetni magad? - kérdeztem.

- Mert egészséges félelmet szeretnék benned elültetni velem szemben, nehogy azt mondd, hogy nem figyelmeztettelek jó előre. Nem olyan vagyok, mint az iskolatársaid. Gondolj arra, mennyire vonzódsz a drogokhoz. Nos, engem meg a szex csábít ugyanígy.

Uhh!

- Felfogtad végre? Hadd legyek még világosabb! - halkította le a hangját. - Öt perc beszélgetés után kiszagolom, mit kell mondanom ahhoz, hogy az esedékes csajt ágyba vigyem. Téged is beleértve, bár elismerem, veled első körben nem boldogultam. Valójában legtöbbször csak némi hízelgésre és odafigyelésre van szükség. Mások időigényesebbek. Elkövetek minden tőlem telhetőt, hogy levetköztessek minden nőt, aki eléem kerül, aztán teszek róla, hogy egy életre ne felejtse el. Ismerem az emberi test titkait, akár még olyanokat is, amiket az aktuális csaj nem tud magáról. Mikor pedig lelépek, tudom, hogy tönkretettem szegénykét, de hiába könyörög, hogy maradjak.

Vadul vert a szívem. Féltem tőle. Az aurámra sandított.

- Épp ideje volt - mondta.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

KAIDAN KÖLNIJE

Új-Mexikóba érve mindketten magunkba fordultunk. A változatos tájtól jobb lett a kedvem. A távolba nyúló, texasi síkságok lágy lankáknak és kisebb domboknak adták át a helyüket, melyeken itt-ott bokrok nőttek. Tágasan terült el körülöttünk a Délnyugat. Elámultam, milyen messzire ellátok.

Napnyugtakor Kaidan egy gyorsétterem előtt lassított le. Kiszálltunk, hogy lazítsunk egy kicsit. Teliszívtam tudómet friss, üde levegővel. Már egészen beletörődtem, hogy mindig párás fülledtségtől kell fuldokolnom.

Csendben ettük meg, amit rendeltünk. A parkolóra néző üvegfal mellett ültünk. A lenyugvó nap sötétrózsaszín és narancssárga leplet terített a vidékre.

- Igazán szép országunk van. Hihetetlenül változatos.

- Gyönyörű! - értettem egyet, és elé toltam a csirkés szendvicsem másik felét. Bekebelezte a hasáburgonyája maradékával együtt.

- Még megyünk pár órát, aztán megállunk éjszakára - közölte.
- Tankolni majd csak reggel fogok.

Bólintottam, és eltakarítottam magunk után a szemetet. Ideges lettem a gondolatra, hogy újabb éjszakát töltünk el közösen.

Ahogy visszamásztunk a kocsiba, és továbbmentünk a 40-es úton, nem győztem ámuldozni az egykori Vadnyugat szépségén. Kaidan felé fordultam, s ahogy súrolt a tekintete, magam alá húztam mezítelen lábfejem.

- Valaki mást is fel fogok keresni Los Angelesben apámon kívül - mondtam.

Bólintott, és várta a folytatást. Elmondtam neki, hogyan jelent meg egy angyal Patti előtt, és lett ő a nevelőanyám. Azt is hozzátettem, hogy Ruth nővér személyesen is találkozni akar velem.

- Nem igazán fér a fejembe, mi olyat tud mondani nekem, amit Pattivel nem közölhetett.

- Ezt nevezem! Nem tudok arról, hogy az angyalok közvetlenül beszélhetnek az emberekkel. Legalábbis, ami a történelem jelen szakaszát illeti.

- Aggódom, hogy nem él már sokáig - folytattam. - Azt hiszem, Patti kizárólag ezért engedett el erre az útra.

- Időben odaérünk, ne félj!

Én is reméltem.

- Mondj el nekem mindent a démonokról, amit tudsz! - kértem Kaidant.

Megköszörülte a torkát, és tárgyilagosan sorolni kezdte.

- Gondolom, hallottál a hét főbűnről, azaz a haragról, a restségről, a torkosságról, az irigységről, a kapzsiságról, a bujaságról és a kevélységről. Nos, mindegyiknek egy felelőse munkálkodik a démonok közül az emberek világában. Az egyedüli kivétel a restség és a torkosság, nekik közös felügyelőjük van, hisz a legtöbbször össze is tartoznak. Van emellett hat kisebb bűn is: a hazugság, az emberölés, a gyűlölködés, a lopás, a házasságtörés és a narkó. Ami tizenkét sötét angyalt jelent ember alakban. A földi gonoszság e letéteményeseit hercegeknek nevezik.

- Eszerint a te apád és az enyém is a tizenkét herceg egyike.

- Ahogy mondod.

Fura volt az elbeszélését hallgatni. Mikor izgatott vagy dühös volt, érdes, durva lett a hangja, máskor azonban, mint most is, művelt úri fiú benyomását keltette. Kezdtém rájönni, hogy bár-

mikor hozzá tud idomulni hallgatósága elvárásaihoz. Ugyanúgy el tudja játszani a faragatlan tuskó, mint a ványadt ficsúr szerepét. Hanem ki volt ő valójában? Megdörzsöltem a tarkómat, mert sajogni kezdett a kimerültségtől.

- És mi a különbség a hercegek meg a többi démon között? Olyanra gondolok, akivel ma az étteremben is találkoztunk.

- Szellem alakjukban nincs különbség, de egyedül a hercegek ölthetnek emberi testet. Mindegyik herceg démonok egész hadának parancsol, ők szállják meg a halandókat, ők sugdosnak a fülükbe. Néha légionáriusoknak is nevezik a fajtájukat. Magunk között csak szellem a nevük. A démonok száma a földön összesen hatszázhatvanhat.

Hideg futkározott a hátamon, ugyanakkor mintha nem stimelt volna az összeadás.

- Várjunk csak. Van eszerint tizenkét herceg, hatszázötvennégy légionárius, avagy suttogó... hol maradnak az óriások?

- Mi csak amolyan mellékszereplők vagyunk. Nem számítunk embernek, de a légionáriusok közé se tartozunk. Apáinknak dolgozunk, egyébként azonban befogjuk a szánkat. Ennyi.

Egészen belebetegedtem ebbe a számtanba. Most is csak bólintani tudtam, hogy értem.

Kaidan folytatta:

- Régebben ennél is több herceg volt. Valamikor a Tízparancsolat minden egyes tiltásának volt egy képviselője. Ehhez jött a hét főbűn őre. Sok felett azonban eljárt az idő; hisz változnak az idők és velük együtt a vétkek is. A Tízparancsolatból mára nem maradt egyéb, mint a lopás és a házasságtörés. A hercegek ténykedése mindig az adott társadalom körülményeihez igazodik. Apám például a pornóért felel.

Időnként beleittam az ölemben lévő vizes palackba, hogy leküzdjem gyomrom háborgását, amit Kaidan szavai váltottak ki.

- Úgy hallom, a faterod sikeres volt a piával a múlt században - mondta tovább. - Mostani életében azonban a drogoké a vezető szerep. A démonok leküzdhetetlen hajlamot éreznek a bűn iránt, amit képviselnek, és ugyanez vonatkozik a kölykeikre is. Nőként neked további képességeid is lehetnek, például felteszem, meg tudod mondani, függő típus-e valaki. Eltaláltam?

Bólintottam, mert eszembe jutott, hogy megláttam ezt Jay- ben is.

- De mi köze mindennek ahhoz, hogy nő vagyok?

- Nem vagyok biztos benne, de úgy tudom, hogy az óriásnők érzékenyebbek bizonyos dolgok iránt. Nevezd női megérzésnek is

akár. Apám régebbi lányai megéreztek a szüzességet és a termékenységét. Egyébként ő is, én viszont nem.

- Érdekes! Oké. Mi van még?

- Lássuk csak! Gondolom, sejtet, mennyire nagy a keletje a démonok világában a hercegi rangnak. Mind embernek szeretne születni. Még versengenek is ezért. Maga Lucifer is szívesebben uralkodna a földön, de neki a pokolban a helye, jobb- és baloldali segédeivel, Belzebubbal és Ammadeus-szal együtt.

- Nem mehetnek el onnan? - sóhajtottam fel megkönnyebbülten.

- Nem. Lucifert itt a földön a hercegek és a légionáriusok képviselik.

- Miért él olyan kevés démon közöttünk? Lucifer mindet ránk küldhette volna, ha akarja, nem igaz?

- Gondolom, megtehetné. A mi tevékenységünk ugyanakkor titkos, már ha annak nevezhető, hisz a mennyben köztudott, mi-ben mesterkedünk. Lucifer ennek ellenére jobb szeret suttyomban munkálkodni, a radarzóna alatt, úgymond.

- Bizonyára fél - mondtam ki hangosan a gondolatomat.

- A dolog úgy áll - folytatta Kaidan, mintha meg se hallott volna -, hogy a légionáriusok semmire nem kényszeríthetik rá az embert. Nem vehetik el a szabad akaratát. Sugalmaznak ezt-azt, ez minden. Az emberek azonban természetüknél fogva önközpontú lények; azt hallják meg, amit meg akarnak hallani. Ezért a démonok is többnyire erre szorítkoznak, tovább táplálva az önzésüket.

Kellemetlen volt erről hallani. Kaidan úgy zúdította rám e tényeket, mintha csak egy démonokról szóló tankönyvet olvasna fel.

- És a hercegek is befolyásolják az embereket? Mi voltaképpen a feladatuk?

- Mivel emberi alakot öltöttek, ők nem sugdoshatnak senki fülebe; másként fejtik ki a befolyásukat. Beépülnek a társadalom szövetébe, így irányítják a befolyásosakat és a hangadókat.

- Ők nem szereznek maguknak vezető szerepet?

- Nem, ez soha nem fordul elő. Ne feledd, elsősorban az a dolguk, hogy rávegyék a törtetőket, adják el a lelküket az ördögnek siker és érvényesülés reményében.

Elszomorított, ahogyan az emberekről beszélt. Sajgott a szívem e szerencsétlen áldozatokra, a démonok játékszereire gondolva. Meg arra, hogy tulajdon apám is részt vállalt ebben a pokoli játszmában.

Kaidan homlokát ráncolva sandított rám.

- Mi van, eltört a mécses?

Letöröltem a könnyeimet. Uhh! Micsoda bögőmasina vagyok!

- Mindig sírok, amikor eluralkodnak rajtam az érzéseim, azaz épp elégszer - legyintettem bosszúsan. - Ne törődj velem! Folytasd inkább, légy szíves!

Felsőhajtott, majd miután leelőzött egy kamiont és beleivott a vizébe, tovább mondta:

- Jó. Szóval a démonok a földgolyó megfelelő pontjain lakoznak, az aktuális szükségletekhez igazodva. Évente egyszer összeülnek tanácskozni, azokat kivéve, akik helyhez kötöttek, mint például a te apád is. Momentán három herceg ténykedik az Egyesült Államokban: az én faterom, a tiéd, továbbá Melchom, az Irigység hercege. Negyedévenként mindegyiket felkeresi Lucifer személyes démonkövete, Azael. Ilyenkor beszámolnak neki a munkájukról és az emberiség állapotáról. Beszámolójukat Azael jelenti Lucifernek. Úgy tudom, elégedett a jelen helyzettel.

- Ez meg hogy lehet? - szálltam vele vitába. - Sok halandó nem áll kötélnek. Ebben biztos vagyok.

- Hiszek neked, de még a legállhatatosabbaknak is vannak gyengéik. A démonok eltérő eszközökkel közelítik meg a különböző kultúrákat, mivel egyesek jobban elfogadják a bűnt, míg mások erkölcsösebbek. Megfelelő stílussal és tálalással azonban mindenki megfogható. A démonok nagyon leleményes eszközökkel - úgy is mondhatnám, jól sikerült marketinges stratégiával - terjesztik a szenvedést és a letargiát. Kényeztesd magad! Egyél, igyál, habzsoljál! *Carpe diem!*

- Örülj a mának! - suttoztam.

Az Albuquerque határában álló motel jobb volt a tegnapinál.

Kaidan bekapcsolta a lejátszóját, és az ágyaink között álló éjjeliszekrényre fektette. Kezdtém úgy gondolni ezekre a számokra, mint utunk zenei háttérére.

Elterültem az ágyamon. Úgy döntöttem, felhívom Pattit. Nem értettem, miért kapcsolta ki Kaidan az okostelefonját. Észre se vettem, mikor történt. Visszagondolva a mai napra, valóban sokkal nyugodtabban telt a folytonos pittyegés nélkül.

Patti érezhetően megörült, amikor meghallotta a hangomat. Vajon miféle képzelgések között töltötte szegény a napját? Kaidan kikapcsolta a zenét, és kiment a balkonra, amíg beszélünk.

- Holnap és szombaton egész nap kint leszek az ünnepségen - újságolta a nevelőanyám. - Mi lenne, ha hazatérésem után este felhívnálak ezen a két napon, mondjuk, úgy tizenegy óra tájban?

A nyugati parton nyolc körül lehet az idő ugyanekkor, ha jól számolom.

- Oké. Mindenképpen telefonközelben leszek.

- Anna?

- Igen?

- Mi van Kaidannal? Jól viseli magát?

Összekucorodtam az ágyon. Rágondolva furán megbizsergett az ágyékom.

- Igen - feleltem. - Kérlek, ne aggódj miattunk! Kezdjük egyre jobban megismerni egymást. Sok mindenre megtanít.

- Helyes - mondta. - Ennek örülök, de azért nem árt az óvatosság. Légy résen te is!

Megadta a zárda telefonszámát. Megígértem, hogy Kaliforniába érve odatelefonálok, és megkérdezem, tud-e látogatót fogadni Ruth nővér.

Cuppogó csókok közepette, nevetgélve búcsúzkodtunk. Vettem két palack ásványvizet a folyosó végén lévő ital-automatából. A szobába visszatérve újra bekapcsoltam a lejátszót. A víz jólesően hűsítette a kezem, mialatt a balkon nyitott ajtajához lépve Kaidan hátát néztem.

Elképzeltem, amint átkarolom, s arcomat a hátához szorítom, de hát nem volt az enyém, hogy szabad lett volna így hozzáérnem. A tegnap esti csók a véletlen műve volt. Még egyszer nem vesztettem el így a fejem, főleg miután Kaidan a szó szoros értelmében „figyelmeztetett” is, mire számíthatnék tőle.

Kiléptem mellé a szabadba, és a karjához értettem egy palack vizet.

- Kösz - mondta, és elvette.

A korlátnak támaszkodva néztünk ki az álomba burkolózott épületekre, s belélegeztük a balzsamos, friss levegőt. Karunk egymáshoz ért, és megcsapott kölnijének édes, üde zöldet idéző illata. Mélyen magamba szívtam, aztán úgy döntöttem, inkább bemenekülök előle a négy fal közé. Ki kellett tisztítani a fejemet. Talán egy kis kocogás jót tenne, gondoltam.

Bementem hát, összeszedtem a futószerelésemet, és átöltöztem a fürdőszobában. Már épp elmenni készültem, amikor megpillantottam Kaidan neszesszerjét a mosdón. Érdekelt, milyen kölnit és arcszeszt használ, mert soha senkin nem éreztem még ezt az illatot. Óvatosan, egy ujjal kinyitottam a táskát, és benéztem. Kölnisüvegnek azonban nyoma sem volt. Mindössze egy borotva, borotválkozó krém, fogkefe, fogkrém és dezodor volt a ta

sakban. Felvettem a dezodort, lecsavartam a kupakját, és beleszagoltam. Ez sem az az illat volt.

Kaidan mély hangú kuncogása megriasztott. Az ajtóban állt. Ijedtemben a mosdóba ejtettem a dezodort, hangos puffanással landolt az alján. Egyik kezem a mellkasomra szorítottam, a másikkal a mosdóba fogóztam. Kaidan jóízűen felnevetett.

- Jó, tetten értél - mondtam a tükörképének, aztán kihalásztam a dezodort a mosdóból. Visszacsavartam rá a kupakját, és visszatettem a neszesszerbe. - De semmi mást nem akartam, mint megtudni, milyen kölnit használsz.

- Nem használok kölnit.

- Ó! Hát... én sem találtam semmi nyomát - köszörültem meg a torkomat. - Azt hittem, tán a dezodorodnak van ilyen illata, de tévedtem. Tán az öblítő az oka, amivel a ruháidat mosod. Felejtünk el, jó?

- Milyen szagról beszélsz egyáltalán?

Rekedtre vált a hangja, és mintha túl sok helyet foglalt volna el a fürdőszobában. Rá se mertem nézni. Valami fura játszódott le közöttünk. Hátráltam egy lépést. Sarkam a fürdőkádnak ütközött.

- Nem is tudom - keresgéltem a szavakat. - Olyan, mint a citrusfélék és az erdő illata... leveleké és a friss növényi zöldé. Nem tudom elmagyarázni.

Tekintete az enyémbe fűródott, mialatt karját keresztbe fonva szexi mosolyt villantotta rám.

- Citrusfélék? Mondjuk, citrom? - kérdezte.

- Nem, inkább narancs. De kevéske zöld citrom is van benne.

Bólintott, és feje rándításával kirázta a homlokába hulló fürtöt. Aztán eltűnt a mosolya, a szupernóva ellenben vadul lüktetett a szíve táján.

- Amit te érzel, azok a feromonjaim, Anna.

Kis, ideges nevetés tört fel a torkomból.

- Á, tényleg? Hát akkor... - sután az ajtó felé indultam, hogy kislisszoljak a szűk résen át, amit szabadon hagyott, de elállta az utamat.

Ismét hátráltam egy lépést.

- Az emberek általában nem érzékelik a feromonokat. Te is bizonyára a különleges képességeidet használtad, anélkül, hogy tudtál volna róla. Volt már rá példa, hogy az óriások elvesztették az uralmat bizonyos érzéseik - félelem, meglepetés... vágy - felett.

Idegesen simogattam a karomat. Minden gondolatom az volt, hogy kikerüljek Kaidan veszedelmes közeléből, és úgy folytassam ezt a beszélgetést.

- Igen, nekem is nehezemre esik néha uralnom a szaglásomat - hadováltam. - Alvás közben például elveszítem olykor. Mondjuk, arra ébredek, hogy azt hiszem, Patti süt fahéjas csigát, holott valahol a szomszédban készül, nekem meg kell elégednem a gabonapelyhes reggelivel. Akárhogy is van...

- Tudni szeretnéd, milyen a te illatod? - kérdezte Kaidan.

Nagyot dobbant a szívem. Ez az egész illat-ügy túl izgató volt ahhoz, hogy egy ilyen szűk helyen értekezzünk róla. Áruló testem bármely pillanatban kibocsáthatta magából a kérdéses feromonokat... az aurám is vörösre változhatott...

- Hát... nem igazán.

Mindenhová néztem, csak Kaidanra nem.

- Azt hiszem, most mennem kell.

Ő azonban egy centivel sem mozdult arrébb.

- Nos, olyan az illatod, mint a körtée, enyhe frézia mellék- zöngével.

- Nahát, tényleg?

Megköszörültem a torkom, miközben továbbra sem néztem rá. Muszáj volt kikerülnöm innen!

- Azt hiszem, én most...

Az ajtóra mutattam, és megpróbáltam kicsusszanni mellette, lehetőleg úgy, hogy ne érjek hozzá közben. Végre hátrébb lépett, és kezét széttárva jelezte, hogy nem szándékozik hozzám érni. Kicsörtettem a szűk fürdőszobából, és megkönnyebbülten fellelegeztem.

Szükség volt még a teniszcipőre ahhoz, hogy elmehessek futni. A padlóra kiszórt cuccaim közé túrva végre rátaláltam. Felhúztam, és megkötöttem a cipőfűzőt. Naná, hogy Kaidan Rowe tudja, milyen a frézia illata! Nyilván illat-tanfolyamon is részt vett erotikus kiképzése során.

- Mész valahová? - kérdezte.

A szemem sarkából láttam, hogy továbbra is a fürdőszoba ajtajában áll. Nem mertem a szemébe nézni, mert féltem, hogy ugyanolyan viharos élmény lenne, mint a csókja.

Az órára pillantottam. Kilencet mutatott.

- Igen, futok egyet.

- Megengeded, hogy veled fussak?

Bosszúsan fújtam egy nagyot, aztán ránéztem.

- Csak ha megteszel nekem valamit.

Kérdőn felvonta a szemöldökét.

- Tanítsd meg, hogy kell elrejtteni az érzéseimet.

TIZENHARMADIK FEJEZET

AZ ÉRZÉSEK ELREJTÉSE

Kellemes volt futás közben hallgatni egymás oldalán. Elhaladtunk a közeli pláza mellett, és a dombok felé tartottunk. Nagy néha egy autó hajtott el mellettünk, különben egymagunkban voltunk.

Vándorkövekből álló csoport állta utunkat. Alig bírtuk szuszszal, ahogy felmáshztunk rá. Kaidan két kezét feje alá téve elhevert a tetőn. Én keresztbe vetett lábbal ültem mellette. Felnéztem az égbolt tág kupolájára, aztán megkötöttem a cipőfűzőmet.

Kaidan olyan csöndes és mozdulatlan volt, hogy azt hittem, elaludt, ám ahogy lelestem rá, láttam, hogy a csillagokat bámulja. Egyik kezét a hasán nyugtatta, a másik az oldalán pihent, a közelemben. Erőtéljes kéz volt, hosszú ujjakkal, férfias ujjpercekkel és rövidre vágott körmökkel. Valamiféle védelmező, anyai ösztönnek engedelmeskedve kezébe csúszttattam a magamét. Egyetlen iszonyatos másodpercre azt vártam, hogy elhúzza a kezét, de nem tette. Továbbra is az eget nézte, noha a légzése üteme lelassult. Ujjaimmal átfontam az övéit. Semmiben sem hasonlított arra, mint amikor Pattivel megfogtuk egymás kezét, vagy Scott kézen fogva vezetett át a vendégseregen. Bensőséges, édes érzés volt.

Ennyit az egészséges félelemről.

Valami elsurrant alattunk a földön, talán egy gyík. Szerettem a gyíkokat. De lehetett skorpió vagy kígyó is. Megborzongtam erre a lehetőségre.

- Fázol? - kérdezte.

- Nem, csupán a mérges kígyókon gondolkodom.

Felkuncogott. Reméltem, hozott magával kést. Vajon hogyan reagálna a szervezetünk a méregre? - jutott eszembe.

- Megtanítasz akkor arra, hogyan kell elrejtennem az érzéseimet? - kérdeztem.

Felemelte a fejét, és rám nézett.

- Rendben.

Felült, én pedig vonakodva szétfejtettem az ujjainkat. Csupa fül voltam.

- Említetted, hogy le tudod blokkolni a mások felől hozzád áramló érzelmeket - kezdte Kaidan. - Hogyan csinálod?

- Valahogy nem törődöm velük, kizárom őket a tudatomból.

- Nos, ez is hasonlóképpen működik. Képzeld el egy tetszőleges, kézzelfogható tárgynak mindegyik érzést, aztán gondold el, hogy eltolod magadtól, vagy takarót borítasz rá. Lehet bármi, ami megfelel a számodra. De tehetsz úgy is, hogy - mint az előbb mondtad - egyszerűen nem veszel tudomást az adott érzésről. Lássunk először egy kellemeset. Gondolj Pattire!... Helyes, látom, hogy szereted. Kezdjük akkor ezzel!

Puha párnának képzeltem Patti iránti szeretetemet. Aztán öszszegyűrtem a világos rózsaszín párnát, és teljes erőből elrúgtam magamtól. Kaidan elismerően méregetett és elégedetten elmosolyodott.

- Nos, eltűnt az érzés? - kérdeztem.

Bólintott. Egészen ledöbbsentem. Talán tényleg meg tudnám én is csinálni! Más volt, mint idegen érzések leblokkolása, mert jobban kellett koncentrálnom. Könnyebb volt egy külső hatást eltéríteni, mint kiemelni valamit magamból és elbánni vele.

- Ez gyorsan ment! Ügyes vagy! Most próbálkozzunk valami kellemetlenebbel. Valamivel, amitől bepöccensz vagy elszomorít.

Apámra gondoltam, és arra, amit születésem óráján mondott nekem. Mostanra rájöttem, hogy merő gúnynak szánta. Nem tanácsolhatta, hogy tartózkodjam a drogoktól, ha erre voltam szánva, nem igaz? Ugyanakkor miért nem fogott munkára az évek során?

- Bármire gondolsz is, nem dühített fel eléggé. Tudod mit? Gondolj arra a girnyóra, aki megpróbált bedrogozni, aztán kihasználni. Gondolj mindazokra a csajokra, akiknél sikerrel járt.

- Miért, szerinted másoknál is próbálkozott?

- A hozzá hasonlók rendszerint visszaesők.

Elszorult a szívem. Mi lett volna, ha Kaidan nincs ott aznap este? Meddig merészkedett volna el Scott? A legvégsőig? A megerőszakolt nőkre gondoltam, hogy szegények legtöbbször magukat hibáztatják. Én is bizonyára magamat okoltam volna a történekeért.

- Helyes - morogta Kaidan. - Most csináld tovább!

Gondolatban baseball-labdává formáltam a haragomat, amelyet aztán elütöttem a baseballütővel. Hazafutás lett belőle. Jó érzés volt!

Ugyanakkor továbbra is haragudtam Scottra. Az érzés nem tűnt el, egyszerűen csak a tudatom szabadult meg tőle.

Egy teljes órán keresztül gyakorlatoztam a különböző érzésekkel, amelyeket Kaidan javasolt: az örömmel, szomorúsággal, félelemmel és szorongással.

- Gyerekjáték ez neked, nem igaz? - hajolt kissé közelebb Kaidan. - Fogadd elismerésemet!

Kézfejével megcirógatta az arcomat, mire vad dübörgésbe kezdett a szívem.

Megpróbáltam semmibe venni, eltávolítani magamtól ezt az állapotot. Nehezebb volt, mint a többi.

- Tudod, Anna, nem azért mondom, de nem tartalak kevesebbre, ha meggondolod magad abban a dologban, amit apám elvár tőlem - súgta Kaidan.

Jéggé dermedtem, miközben keze már a bokám körül járt, aztán végigsiklott mostanra leborotvált lábamon, megcsiklandozva a térdem hátulját. Hihetetlen érzés volt! Amíg beszélt, végig rajtam tartotta a szemét. Alig kaptam levegőt ijedtemben.

- Per pillanat csak te meg én vagyunk itt, Anna. Éreztem., mennyire ízlett neked a csókunk, de tudom, hogy félsz tőle. Félsz szabadjára engedni lényednek ezt az oldalát. Holott nincs félni valód. Tudok vele bánni.

Egész bensőm megbizsergett a szavaira. Egy pillanatra úgy összezavarodtak a gondolataim, hogy képtelen voltam megragadni a tudatomban felmerülő érzést.

Forró keze tovább nyomult előre a lábszáram hátsó felén, én azonban elkaptam a csuklóját. Kényszerítettem magam, hogy egyenletesen lélegezzem. Gondolatban mindkét kezemmel megmarkoltam az iránta érzett vágyam. Arcomon éreztem a leheletét, olyan közel hajolt hozzám. Tudtam, hogy ő is így van ezzel.

Inkább várakozón, mint csábosan nézett rám. Időről időre a mellkasomra pillantott. Keze a combom hátulján volt; hüvelykével cirógatta az ottani érzékeny bőrt. Én meg megmarkoltam a vágyam, fekete-piros futball-labdává gyúrtam, és kapura céloztam vele. Gólt lőttem!

- Hagyd abba! - mondtam Kaidannak.

Elvonta a kezét, és elhúzódott tőlem.

- Bocs, de keményen kellett játszanom. Teher alatt nő a pálma. Most pedig, ha nem haragszol, járok egyet, hogy kiadjam magamból a gőzt.

Leugrott a vándorkövekről. A talpán ért földet. Nézttem, hogyan járja körbe az óriási sziklatömböket, kavicsokat és port rugdalva maga előtt. Kar- és nyaknyújtások sorával próbált ellazulni. Öt perc múlva visszatért hozzám.

- Gyere! - mondta, és a kezét nyújtotta.

Nyugodt volt a hangja.

Miközben lesegített, egyetlen pillanatig sem kételkedtem benne, hogy noha az egész próba volt, amennyiben kötélnek állok, belemegy a dologba. A motelbe visszatérőben végig hallgattam. Miután visszatértünk keresztbe tett lábbal ültem az ágyamon, és a tévécsatornákat váltogattam, amíg Kaidan zuhanyozott. Mikor előkerült, sötétebb lett a haja a víztől, és félmeztelen volt. Bugygyos sortja fölött kilátszott a bokszeralsó. Jó alkalom volt ez az érzéseim elrejtésére. Eltaszítottam őket magamtól, és kigúvadó szememet visszakényszerítettem a tévé képernyőjére.

Kaidan lehajolt, és pamutpólót vett elő a táskájából. Miután felöltözött, lesimította a haját, és megköszörülte a torkát.

- Rendben. Akkor... én most... ööö... elmegyek egy időre.

Már megint? Elrejtettem ugyan a csalódásomat, de biztos voltam benne, hogy rá van írva az arcomra. Abból tudtam, hogy olvasott a lelkemben, hogy a fejét csóválta. Kikapcsoltam a tévét.

- Ne menj el!

Azt kívántam, bárcsak el tudnám kapni e szavakat a levegőben, hogy visszagyömöszöljem őket a számba.

- Muszáj melóznom, Anna. Akár odakint, akár itt bent.

Kihívóan nézett rám. Újra megigézett ez a szenvedélyes tekintet.

- Nem halnál bele, ha lazítanál egy estére.

- Valóban? - emelte fel a hangját, mialatt keze ökölbe szorult. - Ezt mondja a mama pici kislánya, aki hírből sem ismeri a munkát.

Szó nélkül kellett volna hagynom ezt, de persze nem tudtam befogni a számat.

- Nem csak a démonok tartják számon, hogyan viselkedsz - mondtam.

Behunyta a szemét, és intőn felemelte a mutatóujját.

- Ne erőszakoskodj velem, Anna! Fogalmad sincs, miről beszélsz! - sziszegte, mint aki érzelmek egész áradatát fojtja magába.

Én azonban tovább erősködtem.

- Egy éjszakát igazán kibírsz szex nélkül! Nem tudsz csak úgy...

Éktelen csörömpölés hallatszott. Felsikoltottam, és hátrébb csúsztam az ágyamon. Kaidan dühében a komódnak vágott egy üveglámpát; a falról puffant a padlóra. Villámló szemmel mutatott rám.

- Te. Ezt. *Nem értheted!*

Visszafojtott lélegzettel, mozdulatlanul meredtem rá. Életemben nem láttam ekkora dühöt, főleg nem olyat, ami ellenem irányult.

- Ma ne várj rám ébren, jó? - vetette oda nyersen, és kiviharzott a szobából az ágyam mellett, magára csapva az ajtót.

Döbbenten ültem pár percig. Elképesztett, hogy így felzaklatták a szavaim. A lámpa darabokban hevert a padlón. Leszálltam az ágyról, és összeszededgettem kézzel, majd a szemétkosárba dobtam a kisebb üvegcserepeket. Kaidan dühkitörése egy ripityára tört lámpát eredményezett. Vártam, hogy valaki bekopogtat hozzánk a motel személyzetéből, hogy mi volt ez a lárma, de senki nem jött. Miután mindent összetakarítottam, csak ültem az ágyon, elmerülve a gondolataimban. Egy sereg mindenben eltöprengtem mielőtt nyugovóra tértem.

Fáradt tagjaimnak jólesett a puha fekhely. Hirtelen tört rám a kimerültség. Mélyet sóhajtottam. Nem akartam Kaidan munkájára gondolni. Aztán a plafonra bámulva elmormoltam egy imát.

Másnap Kaidan ébresztett fel. Szótlanul csomagoltunk össze, és ragadtuk meg a poggyászunkat. Lementünk, hogy megegyük a motel reggelijét. Fura volt elnézni, amint Kaidan Rowe valami egészen mindennapit művel - mondjuk, piritóst készít -, hisz körülötte minden olyan rendkívüli volt. Elkapta a tekintetemet.

Leültem egy asztal mellé a tányérommal, azt kívánva, bárcsak ne figyelne ki mindent. A kenyérpultnál két lány sugdolózott és bökdöste egymást, folyvást rápillantva. Ujjatlan trikót és tenyérnyi sortot viseltek a fürdőruhájuk fölött.

Jómagam dán sajtot szedtem a tányéromra, és icipicit kiéle-sítettem a hallásomat. A szemem sarkából láttam, hogy az egyik lány végigmér engem. Úgy oldalba bökte a társnőjét, hogy az csaknem rázuhant Kaidanra.

- Oppá, bocs! - szabadkozott a csaj.

Az erőszakosabb felvihogott.

- Semmi gond.

Kaidan hangja csábos volt, de a szemét nem meregette a szokásos csajozós modorában. A krémsajtjára összpontosított.

- Nem a barátnőd az ott? - szegezte neki a kérdést a nyomulós liba.

Jaj, csak ezt ne! - gondoltam.

Éreztem, hogy felém néznek. A villámra vett sárgadinnye falatra összpontosítottam minden figyelmemet.

- Á, ő csak egy ismerős.

Hmm.

- Ma este is itt szállsz meg? - kérdezte a csaj.

Micsoda pimasz ribanc!

- Nem, már megyünk tovább.

- Az unokahúgom szerint irtó szexi vagy...

- Istenem, fogd be végre! Eszerint te...

Oké, vissza a normál hallásomhoz. Kösz szépen, ennyi bőven elég volt.

Pár perc múlva Kaidan leült velem szemben. A mellkasomra nézett, és rosszallón felvonta a szemöldökét. Basszus! Az érzések elrejtése nehéz és folyamatos figyelmet igénylő meló volt.

- Látom, soha, egyetlen pillanatra sem unatkozol.

Én magam is undoknak éreztem ezt a megjegyzést. Hatalmasat harapott a pirítósába, ami jócskán megpörkölt.

- Jól áll neked a féltékenységed - mondta tele szájjal.

Gyanakvón összeszűkült a szemem.

- Mellesleg ez két buta liba.

Átpillantottam a lányokra, akik most családi körben, tökéletes elégedettséggel reggeliztek. Ők igazán nem voltak szívbetegesek, le-
rohantak egy vadidegent, csak hogy kiélvezzék a pillanatot.

- Anna - kezdte Kaidan habozva. - Ööö... nem igazán vagyok jó a bocsánatkérésben.

Arrébb pöckölt a tányérján néhány égett pirítós morzsát.

- Á - mondtam. - Jó, vegyük úgy, hogy véletlen baleset volt.

- Neeem - nyújtotta el a szót, és a fejét rázta. - Az ember véletlenül nem jön ki úgy a sodrából, hogy törjön-zúzzon. Szándékosan csináltam.

- Jól van, túl vagyunk rajta. Fátylat rá.

Pislogva fogadta a könnyen jött megbocsátást. Halványan elmosolyodtam, és belekortyoltam a narancslébe. Hátradőlt a szé-
kén, úgy tanulmányozott.

- Hogy ízlik a narancslé, Anna? Nincs egy csipetnyi zöldcitrom íze?

Megállt kezemben a pohár, miközben e burkolt célzás értelmét fontolgattam. További másodpercbe került, hogy elrejtsem a zavaromat. Megforgattam nyelvemen az italt, mielőtt lenyeltem, majd válaszoltam Kaidan kérdésére.

- Kicsit tényleg savanykás - mondtam, mire ő elnevette magát.

- Milyen kár!

Felkapott a tányérjáról egy zöld körtét, és beleharapott. Még a hüvelykjén végigcsorgó levét is lenyalta az ujjáról. Elvörösödtem. Letettem a poharat.

- Ez egy kicsit durva volt, nem gondolod? - mondtam.

Lusta önelégültséggel válaszolt.

- Fogalmam sincs, miről beszélsz. Csak élvezem a reggelimet.

Újra a körtébe harapott. Rosszallóan csóváltam a fejem. A srác nagy hatással volt rám, de egyik-másik hatásvadász trükkje, amit bedobott, kezdett megkopni. Azon kaptam magam, hogy egyre kevésbé sértenek javíthatatlan tulajdonságai.

Befejeztük a reggelit, és Kaidan megnézte a térképet az okos-telefonján.

- Ma kábé tíz órán át leszünk úton - mondta. - A Szövetségi Büntetésvégrehajtó Intézet Los Angeles határában található. Patti szerint a látogatási idő holnap tíztől egyig van.

Hirtelen émelyegni kezdett a gyomrom. Az asztal fölé görnyedtem, és ráfektettem a homlokom.

- Semmi ok az aggodalomra, szivi!

Megvigasztaltak a szavai. Felemeltem a fejem.

- Mit szólnál hozzá, ha vezetnék ma én is egy kicsit? Elvonná a gondolataimat az aggodalmaimról.

Előhalászta a zsebéből és elém tartotta a kulcsait.

-- Vezess te elsőnek.

Új-Mexikóban több indián rezervátum mellett mentünk el. Némelyikben neonfénnel kivilágított kaszinót láttunk. Az egyik alacsony domboktól övezett völgyben kisebb, kör alakú rezervátum tűnt a szemünk elé. Az ajándékbolt előtt turistacsalogató indián sátor állt.

- Mit szólnál hozzá, ha megállnánk? -- kérdeztem.

Kaidan felnézett a játékból, amit a telefonján játszott.

- Miért ne - morogta.

Beálltam a poros parkolóba. A nap forrón, perzselőn tűzött rám, ahogy kiszálltam a kocsiból. Kezemet a szemem elé tartva védekeztem ellene. A száraz hőség megpörkölte és szomjassá tette bőrömet, akárcsak a repedezett, szikkadt földet a lábunk alatt. A bolt az indián vályogépítkezés jellegzetes példája volt lekerekített sarkaival és éleivel. A bejáratnál ülő asszony hagyományos szövőszéken szövögetett, aurája halványsárgán derengett körülötte.

A tágas belső tér a cédrus és a föld édes illatát árasztotta. A fa-

lakat bonyolult mintázatú kéziszőttesek bélelték ki. Színes bizsuk kínálták magukat eladásra a körbe állított asztalokon. A sarokban ósdi hűtő állt, lehetett vagy fél évszázados.

Egyik oldalsó asztalnál egy pár ült. Az öregember és öregasszony hasonló árnyalatú bőre a föld tónusait idézte. Őszbe vegyülő hosszú, fekete haját mind a kettő hátrafogta. Barátságos bólogatással és mosolyokkal üdvözöltek minket.

Az asztalukhoz léptem, úgy figyeltem, hogyan dolgoznak. Az öregasszony karkötőt font apró gyöngyökből, bonyolult mintázatot alkotva közben. Az öregember egy darab fát faragott, amelyen már kivehető volt egy ló két hátsó lába. Nem győztem ámuldozni, milyen könnyedén bűvölték elő tulajdon kezükkel ezeket a művészi tárgyakat.

Körbejártam az üzletben. Több száz, a legkülönbözőbb méretű fa állatka bámult vissza rám a falakról. Úgy tűnt, hogy a farkasok és a prérifarkasok voltak közöttük többségben. Kaidan egy kiterjesztett szárnyú sast vizsgálgatott.

- Hihetetlen ez az aprólékosság! - csodálkozott.

Elismerése megörvendeztetett, mert az emberek iránt jóval kevesebb lelkesedést mutatott.

Végigfuttattam ujjaimat egy lópokróc durva szövetén, majd felfedeztem egy asztalt, tele türkizkék és borostyánsárga ékszerrel. Elé léptem, és több sima követ élvezettel megtapogattam.

Finom művű, kecses nyaklánc vonta magára a figyelmem. Ezüstből készült, a türkizkék talizmán eldeformálódott szívre emlékeztetett. Életemben nem láttam még ilyen szépet! Megnéztem az árcédulát, és elszontyolodtam; az utolsó fityingem is ráment volna az ékszerre. Nem kételkedtem abban, hogy megérte az árát, de akkor is. Visszatettem a helyére.

- Nos, van, ami tetszik?

Kaidan észrevétlenül lopódzott a hátam mögé.

- Igen. Mind gyönyörű, ugye?

- Vehetek... neked valamit?

A meglepetés arcomba kergette a vért. Lesütöttem a szemem.

- Á, nem. Nincs szükségem semmire, de azért köszönöm.

Olyan közel állt hozzám, hogy vállam hozzáért a mellkasához. Félttem, hogy meghallja vadul dobogó szívemet.

- Azt hiszem, vissza kéne ülnünk a kocsiba - mondtam.

- Igen.

A kedves öreg pár felé fordultam, és elköszöntem tőlük. Mindketten némán bólintottak, ahogy az előbb is. Kaidan a hűtőre mutatott, kifelé menet.

- Veszek magunknak italt, hogy ne kelljen csak ezért meg-
ellnünk útközben - mondta, és odaadta a kocsikulcsot.

Kezemet újra szemem elé tartva, hunyorogva mentem vissza az
autóhoz. Alig láttam a vakító napsütésben. Nem töltöttünk sok
időt az üzletben, de a kocsibelsejében máris elviselhetetlen volt a
hőség. Beindítottam a motort, és bekapcsoltam a légkondit.
Ahogy ott ültem a felforrósodott autóban, amelybe csak most
kezdett beáramlani a hűs levegő, elnéztem a bolt előtt szövőgető
nőt, és arra gondoltam, hány suttogó démon működhetett közre
az indián kultúra kiirtásában.

Kaidan megérkezett. Ahogy a kocsifelé lépkedett, bermuda-
nadrágjából elővillant leburnult lábszára. Bemászott mellém az
autóba, és a hideg palackokat az italtartóba tette.

- Eddig Új-Mexikó tetszett a legjobban - jelentettem ki, miköz-
ben kihúztunk a 40-es útra.

- Én megvárom a végét, és csak akkor döntök. Mellesleg tök jól
vezetsz. Arra számítottam, hogy az életemért fogok reszketni.

- Miből gondoltad?

- Azt vártam, hogy egy visszahúzódó, túlon túl óvatos angyal
csigalassan vezet, de tévedtem. Éppenséggel néha gyorsabb is
vagy a kelleténél.

Hoppáré!

- Túl halk a kocsid - mentegetőztem. - Nem érzékelem a se-
bességet. Mostantól használni fogom sebességtartó automatikát.

- Ne félj, messziről kiszagolom a zsarukat - mondta.

- Érinteni fogjuk a Grand Canyont? - kérdeztem. - Mindig is
szerettem volna látni.

Kaidan elővette a térképet, és tanulmányozni kezdte.

- Kicsit kiesik az útból. Több mint egy óra odáig. Mi lenne, ha
visszafelé néznénk meg? Akkor nem szorít úgy az idő.

Nem tudom, mi tette, a sivatagi levegő vagy más, de jobb lett a
kedvem. Ezer és ezer kérdésem lett volna még, amit fel szerettem
volna tenni neki, de nem volt kedvem újabb véresen komoly be-
szélgetésbe bonyolódni. Pedig szívesen társalogtam vele. Közel
sem volt ez olyan gondtalan, mint amikor Jay-jel cseverésztem,
de kezdtem úgy gondolni Kaidanra, mint egy jó barátra. Az út
után is tarthatnánk a barátságot. Az idő majd segít, hogy elfelejt-
sük azt a csókot. Én sem leszek már oda érte annyira. Talán az is
segít, ha lesz időm kielemezni minden pillantást és érintést. Egy-
előre megfogadtam magamban, hogy nem féltékenykedem többé.

Nem flörtölök Kaidan Rowe-val, és nem ácsingózom utána, hiszen őt senki nem kaphatja meg.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

VIHAROS JÓKEDV

Megvolt az esélye, hogy Arizona leelőzi Új-Mexikót kedvenc államaim sorában a lélegzetelállítóan gyönyörű vörös hegyeivel. Egyszer az út két magaslat közötti szurdokot szelt át. Kétfelől meredek lejtők vettek közre minket. Ijesztő útjelző táblák figyelmeztettek a sziklaomlás veszélyére; mintha lett volna hová menekülnünk előre. Rettegve lestem ki a szakadékra a volán mögül. Egy- valamit még nem próbáltunk ki itt, Délnyugaton.

- Szereted a mexikói kaját? - kérdeztem.

- Kevés az olyan étel, amit én nem szeretek.

Sejthettem volna. Délután, amikor betértünk egy városkába

Flagstaff közelében biztos voltam benne, hogy találunk jó vendéglőt. A forgalmas étteremláncokat elkerülve addig keresgéltem, amíg rá nem találtam a megfelelőre. Csöndes kisvendéglő volt, az a fajta, amit Pattivel is kedveltünk odahaza.

- Érdekes választás - jegyezte meg Kaidan.

- Bizzál bennem!

Csorogni kezdett a nyálam a csili és a sült kukorica illatára, ahogy beléptünk a helyiségbe. A szemközti falon flamenco táncosnő freskója fogadott minket; színes szoknyája csak úgy pörgött-forgott körülötte. Fejünk fölött mariachi zene szólt a hangszóróból.

Egy pincérnő elkülönített bokszhhoz vezetett bennünket. Magas támlájú székei voltak, és boltíves téglafal különítette el az étterem belső terétől.

Egy srác forró tortillaszeleteket és egy tálban salsát tett elénk.

Behunytam a szemem egy gyors asztali áldásra. Ahogy kinyitottam, láttam, hogy Kaidan éberén figyel, miközben a salsába mártogatott egy tortillaszeletet.

- Minden étkezésnél imádkozol?

- Igen - mondtam, s én is elvettem egy tortillát, majd mártogatni kezdtem. - Este, lefekvés előtt is.

Egyszerre kezdtünk el falatozni, és már a következő másodpercben mindketten kigúvadó szemmel nyúltunk a jeges vizes poharunkért.

- Hú, de csípős! - mondtam, és csaknem a teljes poharat kiittam.

Kaidan nevetett, és zsebkendőjével megtörölte a homlokát. Sejthettem volna, hogy itt bizony minden étel ilyen.

Jött a pincér és rendeltünk.

- Mégsem láttalak imádkozni esténként - erősködött Kaidan, miután a pincér elment.

- Nem muszáj letérdelnem hozzá, és nem hangosan imádkozom, csak magamban, lefekvés után - mondtam.

Elgondolkozva eszegette tovább a tortillát.

Nagyon gyorsan megérkezett az étel. Kaidan fajtája még sistergett és gőzölgött, olyan forró volt, és kömény meg vöröshagyma illatát árasztotta. Szótlanul lakomáztunk. Kivéve, amikor Kaidan megkérdezte, megkóstolhatja-e a marhahúsos enchiladámát, és villájára vett egy falatot. Miután végzett az evéssel, jóllakva az asztalra csapta a szalvétáját.

- Ígérem, hogy mostantól hallgatok rád - mondta, és elégedetten nyújtózkodva simogatta a hasát.

Kezébe nyomtam a kocsikulcsot.

Flagstaff mellett elhaladva fenséges, hóborította hegycsúcsokra láttunk rá a távolban. Újra erdős lett a vidék, óriási mamutfenyők törtek az ég felé.

Elszorult a gyomrom, amikor megpillantottam a Kalifornia állam határát jelző táblát, és kiszámítottam, milyen messze vagyunk Los Angelesztől. Kaidan észrevehette, milyen idegesen dobogok a lábammal, mert megpróbálta elterelni a gondolataimat.

- Már egy ideje semmit nem kérdezel - jegyezte meg.

- Lássuk akkor! A démonológia alapjai, 101-edik pont: hogyan költözik emberi testbe egy démon?

- Nos, két egészséges lélek nem birtokolhatja egyszerre ugyanazt a testet. És az emberek lelkét se lehet csak úgy erőszakkal eltávolítani. Gondolom, láttál már filmeket az ördögűzésről.

- Hallottam róluk, de látni még egyet se láttam.

- Nos, ezek az elfuserált megszállottság iskolapéldái. Rendszerint egy elégedetlen suttogó szellem áll a háttérben, aki bajt szeretne kavarni. Ilyenkor a démon és az emberi lélek harcára a test is rámeleg. Vérezni kezd, és legtöbbször belepusztul a dologba.

Iszonyatos halálnem! - gondoltam.

- A démonoknak és az angyaloknak egyaránt van szabad akaratuk, de bizonyos szabályoknak így is engedelmeskedniük kell. A démonoknak tilos fizikailag bántalmazniuk az embereket, és ez a megszállottságra is vonatkozik. Eddig világos? - Bólintottam, ő pedig folytatta: - A hercegek sűrűn látogatják a kórházakat és a sürgősségi osztályokat, ahol szellem alakban keresnek maguknak új testet. Mikor valaki a halálán van, és megfogyatkozott az életereje, a lelke úgy csüng rajta, akár egy kilazult fog. A hercegek ilyenkor lecsippentik a lelket, és ha akar, ha nem, útjára bocsátják. Aztán belépnek a haldokló testbe, amelyet földöntúli hatalmuknál fogva újraélesztenek. Ők ugyanis sokkal gyorsabban gyógyulnak, mint mi. Az is megeshet, hogy közös testet birtokolnak az elgyengült lélekkel, ez azonban az ő cselekvési lehetőségeiket is behatárolja, ezért jobb szeretik egyedül birtokolni a testet.

- Hogyan döntenek el, kit válasszanak?

- Jó kérdés. Többnyire csóró fiatalokat vagy középkorúakat szemelnek ki, lehetőleg olyanokat, akiket nem vesz körül nagy, szerető család. Túl bajos, ha a hozzátartozók keresni kezdik az eltűntet. Némelyik herceg vonzó testre vágyik, mások durvább külsőt kívánnak maguknak. Belekerül egy kis időbe, mire rálelnek a tökéletes küllemre, de hát az idő amúgy sem számít nekik. Különbözően is élvezik, hogy vadászat és várakozás közben szellemként rosszat sugalmazhatnak a halandóknak. A kórház ideális terep erre, hisz egy ilyen helyen rendszerint magasra háganak az indulatok.

- Undorító! - morogtam a fogam között.

- Ami pedig az élettartamot illeti - folytatta Kaidan manapság már a százhusz éves kor is elképzelhető, noha a betegségek is közbeszólhatnak. A hercegek és óriások soha nem betegednek meg, ezért ez az életidő valószínű az ő esetükben. Ugyanakkor mi is öregsünk. Akármilyen egészséges is a test, idővel csak elfárad. A hercegek még azelőtt megszabadulnak az előregedett testtől, mielőtt idáig fajulna a dolog. Továbbállva másik testet keresnek maguknak, újabb, hamis életúttal.

- Mi történik azzal a testtel, amelyikből kiléptek? - kérdeztem, és zombikat képzeltem magam elé.

- Ha egyetlen lélek sem lakja, a test szívrohamban elhalálozik.

- Á. És az óriások lelke? Mi is félig démonok vagyunk?

Kaidan elmosolyodott.

- A kérdésed a gyerekkoromra emlékeztet. Én is ugyanezt kérdeztem apámtól.

Magam elé képzeltem a kíváncsi kisfiút, amint kétségbeesetten

igyekszik megfelelni démoni apjának. Bárcsak hathattam volna erre a kisfiúra!

- Nem - mondta aztán. - A mi lelkünk se nem emberi, se nem démoni. Nekünk, óriásoknak saját lelkünk van, de mivel sötét angyalok gyermekei vagyunk, a lelkünket démoni, sajátosságok is jellemzik.

Mindez pokolian rosszul hangzott.

- A te esetedben holmi hótiszta angyali beütésre is lehet számítani - tette még hozzá.

Fura, gondoltam.

- Valami még nem világos - mondtam. - Ha egyszer gyerekem lenne, én is belehalnék a szülésbe?

- Igen. Miért? Csak nem vágysz gyerekekre?

Belebokszoltam a karjába, olyan dühítően vigyorgott, de aztán elkomolyodva válaszolt.

- Nem tudom, mi az oka, de eddig senki nem élte túl.

Anyám énekére gondoltam, amit akkor hallgattam, mikor a méhében hordozott, meg arra, hogy már magzatként is szeretett. Talán tudta is, hogy meg kell halnia, mégis maradéktalanul örült az érkezésemnek.

- Érzékelted anyád érzéseid, amíg veled volt terhes? - kérdeztem.

- Igen, gondolom, hisz ugyanazon az életerőn osztoztunk. Egy-egy pillanatra fellobbant a szeretete irántam, a legtöbbször azonban nagyon maga alatt volt szegény. Kétségtől bele volt esve apámba, ő azonban semmibe vette. A szépségeért szemelte ki, meg olyan öröklött jellemvonásokért, amelyek jól kiegészítették a saját tulajdonságait. Kiskoromban, amikor arról faggattam, mi történt anyámmal, általában így válaszolt: „Te ölted meg. Kár érte. Csinos pofija volt.”

Kaidan beletúrt a hajába, eltakarva az arcát, hogy ne lássam, ha netán bármiféle érzelem tükröződne rajta. Elképzeltem, hogyan céloznám meg egy jól irányzott rúgással az apja becses nemzőszervét. Megköszörülte a torkát, úgy mondta tovább.

- Apámnak mindegyik életében csak egy gyereke volt. Mindet kitaníttatta, zenét és jó modort tanultak apai irányítása alatt.

Közönyösen közölte velem ezeket a tényeket.

- Él még valamelyikük?

- Nem.

- Talán vannak rokonaid valahol. Ahogyan nekem is!

- Nem, nincsenek. Ne izgasd fel magad, de ez a helyzet.

- Miért?

- Lényegtelen.
- Nekem nem az.
- Kérlek, Anna, ne most akard megtudni! Elmondom később, csak nem most. Jó nap volt ez a mai, nem akarom elrontani a könnyeiddel.

Én azonban nem akartam a tudatlanságomat védelmezni. Az sem tetszett, hogy eleve számított a könnyeimre; még kevésbé, hogy valószínűleg igaza is volt. Kimutatott az ablakon a Kalifornia állam határát jelző táblára.

Felsőhajtottam. Holnap elmegyek a börtönbe, hogy találkozzam Lucifer újabb hercegével. A tulajdon apámmal.

Végül is mi rossz történhet velem? - gondoltam. Ha kellőképpen felvértezem magam, talán nem borulok ki nagyon. Persze el is utasíthatja a látogatásomat. Vagy ha fogad is, undok lesz és durva, és közli velem, hogy soha többé ne kerüljek a szeme elé. Bármelyik lehetőséget el tudnám viselni, hisz ugyan mi szükségem van rá? Pusztán csak információért jöttem hozzá. Ott van nekem Patti, akit szerethetek.

- Kölcsönvehetem a telefonodat? - kérdeztem Kaidantól.

Odaadta, én meg elővettem a cetlit a zárda telefonszámával. Három csöngetés után női hang szólt bele a vonalba.

- Mária anyánk kolostor. Itt Emily nővér beszél.

- Jó napot kívánok, Emily nővér. Én Anna Whitt vagyok...

- Á, igen, Ruth nővér várta magát. De nem adhattam át semmiféle üzenetet, ragaszkodott ahhoz, hogy személyesen találkozzanak.

Új remény töltött el ezekre a szavakra.

- Ezért is telefonálok. Már Kaliforniában vagyok, és nyomban szeretném is felkeresni a nővért.

- Sajnos több mint huszonnégy órája kómában van. Nem először fordul ez elő vele. Korábban felgyógyult. Reménykedünk, hogy ezúttal is felébred.

- És nem ülhetnék egyszerűen csak az ágya mellé, ha meglátogatom?

- Drágám, állandóan virraszt mellette valaki. Adja meg inkább a számát, és amint a nővér magához tér, felhívom... már ha ez megfelel magának.

- Igen, legyen olyan kedves - mondtam. - Kérem, amint felébred, hívjon haladéktalanul... az se baj, ha az éjszaka közepén.

Behunytam a szemem, miután befejeztem a beszélgetést. Kérlek, Istenem, ne hagyd, hogy a nővér most haljon meg! - fohászkodtam magamban.

- Érdekelne valami - szólalt meg Kaidan.
- Éspedig?
- Érzet te is késztetést a bűnre, vagy hatalmas az önkontrollod? Mert valahányszor sötét érzelmeket láttam körülötted, seperc alatt szertefoszlottak.

Ezen elgondolkoztam.

- Persze, én is érzek néha kísértést a rosszra, de elég tudatos vagyok, ezért szinte azonnal elfojtok magamban minden effélét. A szabályok arra valók, hogy megvédjenek minket, ezért betartom őket. Lehet valami kellemes az adott pillanatban, a következmények azonban ijesztőek. Elég bénán hangzik, ugye? - kérdeztem meg kis hallgatás után.

- Nem... egyáltalán nem. Eszerint még soha nem követtél el semmiféle bűnt?

- Nem engedelmeskedtem Pattinek, amikor eltiltott tőled.

- Oké, erre magam is emlékszem. Ez minden, nem volt semmi más kihágás?

- Volt egy másik eset is.

A két csajra gondoltam a női mosdóban, de aztán inkább elhallgattam.

- Rajta, hadd halljam! - sürgetett Kaidan.

Az utat nézte, de éreztem a hangján, hogy érdekli a dolog. A sortomba töröltem megizzadt tenyeremet.

- Aznap éjszaka, amikor találkoztunk... nos, hazudtam. Szándékosan.

Az volt az érzésem, hogy a mosolyát igyekszik visszafojtani.

- Nekem hazudtál? - kérdezte.

- Nem, *rólad*.

Most egész arcát megmozgatta az a szívdöglesztő mosolya; még a szeme körül is mosolyráncok keletkeztek. Égett a képem.

- Folytasd csak!

- Két csaj rólad sugdolóztak a női mosdóban, én meg, magam sem tudom, miért, bepipultam ezen, és azt mondtam, nemi beteg vagy.

Szégyenkezve eltakartam az arcomat, ő azonban jót nevetett rajtam. Olyan fergetegesén mulatott, hogy félni kezdtem, utóbb még felfordul a kocsink.

Jó, tényleg vicces volt a dolog, hiszen ő semmiképpen nem betegedhetett meg, akkor se, ha bekapott volna egy fertőzést. Azon kaptam magam, hogy vele együtt nevetek, jószerével azért, mert megkönnyebbültem, hogy nem sértődött meg.

- Kíváncsi voltam, elmondod-e valaha is! - harsogta két nevetőgörcs között.

Uhh! Naná, hogy kihallgatott! Egyre felszabadultabban nevettem magam is. Csodás volt, hogy addig vidultunk így együtt, amíg szusszal bírtuk. Jófajta, önfeledt nevetés volt ez; belefájdult a hasunk, és megtisztult a lelkünk tőle.

Mikor azután pár perc múlva visszanyertük a lélegzetünket, újabb roham tört ránk.

- Megbocsátasz akkor? - kérdeztem a szememet törölgetve, mikor végre lecsillapodtunk.

- Hogyne, persze. Mondtak már rám rosszabbat is.

Elhagytunk egy hirdetőtáblát, amelyik gint reklámozott. Erről eszembe jutott Jay.

- Emlékszel, ugye, hogy azt mondtad, a hercegek sok mindenre rá tudják venni az embereket? - kérdeztem meg Kaidantól.

- Te is képes vagy erre?

- Mi ezt magunk között befolyásnak nevezzük - mondta. - És nem vagyok rá képes. Miért kérded?

- Párszor előfordult, hogy az volt az érzésem, én vettem rá valamiféle ismeretlen ráhatással Jay-t, hogy ne igyon. De eszerint tévedtem.

- Nem tévedtél. A hercegeknek módjuk van rá, hogy elültesse nek egy kívánságot áldozatukban; tehetik ezt átlátszóbban vagy titkos aknamunkával. Kényszerrel azonban ugyanúgy nem alkalmazhatnak, mint a suttogok. Ha valaki erős jellem, és megmaka-csolja magát, nem hatnak rá. Akkor válik be leginkább a dolog, amikor az áldozat maga is hajlik a kérdéses vétekre, csak épp habozik a következő lépéssel.

Ahogy az utat néztük, Kaidan kezére sandítottam a kormánykeréken, és a hecc kedvéért magamban utasítottam: *Dobolj ujjaiddal a kormányon!*

Mit ad isten, valóban dobolni kezdett! Újabb próbát tettem, sikerrel. Kaidan még csak észre se vette, mit művel.

- Mi olyan vicces? - kérdezte.

- Biztos vagy abban, hogy az óriásoknak nincs meg ez a képességük? - szegeztem neki a kérdést.

- Kizárólag hercegekről tudok. Én is megpróbáltam, elhiheted, de nem jött be.

Húsz teljes percen át sűrű fejcsóválások közepette mulatott ezen. Én is vigyorogtam, mint a vadalma.

Alig kétórányi autóútra voltunk a célunktól.

- Tudom, hogy nemsokára odaérünk, de okvetlenül szükségem lenne egy női mosdóra - jelentettem ki.

- Ahá, klotyó kell. Akkor megállunk - mondta.

Rákanyarodott a következő kitérőre. Mindketten betértünk egy szupermarketbe. Ahogy kijöttem a női mosdóból, Kaidan épp kifelé tartott, nekem háttal. Hirtelen késztetést éreztem, hogy újra kipróbáljam rajta újdonsült hatalmam.

Fordulj meg! - szuggeráltam a hátát. Legnagyobb megrökönyödésemre mentében hátrafordult, aztán az ajtókilincsre tette a kezét, hogy kinyissa. Csak állt ott tanácstalanul, majd megfordult, és hitetlenkedve bámult rám. A cukorkarészleg mögé szöktem; ott azután kipukkadt belőlem a rötyögés.

- Óóó, nagyon vicces - hallottam, hogy ezt mondja, mikor a kis csengő jelezte, hogy kilépett az ajtón.

A kocsi felé tartva is hasamat fogtam széles jókedvemben, amit sehogyan sem tudtam elrejteni. Kaidan megjátszott haraggal nézett rám, és a fejét csóválta, miközben beszálltam mellé.

- Ezt meg hogy csináltad? - vont kérdőre.

- Fogalmam sincs. Úgy, ahogy mondtad: némán utasítottalak, aztán megfeszítettem az akaratomat, hogy engedelmeskedj nekem. Gondolom, azért sikerülhetett, mert nem igazán figyeltél oda.

Tovább csóválta a fejét.

- Ezt nem hiszem el! Talán azért van ez a képességed, mert az anyád angyal. Nem igazság!

- Hahaha! - hecceltem tovább.

Útközben kisebb-nagyobb üzletek sora mellett hajtottunk el. Volt közöttük egy óriási tetoválószalón is.

- Egyszer én is csináltattam magamnak tetoválást - szólalt meg Kaidan. - Tavaly, mielőtt otthagytuk Angliát.

- És, megvan még? - kíváncsiskodtam.

- Nem, az átkozott eltűnt reggelre! - méltatlankodott. - A lepedőm megfeketedett a tintától. Órákon keresztül hagytam magamat gyötörni, hiába, mert a szervezetem kilökte magából az idegen anyagot!

Újra hisztérikus röhögés tört ki rajtunk. Úgy kacagtunk, mint akik a világ legjobb tréfáján osztoznak. Kétrét görnyedtünk, alig kaptunk levegőt, én még horkantottam is párszor. Kaidan rám mutatott, és még harsányabban nevetett, a hasát fogva.

- És mit ábrázolt az a tetoválás?

Nehezemre esett értelmes mondatot formálnom.

- Jó, hogy kérded. Félelmetesnek szánt fekete szárnyak voltak a két lapockámon.

Újabb nevetőgörcs tört ki rajtunk.

Nem tudtuk még, hogy jó ideig nem lesz miért nevetnünk.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

A NAGY TISZTOGATÁS

Dél-Kalifornia száraz dombjai és völgyei között hajtottunk tovább. Kertvárosokat hagytunk magunk mögött, ahol a házakat kerek, piros tetőcserepek fedték be, s frissen nyírt gyepterület el előttük. Estére beértünk Los Angelesbe. Sűrűn megnéztem Kaidan telefonját, nem hívtak-e a zárdából, de nem érkezett hívás.

- Korán van még - mondta. - Hajtsunk végig Los Angelesen vagy Hollywoodon. Elég közel vagyunk hozzá.

- Hollywood!

Nem voltam ugyan naprakész a celebpletykákat illetően, de azért izgalmasnak tűnt az ajánlat, és különben sem voltam még álmos.

Az útjelző táblákat figyeltük éppen, amikor észrevettem egy dombon a kiírást.

- Nézd csak, Kai! Ott van Hollywood táblája.

Felugrottam ültőmben, és az óriási nagybetűkre mutattam a domboldalon. Félrebillent fejjel sandított rám.

- Kainak nevezted.

- Bocs - mentegetőztem.

- Nem, semmi gond. A barátaim is így hívnak.

- A barátaid? - kérdeztem.

- Már amennyire annak nevezhetem őket, igen, a barátaim.

Négy óriás. Kettőt gyerekkorom óta ismerek, noha hozzájuk nem állok túl közel. Inkább arról van szó, hogy közös bulin osztozunk.

- Láthatnám én is őket?

- Nem is tudom. Inkább nem beszélnék rólad, mert szerintem meg kéne húznod magad. Ez azonban nem jelenti azt, hogy nem jut el hozzájuk a híred. A hercegek és a démonok rosszabbak, mint a legpletykásabb vénasszony.

Fura hasonlatnak éreztem.

- És milyenek ezek a barátaid?

- Hát, ott van Blake, ő az Irigység hercegének fia. Itt lakik, va-

lamelyik partszakaszon. A Fülöp-szigeteken született. Az ő munkája a legkönnyebb. Nem kell mást tennie, mint beszereznie a legújabb kütyüket, és a legdögösebb nőknek udvarolni. Szerintem nem is érez késztetést semmiféle bűn iránt. Lágyszívű srác. Egyetlenegyszer láttam csak féltékenynek, bár az, meg kell hagyni, durva egy helyzet volt.

- Mi volt ez egész pontosan?

- Az aktuális nője szóba állt egy másik pasassal. Különben meg adrenalin-függő. Az összes extrém sportot kipróbálta. A szörf a kedvence, a világot járja a nagy hullámok után. Ijesztően jó az egyensúlyérzéke. Aztán van még egy ikerpár is a barátaim között, Marna és Ginger. - A hangja keserűbbé vált, ahogy róluk beszélt. — Ők a Házasságtörés hercegének, Astarothnak a lányai. Táncosok. Gyakran lógtuk együtt gyerekkoromban, közös oktatóink voltak meg ilyenek. Most is Londonban laknak. Marnával kelles egyútt lenni, Gingerrel azonban egy ideje már nem.

- Az a dolguk, hogy tönkretegyék a házasságokat? - kérdeztem.

- Most múltak csak tizennyolc évesek, várhatóan ez lesz a melójuk. De dolgoztak már tini párokkal; rávették őket, hogy csalják meg a partnerüket. A kiskorú óriások igyekeznek nem belekeveredni a felnőttek dolgába, nehogy ártsanak apáik jó hírének. - Elhallgatott, mert sávot váltott, és közben kisimította homlokából a haját. Hangja és arca komor volt, ahogy folytatta. - Az ikrek apjának, Astarothnak volt egy lánya előző életében, akit alig tizenöt évesen tetten értek egy politikussal. Astaroth akkoriban a politikába is beleártotta magát. Az ügy óriási vihart kavart. Astaroth kénytelen volt eltenni a lányát láb alól, öngyilkosságnak állítva be a halálát. Aztán ő is elhagyta a testét, és elkezdte ezt az életét. Mindenki azt hitte, hogy a szíve a meghurcoltatása miatt mondta fel a szolgálatot.

- Megölte a lányát?

Nem kellett volna meglepődnöm ezen.

Kaidan szárazon, megvetően felnevetett.

- Inkább úgy mondanám, megölette. Saját kezét nem akarta bepiszkítani egy gyilkossággal.

Fejemet csóválva elgondoltam, hogy félhetnek egy ilyen apától az ikrek.

- Marnának és Gingernek különleges képességei vannak, akár csak neked, meg úgy látszik, a női ágnak - jegyezte meg Kaidan.

- Tényleg? Mifélék?

- Megérzik a viszonzott szerelmet vagy a kölcsönös megbecsülést. Ahogy az apjuk is. Innen tudják, kit vegyenek üldözőbe.

- Húha! Titkos női erők, csak épp a sötét oldalon. Jó, ez eddig három barát. Ki a negyedik?

- Kopano. - Bosszúsan, enyhe homlokráncolással mondta ki ezt a nevet. - Az apja Alocer, a Harag hercege.

Megborzongtam a Haragról hallva.

- Gondolom, velejéig gonosz lehet.

Szavaimat újabb száraz nevetés jutalmazta.

- Nem, valójában szerzetes - mondta Kaidan különös hang-súllyal.

- És hol él Kopano? - ízlelgettem a nevét.

- Afrikából származik, de jelenleg itt, az Államokban jár egyetemre. Az ő holléte hétpecsétes titok. Egyetlen démon se tud róla, az apját kivéve. Szerencsésnek mondhatja magát, hogy egyáltalán él. Évekkel ezelőtt ugyanis Istenhez menekült, és nem volt hajlandó az apjának dolgozni. Mikor Alocer elé állt ezzel, az életben hagyta.

- Miért?

- Szereti a fiát, de legalábbis tiszteli. Ritkaság ez a mi körünkben.

Kaidan arcát fürkésztem. Volt a hangjában valami fura. Csak nem irigyelte a barátját?

- Kopano kész rejtély a számomra - mondta. - Na, itt a kitérő!

Hollywoodban kötöttünk ki. Ujjongtam örömben a pálmafák látványától: akadt közöttük alacsony, tömzsi törzsű és karcsú, magasba nyúló. Örömöm azonban egyhamar alábbhagyott az iteniek általános hangulatát érzékelve. Szép számmal akadt ugyan hozzánk hasonló, lelkes átutazó turista, mégis a hét fő bűn volt többségben, ami így együtt rettentően nyomasztott. Oly sokaknál érzékeltem a drogfüggőség mélyáramait, hogy azon kaptam magam, a kocsi kilincset szorongatom. Mélyeket lélegeztem, hátha ettől elmúlik a rosszkedvem.

Elment mellettünk egy csinos nő. Leszegte a fejét, de egy bizonyos szögből láttam, hogy az arcával nincs rendben valami: nem természetes. Túl feszes volt a bőre, az ajka is túl telt, a pofacsontjai meg túl éles metszésűek. Elsötétítette az önutálat. Kíváncsi lettem volna, vajon hány plasztikai műtéten eshetett át. Holott az világos volt, hogy egy szép nő csúfitotta el magát ezzel a tömérdek beavatkozással.

Csaknem mindenkinek mobil lógott a fülén. Rengeteg volt a hajléktalan és a prosti. Alig figyeltem oda a Kínai Színházra vagy a járdákon díszelgő csillagokra, annyira lefoglaltak a lelkek és az érzelmek.

- Túl sok ez neked itt? - kérdezte Kaidan.

- Nagyon durva - mondtam. - De nemcsak azért, mert ez Hollywood. Néha Atlantában is így vagyok ezzel.

- Akkor húzzunk el innen!

Megálltunk egy piros lámpánál. Valaki szórólapot akart rám tukmálni az ablakon keresztül, ami celebtúrát ígért. Megráztam a fejem, és rámosolyogtam. Miután elment, megakadt a szemem egy hajléktalan nőn; a járdán ült valami szürke újságpapíron, ami tökéletesen illett kétségbeesést sugárzó szürke aurájához. Kinyitottam kis pénztárcámat, és kivettem belőle két bankót.

- Csak a pénzed vesztegeted - mondta Kaidan.

- Talán igen, talán nem.

A nő sántikálva az ablakhoz bicegett, amelyet lehúztam, és átnyújtottam neki a bankjegyeket.

- Áldja meg a Jóisten! - hálálkodott.

Szeme visszatükrözte a hála körülötte gomolygó halványzöldjét. Nem volt betépve, nem volt ittas, és nem érzékelttem nála drogfüggőséget sem. Vajon miféle szörnyű körülmények úzhették ki az utcára?

- Várjon! - kiáltottam, és pénztárcámat kinyitva minden megtakarított pénzemet a kezébe nyomtam.

Remegő ajakkal szorította a melléhez. Tekintetünk még akkor is egybekulcsolódott, amikor a lámpa zöldre váltott, és a kocsi továbbgördült.

Most jöttem csak rá, hogy az út hátralévő részében teljesen Kaidantól függök majd anyagilag, nem mintha eddig hagyott volna bármit is kifizetni.

- Ne haragudj, elragadtattam magam - szabadkoztam. - De ez a szegény nő...

- Ugyan miért mentegetőzöl?

Szeretettel nézett rám, ami meglepett. Rosszul éreztem magam a bőrömben, ahogy visszanéztem rá.

A forgalom lassan csordogált Hollywoodban. Kaidan elgondolkozva nézte az úttestet.

- Ott egy légionárius. - Arra néztem, amerre mutatott. - Annak a kék öltönyös krapeknek süg éppen valamit. Ha felénk jönne, légy szíves, bújj le!

Bólintottam, és lejjebb csúsztam az ülésen. A démont továbbra sem láttam, a mobilján csevegő pali körül repkedő őrangyalt viszont igen. A pasas most befejezte a telefonálást, és megállt. Habozva nézett körül, nem figyelik-e. Aztán megfordult, és határozott léptekkel egy nő felé indult, aki egy lámpaoszlopnál állt, feke-

te børszerkóban és műszörme pelerinnel. Örömlány volt. A kuncsaftot látva eldobta és eltaposta a cigarettáját. Aurája először ideges halványszürke színt mutatott, ahogy a pasas felé közeledett, ez azután a megkönnyebbülés pasztellkékjére váltott át, mikor az ürge pénzt nyomott a markába. Továbbmentek, már kettesben. A palit a büntudat és balsejtelem piszkos felhője vette körül, melyben azonban az izgalom sárgás—narancssárgás csíkjai világítottak.

- Apám elégedett lenne egyik suttogó szolgája rátermettségével
- jegyezte meg Kaidan utálkozva. — Nem kellett volna idejőnnünk.

Eltéptem tekintetem az emberekről, ehelyett Kaidan kezét néztem a kormányon és hosszú lábszárát a pedálon. Ezzel foglaltam el magam, amíg ki nem értünk Hollywoodból, és vissza nem térünk a sztrádára, ahol az ablakon kinézve a város fényeit bámultam. Kaidan odaadta a mobilját, mert hamarosan várható volt Patti hívása.

Akkor is vele beszéltem, amikor Kaidan bejelentkezett a hotelban.

- Szomorú a hangod, drágám - mondta Patti.

- Az imént mentünk végig Hollywoodon. Tele van ez a hely szenvedéssel. De most nem akarok erre gondolni. Olyan jól telt a mai nap.

Beszámoltam neki az indián rezervátumról és a mexikói étteremről. Minden apró részletet élvezett. Örültem, hogy nem feszült a hangja.

- Holnap erősnek kell lenned, Anna! Minden jóra fordul, meglátod! Tudom!

- Hiányzol! - mondtam. - Bárcsak ebben a pillanatban is megölelhetnél!

- Te is nagyon hiányzol! Küldök egy ölelést. - Mormogó hangot hallatott, mintha megszorongatna. Felkuncogtam. - Holnap ugyanebben az időben beszélünk, jó?

- Igen. Szeretlek!

- Én is szeretlek, aranyom!

A saját ágyunkon elheverve töprengtünk a továbbiakon. Nem voltunk fáradtak, noha már mindketten átöltöztünk pizsamába. Meglepett, hogy Kaidant így látom, de szó nélkül hagytam.

- Úszhatnánk egyet - javasolta.

- Nem lehet, nem hoztam magammal fürdőruhát - mondtam.

Szándékosan - tettem hozzá magamban.

Nekitámasztottam hátamat az ágyamon feltornyozott párnáknak. Igyekeztem lefoglalni Kaidant, nehogy megint elmenjen.

- Kai, mi történt az óriásokkal? Miért vagyunk ilyen kevesen? - kérdeztem.

Átjött hozzám, és leült az ágyam szélére, tőlem tisztos távolságra. Kimerülten megdörzsölte az arcát.

- Rendben — sóhajtott fel. — Több mint egy évszázada még óriások ezrei éltek a földön a leszármazottaikkal együtt. Utódaik valamennyi képességüknek birtokában voltak, akárcsak mi. Hanem idővel a hercegek egyre nehezebben tudták számon tartani és irányítani őket. Némelyik óriás különleges erőit kihasználva hatalomra tett szert és vezető pozíciót szerzett az emberek világában. Háborúkat indítottak, népiirtásokat kezdeményeztek; azaz nagy általánosságban szólva felhívták magukra a figyelmet. A hercegek azt akarják, hogy az óriások olyanok legyenek, mint ők, vagyis kavargást keltsenek az emberek befolyásolásával, ugyanakkor ne tolják magukat előtérbe. Ezért a Nagy Tisztogatás mellett döntöttek. Valamennyi óriást levadászták és megölték, akár dacoltak velük, akár nem. Nem telt bele néhány év, és nyomtalanul eltűntek a föld színéről.

Kaidan mindezt üres tekintettel mondta el, miközben én nem győztem elhajtani magamtól a lehangelő érzéseket.

- Az a benyomásom, hogy az óriásokat a hercegek annyira sem becsülik, mint az embereket - mondtam.

- A Tisztogatás óta kínosan ügyelnek arra, nehogy az óriások újra elszaporodjanak a földön. Rahab, a Kevélység hercege felfeltette, mi lenne, ha a hercegeknek nem születnének utódaik, de lehurrogták. Ehelyett arról gondoskodtak, hogy az óriásoknak ne legyenek gyerekeik.

- Úgy érted... sterilizálták őket? - kaptam a szám elé a kezem undorodva.

Igenlően bölintott, és ujjával ollózó mozdulatokat tett. Kérdőn rámutattam.

- Igen, engem is - mondta halkan. - Valamennyiünknek át kell esnünk a procedúrán.

- Engem kivéve — jelentettem ki, de éreztem, hogy elsápadok, mert eszembe jutott, hogy apám kényszeríthet erre.

- A legrosszabb a dologban a műtéttel járó égető fájdalom. Mégis ez a jobbik megoldás. Ha valaki teherbe esne tőlünk, a halálos ítéletét írná alá.

- Ezt értem. Mégis felháborító ez a logika... hogy esélyünk sincs semmire!

- Ez már csak ilyen.

Nem volt kétségem afelől, hogy évezredek óta ez volt az óriások mottója. Kaidan megtámasztotta állát a karjával, és eltöprengett.

Ha arra számított, hogy elsirom magam, hát jól gondolta. Micsoda kegyetlenség volt ez! Még a gondolatától is elfogott az iszonyat. Hogy ennyire ne legyen emberi érzés a hercegekben, és ne tiszteljék az életet! Felálltam, és az ablakhoz mentem, hogy Kaidan ne lássa a könnyeimet.

- Tudtam, hogy kiborít majd - mondta.

- De még mennyire, hogy kiborít! Miért, téged nem? - fordultam felé, ő pedig komolyan nézett velem szembe.

Igen, kék szempárjának mélységei arról tanúskodtak, hogy ő is igazságtalannak találja mindezt.

- Nincs értelme olyasmin tipródni, amin úgysem változtathatunk.

Valóban semmit nem lehetett volna tenni ez ellen? Nem tudnánk-e valahogyan ellenállni? Bármennyire szerettem volna azonban hinni ebben, a hatalmas hercegek legyőzése reménytelen vállalkozásnak tűnt.

Visszamentem az ágyamhoz, amelyen most Kaidan hevert. Mellé telepedve a fejevének támasztottam a hátamat, miközben térdemet felhúztam a mellkasomhoz. Fázott a lábfejem, ezért a takaró alá dugtam.

Kaidan is felült az ágy szélén, és közelebb húzódott hozzám. Nagyon közel. Annyira lefoglalt, hogy elrejtsem előle az idegességemet, hogy nem néztem rá.

- Ideges vagy? - kérdezte.

- Ühüm...

- A holnapi nap miatt? - faggatott tovább.

- Ó...

Most hogy említette, ettől is félni kezdtem.

- Ügyes leszel, meglátod. Majd leteszlek a börtön előtt, és érted jövök, amikor felhívsz.

Gyöngéden kezébe vette a kezemet. Vadul dobogott a szívem. Néztem, amint hüvelykujja puha belső párnájával végigcirógatja az enyémet. Tudtam, hogy ha most felnézek, elkerülhetetlenül megcsókol. Én is akartam ezt a csókot. Nem is kellett volna mást tennem hozzá, mint felemelnem a fejemet. Mégis helytelennek éreztem, hogy olyan valakivel smároljak, akivel nem járok. Márpedig Kaidant elképzelni ebben a szerepben nevetséges lett volna. Ő, mint udvarló! Ne adj' isten, mint férj! Miután nem voltam hajlandó ránézni, szájához emelte a kezem, és megcsókolta a hü-

velykujjamat. Térdemre fektettem az arcom, és behunytam a szemem. Nehéz volt ellenállni egy ilyen gesztusnak. Már épp amikor feladtam a küzdelmet, és felé készültem fordulni, felállt.

- Tegyük el magunkat holnapra - mondta.

Betakaróztam, és igyekeztem újra normálisan lélegezni. Hallottam, amint ő is ágyba bújik, és elcsendesedik.

- Kaidan?

- Igen?

- Nem akarok ítélni fölötted, csak megkérdelem... öööö... - csavargattam a kezemmel idegesen a takarót. - Elmész ma este?

Hosszú csend után érkezett a válasz.

- Azt hiszem, nem.

Igen! Igyekeztem elnyomni minden reménykedő gondolatot és érzést arról, mit jelenthet mindez, ám az öröm bennem röpködő kolibrijét nem tudtam leállítani.

- Ann? - suttogta.

- Igen?

- Nem zavar, ha imádkozol, úgy, ahogyan máskor szoktál.

- Ó! Rendben, köszönöm.

Az ajánlat váratlanul ért, én azonban boldogan megosztottam vele ezt a bensőséges pillanatot.

Először feszélyezve kulcsoltam imára a kezem és behunytam a szemem, de aztán nagy béke telepedett rám. Végiggondoltam, mi mindent láttam aznap, majd azt, hogy mi vár rám holnap. Kértem az eget, adjon erőt szembenézni vér szerinti apámmal. Azért is könyörögtem, hogy legyen mit remélniük az óriásoknak. Utolsó kívánságom Kaidanra vonatkozott: azt kívántam, ismerje meg ő is a szerelmet, tudjon adni és kapni egyszerre.

Miután befejeztem imámat, és kinyúltam, hogy lekapcsoljam a lámpát, láttam, hogy az a jóvágású arc a másik ágyon engem figyel.

- Jó éjt - suttogtam, és eloltottam a villanyt.

TIZENHATODIK FEJEZET

ELVESZTETT MENNY

Hajnalban felébredtem. Kaidan egyenletes légzését hallgatva hevertem az ágyban, még aludt. Örültem, hogy ez a nap is elérkezett. Szerettem volna túljutni rajta.

Kilopóztam a fürdőszobába, és lezuhanyoztam, aztán felvettem legszebb cuccaimat azok közül, amiket elhoztam az útra: khaki sortot és végig gombos sárga inget. Alá még felvettem egy fehér trikót. Miközben a hajamat szárítgattam a törülközővel, nyugalmat erőltettem magamra.

A szobába visszatérve Kaidan már ébren fogadott, bár láthatóan nem ébredt még fel teljesen. A hátán hevert, és kezét a hasára fektette.

— Reggelit rendeltem magunknak a szobaszerviztől - mondta álmos, a szokásosnál mélyebb hangon.

- Kösz.

Nézte, hogy ülök le egy székre, és fésülöm ki vizes hajamat, meg-megállva a kisebb gubancoknál. Túlontúl tartottam ettől a naptól ahhoz, hogy elfogódott legyek. Végig nem vette le rólam a szemét, mialatt befontam és koszorúba tűztem a hajamat.

Megérkezett a reggeli. Épphogy csak csipegettem a gofriból. Az idegesség elvette az étvágyamat, de azért magamba kényszerítettem fél pohár almalevet.

Kaidan kinézett az ablakon erre a bűnös városra. Melléálltam.

- Borostás vagy - simítottam meg az állát.

Elkapta a kezemet, az arcához szorította, és egy pillanatra behunyta a szemét. Mikor újra kinyitotta, megdöbbentett, milyen elkeseredett szenvedéllyel nézett rám. Ugyanolyan gyorsan azonban, ahogy megfogta, el is engedte a kezem, majd keresztbe font karral az ablak felé fordult. Zavartan nyeltem egy nagyot. Már épp elfordultam volna, amikor megszólalt.

- Van valamim a számodra.

Kihúzta kezét a zsebéből, és amikor kinyitotta, az a kicsi, gyönyörű türkiz ékszer ült a tenyerében, amelyet annyira megcsodáltam Új-Mexikóban. Elképedve bámultam.

- Láttam, hogy nagyon nézed, gondoltam, talán tetszene - mondta.

Jaj, hát nem elbőgtem megint magam? Pislogva próbáltam elűntetni az ostoba könnycseppet, és közben az elmázolt szemfestékre gondoltam.

- Csak nem ríkattalak meg?

- Nem, dehogy! De megleptél. El se hiszem... Úgy értem, ez csodálatos! Soha nem kaptam még ehhez foghatót senkitől.

Nagy erővel dörgöltem a szemem alját, aztán nyakamra kötöttem a nyakláncot.

Halkan káromkodott a foga között, majd félrenézve félreacsapta haját a homlokából.

- Hiba volt.
- Nem! - ragadtam meg a karját. - Nem volt az!
- Nehogy félremagyarázd, Anna! Rosszul tennéd, ha romantikus fényben látnál.
- Nem, dehogy. Kedves volt tőled. Ez minden.
Igyekeztem megnyugtatni, bár magam sem voltam túl biztos a dolgomban.
Úgy gondoltam, később majd foglalkozom ezzel az érzelemkitöréssel. Per pillanat egy démonnal volt találkozó.

A Szövetségi Büntetésvégrehajtó Intézet parkolójában ültünk Dél-Kaliforniaiában. Más látogatók szintén a kocsijukban időztek vagy a bejárat előtt ácsorogtak. A börtöntől vagy hét kilométerre elnémultunk, nehogy apám kihallgathassa a beszélgetésünket. A gyomromat fogtam, mert sajgott és korgott.

- Többet is ehettél volna - rőtt meg Kaidan szelíden.

- Nem bírtam.

Megnéztem az órát, idő volt.

Kocsiajtók nyíltak és csapódtak körülöttünk. Kinyitották a látogatók ajtaját.

- Menj akkor! - küldött Kaidan.

Belekerült egy kis időbe, mire átjutottam a biztonságiakon. Be kellett mutatnom a faxot, amit Patti annak igazolására küldött, hogy kiskorú létemre engedélyezi a látogatást. Nem volt könnyű ezt kiverelkednie. A nevemet feljegyző őr hegyezni kezdte a fülét, amikor közöltem vele, hogy Jonathan LaGray lánya vagyok.

- Az első látogató, akit Johnny LaGray tizenhét év óta kapott — dörmögte.

Nem egészen, gondoltam, az apámat körülrajzó démonszelemekre gondolva, akik persze fittyet hánytak a börtön biztonsági intézkedéseire.

Az őr röviden ismertette a szabályokat. Egymást megölelni, kézen fogni szabad, bár csak mértékkel, ráadásul az örök árgus szemekkel lesik, nem adok-e át valamit titokban az őrizetesnek. Aggodalomra nem volt ok, eszem ágában sem volt élni az ölelés vagy kézfogás lehetőségével.

Az őr elmagyarázta, hogy apámat értesítik látogatója érkezéséről, joga van azonban megtagadni, hogy fogadjon.

A többi látogatóval együtt engem is bevezettek egy kisebb, büfé

nagyságú helyiségbe, ahol kijelölt helyekre kellett ülnünk. A hevenyészve egymás mellé állított asztalokat örök vették körül. A termet megtöltötte a felnőtt beszélgetés duruzsolása és a gyermekzsivaj. A hangulat nyomasztó volt, a legtöbb aura szürke színt öltött.

Súlyos fémajtók nyíltak hangos kattanással, láncok csörrennek. A pánik kerülgetett. Féltem, hogy még kiadom a gyomrom tartalmát. A rabok libasorban vonultak be, kezüket bilincs fogta össze elől, s lassan vánszorogtak megbilincselte lábukon. Narancssárga rabruhát viseltek. A látogatók a nyakukat nyújtogatták, hogy meglássák hozzátartozóikat.

Nyomban felismertem apámat, a fejét kopaszra borotválták. Fülemben éreztem a szívverésemet. Születésemkor rövid, barna kecskeszakála volt, ez az idők folyamán ugyancsak megnőtt, és már ősz szálak jelentek meg benne. Jele sötét sárgán világított a mellkasán. Aztán megláttam a szemét is, amelyre szintén születésem napjától fogva emlékeztem; világosbarna bogárszeme volt, a sarkoknál enyhén lefelé görbült, akárcsak az enyém.

A megszólalásig hasonló szemünket le sem vettük egymásról, miközben az örök felém terelték. Aggodalmat és reményt láttam felvillanni az övében; gonoszság szemernyi sem volt benne, holott ettől féltem. Ahogy közeledett, minden irányba érzett haragom szertefoszlott.

Már előttem állt, az asztal másik oldalán. Azon kaptam magam, hogy én is állok. Mindkettőnknek könnyek gyűltek a szemébe. Talán épp neki köszönhetem, hogy túl aktív a könnycsatornám, fordult meg a fejemben.

Az ör lecsatolta róla a kézbilincseket, bokája azonban továbbra is bilincsben maradt. Kezet fogtunk egymással az asztal fölött. Meleg, érdes volt a tenyere; az enyém jéghideg az izgalomtól, de épp nyirkos is lehetett mostanra.

- Üljön le, LaGray! - szólt rá az ör.

Leültünk, közben azonban egy pillanatra sem engedték el egymás tekintetét. Az ör otthagyt minket.

- El sem hiszem, hogy itt vagy - mondta. A hangja ugyanolyan érdes, dörmögő volt, ahogyan az emlékeimben élt. - Egy sereg levelet írtam neked az évek során, de nem lett volna biztonságos elküldennem. Különben is... azt akartam... hogy normális életed legyen.

- Hát, erre esélyem sem volt — mondtam ugyanolyan szelíden, mint ő.

Bólintott, és csöndben szipákolt. Nagydarab, ijesztő férfi volt.

- Talán igazad van. Mindent megtudsz majd attól az apácától, ha eljön az ideje.

- Ruth nővértől? - kérdeztem. - Még nem találkoztam vele, de beszélt a nevelőanyámmal.

- Jól bántak veled, akik felneveltek?

Megdöbbsentett ez a nyíltság és szembeszökő érzékenység.

- Igen. Csak egy magányos nő nevelt. Patti. Angyali teremtés! Soha nem szenvedtem szeretethiányban.

Megnyugodott, a válla ellazult, de a szeme továbbra is könnyes maradt.

- Helyes. Én is ebben reménykedtem. És mit mondott Ruth nővér a nevelőanyádnak?

- Azt, hogy szerettétek egymást anyámmal.

Halvány mosoly suhant át az arcán, amely egy kurta pillanatra mélázó, álmodozó jelleget öltött.

- Sok mindent kell elmondanom neked. Mondjuk, onnantól kezdve, amikor én is angyal voltam a mennyben. Akarod hallani?

- Csupa fül vagyok.

Továbbra is fogtuk egymás kezét, és nagyon úgy nézett ki, hogy el sem akarjuk engedni. Kérges hüvelykjével az ujjperceimet cirógatta. Egészen előrehajoltunk az asztalon, hogy a mellkasunk hozzáért, s igyekeztünk minél halkabbra fogni a beszélgetésünket.

- Mielőtt még a Föld létrejött - kezdte —, angyalok lakták a mennyet; több milliárdan voltunk. Elégedettek voltunk a helyzetünkkel. Mármint a többség. Az angyaloknak nincsen nemük. Égi kapcsolatainkat ezért nem árnyékolta be testi vágy. Baráti közösség volt ez, ami tán nem túl lelkesítő emberi fülnek, de jó volt. És helyénvaló.

Ellágyult az arca beszéd közben. Alig hittem el, hogy itt ülök, szemben az apámmal. Csodálva hallgattam az elbeszélését.

- Noha mi, angyalok, az érzelmek teljes skáláját át tudjuk érezni, a sötétebbjét nem tapasztaltuk meg pár futó pillanat kivételével, és akkor is elhessegettük ezeket magunktól. Mindenkinek meghatározott feladata volt, amit legjobb tudása szerint igyekezett ellátni. Biztonságban éreztük magunkat, fontosak voltunk. Mikor találkoztam Marianthával, azonnal éreztük, mennyire összeillünk.

Elhallgatott, mintha szégyellné, hogy kimondta ennek az angyalnak a nevét.

Gyöngéd arckifejezése szöges ellentéte volt durva külsejének.

- Mariantha az anyád, Anna — tette hozzá.

Nagyot dobbant a szívem. Bólintottam, és az ajkamba haraptam. Szinte ittam magamba apám szavait.

- Imádtam őt, noha, amint mondtam, a mennyben nincsenek nemek. Érzéseink szigorúan éteriek voltak. Újabb és újabb ürügyeket találtam, hogy láthassam. Annyira kiegészítettük egymást, hogy a végén elválaszthatatlanok lettünk. Ez idő tájt volt egy angyal a legmagasabb körökben, akit karizmája rövidesen ünnepelt hírességgé tett.

- Lucifer! - suttogtam.

- Igen. Soha hozzá foghatót nem láttam! Mágneses vonzással rendelkezett. Valósággal csüngtem a szavain, Marianthának azonban jóval kevésbé tetszett. Azt mondta, rosszul veszi ki magát, hogy egyetlen angyal ennyire ki akarjon tűnni a társai közül. Ez volt az egyetlen pont, amiben nem értettünk egyet.

Apám arca és tekintete mélázóvá vált, ahogy lenézett összekulcsolódott kezünkre.

- Kezdtem eljárni azokra a gyűlésekre, ahol Lucifer felszólalt. A megtévesztés mestere volt, és az ma is. Fennszóval Istent és az ő művét dicsőítette, be-becsempészett azonban a beszédébe egy-egy kétélű megjegyzést, amin később sokat törtük a fejünket. Idővel az ármánykodása megtette a magáét. Egyre több angyal figyelt a szavára. Részleges igazságokat vetett be, ezekhez keverte a hazugságait, és mi hittünk neki. Egy napon megdöbbenve vettem észre, mennyire megváltoztatta egész világképemet. Marianthának nem szóltam minderről.

Az utolsó mondatot sajnálkozva suttogta el. Félni kezdtem, hiszen ismertem a történet végét.

- Lucifernek sok követője volt. Tudta, hogy sikerült minket elbolondítania, és nem riadt vissza a folytatástól. Teljes meggyőződéssel állította, hogy Isten titokban új fajt alkotott, az embert, és külön birodalmat teremtett a számára. A Teremtő úgy örül az új lénynek, mint gyermek a játékszerének - állította Lucifer. - Azt tervezi, hogy minket, angyalokat az emberek rabszolgájává aláz. Minden elképzelhető jóban részük lesz, amiben nekünk sosem. Kihasználnak bennünket, átgázolnak rajtunk, aztán elfelejtenek. Teljesen berágtam az Úrra, már bocsánat a tiszteletlenségért, édesem.

Visszafojtottam a mosolyomat. Hisz olyan vicces volt: egy hatalmas démon bocsánatot kér egyetlen félreszólásért.

Egy pillanatra elengedte a kezem, és elgondolkozva végigmított a szakállán.

- Ekkor már úgy éreztem, mindent el kell mondanom

Mariantának. Könyörgött, ne álljak a lázadók közé, én azonban úgy gondoltam, ha mindennek vége, megérti majd az indítékaimat, és megbocsát. Elindultam hát én is a háborúba. Hogy mi történt, miután vesztettünk, már tudod, ugye?

Nyeltem egy nagyot.

- A pokol fenekére hajítottak.

Bólintott, és elkomorodott. Elszorult a szívem a szánalomtól.

- Csak ott, a pokol mélységes bugyraiban döbbsentem rá, hogy Lucifer becsapott minket. Mások is rájöttek erre, ennek ellenére a többség továbbra is vakon támogatta. Megtartottam magamnak a gondolataimat, mert veszélyes lett volna nyíltan Lucifer ellen beszélni. Hallgatásom tiszteletet ébresztett sorstársaimban. Félreértették, azt hitték, bosszút forralok, valójában azonban gyűöltem magam azért, amit Mariantával műveltem. Egyfolytában csak rá gondoltam.

Elhallgatott, és felnézett a mennyezetre. Még ennyi idő után is sajgott a szíve. Megsimogattam a kezét, mintegy ezzel buzdítva, hogy folytassa.

- Kis idő múltán hírt kaptunk a földről és az ember teremtéséről. Lucifer szétküldte a kémeit. Egyre jobban elszemtelenedett. Felbujtotta a lázadó angyalokat, hogy fordítsák szembe az embert a Teremtővel.

Apám hirtelen felkapta a fejét, és valamit nézett a vállam mögött. Különös sziszegés tört elő a torkán, és szemében vörös láng lobbant. Elrántottam a kezemet.

- Ne haragudj - mondta szórakozottan. - Nem lenne szabad a területemre merészkedniük.

Annyira megrémített az iménti, alig két másodperces közjáték, hogy elakadt a szavam. Vajon ez a nem emberi sziszegés is a démonnyelv része? Körülnéztem, de senki nem vette észre a történetet.

- Nem akartalak megijeszteni. Ez a mi beszélgetésünk nem egészen az ő fülüknek való, tudod.

- Igen - hebegtem. - Csak nem értettem, mi ez, mert én nem látom őket.

- Tényleg? - Elkomorodott, ahogy összevonta a szemöldökét. - Ebből még baj lehet.

Továbbra is megrendülve megérintettem a nyakláncomat.

- Lehet, hogy tévedek — mondtam —, de az a benyomásom, hogy te voltaképpen tiszteled Istent. Hogy lehetséges ez... már a munkád természetét tekintve?

Lesütöttem a szemem, és reméltem, hogy nem sértettem meg nagyon.

- Fura, ugye? - húzta el a száját. - De megérdemlem a poklot. Túl könnyen hagytam magam félrevezetni.

Felfelé fordított tenyerét továbbra is az asztalon nyugtatta Újra megfogtam a kezét, ő pedig viszonzta a szorításomat.

- Egyre feljebb dolgoztam magam a pokolbeli ranglétrán. Önző okokból. Fülembe jutott ugyanis, hogy minden embernek külön őrangyala van, és megszállottá tett a lehetőség, hogy újra láthatom Marianthát. Lucifer meg volt elégedve a kemény, odaadó munkámmal, és az is tetszett neki, milyen búval bélelt vagyok. Így eshetett, hogy az 1700-as években földi testben találtam magam. Szenvedélybetegségre kellett rávennem az embereket.

Futó szégyenkezést éreztem, mikor apám ezt említette, és ugyan a színeimet már gondosan elrejtettem, az arcomban azért még olvashatott.

- Attól tartok, túl sikeres voltam - folytatta suttogva. - Mikor herceggé léptettek elő, tudtam, meg kell dolgoznom azért, hogy megtarthassam a helyzetemet. Borzasztó volt elnéznem az embert a test csapdájába zárt lelkével. Csodálatos teremtmény, meg kell hagyni, a lángelme és a szerető törődés műve. Csak éppen nincs megbékélve a testével. A munkám pofonegyszerű volt. Az őrangyalokra volt gondom, több százezer nyüzsög belőlük itt, a földön. Ez volt létem értelme, hisz addigra már mindent elvesztettem. Aztán egyszer - ez tizenhét éve történt -, egy kisvárosban tartózkodtam éppen, Hemetben, nincs túl messzire innen, az egyik drogkereskedővel volt dolgom. A házában aztán megpillantottam őt. Soha nem felejem el azt a pillanatot! Átkozottul gyönyörű volt! - suttogta, és emlékeibe merülve hallgatott egy sort. - Egy embernő fölé hajolt, aki egy sarokban hevert betépve, valami matracon. Azt hiszem, kislány volt még. Olyan kis mókus, mint te most.

Keze szorítása erősödött az enyémen, mialatt az aurámat kereste körülöttem.

- Te is erősen vonzódasz a drogokhoz, ugye? - kérdezte.

Bólintottam, ő pedig szomorúan csóválta a fejét.

- Látom rajtad. Kétszeresen is érintett vagy: egyrészt tőlem örökölted a hajlamot, másrészt a génjeidben is ott van.

- Hozzászoktam. Megtanultam kordában tartani a testi késztéseimet.

- Helyes. Jó ezt hallani.

- Jó, akkor mondd tovább! - szorítottam meg az ujjait.

- Nos, itt fordul jóra. Mikor megpillantottam Marianthát, úgy

suttogott ennek az embernőnek, ahogy az anya vigyázza lázas gyermekét. A drogkereskedő házában senkit sem érdekelt, hogy magammal vittem a nőt, már persze az őrangyalát, Marianthát leszámítva. Ő a maga részéről látta, mi vagyok, de hogy ki, arra csak később jött rá - kuncogott fel. Először foggal-körömmel küzdött ellenem... ööö... a védencét védve... aztán rám ismert.

Az utolsó mondatot olyan imádattal mondta ki, hogy mindkettőnknek egyszerre lábadt könnybe a szeme. Nevetve töröltük meg, aztán újra egybekulcsolódott a kezünk.

Marianthával egy hotelbe vittük a nőt, ott ápoltuk. Belekerült egy teljes napba, mire magához tért, de akkor is igen rossz állapotban volt. Testét tönkretette a kábítószer, és a lelke már csak lazán kapcsolódott hozzá. Mindketten tudtuk, hogy amennyiben meghal, Marianthának el kell kísérnie a túlvilágra, utána pedig nem jöhet már vissza a földre. Soha többé nem látjuk egymást. Ezért a legjobbakat remélve beköltözött ebbe a testbe. Olyat tett tehát, amire még nem volt példa angyalkörökben az Ószövetség ideje óta.

Apám minden egyes szavát magamba ittam, miközben a kezét szorongattam.

- Az embernő lelke nem dacolt vele, hamar elszállt. Belekerült vagy három napba a test méregtelenítése és meggyógyítása.

Marianthának eleinte meg is gyúlt a baja ezzel a leromlott testtel. Nehéz szívvel figyeltem. Úgy kellett belediktálnom az ételt és az italt. Küzdött ellenem, de a végén csak megmaradt. Mikor azután kitisztult a tudata, és újra együtt voltunk, minden olyam lett, mint régen, azaz csak majdnem minden. Hisz nem csupán lelkek voltunk immáron, hanem férfi és nő, testi vágyakkal... szóval, így jöttél te a világra.

Elpirultam, ő pedig szégyenkezve lesütötte a szemét.

- Nem lett volna szabad engednem, hogy megtörténjen folytatva. - Ne érts félre, nem mintha nem örülnék neked. I) c démonéveim alatt gondosan ügyeltem arra, hogy ne szülessen gyermekem. Nem éreztem helyénvalónak.

Hálás voltam ezért.

- Amint várandós lett veled, anyád azonnal tudta. Boldog volt, noha sejtettük, hogy nem sokáig maradhatunk már együtt. Egyetlenegyszer távoztam csak el mellőle, mikor jelentenem kellett a pokol követének, Azaelnek. Rólatok, kettőtökről azonban hallgattam. Mariantha más őrangyaloktól hallott rebesgetni egy

utolsó angyali óriásnőről. Hozzá fordultunk, ő volt az egyetlen mentsvárunk.

- Várj csak, mit értesz ez alatt?

- Ez az apáca a világosság angyalának, vélhetőleg egy őrangyalnak a leszármazottja. Én sem ismerem teljesen a részleteket.

Furdalt a kíváncsiság, hogyan kerülhette el ez az angyal a hercegek és légionáriusok figyelmét, ám ha ezt megkérdeztem volna apámtól, ebből kiderült volna, milyen sokat tudok a démonok viselt dolgairól. Valamiért éreztem, hogy nem helyeselné a Kaidannal való ismeretségemet.

- Épp időben értünk a zárdába. Te ugyanis hamarabb érkeztél. Emlékszel arra a napra?

- Igen.

Bűntudatosan összeprésem az ajkam, arra gondolva, miféle vádakkal illetem őt magamban az évek során. Megpaskolta a kezem, hogy nézzek fel rá. Arcáról sugárzott a szeretet.

- Muszáj tudnod, bogaram, hogy anyád halála után soha egyetlen lelket nem csábítottam rosszra.

Szemét könnyörögve rám függesztette, hogy higgyek neki.

- Soha? — suttogtam. - Végig, a börtönéveid alatt sem?

- Tizenhat éven át hamis jelentéseket küldtem Lucifernek. Tudom, hogy ezzel nem tettem még jóvá minden bűnömet, mindamellet azért akartam ilyen sokáig a földön maradni, hogy mindezt elmondhassam neked. Fura, de téged látva kedvem támad továbbra is itt időzni.

Rámosolyogtam. Úgy nézett rám, ahogyan Patti, amikor közölte velem, ki is vagyok valójában. Szemlátomást hálás volt, hogy nem haragszom rá. A szánalom még inkább megnyitotta előtte a szívemet. Megszorítottam nagy lapátkezét.

- Apu - kezdtem. Mindketten összerezzeztünk a meglepő megszólításra. - Tudod, mit akar velem közölni Ruth nővér?

- Hogy érted ezt?

- Ruth nővér azt üzente Pattivel, hogy van valami, amit megszeretne velem beszélni, kizárólag velem személyesen.

- Fogalmam sincs - rázta meg a fejét apám. - Hanem, ide hallgass, Anna! - folytatta, továbbra is a kezemet szorongatva. - Bármit mond is a nővér, senkinek nem adhatod tovább, a világon *senkinek*. Érted? Ez nagyon fontos. Ha valami nagy horderejű közlés, és Lucifer fülébe jut, eltehet láb alól. Ki más tud erről rajtunk kívül?

- Csak Patti...

- Jó, ez így rendben van. Más nincs?

- De. Kaidan - bökte ki.

Ide-oda járt a szemem, csak hogy ne kelljen az arcába nézmem. Jócskán benne voltam a pácban.

- Kicsoda? - csattant fel apám.

Szeme az enyémet kutatta. Nem akartam neki Kaidanról beszélni. Tudtam, miféle látszata lenne. Elhúztam a kezem az övéből, s a hajfonatomat kezdtem el babrálni.

- Ő a barátom. Ő hozott ide a kocsiján.

- Elmondtad az egészet egy emberkölyöknek?

Zavartan köhécseltem, hogy időt nyerjek.

- Nem, ő is óriás.

Jonathan LaGray megdermedt ültében, s pirospozsgás arca holsápadtra változott. Idegesen feszengtem, amint tekintete az enyémbe fúródott.

- Ki az apja? - kérdezte fogcsikorgatva.

- Richard Rowe. Gondolom, te Pharzuph néven ismered.

Egek ura! Apám már egyáltalán nem volt sápadt.

- *Te vele jöttél át Amerikán...*

- Psszt! - csitítottam, mert többen odanéztek.

Lehalkította a hangját, de még mindig kiabált.

- A Bujaság hercegének fiával? Egy...

Öklével az asztalra csapott, mire egy őr megindult felénk. Oda-intettem, hogy minden rendben, apám pedig az ölébe rejtette ökölbe szorított kezét. Az őr visszament a fal mellé, és másfele nézett.

- Nincs okod aggodalomra! - súgtam oda. - Amint mondtam, csak barátok vagyunk.

Behunyta a szemét, és a homlokát dörzsölgette, hogy megnyugodjon.

- Igérted meg vele, hogy nem szólhat rólad vagy Ruth nővéréről az apjának! Megértetted?

- Őtőle aztán semmit nem fog megtudni! Igaz... izé... sajnos Pharzuph már tud rólam - nyeltem egy nagyot.

Apám szeme újra vörös szikrákat vetett; úgy megijesztett vele, hogy kis híján megállt bennem az ütő. Hátradőltem a széken, amely így inogni kezdett.

- Nem érdekel, hogy az emberek is látják ilyenkor a szemedet?

- kérdeztem, noha le mertem volna fogadni, hogy e percben az enyém is óriásira tágult.

- Az emberek nem látják ezt. És ne próbálj témát váltani! Ismerem Phar-zuphot - acsargott. - Igazi szemétláda, a földön ugyan

úgy, mint a pokolban. Mindenre képes, csak hogy feljebb tolja magát a ranglétrán.

- Kaidan úgy véli, ha meghúzom magam, elfeledkezik rólam.

- Pillanatnyilag talán, amíg mással van elfoglalva, egy napon azonban ismét eszébe jutsz majd.

Idegesen fészkelődni kezdett a székén.

- Ki kell jutnom innen! - mondta.

- A börtönből? Hogyan?

- Nemsokára meghallgatásom lesz a feltételes szabadlábra helyezésemről. Majd felhasználok a befolyásomat, hogy megítéljék nekem. Pár hét múlva így vagy úgy, de kikerülök innen, és amint biztonságosnak érzem, megkereslek. Amíg melletted nem állok, semmit ne kezdeményezz! Arra kérlek, hogy azonnal fordulj meg, és haladéktalanul menj haza! Maradj otthon, semmit ne kockáztass! Megteszed a kedvemért?

- Igen, ígérem!

- Tartsd magad távol a Rowe családtól!

- Természetesen.

- Helyes. Rendes kislány vagy. Együtt majd csak kitalálunk valamit. Megbízol bennem?

- Igen, édesapám.

Újra megfogtuk egymás kezét. Most, hogy itt volt apám, semmit nem éreztem lehetetlennek. Boldog voltam.

- Milyen szép a mosolyod - mondta. - Olyan természetes.

Soha, senki nem mondott eddig szépnek, persze Pattin kívül. A szülők elfogultak, nekem mégis jólesett a megjegyzés. Az órára néztem, és meglepődtem, hogy repül az idő.

- Még van egy óránk, lányom. Mire vagy kíváncsi?

Egyelőre nem éreztem késznek magam arra, hogy az óriások lelkéről faggassam. Ezt a kérdést legutoljára szántam. Elgondolkoztam egy pillanatra.

- Mit gondolsz, megbüntették Marianthát?

- Nos, nincs a pokolban, ha erre vagy kíváncsi. Ha ott lenne, már hallottam volna róla.

Gyomrom összeszorult a pokol említésére.

- És... milyen odalent? - kérdeztem habozva.

- Egyike ez azoknak a dolgoknak, amiket nehéz elmagyarázni. - Elengedte egyik kezemet, és a szakállár simogatta. - Képzeld el egy sötét, széles sikátort, amely a végtelenbe nyúlik, mondjuk két felhőkarcoló között, amelyek szintén toronymagasak. Egy ilyen helyen elhal a remény. A lelkek ebben a kietlenségben gyötrődnek.

- Ami azt illeti, kitűnően jellemezted a leírhatatlant - mondtam, igyekezve lerázni magamról a nyomasztó rosszkedvet, ami elfogott.

- Böven volt időm ezen gondolkodni.

- És miért nem akadályozta meg az Úr Lucifer lázadását?

- Szerette őt. Láttam, hogy egyre nő a hatalma, de nem tett semmit ellene. Úgy is elsülhetett volna a dolog, hogy Lucifer a jót választja a rossz helyett. Azt hiszem, Isten az előbbiben reménykedett. Talán kegyetlenségnek tűnhet, hogy próbára tette az angyalok és az emberek lelkeit, de nemcsak erről van szó. A nehézségek mutatják meg erősségeinket. Rengeteget elmond, hogyan állunk fel egy kudarc után.

- Igen. Te is bosszút esküdhettél volna a bukás után - jegyeztem meg.

- Ahogy mondd. Különösen az ember számára nehéz ez a próba, hiszen anélkül kell hinnie, hogy bármit a saját szemével látna. Ezért adatott meg a számára, hogy észlelje a Szentlelket.

- Milyen ez?

Apám hátradőlt a székén, és megvakarta kopasz fejét.

- A Szentlélek olyan, mintha az Úr közvetlen mobilkapcsolatban állna minden egyes lélekkel. Az emberek érzések formájában fogják ezeket az üzeneteket, saját belső hangjuk azonban háttérbe szoríthatja őket, ezért könnyen elsikkadnak.

Bólintottam. Áhítattal néztem apámra. Mindenre tudta a választ. Volt mit tanulnom tőle, és mennyi mindenre voltam még kíváncsi!

- Meg van írva előre a sorsunk? - kérdeztem.

- Nem, nem, dehogy! Ilyen értelemben nincs is „sorsszerűség”. Senki nem bukásra született. Az egyes lelkek mindig választhatnak. Minden választás új utakat nyit meg. Úgy tudom, mielőtt az emberek lelkei leszületnek a földre, közlik velük, mennyi nehézség vár itt rájuk. Tudják tehát, hogy próba előtt állnak, mi több, *vágynak* erre. Te is tudtad a születésed előtt, hogy ezek lesznek életed körülményei.

Hirtelen ezt is megértettem. Felsóhajtottam, és kihúztam magam. Lám, ez a sötét idők elveszett tudása!

- Tudtam, hogy volt még itt valami, de már nem emlékszem rá. Apu felkuncogott.

- Ne hibáztasd magad ezért, kölyök! Miután leveted ezt a testet, minden újra visszatér. Egyetlen lélek sem látja előre, milyen nehéz lesz testben élni, miközben elfelejti égi tudását.

Fellelkesített ez az új információ, és széles mosolyra húztam a

számát. Aztán újabb kérdés jutott eszembe, ami megfosztott a jókedvemtől.

- Miért hálnak meg mindig az óriásokat szülő anyák?

Apám bólintott, mintha várta volna ezt a kérdést. Karját újra az asztalra ejtve megint megfogta a kezemet.

- Sokat beszélgettünk erről Marianthával is, amikor veled volt várandós. A női test arra van teremtvé, hogy áttereljen erre a világra egy újabb lelket. Sokat hallani a születés csodájáról, és az is, csoda. Csoda, ahogy egy új lélek átkel, keresztül a világokon. Ugyanakkor az óriások lelke különbözik az emberétől. *Több* emennél. Az emberi test nem alkalmas egy ilyen összetett lélek világra hozatalára. Nem is éli túl.

Huh! Ez se volt semmi!

- És köztudott ez a démonok körében? - kérdeztem.

- Természetesen. Ugyanakkor nem szívesen beszélnek az óriások hatalmáról. Nem akarják elkapatni a gyerekeiket.

Íme, egy újabb módja az óriások átejtésének és leigázásának! - gondoltam. Alig vártam, hogy közöljem Kaidannal az igazságot. Mindennek a végére szerettem volna járni. Annyi kérdés kavargott még az agyamban. Apámnak is elmondtam, mennyire elszomorított Hollywood azzal a sok emberi szenvedéssel.

- A világosság angyalai rendkívül érzékenyek mások érzéseivel szemben. Ezt az anyádtól örökölted, Anna, ami dicséretes, ugyanakkor vigyáznod kell, hogy az érzékenységed ne takarja el előled az összképet. Soha nem esett bajod kiskorodban? Nem esél el, nem horzsolta le a térdedet?

- De, biztosan.

- És, fáj még?

- Nem, de értem, mire akarsz kilyukadni - mondtam.

- Tudom, hogy elcsépeltnék hangzik, amit mondani készülök. Nem is ajánlom, hogy bárki olyannak mondd, aki épp egy sorscsapás alatt nyög. Mindamellett az igazság az, hogy a leggyötrelmesebb földi szenvedés és szívfájdalom is szertefoszlik a mennyben. Mindez magasztosabb célt szolgál.

- És mi a helyzet az óriások szenvedésével? - kérdeztem méltatlankodva. - Hisz, ahogy velük bánnak...

- Tudom. Mindig is úgy véltem, hogy ők a föld legszívósabb lelkei. Az az érzésem, hogy még a hercegek is tartanak tőlük. Ha valakik meg tudnák dönteni a démonok uralmát, azok épp a saját gyermekeik.

Csak hogy ezek a gyermekek meg vannak félemlítve! — mondtam volna legszívesebben. — *Azzal traktálnak minket, hogy po-*

kolra jutunk. Erről is kifaggathattam volna apámat, de nem álltam még készen a válaszra. Az órára sandítottam. Alig volt már időnk.

- Taníts még! — kértem apámat. - Amiről csak akarsz. Mi az élet értelme?

Mély, öblös nevetést hallatott.

- Azt hiszed, ugye, megfoghatsz ezzel? Holott a válasz fölöttébb egyszerű. Az élet értelme visszatalálni a spirituális gondolkodáshoz és életmódhoz, azaz túllépni az anyagi világon. Ez az egész próbatétel lényege. És minden lélek kap olyan készségeket, amelyek segítik erőfeszítéseiben.

- Ez *minden*?!

Jót nevetett az elképedésemen.

- Az ám, de sokkal nehezebb, mint amilyennek hangzik. - Most ő is felnézett az órára. - Már csak tíz percünk van, kicsim. Maradt még valami, amivel elő szeretnél rukkolni?

Vadul dörömbölt a szívem. Lenéztem nagy lapátkezére, amely az enyémet szorongatta az asztalon.

- Igaz, hogy folt van a lelkemen, és tehetek bármit, pokolra kerülök? Igaz ez vagy sem?

Ziháló lélegzettel nézett rám. Remegni kezdett az álla, és félrenézett. *Istenem, jaj, csak ne legyen igaz!* Megráztam a fejem, s kezemet az övéből elhúзва eltakartam vele az arcomat. Sajgott a szívem, és könnyek gyülekeztek a szememben.

- Kérlek, bocsáss meg nekem, Anna! Ezért nem akartam gyerekeket. Kérlek, nézz rám!

Elvettem kezem a szememről, amelyből patakzottak a könnyek, s ujjaimat a számra tapasztottam, nehogy hangosan felsíriak.

- Lehet, hogy veled ez másként lesz. Az anyai vér ellensúlyozza, ami rosszat tőlem kaptál. Nem tudhatjuk előre. De ha ez így van, akkor is ott leszek melletted. Összetartunk majd a sötétség birodalmában.

- Miért művelné ezt velünk Isten? - emeltem fel a hangomat. - Valamennyi óriás sarjjal? Nem mi tehetünk erről az egészből!

Áthajolt az asztalon, két kezemet elvonta az arcom elől, és a magáéba fogta. Tekintetét az enyémbé mélyesztette.

- A harag rossz tanácsadó - mondta. - Higgy nekem! Haraggal eltelve nem tudsz világos fejjel gondolkodni. Tudom, hogy minden porcikáddal tiltakozol ez ellen. Mégis van remény. Ne feledd, a pokol csak átmeneti tartózkodási hely. Minden az Utolsó ítéletnél dől el. Különben sem tudunk Isten végső tervéről. Olyan ez,

mintha valaki kvantumfizikára akarna gyerekeket tanítani.

Megdörgöltem az arcomat, és minden erőmmel azon voltam, hogy visszafojtsam a mellkasomból feltörő zokogást. Nem akartam pokolra kerülni! Dermesztőbbet elképzelni sem tudtam, mint egy olyan helyet, ahol nincs szeretet.

- Két perc van hátra! - kiáltotta az ajtónál álló őr. - Fejezzék be a beszélgetést, emberek, és búcsúzzanak el egymástól!

Mindketten felálltunk. Megkerültem az asztalt. Apám vastag, izmos karjába kapaszkodtam. Szappanszaga volt. Alig hittem el, hogy átölel, de nagyon jó érzés volt. Megcsókolta a fejem búbját.

- Szeretlek, apu!

- Nem tudod, milyen jólesnek nekem ezek a szavak! Hiszen életem minden napján szerettelek. Köszönöm, hogy eljöttél hozzám! Büszke vagyok rád!

Kibontakozott az ölelésemből, s felemelte az állam, hogy szembenézzek vele.

- Ugye, jól eszedbe vésd el mindent, amit tőlem hallottál?

Bólintottam.

- És közöld azzal a Rowe-val, vegye le a mancsát az én kis tündéremről, mert ha nem, hamarosan kiszabadulok, és ellátom a baját!

- *De apuuuu!*

Elszégyelltem magam.

Füttyszó harsant. Elhúzódtunk egymástól. Mindenki javában búcsúzkodott, vagy az ajtó felé igyekezett. Elszorult a gyomrom.

- Kérlek, vigyázz magadra! — szólt még utánam apám.

- Hamarosan újra látlak, ugye?

- Meghiszem azt!

Megpuszilta a fejem búbját, én pedig vonakodva csatlakoztam a távozó látogatók csoportjához.

Az ajtónál még visszafordultam. Apám engem nézett; csak állt ott, szálegyenesen és lemondón. Egész eddigi életemben elhittem magammal, hogy nincs szükségem a szeretetére, de tévedtem. Mindenki igényli az apai szeretetet.

Kaidan frissen borotválva, karba tett kézzel csillogó fekete sportkocsijának támaszkodott a szikrázó kaliforniai napsütésben. Mikor meglátott, kihúzta magát, és levette a napszemüvegét. Nem néztem rá. Elmentem mellette, kinyitottam a kocsiját, és beszálltam.

Semmit nem kérdezett. Ő is beszállt mellém, indított, aztán végig az úton tartotta a szemét. Mikor bő hét kilométerre kerültünk

a börtöntől, két kezembe temettem az arcomat, és ömlött a könnyem, mint a záporosó.

TIZENHETEDIK FEJEZET

AZ ELSŐ ÁLDOZAT

A hotellel szemben volt egy kicsiny mosoda, öt pénzbedobós mosógéppel és ugyanennyi centrifugával. Mosással töltöttem a délutánt, Kaidan meg elment a hotel edzőtermébe. Odaadta a telefonját, hátha hívnak a zárdából. Egymagamban gubbasztottam kis széken, úgy jártattam az agyamat, mialatt a centrifuga szorgosan dolgozott.

Korábban megkérdeztem arról Kaidant, kihallgatta-e a börtönbeli beszélgetésemet apámmal. Elismerte, hogy mikor visszatért aznap délután, egy pillanatig belehallgatott, de csak azért, hogy meggyőződjön róla, jól vagyok-e. Hittem neki.

Részletesen beszámoltam arról, miről beszéltünk. Némán végighallgatott, nemigen szólt közbe. Még annyit sem jegyzett meg a végén, hogy *lám, megmondtam neked*.

A ruhák végre megszáradtak. Egyenként szedegettem ki őket a centrifugából, majd sorban összehajtogattam mindegyiket.

Ijedtemben nagyot ugrottam és felsikoltottam, mikor két kezet éreztem a derekam körül.

- Csak én vagyok, szivi - súgta Kaidan, szorosan a fülemhez hajolva. - Hisz te tökéletes kis házitündér vagy! Főzni is tudsz?

Mindkét kezemmel belefogóztam a centrifuga szélébe, hogy megtartsam az egyensúlyomat. A gép még meleg volt.

- Kai - mondtam. Éreztem, amint orra és szája a hajamat súrolja. Ez meg mire volt jó? Az egyik pillanatban azzal jön, hogy bele ne találjak esni, a másikban meg ez? — Nem volna szabad...

Remegett a térdem. Teljesen összezavarodtam. A legszívesebben behunytam volna a szemem, hogy hozzásimuljak és akár csak egy pillanatra is úgy tegyek, mintha összetartoznánk. Akaratom azonban erősebb volt a test kívánságainál. Nem szerettem volna egy futó kaland lenni a sok közül.

- Hacsak nem kezdünk el járni, nem nyúlhatsz így hozzám! - szóltam rá.

Nem húzódott el sértődötten, mint vártam. Ehelyett a hajamba mondta a válaszát.

- Az óriások nem kerülhetnek párkapcsolatba, kivált nem egymással.

- Nem kellene senki orrára kötni - mondtam a levegőbe, és behunytam a szemem. - Csak mi ketten tudnánk.

- Lehetetlen!

A visszautasítás szelíd volt, mégis végérvényes.

Újra összeszedtem minden erőmet, és lefejtettem kezét a derekamról. Egy másodperc múlva már ott sem volt. Hideg és forró követte egymást a kapcsolatunkban, újra meg újra.

Lehetetlen. Muszáj volt nekidőlnöm a centrifugának. Alig kaptam levegőt, túl meleg volt idebent. Most az egyszer azonban száraz maradt a szemem.

A szívem mélyén tudtam, hogy esélyünk sincsen a folytatásra, hogyan is lehetne? Különbén is, Kaidan nem azt mondta, hogy nem akar járni velem, hanem hogy tilos ez a számára. Megpróbáltam ebbe belekapaszkodni, noha éreztem, hogy rosszul teszem. Bármilyen is az oka, mi ketten soha nem leszünk egy pár, még titokban sem, nemhogy nyíltan. Minél hamarabb beletörődöm ebbe, annál jobb.

Karomra nyaláboltam a ruhákat, és a szobánk felé indultam.

Kaidan tévezett az ágyán. Nem nézett rám. Az ő ruháit a komódra fektettem, a magaméit pedig elcsomagoltam. Közben a táskám mélyén megláttam azt a vörös inget, amit kölcsönadott, mikor náluk jártam. Ezt is a ruhái tetejére helyeztem. Iskolatás-kám a padlón hevert az emelt szintű angol irodalom kötelező olvasmányjaival; Patti ragaszkodott hozzá, hogy ezt is magammal hozzam. Felvettem a pakli könyvet, és az ágyamra hajítottam.

- Az meg mi? - kérdezte Kaidan.

Nyilván úgy akart tenni, mintha mi sem történt volna az imént. Belementem.

- Angol irodalom - mondtam, és magam elé tettem egy verseskötetet meg a füzetemet.

Kaidan kikapcsolta a tévét, átjött hozzám, és elheveredett az ágyamon. Felvette a könyvet és kinyitotta.

Ettől megint nagyon ideges lettem.

Ekkor leesett a tantusz. Talán nem is játssza meg magát, hogy ez az egész semmit nem jelent a számára, hanem egyszerűen ez az ábra. Miért is ne? Hisz rengeteg csaj, nálam sokkal csinosabbak, kért tőle elkötelezettséget, és mindnek nemet mondott. Miből gondolom, hogy velem kivételt tesz? Csak mert közös a titkunk a szüleinkről meg holmi hülye különleges érzékelésről?

Eszembe jutott a mondás, hogy ami sose volt a tiéd, azt nem is

hiányolod. Csak hát én igenis hiányoltam. Keserű csalódást éreztem.

Félrehúzódtam ágyam egy szabadon maradt sarkába, és keresztbe tett lábbal elhelyezkedtem. Éktelenül fájt a fejem. Vállamra vettem a hajfonatomat, és lefejtettem róla a gumikarikát. Kibontottam a hajam, és körmeimmel sajgó fejbőröm dörzsölgettem. Aztán a fonat gubancait kezdtem el kifésülni az ujjaimmal. Kaidan fura, mély torokhangot hallatott, majd köhécselni kezdett. Mikor átpillantottam rá, úgy tett, mint aki elmerülten olvas. Időnként rám sandított azért, aztán visszakapta tekintetét a könyvre. Mi üthetett belé?

Sértve éreztem magam, és örültem, hogy mostanra el tudom rejteni az érzéseimet. Drámai sóhajjal kinyitottam a füzetemet az első munkalapnál. Már az első kérdésnél felnyögtem.

- Mi a baj? - kérdezte Kaidan.

- Micsoda ostoba kérdések! - füstölögtem. - „Mi a szerző véleménye a halálról a tizennyolcadik-huszonegyedik verssor alapján?” - olvastam fel a kérdést. - De hát ez egy vers, az isten szerelmére! A költészet szépsége pedig éppen abban rejlik, hogy mindenkinek mást jelent. Ok azonban egyetlen, úgymond helyes választ várnak, másra gondolni sem szabad! Nem lehet így szétcincálni egy költeményt!

Dühöngve elhajítottam a füzetet. Ekkor kezébe fogta az államat. Észre sem vettem, hogy a kirohanásom alatt felült. Vadul dobolt a szívem, ahogy visszanéztem rá. Lángolt a tekintete, és a belőle áradó édes földillat lehengerelte érzéseimet.

- A mindenit! - suttogtam megbabonázva. - Már megint ezt a nőcsábász nézésedet vetted elő.

Félúton találkoztunk. Az ajka éppen olyan forró volt, mint a tekintete; mikor hozzám ért, megremegtem. Puha szája megnyitotta az enyémet. Éreztem a szenvedély vörösét; olyan volt, mint a seelyem, ahogy körülöttünk lebegett, és egymáshoz húzott kettőnket. Tudatom ugyan tiltakozott az ellen, ami ránk várt, ennek ellenére közelebb húzódtam Kaidanhoz, a padlóra lökve a füzetemet.

Szája most elszakadt az enyémtől, és mohón végigsiklott a nyakamon. Felnyögtem, ahogy forró lehelete a bőrömet érte; más biztatásra nem is volt szüksége. Fölém került, engem pedig ismeretlen éhség kerített hatalmába. A belső hang tiltakozását el hallgattatva lehúztam róla a pólóját. Sima, lesült bőre mindenütt körülvevett, forróságot árasztva magából. Kigombolta az ingemet. Kapkodva lerángattam magamról. A padlóra került a füzet mellé. Már a trikóm is a kezében volt, a többi mellé hajította. Szája is-

mét az enyémre tapadt. Mezítelen bőrünk egymásnak préselődött, de én ennél nagyobb közelségre vágytam. Elvonta az ajkát, de csak annyira, hogy megkérdezze:

- Mikor hív Patti?

Sikerült az órára pillantanom, közben azonban a kulcscsontomon éreztem az száját.

- Még van egy bő óránk - mondtam.

- Az sajnos *nem* lesz elég.

Egyetlen mozdulattal mindkettőnket ülő helyzetbe emelt. Én az ölébe kerültem, lábszáramat köré fontam. Hajam puhán csiklandozta a bőrömet, éles ellentétben keze érdes tapintásával. Tökéletes ajka most a vállamon járt. Lelökte a melltartóm pántját. Fejemet hátravetettem várakozó kezébe. Csípőmet az övéhez szorítottam. Felnyögött, ez volt a jutalmam. Megint megemelt mindkettőnket, micsoda könnyedséggel!

Szája a melltartóból elődomborodó mellemen kalandozott, míg én mindkét kezemmel sűrű hajába túrtam. Végigcsókolta a felsőtestemet, a bőrömre koncentrálna, le egészen a köldökömig, közben kezével támasztotta meg a hátamat. Önuralmamát teljesen elvesztve, kapkodva szedtem a levegőt, mialatt ajkával lángoló vonalat égetett, le, egészen a sortom széléig. Mélyet sóhajtottam, ő pedig mély, férfias, hörgő hangot hallatott, mielőtt megszólalt.

— Most azonban ideje lesz leállnunk, aranyom! Már csak nem teljesen levetköztél, márpedig akkor neked annyi, erről kezeskedem.

A testem azonban átvette az irányítást az eszem felett. Képtelen voltam gondolkodni; a szagok, ízek, a látás, hallás és tapintás volt minden, amit érzékeltem.

Belső hangom suttogása ismét bosszantóan felerősödött, de volt itt valami más is: valami, amit eddig tudatom mélyére száműztem. A démoni kétely.

Hisz minket, kettőnket születésünk pillanatától fogva elátkoztak. Miért ragaszkodjam akkor olyan szabályokhoz, amelyek rám amúgy sem érvényesek? Mindennek semmi köze nem volt ahhoz, amit Pharzuph követelt tőlünk; az egész rólunk szólt, arról, amit egymás számára jelentettünk Kaidan-nal.

- Nem, Kai, ne hagyd abba! - mondtam, hátrafesztve a hátamat forró ujjai alatt.

Arca megint ott volt szorosan az enyém előtt; szájunk őrjöngő, közös ütemre dolgozott. Kezemet elvettem a hajáról, végigsimítottam izmos mellkasán, lecsúsztattam a hasára, majd a derekát megkerülve tovább, széles hátára. Magamhoz húztam.

Alig hittem el, hogy ez történik velünk. Az izgalom és félelem egyszerre áradt szét ereimben.

De azután... valami zavar támadt.

Valamit mormogott magában, amit nem értettem, aztán a fejét rázta. Újra magamhoz húztam, ám ekkor megfogta a két csuklóm, és kettőnk közé tartotta. Felé emeltem a csípőmet, megdöbbenve láttam azonban, hogy ellenáll. Mi ez az egész?

- Nem szabad! - suttogta fojtott hangon.

- Kai?

De már el is húzódott tőlem. Elviselhetetlen szenvedés volt.

Még egy utolsó erőfeszítést tettem, hogy újraélesszem az előbbi közelséget; érte nyúltam, ő azonban már nem mozdult fölöttem.

- A fenébe is, Ann! Kérlek. Hagyj. Békén.

Elhevertem az ágyon, és lihegve kék szemébe néztem, amíg félre nem fordult.

Az oldalára gördült, és feltápászkodott az ágyról. Ellépett tőlem, iszonyatos volt!

Felnyögött, majd haját tépve, fejcsóválva fel-alá kezdett járkálni a szobában. Mellén ugyanolyan vadul lüktetett a vérvörös szupernóva, mint az én szegény szívem.

Felültem. Fájni kezdtem, hűvösödött már. Felkaptam egy párnát, és a cicimhez szorítottam. Bőröm minden pontja lángolt ott, ahol a csókja érintette.

Kezdem felfogni a helyzetet, ami jéghidegre fagyasztotta az iménti forróságot. Egy dolog, hogy Kai kerek-perec kijelentette, nem fogunk járni. De ez? Ez hallatlan volt!

- Nem kívánsz engem!

Ezt a szánalmas felismerést jobb lett volna visszanyelni.

Újra felnyögött, ezúttal hangosabban, majd lekuporodott a padlóra, miközben mindkét öklét a szemére szorította. Szemlátomást rossz állapotban volt. A legszívesebben megsimogattam volna, hogy megvigasztaljam, de tudtam, hogy nem tehetem.

- Meg ne próbálkozz ezzel még egyszer! — hörögte. - Soha, semmi nem volt még ilyen nehéz, egész eddigi életemben!

- Nem értem — suttogtam.

- Semmi rosszat nem tettél, oké? - morogta szinte őrjöngve. - És egy pillanatig se hidd, hogy nem kívánlak... - Elhallgatott, újra felnyögött, majd ökölbe szorított kezeit a homlokához szorította. - így semmiképpen nem akarhatom.

- Hogyan? - kérdeztem.

- Egy idegen hotelszobában. Hogy nem köteleztük el magunkat egymás mellett.

- Akkor tegyük meg - mondtam.

Arcvonásai megfeszültek.

- Nem tehetem! - kiáltotta, az égnek emelve két kezét. - És nem veszem el a szüzességedet! Később úgyis megbánnád.

Hátat fordított nekem, és a falnak szorította a homlokát. Akkor is szaggatottan szedte a levegőt, amikor leroskadtt a sarokba, és könyökét a térdére támasztva két kezébe temette az arcát.

Megpróbáltam megérteni a történeteket. Túl közel kerültünk egymáshoz, de ő erőt vett önmagán, és nem élt vissza a helyzettel. Miattam! Megtagadta démonatyja parancsát. Megint csak miattam!

Beleremegett a szívem, ahogy lassan összeállt a kép. Magasságos ég! Szerelmes voltam belé! Nem volt olyan erő a földön, mennyben és pokolban, ami megállíthatott volna.

E döbbenetes felismerés pillanatában felém fordult, és rám nézett. Eddig nem bajlódtam az érzéseim elrejtésével; mindem látott hát. Sietve átváltottam elrejtő üzemmódba, de késő volt. Visszafojtott lélegzettel lestem a reakcióját. Behunyta a szemét, fejét a mellére horgasztotta, és teljesen magába roskadt. Nem éppen ilyen válaszról álmodtam.

Kétségbeesetten arra fókuszáltam, hogy elrejtsem előle háborgó érzelmeimet. Most, hogy az ő indokait is jobban megértettem, mindent betöltötték. Behunytam a szemem, és maradék akaraterőmmel elrejtettem előle, mi megy végbe bennem.

Felálltam, és továbbra is magamhoz ölelve a párnát a tévéhez siettem, hogy lekapjam a tetejéről és magamra vegyem az ingemet. A párnát leejtve átbújtattam fejem a trikómon, és begomboltam a sortomat. Muszáj volt járnom egyet; gondolkoznom kellett, ahogyan neki is.

Ekkor megszólalt a telefon. Basszus! - gondoltam.

Kaidan nem mozdult, ezért az éjjeliszekrényhez léptem, ahol a telefon hevert, és megnéztem a kijelzőt. Nagyot dobbant a szívem, és reszkető ujjakkal vettem kézbe a készüléket, majd megnyomtam a zöld gombot.

- Halló - szóltam bele.

- Miss Whitt, maga az? Itt Emily nővér beszél.

- Felébredt a nővér?

- Sajnálom drágám, de rossz hírt kell közölnöm. Ruth nővér visszaadta lelkét a teremtőjének.

Hogy mi?! Elszorult a szívem. Az ágyra roskadtam, úgy lehangorult a mélységes veszteség tudata.

- Nem, ez nem lehet igaz! — suttogtam.

- Sajnos az. Évekkel ezelőtt a nővér végakaratot írt, és mindenét magára hagyta. Átnéztem a személyes holmiját, s a ruháján és a bibliáján kívül csak egy valamit találtam: egy kis dobozt. El tudna jönni érte a zárdába?

- Igen, máris indulok.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

AZ ERÉNY KARDJA

A nyüzsgő nagyváros közepén, örökzöldek védelmében békésen bújt meg a zárdá. Nála jóval nagyobb lelencház vetette rá árnyékát. Nem az a fajta hely volt ez, amely érdekelné a turistákat, és bizonyára a helybeliek többsége sem vett róla tudomást.

Kaidan áthajtott a kocsival a nyitott kapun. A fákon és a kis pázsiton túl egyszerű, egyemeletes, kopott téглаépület állt, melynek oldalait benőtte a repkény. Leparkoltunk a kavicsra, és az épületet méregettük magunk előtt. Emlékeztem rá, csak akkor kevesebb volt még a repkény.

Idejövet végig hallgattunk. Szívüől kívántam, bárcsak enyhíteni tudnám a kettőnk közti feszültséget, de belenyugodtam, hogy ehhez is időre van szükség. Minden változóban volt körülöttünk ezen az éjszakán, és pedig drámaian, óriási léptékben.

- Megvárlak itt - mondta.

Kiszálltam, és elindultam a bejárat felé a repedezett betonjárdán. A kora esti levegő még fűlledt meleg volt, ezt azonban enyhítette a lenc áthatóan édes illata.

Elovestam az ajtón a kis táblát: MARIA ANYÁNK KOLOSTOR. Megfogtam a súlyos rézkopogtatót, és háromszor a fára ejtettem. Fiatal nővér nyitott ajtót; hosszú ujjú, térden alul érő virágos ruha, fehér harisnya és szandál volt rajta. Haját kis kontyban fogta össze, nyakában feszület lógott.

A nővér szívéhez érintette a kezét. Aurájának békét sugárzó lewendulakékjét a gyász vékony tengerészkék csíkja szelte át.

- Bizonyára maga Anna. Hálásan köszönjük, hogy eljött!

Betessékelt az előcsarnokba, ahol melegen megölelt. Szükségem volt erre, akár még egy idegentől is. Mikor elment, hogy odahozza a dobozt, körbepillantottam az előcsarnok krémszínű falain. Kellemes emlékeim fűződtek ehhez. Patti itt búcsúzott el - ve-

lem a karjában - Ruth nővértől tizenhat évvel ezelőtt. Most is ugyanott találtam egy kis kutat a fal mellett; a csordogáló víz is mintha a múltból beszélt volna.

A fiatal nővér lesietett a falépcsőn, és kezembe nyomta a dobozt. Több mint harminc centi hosszú volt, és ragasztószalag zárta le.

- Mindent nagyon köszönök! - mondtam.

- Szívesen, drágám. - Összekulcsolta maga előtt a kezét. - Őszintén sajnálom, hogy nem láthatta Ruth nővért. Nála csodálatosabb lélekkel életemben nem találkoztam!

- Én is sajnálom.

Megtörölte a szemét a zsebkendőjével. Éreztem, mekkora veszteség érte, amikor még utoljára összeöleleztünk, és búcsút vettem tőle.

Ruth nővér elhunyt, és vele ment titkos tudása, bármi volt is az. Kaidan rám se nézett, mikor bemásztam mellé, és ölembe vettem a dobozt. Éles kanyart vett, s széthányva a kerekek körül a kavicsot, kihajtott a zárdából. A hangulata ugyanolyan nyomott volt, mint korábban.

Könnyebb lett volna, ha legalább mond valamit. Ujjaimmal a doboz ragasztószalagos élein babrálva magamban végigvettem a semmitmondó témákat, amelyekről eltársaloghatnánk, és ami betölthetné a kettőnk között tátongó szakadékot, amit azonban Ruth nővér halála is tovább tágított.

A hotelbe visszaérve együtt mentünk fel a szobánkba. Leültem az ágyamra, és ölembe vettem a dobozt. Kaidanra néztem, aki félig ült, félig az asztalra dőlt velem szemben, keresztbe tett karral, távolba révedő tekintettel.

- Elvehetem az egyik késedet? - kérdeztem meg tőle.

- Nézzük például ezt.

Leült velem szemben, előhúzott egy kést, és felvagdosta a doboz széleit. Jómagam a kartonpapír fedelet nyitottam ki. Belül egy fadobozt találtam, olyan régit, hogy a fa szinte elszenesedettnek látszott. Kivettem a kartondobozból, amit a padlóra helyeztem. A fadoboz fedelét kis aranykapocs fogta össze. Kicsatoltam, és felemeltem a fedelet. Először nem fogtam fel, mi tárult elém. Ezüstből készülhetett... nem, inkább aranyból... nem... hanem akkor miből? A legkülönfélébb fémek csillogása ötvöződött színeiben: a bronztól a platináig... mintha eleven, lélegző anyag volna.

- Mi ez? Kardmarkolat? — kérdeztem. Már ránézésre is félelmet keltett. — Miből lehet?

Kaidan fölé hajolt. Megigézve, hitetlenkedve bámulta.

- Szabad? - kérdezte, és rámutatott.

- Csak nyugodtan.

Ügyesen kezébe vette, forgatta, nézegette. A fém úgy csillogott-villogott, amihez foghatót életemben nem láttam!

- Ezt nem hiszem el! - suttogta Kaidan.

- Miért? Mi ez?

Látszott az arcán, hogy pontosan tudja a választ. Visszadobta a fadobozba az ismeretlen tárgyat, majd kezét lesöpörgetve, rettegve, áhítatosan nézett rá.

Érte nyúltam, hogy magam is megtapogassam, ám abban a pillanatban, hogy ujjam a meleg fémhez ért, mintha áram cikázott volna végig rajta, aztán az egész karomon. Felkiáltottam, és elkaptam a kezem. Kaidan kihúzta magát ültében, és rám meredt. Haja belelógott elkerekedett szemébe.

- Mi a csoda ez? - kérdeztem.

- Nyilvánvalóan nem a földön készült — dadogta. Azt hiszem... nem, ez lehetetlen... az Erény Kardja volna?

- Az meg micsoda?

- Az angyalok használták a mennyei háborúban.

Most rajtam volt a sor, hogy eltátsam a számat.

- De miért kaptam ezt a nővértől? - gyorsult fel a szívverésem.

- A kardot kizárólag a világosság angyalai használhatják. Egy régi legenda szerint csak akkor tűnik elő, ha szükség van rá, és ha tiszta szívű, aki forgatja. Anna... ez az egyetlen ismert fegyver, amely elpusztíthat egy démonszellemet.

Rettegve meredtünk egymásra. Olyan titkon osztottunk, ami mindkettőnk sorsát megpecsételhette.

- De miért adta ezt nekem a nővér? - tettem fel újra a kérdést, miközben a szívem örülten kalapált.

Nem tudom, mennyi ideig bámultunk így egymásra, értelmet keresve a rám hagyott örökségben. Kaidan aztán felállt, és ellépett mellőlem. Zsebéből előkotorta a mobilját, majd mialatt belebújt a cipőjébe, és az ajtó felé tartott, még azt mondta:

- Szeretném kitisztítani a fejem. Patti felhívott, mialatt a zár-dában voltál. Elmondtam neki, hogy Ruth nővér meghalt. Hívd fel a szobatelefonon, majd én fizetem.

Az ajtó becsukódott mögöttem, én pedig csak ültem ott, mint akit fejbe vertek.

Ruth nővér egy fegyvert hagyott rám. Csak hát nem értettem a kardforgatáshoz! Azt várta tőlem, hogy démonokat fogok aprítani? Bárcsak korábban értem volna Los Angelesbe, gondoltam, akkor beszélhattünk volna.

Felhívtam Pattit. Eredetileg az volt a szándékom, hogy mindent kitálalok neki: mindazt, amit apámtól megtudtam, és persze a kardról sem feledkezem meg. Hanem aztán eszembe jutott, milyen óvatos volt az információk közlésével Ruth nővér. Ő is csak személyesen volt hajlandó velem szóba állni. Ezért mindössze annyit mondtam Pattinek, hogy minden rendben zajlott, a részleteket meg majd otthon elmesélem. Nem éreztem biztonságosnak a telefont.

— Fáradt a hangod, édesem - mondta, miután befejeztem. - Tudod mit, pihenj le. Holnap is beszélhetünk. Rendicsek?

Valóban elcsigázottnak éreztem magam, mikor letettem a kagylót. Az ágyban fészkelődve azon járt az agyam, mit csinálhat most Kaidan, és kit hívhatott fel. Nem mintha rám tartozott volna. Mégis aggódtam miatta. Megfordult a fejemben, hogy kihallgatom, de aztán arra jutottam, hogy amennyiben titkolózik, úgyis messze jár már. Csak akkor ért vissza, mikor már félálomban voltam.

Rosszul aludtam, egész éjjel hánykolódtam. Egyszer még kiabálva fel is riadtam egy álomból, amire azután nem emlékeztem vissza. Kaidan mindeközben mozdulatlanul hevert az ágyán. Egyszer sem hallottam, hogy békésen szuszogott volna, ahogy az alvók szoktak.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

KISKORÚ, FELÜGYELET NÉLKÜL

Végül mégis elnyomhatott az álom, mert hangos berregésre riadtam fel. Felültem az ágyban. Hajnali fél öt volt. Kaidan állította be mostanra az ébresztőt.

- Korán kell indulnunk - mondta.

A hangjából ítélve éberebb nem is lehetett volna, és ugyanolyan nyomottnak tűnt, mint tegnap.

- Uhh. Jó... miattam.

Még sötét volt odakint, amikor rátértünk a főútra. Ugyan forró zuhanyt vettem, de azért még álmos voltam. A város csendes volt ezen a korai vasárnapi órán, alig pár autó fordult meg az úton. Elhajtottunk egy LAX* feliratú tábla mellett. Ettől beparáztam, mivel idefelé jövet nem érintettük a repteret.

* A Los Angeles nemzetközi repülőtér neve.

- Hová megyünk? - kérdeztem.

Kaidan megköszöri a torkát, és minden kedvesség nélkül kibökte:

- Te még a mai napon hazamész.

Leesett az állam.

- Már mindent elrendeztem - folytatta. — Patti várni fog a terminálban, amikor a géped leszáll Atlantában.

Tessék, máris itt volt az újabb visszautasítás. Olyan volt, mintha gyomorszájon vágta volna.

- De hát miért? — hebegtem.

Szelíden felelt, noha a korábbi zordsággal.

- Kezdek túl bonyolulttá válni a dolgok.

- A kard miatt vagy miattam? - kérdeztem.

- Miattad.

Mégis mi rosszat tettem, azon túl, hogy belezúgtam? Ez nem igazság! - dühöngtem magamban.

- Olyan elviselhetetlen, ha törődnek veled? - kérdeztem.

- Kicsit több ez annál, amit irántam érzel, Anna. — Kezdett bepipulni. Keményen megmarkolta a kormányt. — Tegnap éjjel úgy vettem körül az érzéseid, mint valami rózsaszínű rágógumi.

- Na és aztán? - Mostanra felébredtem, és teljes hangerővel ordítottam. - Szóltam egy szót is róla? Bocs, hogy egy pillanatra kiengedtem, és megláttad, mit érzek.

Rákanyarodott a reptér bekötőútjára. Örjítő nyugalommal, csaknem hidegen beszélt hozzám.

- Kérlek, ne drámázz, ha lehet!

- Én drámázom? Hisz te vagy az, aki otthagya a reptéren még napkelte előtt.

- Gondoskodom róla, hogy biztonságban légy, mielőtt elmegyek.

Olyan hidegvérrel mondta ezt, hogy teljesen bevadított.

- Te csak ne aggódj miattam! - vágta a fejéhez.

Értettem már, hogyan lehet sértéseket a másik arcába vágni haragunkban. Gondolatban sorra vettem, mi lehetne a legbántóbb.

Közben kihúzott az indulási oldal járdája mellé, és leparkolt.

Haragomat, amilyen hévvel feltámadt bennem, ugyanolyan hamar váltotta fel a szomorúság.

- Soha nem utaztam még repülőn - mondtam, belekapaszkodva az utolsó szalmaszálba.

- Meglátod, élvezni fogod.

- Veled akarok maradni! - fakadtam ki végső kétségbeesésemben.

- Nem lehet! - állt át zombi üzemmódra. - A faterodnak igaza volt. Minél hamarabb haza kell jutnod. Nem bízom magamban, ha rólad van szó.

- Magadban nem bízol vagy bennem?

Maga elé meredt, ahogy ott ültünk az utastérben. Megragadtam a pólóját a vállánál fogva:

- Felelj a kérdéseimre!

Felém fordult. Farkasszemet néztünk; félelem és harag ült a tekintetében. Ez volt hát a nyugodt külső alatt.

- Egyikünkben sem bízom! Többé *soha* nem találkozhatunk, *semmiféle* formában! Nagy szerencse, hogy még mindig szűz vagy. Ráadásul, ha az Erény Kardját tényleg neked szánta a sorsod, ajánlom, hogy tartsd magad távol tőlem, mert szavamra, annak sem tudnék ellenállni, ha azt mondanád, hogy most azonnal vigyem be a parkolóba az autót! Miért, Ann, te ellen tudnál állni egy drognak, ha újra meg újra a nyelvedre helyeznék? Igen? A tűzzel játszunk!

Átnézett mögöttem a reptérre, és zihálva szedte a levegőt.

- És te most mihez kezdesz? — kérdeztem. - Visszamész apádhoz és tovább szolgálsz neki? Mintha engem soha nem ismertél volna?

Felsóhajtott, és megenyhülve kérdezte.

- Miért, te mit látnál szívesen?

Hogy én? Miféle választása lehet? Folytassa az üres kalandjait, vagy tagadja meg az apját, és ölesse meg magát értem? Mindkét gondolat jeges nyílként fúródott a szívembe.

- Menj, tedd a dolgod - nyögtem fulladozva.

Gyűlöltem, hogy ez a zord valóság.

Keserűen pillantott rám.

- Tudod, mit mondott apám, mikor hazamentem az után az éjszaka után, hogy megismertelek? Azt, hogy Isten bolond volt, amikor az utamba hozott. És milyen igaza volt!

- Nem! - csikorgattam a fogam. — Apádnak nem volt igaza! Különben meg honnan tudod, hogy nem téged hozott az ég az én utamba! Mindkettőnkkel szándékai lehettek.

Kaidan a fejét rázta. A halántékán láttam, ahogy megfeszült az állkapcsa. Keményen nézett rám.

- Tudni akarod, miért lakik a fater Atlantában, noha a melója New Yorkba köti? Azért, mert bele van esve egy embernőbe, ebbe a Marissába, aki egy tiltott helyi prosti-hálózat madámja. Nem-

zetközi szexrabszolgákkal kereskedik. Éhező családok adják el neki a fiatal csajokat. Találd ki, ki vezeti be új életükbe ezeket a nyomorultakat?

Megállt bennem az ütő. Akkora fájdalom fogott el, amelyet nem csillapíthattak szavak. Elszorult a gyomrom.

- Marissa unokahúgainak nevezi ezeket a lányokat. Az a csaj, akit az utunk előtti éjszaka szállítottak le nekem, veszettül fiatal volt. Még tizenkét éves sem lehetett.

Atyavilág!

- Először fordult elő velem, hogy nemet mondtam apámnak. Kijelentettem, hogy ez már nekem is sok. Tudod-e, mi volt az oka?

A fejemet ráztam. Megigézett a tekintete, miközben szenvedélyesen és feltartóztathatatlanul ömlött belőle a szó.

- Azért, mert egyedül rád tudtam csak gondolni, Anna. Arra gondoltam, milyen jó is vagy, és hogy mit mondanál te minderre. Olyan gondolatokat ültettél el a fejemben, amelyek tilosak egy óriás számára! - Elhallgatott, és kibámult az ablakon. - Az öregem végül engedett, noha nagy patáliát csapott. Mostantól majd rajtam tartja a szemét. Nem engedhetem meg magamnak, hogy bármi közös dolgunk legyen ezek után.

Hallgattunk egy ideig. Nem akartam még elmenni. Nem így. Ugyanakkor gőzöm se volt, mit mondhatnék erre.

- Kai... tudom, hogy be vagy ijedve, és kiborultál. Én is. De talán ez a kard annak a jele, hogy valami jobb következik ezután. Jóra fordul az óriások dolga.

Lehorgasztotta a fejét. Üres tekintettel meredt a műszerfalra.

- Erő költözött beléd, amikor a markolathoz értél, ugye? - kérdezte, és rám nézett azzal a kék szemével a fürtjein keresztül. Bólintottam. - Mert én nem éreztem ezt. Nem vagyok méltó arra, hogy a segítségedre legyek, bármit tartogat is számodra a gondviselés. Menj csak vissza a te tiszta, feddhetetlen életedbe, és tartsd magad távol tőlem!

- Kérlek, ne taszíts el magadtól! - könyörögtem. - Lehetnénk barátok is, és...

Erős kezébe fogta az államot, úgy nézett rám.

- Soha nem lehetünk csak barátok, Anna. Fogd már fel végre! *Semmi* nem lehet közöttünk. *Semmi*, de *semmi*!

Elengedett, és kiszállt az autóból. Csak ültem ott, és utáltam magam, amiért könnyek csípi a szemem és kaparják a torkomat.

Néztem, hogyan kezd el tárgyalni Kaidan egy reptéri dolgozóval a szabadtéri bejelentkezőnél. Érzékeim kurta kiterjesztésével kihallgattam, mit beszélnek. Közölte a fickóval, hogy a jegyemet a mobilján keresztül vásárolta meg tegnap este, továbbá, hogy kis-korúként először utazom felügyelet nélkül. A reptéri alkalmazott biztosította, hogy gondjuk lesz rám.

Kaidan megköszönte, visszajött a kocsához, és kinyitotta az ajtót az én oldalamon. Nehézkesen, az időt húzva léptem ki. Megfordult a fejemben, hogy jelenetet rendezek, de aztán kép telen voltam rászánni magam. Kaidan pár bankjegyet vett elő, és a zsebembe gyömöszölte.

- A saját pénzed mind elajándékoztad - mondta magyarázat-képpen.

Aztán megfordult, és mielőtt tiltakozhattam volna, elment, hogy becsekkoljon.

Ködös kábulatban adtam oda a személyimmet, és vettem el a beszállókártyát. Visszamentünk a kocsához, kikerülve az utasokat. Megálltunk egymással szemben. Így kellett ennek történnie? Próbaképpen a mellkasára hajtottam a homlokom, várva, hogy ellökjön magától, de nem tette. Hagyta, hogy ráboruljak, de nem fogott át a kezével.

- Menned kell - mondta.

- Várj! - néztem fel rá. — Volna még egy kérdésem. - Megint az időt húztam, de tényleg volt valami, ami az egész úton nem hagyott nyugodni, kivált a tegnapi éjszaka után. - Emlékszel, azt mondtad még az út elején, hogy azonnal tudod, ágyba tudsz-e vinni egy csajt... velem is így voltál?

Zsebre tette mindkét kezét. Láttam, hogyan lazul el közben az alkarja. Szeme színe füstös kékre váltott, a maga veszedelmes módján, és igenlően biccentett.

- Mi kellett volna ahhoz, hogy lefektess? - kérdeztem.

- Ebbe most ne menjünk bele - mondta halkan.

- Mondd meg! Kérlek!

Az arcomba bámult, azon is az anyajegyemet nézte különös figyelemmel.

Megnyalta az ajkát, álla megfeszült közben.

- Na, jó - mondta végül. - El kellett volna hitetnem veled, hogy szeretlek.

Behunytam a szemem. Ez bizony fájt! A leginkább azért, mert érzékeny pontomat találta el. Ártatlan libaként valóban azt képzeltem, hogy belém szeretett.

Eszerint az egészen úton játszott velem? Nem voltam több a

számára, mint egy újabb hülye csaj, aki van olyan ostoba, hogy belezúgjon? Megráztam a fejem. Nem, ezt sehogyan sem hihettem! Lesütötte a szemét, ami engem újabb kérdésre ingerelt.

- Megengednéd-e, csak egyetlenegyszer, hogy lássam a színeidet? - suttogtam.

- Nos, örülök, hogy nem látod. És bárcsak én se láttam volna a tieidet!

Igaza volt, amikor azt mondta régebben, hogy az igazság sokkal jobban fájhat bármiféle hazugságnál.

Mélyet sóhajtottam, és hátat fordítottam neki. Felvettem a táskámat, és vissza sem nézve bementem a reptérre.

*„E szív önnön helye, és benne támaszt
Pokolból Mennyet és Mennyből Pokolt. ”*
John Milton: Elveszett Paradicsom

HUSZADIK FEJEZET

ELEFÁNT A PORCELÁN BOLTBAN

Ha nem tudtam volna, hogy nem így van, azt hihettem volna, hogy Patti is olvas az aurában és a lelkekben. Talán az anyaság ilyen. Mikor felvett a reptéren, hazafelé, félúton megjegyezte:

- Te szerelmes vagy Kaidanba!

Mi egyebet tehettem, bólítottam.

- Szegény! Rosszul tettem, hogy elengedtelek vele! - mondta.

- Nem, örülök, hogy elmentem. Muszáj volt. Nem is csinálnám vissza semmiképpen. Különben is a viszonzatlan szerelmet a legtöbb tini megtapasztalja, nem igaz? - próbáltam mosolyogni.

- Viszonzatlan? - vont a fel kétkedően a szemöldökét. - Le mer-ném fogadni, hogy a fiú is érez valamit irántad. Talán nem egyedül neked sajog most a szíved.

Többet nem beszéltünk erről a hazaúton, én azonban eltöprengtem a hallottakon.

Valahányszor csöngött a telefon, újraéledt bennem a remény, de nem ő volt. Magamban a legkülönbözőbb forgatókönyveket agyaltam ki, hogyan állna elém, vagy hívna fel, és vallana sze-

relmet. Aztán megszöknénk együtt, oda, ahová már nem ér el az apja keze.

Más szóval ábrándvilágban éltem.

Eszerint ilyenek azok a csajok, akiket Kaidan Rowe dobott? - gondoltam keserűen. Most már értettem, miről szólhatott az a rengeteg SMS, amit kapott. Vajon akadt-e egy is, aki úgy érezte, szereti, mint én? - tépelődtem. De az sem csökkentette a szenvedésem, amikor azzal áltattam magam, hogy Kaidan kettőnk érdekében tette, amit tett. Hisz nem így volt.

Hazatérésem napjától visszamentem dolgozni, és annyi túlórát kértem, amennyit csak lehetett.

Patti hagyott pihenni az első otthon töltött napomon.

Másnap megpróbált felvidítani.

- Nincs kedved eljönni velem egy turkálóba?

Tagadólag ráztam a fejem.

- És mi lenne, ha egy napra leugranánk a tóhoz?

Még határozottabban ráztam a fejem. Ha valahová, hát oda végképp nem akartam menni.

- Rendben. Tudom, hogy hivatalosan nincs ünnepelni valónk, de mit szólnál a mexikói éttermünkhöz?

Felcsillant a szeme, ahogy kérdően felvonta a szemöldökét.

Erre könnyekben törtem ki.

A harmadik napon elhatároztam, hogy kirángatom magam ebből az egészségtelen letargiából, ha másért nem, hát Patti kedvéért. Az önsajnálát olyan volt, mint gyapjúkardigánt felvenni rekkenő hőségben. Véget akartam vetni ennek. Reggel tehát mindekelőtt futottam egy kört. Segített is egy kicsit.

Hazaérve Pattit a balkonon találtam. Bejött hozzám, hogy üdvözljön. Aurája sárgásán elszíneződött.

- Mit szólnál egy forró csokoládéhoz? - kérdezte.

Elgondolkoztam az ajánlaton.

- Azt hiszem, inkább kávé innék - feleltem.

Nagy szemeket meresztett erre, de azután bólintott.

Letelepedtünk a kanapéra, ő pedig kezembe adott egy csésze forró, tejszínhabos, cukrozott kávé. Kortyolgatni kezdtem. Kissé keserűbb volt a kelleténél, de most pont ez az íz felelt meg a hangulatomnak.

- Tudom, hogy nehéz időszak ez a számodra — mondta, és megcirógatta a karomat. — De erősnek kell lenned. Akkor kell az embernek a leginkább magába néznie, ha gyötrődik és fél.

Bólintottam, de nem éreztem erősnek magam. Nem voltam méltó az égi ajándéokra sem. Inkább csak egy hülye kiscsaj vol-

tam, aki felnőttnek tette magát, és kávét iszik.

Patti érzékelhette, mi jár a fejében, mert szorosan magához ölelt a kanapén. A kávét is majdnem kilötytettem.

Délután újra futni mentem, aztán olvastam, vagy legalábbis megpróbáltam. Utána megettem egy óriási adag fagyit. Ezt követően végighallgattam a kedvenc dalaimat, de valamiért egyik sem rázott fel. Hiányzott Kaidan lejátsszója.

Patti mindvégig mellettem állt, ami némi fényt csempészett sötét búbanatomba. Mégis, valami többre volt ennél szükségem. Ideje volt hatásosabban felvidulnom, és olyanra szánnom el magam, amitől eddig tartózkodtam.

Felhívtam Jay-t.

- Á, már itthon vagy! Mizújs, csajszi? Milyen volt az utad?

Elengedtem magam a kanapén Jay megnyugtató hangját hallva.

- Jó... volt. Örülök, hogy elmentem.

- Jó volt? Jó?! Látom, hogy van itt egy kis gubanc. Átmegyek. Maradj, ahol vagy, picúr!

Jay rekordidő alatt a nappalimban termett, telve étellel és sárga-narancs-sárga energiával. Mackósan átölelt, én meg visongtam örömben. Az alatt a hét alatt, amíg nem találkoztunk, a haja kócos lobonccá vadult, és a csapott álla is mintha megnyúlt volna. Elterült a kanapén, én meg keresztbe tett lábbal a pihenőszékre telepedtem.

- Mindenekelőtt azt szeretném tudni, mennyi idő alatt zúgtál Kaidanba - nyitott Jay.

Könnyedebben meg se kérdezhetette volna, én mégis elsápadtam.

- Hadd találjam ki - mondta. - Két nap?

- Négy - suttoztam.

- Erősebb vagy az átlagnál - vigyorgott rám büszkén. - Álljon meg a menet! Ugye, azért nem vagy komolyan beleesve vagy ilyesmi?

- De igen. Szerelmes vagyok belé.

- Basszus! Nem tűnsz túl boldognak.

- Gondolj arra, kiről beszélünk - emlékeztettem.

Ezen eltöprengett.

- Bántott is?

- Fizikailag nem.

- És megvolt? Nem mintha rám tartozna, de mégis. Azt is csináltatok?

- Nem.

Amit Kaidannak köszönhettem.

A pihenőszék feslő huzatával babráltam.

- És jól vagy? - kérdezte.

- Egyelőre nem.

- Szívás. - Újra hátradőlt a kanapén, és kinézett a hátsó ajtón.

- Ne vedd nagyon a szívedre! Különben is túl jó vagy hozzá.

Nagyot nyeltem.

- És hogy jöttél ki a papáddal?

Ez sokkal kellemesebb téma volt, bár alaposan meg kellett válogatnom, mit mondok el a beszélgetésünkből.

- Jól. Leborotvtáttatta a fejét, úgy néz ki, mint egy behemót, buggyant motoros. - Jókedvem támadt, ahogy rágondoltam. — Örülök, hogy megismertem. Azt hiszem, mostantól hozzátartozik az életemhez, bármilyen furán hangzik is.

- Ez csúcs, Anna!

- Igen, az.

Beszéltem neki a feltételes szabadlábra helyezésről, meg arról, hogy apám hamarosan szabadul. És arról, hogy mindig is vártam a viszontlátásra.

Patti érkezett. Mikor meglátott Jay-jel, aurája a megkönnyebbülés halványkékjére színeződött. Jay felugrott, hogy öleléssel köszöntse.

- Örülök, hogy látom, Miss Whitt.

- Én is nagyon örülök, Jay - borzolta meg Patti a haját. — És mondd, miért nem hívsz már egyszer az életben Pattinek?

Velük, kettejükkel kezdett visszatérni életembe a normalitás érzése. Pár drága pillanatra megkönnyebbültem, hogy semmi egyébbe nem kell gondolnom. De csak addig, amíg Jay felemelte az államot, és megnézte a nyakamat.

- Hú, de szép nyaklánc! Hanem korábban soha nem láttam rajtad ékszert. Az úton vetted?

Megtapogattam a drágakövet.

- Igen, de nem én vettem, Kaitól kaptam.

E név említésére kellemetlen csönd férközött közénk. Patti és Jay összenéztek. Zavaromban krákogni kezdtem, és zsebre vág-
tam a kezemet.

- Szóval - szólalt meg Jay összekulcsolt kézzel, és a sarkán ingatva magát -, mit szólnátok egy Braves meccshez?

Az ötödik napon már biztosra vettem, hogy Kaidan hazaérhetett. Szívdobogva felhívtam. Végighallgattam a hangpostájára mondott szívdöglesztő szavait, aztán kikapcsoltam a mobilomat. Este az ágyamra ülve ismét felhívtam. Ezúttal üzenetet is hagytam.

— Szia, Kai... ööö... Kaidan. Én vagyok. Ann. Csak megkérdezem, rendben hazaértél-e. Gondolom, igen. Csupán tudni akartam. Felhívhatsz bármikor. Ha akarsz. Jó, akkor szia.

Kikapcsoltam a mobilt, és szégyenkező arcomat a párnába tettem. Miért hagyok neki üzeneteket, amikor félreérthetetlenül világossá tette, hogy tudni se akar rólam? Legközelebb a koncertjein fogom üldözni, és a hátsó sorból búvölöm, ne adj' isten, éjszakai autósmozikba járok, hogy kilessem, miféle csajokat visz haza. Elég volt arra gondolnom, hogy egy másik lánnyal van, és megvonaglottam fájdalomban, majd magzati pózba kucorodtam össze.

A hatodik otthon töltött napomon megvettük az iskolaszereket. Még egy hónap volt hátra iskolakezdésig, de az állam megjelölt egy adómentes napot, amit az üzletek jelentős akciókkal ünnepelek meg. Megbámultam a próbababákon virító tenyérnyi szoknyákat és divatos blúzokat. Elképzeltem Kaidan reakcióját, ha megjelennék egyik koncertjén egy ilyen szerelésben; nem Jay karján, hanem egy másik sráccal. Tré gondolatok, hangyás rajongó csajokhoz méltók. Az ágyamra mentek!

Két hét telt el a hazajövetelem óta, de még mindig felborogattam a székeket, hogy elérjem a telefont, ha csörgött. Mint most is.

Ezúttal Jay hívott.

- Apdádám! - harsogta a vonalba. - Ezt add össze! - Elemeltem a készüléket a fülemtől. - Képzeld, felhívott a Lascivious menedzsere! Meg szeretnék vásárolni két dalom jogait!

Elszorult a gyomrom az együttes nevének említésére.

- Hú, Jay, gratulálok! Ez bámulatos!

Reméltem, hogy kellőképpen lelkes vagyok, noha a béka feneké alatt voltam.

- Velem kell jönnöd csütörtökön, Anna! Megint élő koncertjük lesz!

Újra görcsbe rándult a gyomrom. Tökéletes ürügy lenne ez ahhoz, hogy viszontlássam Kaidant. Ugyanakkor semmi jó nem sülni ki belőle... ellenkezőleg. Nem tudtam, hogyan adjam ezt Jay tudtára, úgy, hogy ne sértődjön meg.

- Jay - kezdtem. Leroskadtam egy székre, s homlokomat a tenyerembe fogtam. - Mindenben támogatlak. Tényleg. A dalodat is szívesen meghallgatnám, de nem lenne jó ötlet odamennem. Kaidan kerek-perec arra kért, hogy tartsam magam távol tőle.

- Nem, ha mondom! Miattam leszel ott, nem miatta! Hisz te vagy a legjobb barátom!

Majd megszakadt a szívem, hogy cserbenhagyom a barátomat, de Kaidant nem lehetett félreérteni. Ennek ellenére égtem, mint a rongy.

- Nézd, Jay, őszinte leszek hozzád, még ha szégyellni való is, amit most mondok. Közel járok ahhoz, hogy a szerelmemmel üldözzem Kaidant - remegett meg a hangom. - Egyfolytában csak rá gondolok! Ha nem lenne kijelző a telefonokon, egész nap őt hívogatnám, csak hogy legalább a hangpostára rámondott hangját hallhassam. Iszonyatosan nehéz túljutnom rajta. Ha most újra látnám...

- Bocs, bogárkám. Nem gondoltam bele ebbe eléggé. Rendben, megértem.

Éreztem a hangján, hogy azért csak megsértődött. Könnyek csípték a szememet.

- Igazán nagyon sajnálom, Jay! Ugye, majd felhívsz abban a másodpercben, hogy otthagysz a koncertet? Mondj el mindent, töviről hegyire! Nem számít, milyen későn hívsz. ígérd meg!

- Hogyne, persze.

Lelombozott a hangjából kiérződő csalódottság. Miután befejeztem a beszélgetést, újra viszketni kezdett az ujjam, hogy felhívjam Kaidant; ezúttal Jay dalainak ürügyén. Utálkozva hajítottam el a mobilt, akár egy mérges viperát; a szoba túloldalán lévő fotelben landolt.

Csütörtök éjjel fél tizenkettőkor is az ágyamon ültem, ölemben a mobillal. Jó előre figyelmeztettem Pattit erre a késői telefonra. Mikor a készülék megszólalt, nyomban felkaptam.

- Halló - szóltam a vonalba elfulladva.

- Jaj, apám, a világ *legjobb* koncertjéről maradtál le!

Elmosolyodtam. Legalább Jay nem haragudott meg rám.

- És milyen volt a dalod fogadtatása? Méltóképpen ünnepelték?

- Apám, nem viccelek, milliószor jobban sült el, mint legvadabb álmaimban is reméltem!

Ez jó hír volt, feldobott.

- Tényleg? Tök jó, nem igaz?

- Bizony. Alig várom, hogy te is meghallgasd. Az egész kö-

zönség csápolt rá! Majdnem elbögtem magam, mint egy óriás-csecsemő... ahogy te szoktál! Hahaha! Nem úgy, mint én.

Elégedetten, hatalmasan felsóhajtott.

- Igazán annyira örülök, Jay! Megérdemelted ezt a sikert.

Pocsékul éreztem magam a gyávaságomért. Ahelyett, hogy részt vettem volna az örömében, magammal foglalkoztam.

- Szó van arról, hogy jövőre lemezre veszik Los Angelesben.

Elhallgattam. Los Angelesben? Csak nem kell majd odaköltöznie? Oldalamra fordultam, és átöleltem a nagypárnát, közben végig fülemre szorítottam a mobilt.

- Ott vagy még? — kérdezte.

- Igen. Ne haragudj! Ez... király!

- Igen. Huh, és van még valami. Nem is tudom, talán nem kellene elmondanom.

Jaj!

- Most, hogy már belekezdted, fejezd is be.

- Rendben. Nos, a koncert után, a kulisszák mögött Kaidant újra körülfogták a csajok. - Visszafojtott lélegzettel hallgattam. - Hanem amint meglátott, mindet otthagya, és menten odajött hozzám. Azt mondta, tetszettek a dalok, ami jólesett. Utána azonban azt is megkérdezte, te hová lettél. Otthon vagy, feleltem. Nagyon érdekelte, hogy vagy. Mondtam, már jobban. Nem is tudom, olyan fura volt ez az egész. Egyáltalán nem játszotta meg magát. Nyomban ezután le is lépett, nem vett részt a buliban. - Elhallgattott, majd megkérdezte: - Egész pontosan mi történt közöttetek?

Teljesen összezavarodva suttoztam.

- Magam sem tudom.

Kaidan utánam kérdezett! Nem maradt ott a bulin!

- Talán azok közé a nőcsábászok közé tartozik, akik senkit sem engednek közel magukhoz - füstölgött Jay.

- Igen - mondtam. - Vagy a papája pirított rá.

Jay nevetett ezen.

Bárcsak tényleg vicc lett volna!

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Tea az ikrekkel

Ez volt az iskolai beszerzések utolsó napja. Elmentünk a bevásárlóközpontba. Borús idő volt. Alig lehetett látni a zsúfolt mély-

garázsban, nagyon meregetnem kellett a szememet. Mindkét bevásárlótáska nálam volt, mialatt Patti a retiküljében kotorászott a kocsikulcs után. Ha nem élek különleges látásommal, talán nem veszem észre őket. A garázs túlsó végében álltak.

Négy óriás: két pacák és két csaj; mindegyikük jele ugyanolyan szupernóva volt, mint a Kaidané. Ijedtemben kis híján elejtettem a bevásárlótáskákat; még épp idejében kaptam utánuk. Aztán közönyösen körülnéztem, megjátszva, hogy nem látom, hogy szemmel tartanak. Kaidan szavai jutottak eszembe. Akkor hallottam ezt tőle, amikor nála jártam: *Az óriások csak akkor jelennek meg, ha bajt szeretnének kavarni.*

Továbbra is közönyös arcot vágtam, remélve, nem süt rólam, hogy mennyire bejédtem. Azt kívántam, bárcsak ne Pattivel lennék.

Kinyitotta a kocsit, és beszálltunk. Odalestem a négyesfogatra; csillogó fekete autóba ültek be a következő sorban. Tudtam, hogy követni fognak minket. Muszáj volt észnél lennem.

Elővettem egy számlát az egyik táskából, meg egy tollat a kesztyűtartóból, és ahogy remegő kezemtől tellett, kapkodva lekörmölttem.

Követnek minket. Viselkedj úgy, mintha semmi sem történt volna! Ne menjünk haza!

Lassíts le a kanyarnál, az általános iskola előtt. Én majd kiugrom, és elfutok. Te meg menj tovább... a templomig

Ha biztonságban leszek, felhívlak a mobilodon.

Patti szeme hol a levélkén volt, amit kettőnk közé fogtam, hol az úton. Olyan vadul szorította a kormányt, hogy belefehéredtek az ujjai. A fejét is hevesen megrázta. Szuper! Pont az ő ellenkezésére volt most szükségem!

Majd elfutok a futballpálya felé! — írtam.

Hétvége lévén esetleg épp meccs is van ott, és akkor a pálya tele van emberrel. Közöttük elvegyülve talán lerázhatom ezeket. Hanem... mi van akkor, ha Pattit követik, és nem engem? Egyik opció sem tűnt túl biztatónak. Zsebembe gyűrtem a papírost. Patti arca hamuszürke volt, és verejtékcseppek gyöngyöztek rajta. Beleegyezően biccentett. Muszáj volt pedig úgy tennünk, mintha minden a legnagyobb rendben lenne. Reméltem, hogy Patti bírja idegekkel.

- Kösz, hogy elhoztál — mondtam neki. — Mindent beszereztünk a sulihoz.

- Szívesen, édesem. Biztos vagy benne, hogy nincs szükséged még egy melltartóra?

Összerezzenem, mire bocsánatkérő arcot vágott.

- Nem, jó ez így — nyögtem ki nagy nehezen.

A visszapillantó tükörrre sandítottam. Négy autóval jöttek mögöttünk. Kiterjesztettem rájuk a hallásomat, de csönd volt a kocsiukban.

Az általános iskola előtti hajtűkanyarhoz értünk. Tíz teljes másodpercig nem leszünk láthatók a kanyar túloldalán. Az iskola mellett kis erdő terült el, ezen túl voltak a sportpályák: a futball-, a baseballpálya meg a többi. Ha odáig eljutok, tán van esélyem elmenekülni.

A kanyarba érve vadul dobolt a szívem. Patti megszorította a karomat. Kinyitottam az ajtót, és kiugrottam. Olyan halkan csuktam be magam után, ahogyan csak tőlem telt.

Eztán vad vágtaiba kezdtem, soha ilyen gyorsan nem futottam még.

Nem voltam olyan ostoba, hogy ne számítsak arra, meghallják a kocsiajtó csukódását, vagy épp rohanó lépteim dobogását. Mégis reméltem, hogy sikerül elbújniuk előlük valahogyan. Az erdő már ott volt előttem az iskola legszélén.

Elsüvítettem az épület mellett, be a fák közé. Agak csapódtak az arcomba, de nem lassítottam. A közeli sportpályákról hangok hallatszottak. *Már majdnem ott voltam.* Megkönnyebbülve száguldottam át az erdőn.

Hirtelen meghallottam, hogy valaki csörtet mögöttem, hangosabban, mint amilyenek a sportpályáról idehallatszó hangok voltak. Üldözőm vészes gyorsasággal közeledett.

— Állj meg! - kimerült férfihang volt.

Minden erőmet beleadtam a futásba, hogy már szinte perzselt minden izmom, de tudtam, hogy ez se lesz elég. Elvégre is hosszú távú futásokhoz szoktam, üldözőm azonban egy sprinter volt. Úgy terített le a földre egyetlen könnyed rohammal, akár egy hátvéd, hogy csaknem a szuszt is kiszorította belőlem. Avar és föld csapódott az arcomba.

Kapálózva, ide-oda gördülve igyekeztem kiszabadulni a szorításából. Egyik óriási karjával átfogta a csípőmet, és szabadon maradt karomért nyúlt, én azonban elrántottam, és bemosztam neki egyet az orrába. Olyan erővel, hogy felkiáltottam fájdalommanban, mert nekem is megfájdult a kezem. A fickó felnyögött, és rándított egyet a fején. Vér csapódott a földre. A következő pillanatban fölém került, és teljes tömegével maga alá szorított. Megragadta mindkét csuklóm, és a fejem felett a földre fesztette. Zihálva szedtem a levegőt.

- Nyugalom! Nem bántalak.

Lágy akcentussal beszélt, amit nem tudtam hová tenni.

Ránéztem. Már nem vérzett az orra. A bőre kávébarna színű volt, göndör fekete haját rövidre nyíratta. A szeme színe a mogyróbarna legvilágosabb árnyalata volt, és ahogy rám meredt, mint ha fura illat szállt volna felém a sportpályákról: forró, sistergő, krémesen dús karamelláé... Hoppá! Nem az ő illata volt ez véletlenül? Nagyot nyeltem, és fejemet a földre szorítva igyekeztem egyenletesen lélegezni, hogy a mellkasom ne préselődjön az övéhez.

Most újra futó lábak dobogása hallatszott.

- Kope! - kiáltotta a fickó társa. - Basszus! Gepárdvér folyik az ereidben vagy mi?

Barátja hangjára a pasas felemelkedett rólam valamennyire.

- Most elengedlek - súgta halkan a fülembe. - Ne próbálj elfutni!

Társa két kezét a térdére támasztva igyekezett visszanyerni a lélegzetét. Fekete haja végét kiszókitette, és amikor félresimította a homlokából, csapzott volt az izzadságtól. Valamennyi ázsiai vér mindenképpen folyhatott az ereiben, mert fekete, mandulavágású szeme volt és magas, kiugró pofacsontja. Felsőhajtottam és behunytam a szemem. Most jöttem rá, kik is ők. Blake és Kopano. Megkönnyebbültem, de mindjárt utána el is szégyelltem magam, hogy elfutottam előlük.

- A mindenit! Hogy lehetsz ilyen gyors? — mondta tovább Blake.

- Afrikából származom.

Kopano elengedett, de nem vette le rólam a szemét. Felültem.

- Hahaha! De jó vicc - morogta Blake.

Kopano az orrát tapogatva lekuporodott mellém.

- Kaidan barátja vagy — állapítottam meg, és hülyén éreztem magam.

- Valami afféle — felelte. — Habár nem maga a megtestesült nyájasság.

Zsebéből mobilt vett elő, beütött egy számot, és a füléhez emelte.

- Szia. Gyere vissza az iskolához! Kope-nak igaza volt, a csaj kiugrott a kocsiból és elfutott. Most azonban már minden rendben... Igen, velünk van... Jó, megmondom neki.

Befejezte a hívást, és zsebébe csúsztatta a mobilt.

- Marna üzeni, sajnálja, hogy így rád hoztuk a frászt - mondta.

Kopano meg én is felálltunk, és leporoltuk magunkat. Kihúzó-

tam a hajamból néhány fenyőtűt. Még akkor is remegtem, amikor követtem Blake-et az erdőn át a néptelen iskolaépületbe. Hátrapillantottam Kopanóra, aki mögöttem baktatott.

- Bocs az orrodért! - morogtam.

Továbbra is lesütötte a szemét, és bólintott, mintha az egész nem lenne olyan nagy ügy. Megnéztem magamnak sima arcvonásait és telt ajkát, majd újra előrefordultam. Nem igazán tudtam, mit gondoljak arról, ahogyan fixírozott, mikor fölém kerekedett, és a szagát sem tudtam hová tenni.

Végtelennek tetsző idő után értünk el az erdő széléhez, onnan pedig az iskola parkolójához. Ez is üres volt, csak a fekete autó állt itt, előtte pedig két világszép lány. Hallottam, mit beszélnek.

- Csak tizenhat éves? — kérdezte az egyik meglepetten.

- Nekem inkább tizenkettőnek tűnik - felelte a másik.

- Maradjunk sportszerűek! - intette a társnője.

Nyomban rájuk ismertem: Astaroth - Pharzuph londoni cimborája - ikerlányai voltak. Nyári szoknyájukat és szandáljukat elnézve most ébredtem rá, milyennek láthatnak a levágott végű sortommal és magasan hordott lófarkammal.

Mikor Kaidan elmondta, hogy az ikrek táncosnők, magas, inas balerinákat képzeltem magam elé. De nem ilyenek voltak. Nőies idomaik salsáról és tangóról regéltek: darázsderekek telt cicik és csípő közé ékelődött. Ha táncoltak egyáltalán, akkor valamiféle sztriptíz bárban léphettek fel. Nem voltak sokkal magasabbak nálam. Csillogó barna hajukat lépcsőzetesen vágatták le, és minden kiegészítőjük a legutolsó divatot követte. Kaidanhoz hasonlóan ők is hihetetlenül szexisek voltak. Ámbár a két pasira sem volt rossz ránézni.

A jelek szerint nem Pharzuph volt az egyetlen démon, aki vonzó testet szállt meg, vagy vonzó párt választott, aki szép utódokat adott neki. Nem véletlenül. A jó külsejű emberek sokkal több mindent megúsznak.

Mostanra mind együtt voltunk, körbe álltunk, úgy méregettük egymást.

- Jól rád ijesztettünk, ugye? — vont a fel Blake a szemöldökét.

Most vettem csak észre a testékszereit. Szoros kender nyakláncot viselt, középen egy kagylóval. Méregzöld jele a mellkasán irigységről árulkodott.

- És mit kerestek itt? - kérdeztem, azon igyekezve, hogy ne remegjen nagyon a hangom.

- Fülünkbe jutott, hogy lakik errefelé egy óriásnővérünk -

mondta Kopano, akinek világosbarna szeme élesen elütött sötét bőrétől.

- És kitől hallottátok? - kérdeztem.

- A szóbeszéd gyorsan terjed - vont vállat Blake.

- De hogyan találtatok rám?

- Marna megmutatta a cicijét az egyik szellemnek, ő vezetett minket hozzád...

- Dugulj már el, Blake! - bökte oldalba a lány. - Hetet- havat összehordasz! Kai adta meg a nevedet. Aztán már csak némi kutakodásra volt szükségünk, mert semmi egyéb nem volt hajlandó rólad elárulni.

- Mint aki rejteget valamit - fonta keresztbe a karját a nővére, és tetőtől talpig végigmért.

Hiába próbáltam megsemmisítő pillantással viszonzni, lepergett róla. Minden jel szerint ő volt az undokabb a két csaj közül.

Mindannyian a bejárat felé néztünk, ahová begördült egy autó. Tán egy itteni dolgozóé vagy a gondnoké. Nem lébecolhattunk itt tovább. Gyors döntést hoztam: megbízom bennük. Reméltem, hogy nem bánom meg később.

- Beszélhetünk nálunk is, ha akarjátok - ajánlottam fel.

Összenéztek, mielőtt beleegyeztek volna.

Hátraszálltam a kocsiba a csajok mellé. Blake az anyósülést foglalta el, Kopano vezetett. Feltételeztem ezek után, hogy övé az autó. Azonkívül, hogy időnként az utat mutattam, senki nem beszélt.

Nálam volt a lakáskulcs. Meglepett, hogy nem esett ki, mialatt Kopanóval birkóztam. Elpirultam erre gondolva. Leparkoltunk és kiszálltunk.

Kopano lazának látszott, a többieket azonban mintha feszélyezte volna a szűk kis lakás. A csajok hajukat hátravetve sandítottak a kopott bútorokra. Karba tett kézzel figyeltem őket, és igyekeztem olyan keményen fellépni, amennyire csak tizenkét évesnek ítélt modoromtól tellett.

- Fel kell hívnom valakit - mondtam.

- Kit? - firtatta az undokabb iker.

- Azt a hölgyet, akivel együtt voltam. Pattit.

Nem sok kedvem volt magyarázkodni. A vizslató tekintetekkel nem törődve a pulthoz mentem, és tárcsáztam Patti mobilját. Az első csöngetésre felvette.

- Én vagyok az. - Gyorsan, hadarva beszéltem, hogy minél hamarabb eloszlassam az aggodalmait. - Jól vagyok. Ezek csak Kaidan barátai. Otthon vagyunk, nálunk.

Megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Bármikor hazajöhetsz - mondtam.

- Jó. Negyedórán belül ott leszek. Biztosan minden rendben?

- Biztosan. Akkor itthon találkozunk.

Letettem a telefont.

- Nincs elég pénze a papádnak? - méregette a kis tévét az undok iker.

- A nevelőanyámmal élek itt, nem az apámmal.

- Még mindig a sitten ül? - kérdezte a kedvesebbik.

- Igen.

- Mi is erre számítottunk. Nem szívesen mutatkozunk ott, ahol egy *herceg* is megjelenhet.

A csaj megborzongott a *herceg* szóra.

Félkört formálva, feszengve álltunk ott.

- Miért ilyen a jeled? - kérdezte Blake.

- Az igazat megvallva fogalmam sincs, milyen - mondtam.

A lányokra néztem, akiket a külsejük alapján nem tudtam megkülönböztetni egymástól.

- Eszerint ti vagytok Ginger és Marna?

- Honnan tudod a nevünket? - kérdezték egyszerre.

- Ugyanonnan, ahonnan ti az enyémet.

Az undok nővér újra gyanakodva méregetett. Mi baja volt velem?

- Azt hallottuk, hogy te meg Kai együtt melóztok - kacshintott rám Blake.

Éreztem, hogy ég a képem. Vállat vontam, mint akit ez a legkevésbé sem érdekel, noha sejtettem, hogy egyikük sem veszi be a produkcióm.

- Hetek óta nem láttam és nem is beszéltem vele — mondtam.

Az Undok Nővér most elővette a mobilját, végigpergette a telefonkönyvét, majd felhívott egy számot.

- A francba, hangposta! - szitkozódott. - Hahó, pubikám! A kis barátnődnél, Annánál vagyunk. Hívj vissza, amint lehet! - Becsukta a mobilt, és gyilkos tekintetet lövellt felém. - Csoda, hogy még ugyanaz a száma - morogta. - Ez a faszi többször változtat telefonszámot, mint bárki, akit ismerek.

Idegessé lettem. Továbbra sem értettem, mit akarnak tőlem. Egyikük érzelmeit sem láthattam, de minden jel szerint igencsak feszültek voltak.

- Foglaljatok helyet! Hozok valamit inni — vettem elő a jobbik modoromat, amit Patti Whittnek köszönhettem.

Kopano leült a kanapé legszélére. Blake vállat vont, és ő meg a másik végére ereszkedett le.

- Én inkább állok - jelentette ki az Undok Nővér unatkozó legyintéssel.

Ahogy parancsolod, gondoltam.

Kimentem a konyhába. A kedvesebbik nővér utánam jött. Érdeklődve nézte, hogyan teszek jeget a poharakba és veszek elő a frigóból egy kancsót.

- Mi ez? - kérdezte.

- Tea - mondtam.

Szürke szeme csodálkozva elkerekedett, és elmosolyodott.

Csinos, ovális arca volt, finom vonásokkal.

- Hú, Ginger, jeges tea! Most hallom, hogy ezt kapunk - szólt ki a nappaliba.

- Rémesen hangzik - szólt vissza az ikertestvére.

- Ha akarod, forró teát is készíthetek neked helyette.

Igyekeztem udvarias maradni az undok nővérrel, Gingerrel, de azért egyetlen mosolyt sem vesztegettem rá.

- Helyes! — fűjt egyet, és lehuppant a két srác közé, majd ide-oda ringatta magát.

Marnára néztem, miközben a teavizet melegítettem, bíráló tekintetre számítva, de a jelek szerint nem érdekelte a dolog. Kezébe adtam egy pohár jeges teát, ő meg belekortyolt.

- Mmm. Ez már döfi! Nem rossz. Egyáltalán nem rossz, Ginger!

- Igyad csak, élvezd ki fenéig — szólt vissza az ikertestvére.

Végül is nem volt túl nehéz megkülönböztetni őket egymástól.

- Először vagytok Amerikában? - kérdeztem Márnát.

- Igen. Most töltöttük be a tizennyolcat. Leérettségiztünk, és jelenleg a világot járjuk.

- Dehogysis, Marna! Ne etesd ezzel az embereket! Egyszerűen csak ellátogattunk az Államokba, aztán visszamegyünk Londonba.

- Nos, én mégis úgy érzem magam, mint egy világkörüli úton — fordult újra felém a testvére kedves mosollyal. – Bostonban találkoztunk Kopanóval és Blake-kel, aztán együtt jöttünk idáig. Nem kis út.

- És mi van Bostonban, amiért odamentetek? - kérdeztem.

Nem feltételeztem, hogy bármelyik herceg ott lakna.

- Kope most fejezte be az első évét a Harvardon.

Ránéztünk. Szégyenlősen bólintott, és lesütötte a szemét.

A Harvard, ezt nevezem! Soha nem találkoztam senkivel, aki ilyen nagyhírű iskolába járt.

- Mit tegyek bele? — kérdeztem meg Márnát a nővére teájáról.

- Egy kanál cukrot. Szüksége van rá, hisz mindig olyan, mint-ha citromba harapott volna - mondta.

Zenei akkordok hangzottak fel. Ginger elővette a telefonját. Görcsbe rándult a gyomrom, amikor kipattintotta.

- Otthon van Pharzy? - kérdezte üdvözlésképpen. Akkor *Kaidannal* beszélt. A francba! — Egyelőre még maradunk... Ne aggódj, nem bántjuk szegény kicsikét. Éppenséggel ő kínoz minket, amerikai jeges teát itat velünk... Nem tudnád idetolni a képedet?... Mikor, ma este? Tartsd a vonalat! — Elvette füléről a mobilt, és rám nézett. — Tudod, hogyan lehet eljutni valami Szárnyas Ajtó nevű klubba?

- Izé... azt hiszem. Majd megkérdezem a barátomtól, és leírom az útirányt.

- Arra ugyan ne számíts! - fakadt Marna csilingelő kacajra. - Velünk jössz, és kész!

- Nem lehet - ráztam meg a fejemet. - Dolgom van.

Persze az égadta világon semmi dolgom nem volt.

- Gyere csak velünk! — szólalt meg most Kopano is.

Hangja végigvisszhangzott a csendes szobában. Egyenesen a szemembe nézett, én azonban félrekaptam a fejem. Fürkésző tekintete mintha a vesémbe látott volna.

- Kérlek, gyere el! - kérlelt Marna is.

Jay-re gondoltam és arra, mennyire jólesne neki, ha meghallgatnám a dalát. Marna könnyörgő szemébe néztem, aztán Kopano titokzatos, komoly arcára.

- Jól van — suttogtam.

- Hétre ott leszünk - mondta Ginger, és bepattintotta a csillogó mobilt.

Istenem, atyám, találkozni fogok Kaidannal! - minden porcikám lázban égett izgalmamban és félelmemben.

Fogtam a poharamat, és törökülésben a többiek elé telepedtem a padlóra. Reméltem, hogy egyikük sem túl jó megfigyelő, és nem veszik észre kezem enyhe remegését.

Ginger kezdte a beszédet.

- Mindenekelőtt tudnod kell, hogy nem éri meg kamuznod, mert átlátunk rajtad. Megértetted?

Mivel a hazudozás amúgy sem volt kenyerem, igenlően bólintottam. Most jöttem rá, mégse volt olyan jó ötlet a padlóra ül-nöm, mert így alárendelt pozícióba kerültem vele szemben. És

nagyon nem tetszett a hangnem, amit megengedett magának.

- Legelőször is, mi van közted és Kaidan között? - szögezte nekem a kérdést.

Első gondolatom az volt, hogy közlöm vele, nem az ő dolga. Kaidan nyilván semmit nem kötött az orrára, miért engem nyaggat akkor erről, háborodtam fel. Ugyanakkor nem akartam elutasító lenni, sem pedig kertelni. Rá szerettem volna szolgálni a bizalmukra.

- Két hónappal ezelőtt találkoztunk, az egyik koncertje után. Azelőtt nem is sejtettem, hogy él a világon valaki, aki olyan, mint én. Apám egészen eddig börtönben volt, ezért egy embernő nevelt fel. Kaidan sok mindenre megtanított. Levitt a kocsiján Kaliforniába, hogy találkozzam az apámmal és beszélhessek vele. Nagyjából ennyi.

- Ő Belial, ugye? - kérdezte Blake.

- Igen.

- És miért Kaidan vitt oda? - billentette érdeklődve oldalra a fejét Marna, mint aki különösnek találja, hogy Kaidantól bármiféle jó kitelik.

- Nem tudom. Talán kíváncsiságból. Egyszer azt mondta, szeretne kiismerni. Gondolom, azért, nem jelentek-e fenyegetést a számára. Amúgy Pharzuph meghagyta neki, hogy tanítson ki.

- Na, igen! — nevetett fel gúnyosan Blake, de nem törődünk vele.

- És miért nem beszéltetek azóta? - kérdezte Ginger.

- Mert nem vagyunk barátok, sem semmi ilyesmi. Mindketten megtudtuk, amire szükségünk volt.

- Inkább azt gyanítom, téged is dobott, mint a többi - jegyezte meg Blake. - Nem hinném, hogy Rowe holmi óriásnőkre vesztegetné különben az idejét.

- Semmi ilyen nem volt közöttünk.

Ez a kelleténél kissé harciasabban hangzott.

- Valóban? - kérdezte Ginger kaján, rosszindulatú vigyorral.

- Édeskettesben furikáztatok, és azt akarod mondani, hogy nem feküdtetek össze?

Ekkor jutott eszembe Kaidan egy megvető megjegyzése arról, hogy egyetlen óriásnőt utasított csak el eddig. Ginger vádló, keserű modora arra engedett következtetni, hogy ő lehetett a kárvalott. Vagy mégse?

- Nem is... - Majdnem azt mondtam, nem is csináltunk semmit, mivel azonban ez nem volt igaz, inkább nem fejeztem be a mondatot.

- Oké - mordult fel Ginger.

Marna témát váltott.

- Eszerint Belialnak melózol, noha ő maga nincsen jelen?

Erre csak hápogni tudtam, aztán azt mondtam:

- Nem.

Mind a négyen döbbenten meredtek rám.

- Besegítesz az apádnak? Továbbadod a szajrét más tiniknek? - sürgetett válaszra Blake.

- Tudom, mire célzol - feleltem -, de nem drogozom... Begőzölök a narkótól.

- Meghiszem azt - húzta el a száját Blake.

- Fogd be a bagólesődet! — öklözött a mellkasába Ginger, mire felnevetett.

- Ne aggódj, Gin, én nem nézek más nőre rajtad kívül.

Ginger a szemét forgatta, aztán keresztbe vetette karját és lábát.

- Nem drogozol? - hajolt előre Kopano.

Lágyan, mégis elharapva ejtette a szavakat.

- Nem - mondtam.

Halvány mosoly suhant át Kopano óvatos arcvonásain, és ahogy újra hátradőlt a kanapén, más szemmel nézett rám, mint az előbb. Határozottan csöndes, szemlélődő típus volt.

- És ezt hogy úszta meg eddig? - kérdezte Marna.

- Talán mert nem herceg nevelt fel.

- Igen, de hihetetlennek tartom, hogy nem bízott rá olyan valakire, aki mindenre kitaníthatott volna - álmélkodott Marna.

Hirtelen félni kezdtem. Nem magamat féltettem, hanem apámat. Ha ezek itt hallottak rólam, akkor bizonyára mások is, például a hercegek. Vajon valamennyien felelősségre vonják Belialt, amiért elhanyagolta a kötelességeit?

- Hallgatnotok kell arról, amiről itt beszélünk - jelentettem ki remegő hangon.

Blake felröhögött.

- Ne aggódj! Nem mondjuk el a tökfej faterjainknak. Hittem neki.

- Belial egészen eddig börtönben volt, és ti csak most találkoztatok? — kérdezte Kopano.

- Igen.

- Talán nem is tudott a lányáról - fordult a többiekhez. Kijavíthattam volna, de csak ültem ott megkukulva, és azon agyaltam, milyen engedetlen lázadó is az apám.

- Talán azért van egy kevés fehér is a jeledben, mert nem kellett melóznod - jegyezte meg Marna.

- A miénkben nem volt fehér azelőtt sem, hogy munkába álltunk - mutatott rá Ginger.

- Talán azzal függ össze, hogy én nem látom a légionáriusokat - mondtam.

Vagy azzal, hogy anyám a világosság angyala volt...

- Nem látod őket? — csodálkozott Marna. — Szerencséd van. Némelyik bűn tök idegesítő. Igaz, nekem is belekerült egy kis időbe, mire érzékelttem őket. Addig, amíg...

Elhallgatott. A hosszúra nyúló csendben a négy óriás sokat tudón összenézett.

Marna idegesen fészkelődött, és dacosan lesütötte a szemét. Ginger gyöngéden megpaskolta a vállát. Furdalt a kíváncsiság, mi ez az egész, de nem mertem megkérdezni.

- Hanem továbbra sem értek valamit - erősködött Ginger. - Ha korábban nem is tudtál minderről, most már tudsz. Találkoztál az apáddal. Miért nem dolgozol akkor?

Veszedelemes terepre tévedtünk. Nem tudtam, mennyire bízhatom meg bennük, hiába voltak Kaidan haverjai.

- Jaj, szállj már le róla! - szólt rá a testvérére Marna.

Továbbra sem néztem a szemükbe. Csönd telepedett a napalira.

- Ha a hercegek kiszagolják ezt, megölhetnek. Csak a miheztartás kedvéért - mondta Ginger, lelkesebben a kelleténél.

- Hagyd szegényt! - avatkozott közbe Kopano is. — Nem ismer minket. Majd elmond mindent, amikor úgy érzi, eljött az ideje.

Ginger hátradőlt a kanapén. Kopanóra néztem, remélve, hogy a nézése közvetíteni tudja a hálámat.

- És hol szálltok meg éjszakára? — kérdeztem.

- Kaidannál gondoltuk, ha Pharzuph nincs odahaza, de egy hotelben is megalhatunk - mondta Blake.

- Tudom, kevés itt a hely, de...

- Hű! Pizsamaparti Annával, Gin! - vágott a szavamba Marna.

- Csúcs lenne, mondhatom - mondta Ginger faarccal, a legcsekélyebb lelkesedés nélkül. - Amíg ti ketten lelkeztek, én majd ledugom az ujjam a torkomba, és rókázom.

Marnára néztem.

- Itt maradhatsz, ha...

- Nem! - torkollt le Ginger ellentmondást nem tűrően. Marna meg én együtt vagyunk.

Marna engesztelően nézett rám. Rokonszenves volt nekem. De

bár Ginger modora kívánni valókat hagyott maga után, azt el kellett ismernem, hogy a testvéréhez feltétlenül ragaszkodik. Más jót nem is nagyon tudtam volna róla mondani.

- Milyen messze van innen az a klub? Mennyi idő alatt érünk oda? — kérdezte Blake.

- Úgy háromnegyed óra, egy óra alatt.

- Rendben. Hatra itt leszünk, hogy felvegyünk. Készülj el addigra!

- Izé...

Idegessé vált a lehetőség, hogy viszontlátom Kaidant, meg ezekkel a kiszámíthatatlan óriásokkal kell közösködnöm. Az se tetszett, hogy Jay is megismeri őket. Két külön világ volt ez, amit nem volt tanácsos ütköztetni egymással.

- A legjobb barátom, Jay visz majd a kocsiján, ti pedig utánunk jöttök - jelentettem ki.

- Ki az a Jay? - szűkült össze gyanakvón Ginger szeme.

- Csak egy embersrác. Semmit nem tud rólunk. Írt pár dalt, és Kaidan együttese lejátssza ma este az egyiket.

- Ember a legjobb barátod? - morogta Blake.

- Ez egyre jobb - dűnnyögte Ginger is, és felállt, kezébe fogva a teáját, amiből egyetlen kortyot sem ivott.

Én is felálltam, és elvettem tőle.

Sorban elvonultak. Kopano udvariasan felém biccentett, Marna meg az ujjával intett oda, mielőtt becsuktam utánuk az ajtót.

Még négy óra, gondoltam, és újra látom Kaidant.

Ginger érintetlen teája kilötyt a kezem remegésétől.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

IRIGYSÉG

Jay-t előre figyelmeztettem telefonon, hogy Kaidan négy haverja is velünk tart, ám így is teljesen ledöbbszent, amikor meglátta őket. Belecsíptem a karjába a klubban, mert majdhogynem a nyálát csorgatta az ikrek láttán. Más is így volt ezzel. Minden srác őket nézte, totál elájultak miniszoknyájuktól és magas sarkú szandáljuktól. Jay aznap este fordítva csapta a fejébe Braves feliratú baseballsapkáját.

A *Szárnyas Ajtó* kétszintes klub volt. A bár az emeleten működött. Le lehetett látni innen a színpadra és a lenti tömegre. Kopano, Jay és én csuklónkra erősített szalagot viseltünk, mivel kiskorúak vagyunk... a csaposok azonban így is szemet hunytak, ha valaki elénk tett egy pohár italt. Másik három barátunk hamis igazolvánnyal lépett be, és mostanra poharakat szorongattak a kezükben. Az emeleten akartam maradni, hogy a korlát mögül nézzem végig a koncertet, ahelyett, hogy a színpad előtti őrzőngő tömegben lökdösődnék. Egyik oldalamon Jay állt, a másikon az óriások.

Mikor bejelentették az együttes fellépését, nem néztem a dobosra. Félttem, hogy a többiek csak erre várnak; látni szeretnék, hogyan viselem el Kaidan jelenlétét. De még ennél is jobban félttem attól, ő milyen lesz majd. Legelőször Jay dala szerepelt a műsoron. Megfogtam a kezét, és megszorítottam, mikor a szám elkezdődött.

Jól ismertem a dallamot. Jay vagy ezerszer lejátszotta nekem, különböző változatokban, amíg csiszolgatta. Más volt azonban most, hogy tökéletes hangszereléssel hallgattam, egy tehetséges énekes előadásában. Nem csupán a színpadot érdemelte meg, de az albumot is. Közben időnként muszáj volt Kaidanra is pillantanom, noha inkább Michaelt, a csápoló tömeget vagy Jay boldogságtól sugárzó arcát néztem.

A szám végén hangos éljenzésben törtünk ki, én pedig Jay nyakába borultam.

- Örülök, hogy eljöttem - kiabáltam a fülébe. - Szuper volt! Nagy sztár lettél!

Marna mellénk sompolygott.

- Ezt te írtad? - nézett Jay-re. - *Király!*

Jay elengedett engem, és visszaneézett a lányra.

- Kösz - mondta, mire Marna a hajfürtjeit kezdte rendezgetni.

Nem tetszett nekem ez a kis közbűrködés. Marna rendes csajnak látszott, mégsem akartam, hogy bármi köze legyen Jay-hez.

- Nehogy magadba bolondítsd szegény fiút! — jegyeztem meg könnyedén, ugrató hangnemben. - Nem akarom, hogy összetörd a szívét, aztán lelépj Londonba.

Jay felnevetett, Marna ellenben kis biccentéssel nyugtázta figyelmeztetésemet.

Visszafordultam a korlát felé, ahol első pillantásom nyomban Kaidanra esett.

A vörös inge volt rajta, amit valaha, réges-régen kölcsönvettem tőle. Elábrándoztam, hátha rám gondolt, mialatt felvette. Buta

liba! - korholtam magamat. Én is vörös inget viseltem, de a fodros fajtát, az ujjá összeráncolódott a vállrészen. A mostani vásárlás során tettem szert rá; gondoltam egyet, és megvettem.

Utáltam magam, amiért Kaidant bámulom. Akartam ugyan, hogy észrevegyen, ugyanakkor féltem, mit fedezek majd fel a tekintetében. Ezért amikor felém fordította, elakadt a lélegzetem - mert szinte perzselt. Egyikünk se jelezte egyetlen mozdulattal sem, hogy nyugtázta a másik jelenlétét.

Ekkor vékony kar fogta át a vállamat, és húzott el a korláttól. Letéptem a tekintetem Kaidanról.

- A te kis emberbarátod cuki pofa - súgta a fülembe Marna.

- Van barátnője? - lépett oda hozzánk Ginger.

- Nincs - feleltem.

- Akkor ne törődj vele! - morogta Ginger a testvérének. — Találj alkalmasabb srácot a machinációidra!

- Jay-jel senki nem machinálhat! - csattantam fel.

- Nem is terveztem semmi ilyesmit, becsszó! - fogadkozott Marna, majd a testvérehez fordult. - Egyetlen szabad estét nem hagysz nekem? Az ég szerelmére, vakációzunk!

Ginger vasakarata mintha megingott volna nővére dacosan elbiggyesztett szája láttán.

- Jól van, jól. Hanem azért eljön az ideje, Marna, amikor. ..

A korlátnak támasztotta a könyökét, és a vállán át nézte a koncertet. Kaidan kurtán odabiccintett neki, mire ő csöppet sem nőies kézlengetéssel üdvözölte. Kaidan vigyorogva elhúzta a száját. Valami lehetett kettejük között. Ennek a fajta bizalmaságnak előtörténete kell, hogy legyen, gondoltam.

- Óóó! - suttogta Marna. - A cuki pofa ma még sincs a legjobb hangulatban...

Gingerrel Jay felé fordultunk, aki egyedül állt a korlátnál, miatt őrangyala izgatottan röpködött körülötte. Jaj, nem! Most levette a baseballsapkáját, és megfordította, a homlokába húzva az ellenzőjét. Ginger megragadta a karom, amikor felé indultam.

- Nem avatkozhatok közbe! - sziszegte.

Elrántottam a karomat. Addig néztem Jay-t, amíg az angyala meg nem nyugodott.

- Elment a démon? - súgtam oda a lányoknak.

- Igen, most lent van a tömegben - mondta Marna.

Jay-hez léptem, remélve, hogy a suttogó nem jön vissza, és nem veszi észre. Ginger hangosan szitkozódott a hátam mögött.

Jay sötét tekintettel nézett a baseballsapka fedezékében. Észre sem vette, mikor karjára tettem a kezem. Lenézett az együttesre,

és epezöld szivárgott a színei közé. Átsandítottam Blake-re, aki engem figyelt. Mind a négyen engem néztek. Nyilván mert eltűnt a suttogó. Megkönnyebbültem, és Jay-re összpontosítottam.

- Mire gondolsz? - fordultam felé.

Megrázta a fejét. Őrangyala ráborította szárnyait. Talán az angyal meg én együtt ki tudjuk hozni ebből az egészből, reménykedtem.

- Totál szívás, hogy valaki más adja elő az én dalomat! - füstölgött. - Szeretném magam elénekelni. De hát nekem soha nem lesz zenekarom. Én mindig az az alacsony, dagi csávó leszek, aki meghúzza magát a háttérben.

Elállt a szavam, hogy most meg ez a baja.

- Jay! Először is nem vagy dagi. Egészséges, izmos, jó fej srác vagy. Másodszor azok a fiúk ott lent az életüket adnák, hogy olyan zenét tudjanak szerezni, mint te. A dalod igazán csúcs, és mindenestől te jegyzed. Csak hát minden mégsem lehet a tiéd. Ha jó lenne az énekhangod, de nem lennél ilyen tehetséges komponista, nem te lennél. Olyan lennél, mint Michael, a banda frontembere, aki tök sekélyes. Nem lehetünk valamennyien előadók. Ha senki nem munkálkodna a háttérben, nem lenne könnyűzenei ipar. Mondd, mi lenne akkor?

- Hallom, amit mondasz - morogta -, és a méregzöld lassan oszladozni kezdett az aurájában. - Csak olyan jó lenne egyszer így állni a színpadon.

- Azt hiszed, őt akarják a csajok? - mondtam enyhültebben. - Hát nem! Arra gondolj, Jay, hogy a végén mindig a jófiú nyer. Egy napon ezek a csajok versengeni fognak, hogy ki legyen a feleséged.

- Na, igen. Miután évekig ezek után a seggfejek után ácsingóztak, akik semmibe vették őket. Majd moshatom össze az egyiket, akit kikészítettek. Ez nem igazság!

- Nem, nem az. Ebben egyetértünk.

Átkaroltam széles mellkasát, és magamhoz szorítottam.

- Kösz, Anna. Ne haragudj, hogy elrontottam a kedved. - Elhúzódtott, és megigazította a sapkáját, kissé feljebb tolva az ellenzőjét.

- Hogy vagy különben? Furi ez a hely, ugye? - Kaidan felé mutatott, én azonban sietve megráztam a fejem, nem akarva, hogy a többiek is értsék a célzást.

- Nem, örülök, hogy eljöttem. Minden okés.

- Mert bármikor elmehetünk. Egyetlen szavadba kerül. Még két szám jön, de ma nem megyek a kulisszák mögé.

Észrevettem, hogy Marna felé pislog.

- Hogy vagytok mostanság Kaylah-val? - kérdeztem.

- Hát, sehogy. Ha nem lát, fütyül rám. Jó vele lógni, de nem vezet ez sehová.

- Akkor menj, társalogj Marnával! - biccentettem arra a fejemmel, ahol az ikrek álltak. - Én egyedül is jól elvagyok itt.

Bizonytalanul összepréselte az ajkát, én azonban megszorítottam a kezét, aztán odébb mentem. Nem tartottam attól, hogy Marna megbánthatná Jay-t, ám ha mégis, gondoltam, velem gyúlne meg a baja.

Igyekeztem úgy nézni le a színpadra, hogy ne a doboson állapodjon meg folyton a tekintetem, de nagyon nehezen ment. Ő is mindegyre felpillantgatott. Nem tudtam, azért-e, mert idegesítem a jelenlétemmel, de azt kívántam, bárcsak meg tudnám állni, hogy bámuljam, és elmehessek innen.

Meleg kar súrolta az enyémet. Felnéztem. Kopano állt mellettem.

- Helló - üdvözöltem.

- Szereted ezt a fajta zenét? - kérdezte.

- Igen. És te?

- Még nem döntöttem el.

Elnevettem magam.

- Kösz az előbbiért - súgtam oda.

A fémkorlátot szorongató kezére bámult, és biccentett a fejével.

- Ha készen állsz rá - nézett rám -, irtóra kíváncsi lennék a történetedre.

Meglepett ez a nyíltság. Újra túl bensőségesnek éreztem a tekintetét. A kelleténél jobban éreztem őt magam mellett: bőre meleg érintését, a tekintetében ülő csöndes szenvedélyt. Én is a korláton nyugvó kezeimet néztem, majd újra le Kaidanra, aki épp pihent két szám között. És bizony, dühösen meredt rám.

Pontosan ettől a reakciótól tartottam. Dobogó szívvel néztem felre, és még szorosabban markoltam a korlátot.

Kopano is a színpadra nézett.

Jay szökkent elénk, kezében egy szórólapot lobogtatva.

- Lesz egy buli a koncert után. Nem akartok jönni?

- Nem, nekem hamarosan haza kell mennem - mondtam.

- Miért? - kérdezte.

- Holnap dolgozom.

- Nem nyitnak ki tizenegy előtt!

Marna jött oda, és karcsú ujjaiával kikapta Jay kezéből a szórólapot:

- Eljön - mondta helyettem. — Valamennyien ott leszünk. Okosabbik, körültekintő énem vissza akarta utasítani az ajánlatot, a butábbikat azonban kizárólag annak a dalnak a ritmusa érdekelte, amely most a hátam mögött megszólalt, tudva, hogy a ritmust diktáló illető is ott lesz a bulin, ne adj' isten, még szóba is áll velem.

- Én majd Jay mellé ülök be! - rendelkezett Marna.

Jay hitetlenkedve nézett rá.

- Nagyon helyes - mondta, és megfordította a baseballsapkáját.

Ginger betartotta ígéretét, hogy egy pillanatra sem válik el Marnától. Ragaszkodott hozzá, hogy ő is beszáll hátra Jay kocsijába. Hülyét kaptam a gondolatra, hogy a kopott ülésen hányódó régi gyorséttermi zacskók közé teszi be a hátsóját.

- Amint látom, hozzád ülök be, ha nem bánod - mondtam Kopanónak.

Igenlően bólintott.

Csak ültünk Kopano kocsijában, mialatt a többiek elhajtottak. Nála is volt egy szórólap, ami az odajutás útvonalát is feltüntette. Gyanítottam, megvárja, amíg a másik kocsí elég messze kerül tőlünk, hogy beszélhessünk. Volt valami a modorában, ami félszegé tett. Lehetőleg nem néztem rá. Most először jutott eszembe, mi volna, ha ő lenne a srácom, már amennyiben Kaidan nem lenne a színen. Minden jel szerint az ellentéte volt Kaidannak, mégis rokonszenvesnek találtam. Úgy látszik, srácok dolgában nem a külső érdekelt, hanem bizonyos fajta intenzitás.

Pár perc múlva indított. Megvárta, amíg bő egy kilométerre kerülünk a klubtól, csak azután szólalt meg.

- Kedvellek - mondta.

Na, ez *tényleg* váratlanul jött. Csak ültem ott, nem tudva, mit is felelhetnék erre.

- Már úgy értem, hogy rokonszenves vagy nekem - magyarázkodott. - Eddig még senkit nem láttam a fajtámból, aki ilyen szoros barátságban állt egy emberrel, mint te Jay-jel. Igaz, ami igaz, én se engedtem meg ezt magamnak.

Újra elhallgattunk. Azon kaptam magam, hogy rágom az ajkam. Gyorsan abbahagytam.

- Kaidantól tudok rólad - jegyeztem meg. - Azt mondta, csoda, hogy még élsz.

- Ez igaz. Ha négyünk közül bármelyikünk szembeszáll az apjával, halál fia. A hercegek nem túl gyermekszeretőek. Az én apám kivétel.

- Az enyém is - suttogtam.

Felgyorsult a pulzusom ettől a felismeréstől. Kopano rám sandított, és csak azután válaszolt.

- Érdekel az eseted. Apád végig tudott a létezésedről, mégis békén hagyott. Jól mondom?

- Igen, de kérlek, hagyjuk ezt!

- Megtartom a titkodat. Én nem félek a haláltól.

- Nem félsz... a pokoltól?

- Nem. - Ezt higgadt magabiztossággal mondta. - Nem tart örökké. Minden óriást megítélnék a Végítélet napján.

Elképedtem ilyen szilárd hit láttán. Kopano hajlandó volt szembenézni mindazzal, amit az élet és a halál tartogatott számára.

- És beszéltél erről... a többiekkel?

- Még évekkel ezelőtt. De ők más helyzetben vannak, mint én.

- Mit gondolsz? Hisz bármelyikük is abban, amit csinál?

- Nem tudnám elviselni a jelenlétüket, ha így volna. Blake és Marna követi az apai utasításokat, de épphogy csak, minden lelkesedés nélkül. Kaidan és Ginger régebben jócskán kitettek magukért, idővel azonban sok minden megváltozott. Erős bennük az életösztön, és mindent megtesznek, hogy mentsék a bőrüket. De nem boldogok. Ez az atyai önkény és szeretetlenség nem a szíve vágya senkinek.

- Hát nem. És mi a helyzet a többi óriással?

- Nem mind utasítja el, amibe csöppent. Sokan vannak közülük, akik lelkesen végzik a munkájukat, és hisznek az ügy jelentőségében. Azonban azt hiszem, csak akkor lehet valakit igazán kiismerni, ha alapos próba elé néz.

Eltöprengtem a szavain. Az út hátralévő részében hallgattunk.

Idegesen fészkelődtem egy kanapén, valami idegen házban, Jay és Kopano között. Marna Jay mellett foglalt helyet. Elmerülten társalogtak. Ginger és Blake a falon függő képeket vizsgálgatta, többet zenészek autogramjai ékesítettek.

Az előlső szobában izgatott csajok egész serege várta az együttes érkezését. Sejthettem volna, hogy ez a buli róluk szól. Magamban megesküdtem, hogy abban a pillanatban, amint meglátom Kaidant egy csajjal a karján belejteni, én már ott sem vagyok; ha gyalog kell is hazakutyagolnom. Tudtam, hogy ez a munkája, de nem óhajtottam tanúja lenni a részleteknek.

A srácok döntötték magukba a sört. Mindenki az akusztikáról,

hangszerekről és hangosítókról beszélt, amelyekkel tele volt a ház. Az összes falról helyi bandák számai bömböltek.

Idegességemben hol keresztbe vetettem a lábam, hol nem. Kopano végigmért, ahogy mellette fészkelődtem, de nem tette szóvá.

- Húha, megjöttek! - visított fel egy csaj egy másik helyiségből. Elszorult a gyomrom.

Megfordult a fejemben, hogy kikapom Marna kezéből félig telt sörös poharát, és benyakalom a tartalmát. Nyílt az ajtó. A belépőket hangos éljenzés fogadta. Megnyirkosodott tenyeremet abba a farmerszoknyába dörgöltem, amit Jay nővérétől kaptam ajándékba a születésnapomra.

Jay hozzám fordult.

- Jól vagy?

Bólintottam, és kipréseltem egy mosolyt. Nem akartam átrázni. Szokott bugyuta félmosolyát villantotta rám. Tudtam, ha akarom, azonnal hazavisz, még ha abba is kell hagynia a bájcsevegést Marnával.

Ahogy az együttes tagjai egyenként beszállingózott a szobába, mindenki köréjük sereglett. Igyekeztem nem megnézni magamnak a csajt, aki Kaidan-hoz tolakodott, és arra kérte, adjon autogramot a dekoltázsára és a combjára a filctollával.

- Gyere! - állt fel mellettem Kopano.

Egy mukk nélkül követtem. Bementünk a konyhába, ahol keresztünk magunknak egy szabad zugot. Körülnéztem, mit ihatnék.

Egy kóláért nyúltam.

- Kérsz? - kérdeztem meg Kopanótól.

- Nem élek koffeinnel - felelte.

- Hú, nehéz lehet! Melletted én megrögzött szenvedélybetegnek számítok.

Arca széles mosolyra derült. Most először láttam mosolyogni. Jobb arcán óriási gödröcske jelent meg. Furcsa remegést éreztem a gyomrom táján. Újra az italok felé fordultam, poharat kerestem magamnak.

- Nem akarom rád erőltetni - mondtam. - Csak vicceltem. - Koffein nélkül is meg tudjuk oldani. Mit szólnál a gyömbérsörhöz?

- Nem rossz az a gyomornak?

- Nem, dehogy. - Kitöltöttem egy keveset, és elé tettem. — Kóstold meg!

Elvette a poharat, és beleivott.

- A pezsgőre emlékeztet.

- Te pezsgőztél is?

- Régebben, mielőtt új életet kezdtem.

Elvettem tőle a poharat, háromnegyedéig megtöltöttem gyömbérsörrel, és elébe toltam.

- És mi vett rá a változtatásra?

Kezébe fogta az italt, és derűsen elmerengve beszélni kezdett.

- Tizenöt évesen két fivéremmel részt vettünk egy evangélista táborozáson, amit két walesi misszionárius szervezett. Meg akartuk bontani a tábor rendjét, botrányt szerettünk volna kavarni. Mikor megérkeztünk, éppen imádkoztak. Korábban soha senkit nem láttam imádkozni... fura érzés volt. Életemben először ébredt fel bennem a remény. Hazatérve közöltem apámmal, hogy nem vagyok hajlandó neki dolgozni. Gondoltam, mi történhet, legfeljebb kitagad, de hallgatott. Úgy tett, mintha meg se hallotta volna a tiltakozásom. Az ezt követő évek során össze tudnám számolni az ujjamon hányszor szólt hozzám, munkára pedig egyszer sem fogott. Miután nagykorúvá váltam, beiratkoztam az egyetemre, és elmentem otthonról.

Iszonyatosan tiszteltem az apját. Nem is értettem, miért nem ő örökölte meg a titokzatos Erény Kardját. Ha félt egyáltalán, hát nem mutatta.

Ahogy egyre több vendég érkezett, a konyhában is nőtt a tömeg; közelebb szorultunk egymáshoz. Kaidan a túloldalon, a pultnak támaszkodva hallgatta egy platinaszőke bombázó csevegését, aki csábosan hánytavetette a haját. Elszorult a szívem. Nem láttam, mikor jött be Kaidan. Felhajtott valami röviditalt, és miközben letette a poharat, mosolytalanul felém pillantott. Hátat fordítottam neki, és az italomat kortyolgattam.

A vendégsereg aurája sokféle, jobbára energikus színből tevődött össze; itt-ott bolyhos szürke is feltűnt az egyvelegben. Gyors ütemben fogyott a pia, ezzel együtt a színek is halványulni kezdtek, és nőtt a lárma.

Marna és Jay átfurakodott hozzánk a tömegen keresztül. Ginger és Blake sem volt messze. Két perc múlva Kaidan is előtűnt, kezében egy üveg töménnyel, több kupicával és citrommal. A csajt mostanra lerázhatta.

- Kér valaki tequilát?

A kérdést a csoportunkhoz intézte, de rám nézett közben.

- A pokolba is, K, tölts akkor! - rikkantotta Blake.

Megpróbáltam elhátrálni onnan, de nem jutottam messzire.

Kaidan kitöltötte az italokat a két ikernek és Blake-nek.

- Jay, kérsz te is? - fordult hozzá.

- Nem, haver. Vezetnem kell hazafelé.

- Kope? Anna?

Egyikünk se válaszolt.

- Á, igen, majd elfelejtettem - mondta Kaidan könnyedén. - A királyfi és a királykisasszony nem süllyed ilyen mélyre. Akkor egészségünkre, romlottak!

Ebbe meg mi ütött? A csoport feszélyezetten nézett össze. Jay szája rosszallóan megfeszült, ahogy Kaidant méregette, ő meg kerülte a tekintetét.

A négy óriás felemelte a poharát. Felhőrpintették a kupicájuk tartalmát, és utána küldtek pár harapás citromot.

Orromat megcsapta a tequila átható, sós illata. Egyik kezemmel megkapaszkodtam a konyhapultba, mert egészen beleszédültem.

- Milyen az üdítőd, hercegnőm?

Noha Kaidan ezt nyugodtan kérdezte, valamiféle fenyegetést is éreztem a hangjában, ami sértette a fületem.

- Ne gyűlölködj itt nekem! - súgtam oda.

- Ha engem kérdezel, a királykisasszony a sötét lovagra vár - ivott bele a sörébe Ginger kaján mosollyal.

- Rosszul teszi - morogta Kaidan.

Ökölbe szorult a kezem az oldalamon. Mindazok után, amin keresztülmentem, hogy volt képe engem fikázni és sértegetni? Szerettem volna valami megsemmisítő mondattal visszavágni, de csak álltam ott leforrázva.

- Anna? Ne menjünk haza? - kérdezte Jay.

De láttam rajta, hogy nem szívesen hagyná itt a bulit.

- Jaj, ne menj még! - kérlelte Marna, és az inge elejét rángatta.

- Mindenkit elijesztesz magad körül, Kai! Ha már kedves nem tudsz lenni, legalább ne szívj be!

- A piára érti - súgta oda Blake, de úgy, hogy mindenki hallhatta. - A britek! - forgatta azután a szemét.

Blake kísérlete, hogy tréfával dobja fel a hangulatot, nem sok sikerrel járt.

- Ezer bocsánat! - mondta Kaidan Marnának.

Kézfejevel arrébb tolta az asztalon a palackot, mialatt Marna lesimította Jay összegyűrt ingét. Kaidan arcát fürkésztem, ő azonban az istennek sem nézett a szemembe.

- Gyertek! Túl nagy itt a tömeg - javasolta Jay. - Menjünk inkább hátra!

Heten kitódultunk a tornácra, lementünk a lépcsőn, és kerti

székeket állítottunk egy óriási tölgyfa alá. Kaidan hátradőlt a magáén, amely így két lábán egyensúlyozott.

- Mi lenne, ha „igazság vagy merészség”-et játszanánk? - vetette fel Marna.

Nyomban balsejtelmeim támadtak. Már épp valami mást készültem javasolni, amikor megszólalt Kaidan.

- Én leszek az első. Felszólítom Kope-ot, hogy csókolja meg Annát!

Megállt bennem az ütő. Aztán egyszerre öntött el a düh és a szégyen. Kaidan karba tett kézzel, kakaskodva várta, mi történik. Felálltam, és gondolkodás nélkül kirúgtam lába alól a széket. Hátraesett. Elképedve nézett rám a földről, majd vigyorogni kezdett.

Az ikrek és Blake hisztérikus nevetésben törtek ki. Blake-et úgy rázta a nevetés, hogy oldalvást kiesett a székéből, ami Jay-t is megkacagtatta. Nem bírtam tovább a társaságukat. Ez az egész este kész katasztrófa volt. Sarkon fordultam, és átmentem az udvaron, a ház oldala felé. Még hallottam, amint Ginger két nevetőroham között megjegyzi:

- Talán nem is olyan rossz csaj!

Azt sem tudtam, merre megyek. A két ház között kijutottam az utcára. Mögöttem futó léptek közeledtek.

- Várj! - Jay volt az. - Jól vagy?

Megálltam és bevártam.

- Tudtam, hogy nem lenne szabad eljőnnöm.

- Igen, mondtad a telefonba. De talán nem olyan rossz a helyzet. Kaidan látta, hogy flörtölsz ezzel a másik sráccal, és...

- Psszt! - hurrogtam le ijedten.

Átkémleltem a válla fölött, de nem láttam a többieket.

- Mi a bajod? - kérdezte összezavarodva. - Hiszen nem látnak minket.

- *Nem is flörtöltem!* — sziszegtem vissza.

- Hát... elég közel állatok egymáshoz, és nagyon elmerültetek a beszélgetésben...

- Jól van, jól! Lehet, hogy ez volt a látszat, de hát akkora volt a tömeg. Csak beszélgettünk.

- Hé! - Marna tűnt fel a sarkon, felénk tartott.

- Ne izgasd magad Kai miatt! Holtrészeg. Gyere vissza! - mondta.

- Nem hinném, hogy jó ötlet lenne - feleltem.

Magam is azt kívántam, bárcsak túl tudnám magam tenni a legutóbbi pofátlanságán, de nem ment.

- Ide küldjem, hogy kérjen tőled bocsánatot? - kérdezte Marna.
- Nem, ne küldd!
- Kaidan! - kiáltotta el magát Marna. - Gyere csak ide!

Szaporábban kezdett el verni a pulzusom. Karba tett kézzel, szemlesütve vártam az elkerülhetetlent.

Hallottam, hogyan csörtet felém a nagyra nőtt fűben. Marna és Jay arrébb mehettek, mert amikor felnéztem, csak ketten voltunk. Ő is a földet bámulta, és egy régi facsonkot rugdosott a lábával.

- Bocs - mondta, és megint rúgott egyet a csonkon.
- Hú, ez ám a megbánás! De máris megbocsátottam.
- Én is elnézést kérek a szék miatt.
- Nem, megérdemeltem.

Mikor egymásra néztünk, ebből a fájdalmas közelségből, megszajdult a szívem, és alig kaptam levegőt. Kezdett kijózanodni, noha tudtam, belekerül egy kis időbe, amíg elszáll a tequila gőze. Újra lesütöttem a szemem, hogy meg ne fulladjak.

- Visszajössz, ha megígérem, hogy egy rossz szót sem szólok? - kérdezte.

Bólintottam. Flaskát vett elő a zsebéből. Alaposan meghúzta, majd visszatette. Miért iszik ilyen sokat? - fordult meg a fejemben.

Visszamentem vele a többiekhez. Mindketten leültünk.

- Jó, én következem - mondta Marna. Láthatóan igyekezett úgy tenni, mintha észre sem venné a köztünk támadt feszültséget, és tovább akarná játszani ezt a hülye játékot.

Nekem azonban semmi kedvem nem volt hozzá.

- Ginger, igazság vagy merészség?
- Merészség.
- Bocsi, amiért ellopom Kai ötletét, de felszólítalak, hogy smárolj le Blake-et... — Nővére rosszalló pillantására helyesbített: - Jó, csak egy leheletnyi kis pusztit kérek a szájára.

Azt hittem, megtagadja a kérést, de nem volt az a típus, aki megijed egy kis csóktól. Blake-hez fordult, és megfenyegette az ujjával.

- Ne próbálj visszaélni a helyzettel, mert olyat teszek, amihez képest Anna székborogatása kismiska lesz!

Blake elvigyorodott. Marna hozzáhajolt. Mindketten behunyták a szemüket, és egy, két, három másodpercre összeért az ajkuk. Ártatlan puszinak látszott, ennek ellenére pironkodva ültek vissza a helyükre.

- Jó — mondta Ginger, és megköszöörülte a torkát. - Most én jövők. Jay, igazság vagy merészség?

- Igazság.

- Bejön neked Marna?

- Nem tudom pontosan, mit is jelent ez, de ha azt kérded, tesszik-e és a leggyönyörűbb lánynak tartom, akivel valaha is összehozott a sors, akkor igen. Ha arra vagy kíváncsi, szeretném-e, hogy ideköltözzön, hát szintén igen.

Marna meg én felkuncogtunk ezen a kendőzetlen, rajongó nyíltságon.

Kaidan eközben hátralesett a válla fölött, felállt, és a tölgyfa takarásába húzódva a fatörzsnek támaszkodott. Ugyanebben a pillanatban nyikorogva kinyílt a hátsó ajtó, és egy szőke csaj lépett ki rajta. Körbekémlelt a kertben, majd tekintete megállapodott a csoportunkon.

- Sziasztok. Nincs veletek Kaidan Rowe? - kérdezte.

- Nincs - hazudta Blake.

A csaj elkomorodva ment vissza a házba. Kaidan előrelépett, és újra leült.

- Apám! Honnan tudtad, hogy ő jön? — csodálkozott Jay.

- Emberfeletti hallással rendelkezik - közölte Marna.

Jay felnevetett, és megigazította a sapkáját.

- Akkor én jövők, ugye?

- Nem, még nem végeztem veled - jelentette ki Ginger. — Megcsaltál már valaha egy csajt?

- Nem, képtelen lennék rá - hunyorgott zavartan Jay.

- Dehogynem. Mindenki csal és hazudik - vélte Ginger.

- Tévedsz! - szólalt meg hirtelen Kaidan. Szájtátva néztünk rá, mire vállat vont. - Nos, én így gondolom.

- Mégis, mit tudsz te erről? - ripakodott rá Ginger.

- Azt hiszem, semmit. Azt azonban tudom, hogy elkéne egy ital.

Néztük, amint feláll, és bemegy a házba.

- Ennek meg mi a baja? - tudakolta Marna a nővérétől.

- Inkább azt kérdezd, mi nem a baja? Talán nem hetyegett már vagy egy órája. Ezért olyan harapós.

Jay elgondolkozva babrált az állszőrzetén. Egyszerre mindenki elszótlanodott. Ajtó csapódását hallottam. Kaidan állt a tornácon, és engem figyelt. Körbepillantva láttam, hogy a többi óriás is engem néz vagy fölöttem, körülöttem valamit. Aztán mintha valaki azt suttogta volna: *Ne félj!*

Ezt meg ki mondhatta? Valamiképpen tudtam, hogy a fejemben hangzott el a mondat. Mi volt ez?

- Jay, volnál olyan aranyos, és hoznál nekem is egy italt? - küldte el Marna a barátomat. - Valami kis koktélféleséget.

- Persze. Mindjárt jövök.

Kaidan elment mellette, ahogy felénk tartott. A többiek felálltak, én is.

- Ez meg ki lehetett? - kérdezte Ginger.

- Nem tudnám biztosan megmondani - vélte Kaidan.

- Ismerősnek tűnt. Meg mertem volna esküdni, hogy Azael az. De mit keres itt?

- Azael? - fröcsögte dühödten Ginger. - Ugyan mi dolga neki Annával?

- Azael egy démon, ugye? - kérdeztem megorzongva, és a sötét udvart kémleltem. Valahogyan ismerős volt ez a név. - Hisz ti mindig látjátok, nem, srácok? Miért ijedtetek meg akkor annyira?

- Azael nemcsak démon, hanem a Sátán követe is — suttogta Blake. - Általában fütyülnek az óriásokra, most azonban körülötted körözött.

- Siza! - káromkodott Ginger valami idegen nyelven. - Mi az, amit nem mondasz el nekünk? - támadt rám.

Görcsbe rándult a gyomrom. Összenéztünk Kaidannal, aki dermedten állt ott. Valamire fülelt. Aztán lassan elfordította a fejét. Valamennyien követtük a pillantását. A ház sötétbe borult sarkából ekkor kilépett egy férfi. Farmert és acélbetétes bakancsot viselt. Fekete bőrzakója közepén borostyánsárga jel virított. Fejét kopaszra nyíratta, és most is kecskeszakálla volt. Nagyot ugrottam örömben. A többiek ezzel szemben beparáztak.

A jelenés a tornácról lelépve felénk tartott. Rajtam kívül mindenki meghökölve hátrált el előre.

- Nem könnyű téged megtalálni - mordult fel a jövevény mély, fenyegető hangján. — Nincs mobilod?

- Nincs, apa.

Nem ijedtem meg tőle, éppenséggel erőt kellett vennem magamon, hogy ne mosolyogjak rá. Ő azonban mindvégig komor maradt. Végig rajtam tartotta a szemét, a többieket levegőnek nézte.

- Ki ez az emberkölyök, aki veled jött?

Nem akartam magam lejártni a többiek előtt, ezért csak annyit mondtam:

- Egy iskolatársam.

Apám újra felmordult. Jay mintegy varázsütésre megjelent a tornácon. Lejött a lépcsőn, és felénk tartott, kezében az itallal. Aztán megtorpant, és arcán meg aurájában érzelmek egész kaval-

kádja tükröződött, ahogy apámra meredt. A vége a félelem lett.

- Jay, ő az édesapám.

Gondoltam, nem árt, ha minél előbb megtudja. Félelme mellé most némi meglepetés is beférkőzött. Mosolyt erőltetett az arcára.

- Á, hú... üdvözlöm... uram!

- Örülök, hogy megismerhetem, Jay - mondta apám halkán. - Látom, épp hazafelé tart. Jó éjszakát.

Jay kába, elrévedő tekintettel meredt rá. Csak nem bűvöli az én apukám? Megsértődtem a nevében, bár szerencsére semmi rosszra nem kényszerítették.

- Igen, bizony, uram, menni készülök. Mindenesetre örülök, hogy megismerhettem. Marna, itt az italod. - Átadta a poharat. Félénken néztek egymásra. - Hát akkor, jó éjt mindenkinek.

Búcsút intett nekünk, és már ott sem volt. Minden szem újra apámra szegeződött. Gondoltam, ideje bemutatnom a többieket.

- Apu, ez itt Marna meg a nővére, Ginger, ők Astaroth lányai. — Apám feléjük biccentett. Az ikrek lesütötték a szemüket, és moccanni se mertek. - Kopano... Alocer fia? - Kopano bólintott, hogy jól mondom. - Ez Blake, az apja... nem emlékszem a nevére... elnézést.

- Melchom fia vagyok, uram - hajolt meg Blake, továbbra is lesütött szemmel.

- Ő pedig Kaidan...

- Pharzuph fia - szakított félbe apám, s megvetően elfintorodott, ahogy szembenézett Kaidannal.

Magamban elismeréssel adóztam a merészségének, hogy állta apám vádló tekintetét. Aztán tiszteletteljes biccentés után ő is csak a földet nézte, mint a többiek.

A legszívesebben csillapítóan apám karjára tettem volna a kezem, de nem volt erre szükség, mert elfordította megsemmisítő tekintetét Kaidanról, és már csak engem nézett.

- Most pedig velem jössz, lányom! Ideje elkezdenünk a képzésedet!

HUSZONHARMADIK FEJEZET

DÉMONI KÍSÉRTŐK

A labda apám térfelén volt, ezért türelmetlenül vártam, hogy beszéljen. Fura volt őt egy átlagos bérautó volánja mögött látnom. Túl hétköznapi. Alig vártam, hogy elújságotlассam, mit hagyott

rám Ruth nővér. Tíz perc hallgatás után szorongás fogott el. Mikor idegesen dobolni kezdtem a lábammal, apám a kezemre fektette nagy lapátkezét.

- Tudnod kell, hogy szeretlek, Anna - mondta.

- Igen, tudom.

Mégis volt a hangjában valami fenyegető.

- Ezt ne feledd el!

Mindkét kezét visszatette a kormányra. Félelem telepedett rám.

Komor tekintettel figyelte az utat.

- Fel akartalak hívni, amikor kikerültem a sittről, de az nem mindig biztonságos. Inkább megkerestelek. Hadd halljam, mit intéztél a zárdában a nővérrrel!

Elszorult a gyomrom a gondolatra, mi mindent nem tudtam meg Ruth nővértől.

- Nem sikerült beszélnem vele. Meghalt aznap este, hogy nálad jártam. De hagyott rám valamit. Egy kardmarkolatot... penge nélkül.

A kocsi megcsúszott kissé az úttesten. Tovább beszéltem.

- Kaidan szerint ez az Erény Kardja.

Apám keményen félrerántotta a kormányt, és a fékre taposott. Megragadtam az ajtókilincset. Ebbe kapaszkodtam, nehogy nyakamat törjem. Mikor megálltunk, körülnéztem, de közel és távol egyetlen autót sem láttam. Apám vad tekintettel fordult felém az ülésen.

- Írd le, milyen! - követelte.

Elmondtam, hogy néz ki a kard, és mi történt, amikor Kaidan meg én megpróbáltuk megérinteni. Pár hosszúra nyúló pillanatig apám ádázul meredt rám. Aztán hangosan összeecsapta a kezét, és hangosan felkiáltott:

- Igen!

Ijedten rezzentem össze. Bizonyára nem értettem meg valamit, mert jómagam szemernyi örömet sem éreztem a markolatra gondolva. Apám izgalma azonban rám is átragadt.

- Valami nagy van itt készülőben! Nem tudom, mi, de úgy tűnik, az angyalok fel akarnak használni téged valamire. Az én vitéz lánykámat!

Vitéz lányka? Ez már döfi!

- Miért, mit gondolsz, mi lesz a feladatom?

- Egyelőre semmi, kisszívem. Először még sok mindent meg kell tanulnod. Azt akarom, hogy meg tudd magad védeni, mikor nem vagyok a közeledben. Eljőhet az idő, amikor saját biztonságod érdekében olyasmik elkövetésére kényszerülsz, amihez

nincs kedved. Legalább annak a *látszatára* szükséged lesz, hogy dolgoztatlak. - Bíráló szemmel mért végig. - Kezdjük mindjárt a külsőddel. Túl kedves, túl naiv. Nem szívesen mondom, de változtatnod kell ezen. És azt is meg kell tanulnod, mennyi italt bírsz el. Nem szeretném, ha olyan helyzetbe kerülnél, amikor nem tudsz mértéket tartani.

- És hogyan tanulhatom ezt meg?

- Innod kell. A felügyeletem alatt. Kikísérletezzük, mennyit bírsz meginni adott idő alatt. Majd gyakoroljuk, hogyan maradhat tiszta a fejed mindeközben.

A szívem majd kiugrott a mellkasomból ezekre a szavakra.

- Már ma este elkezdjük? - kérdeztem.

Baljós csönd támadt, aztán apám megköszöörülte a torkát.

- Nem. Majd holnap.

Kihúzott az úttestre, és gyorsított. Most jöttem rá, hogy Cartersville felé tartunk. Azaz hazafelé. Hirtelen kedvem támadt, hogy megöleljem. Kiterjesztettem látásomat az utat kísérő fasorra és az úttestre. Mivel egy lélek sem volt a közelben, átkaroltam apám vastag nyakát, fejemet pedig a vállára hajtottam. Rengett a teste a nevetéstől. Egyik kezét a kormányon tartotta, míg a másikkal felnyúlt, és megveregette a vállamat.

- Ne feledd, hogy szeretlek! - mondta újra.

Vajon mit tervez, gondoltam, amivel kételyeket ébreszthetne bennem.

Aznap éjjel hálósobám ablakán kikémlelve a csillagtalan eget néztem. A téli égboltot vaskos felhőtakaró borította. Borzongatóan hűvös volt a levegő, be is csuktam szobám ajtaját.

Fáradt voltam, amikor hazaértem. Nyomban le akartam feküdni. Pattit nem szándékoztam felzavarni, tudtam, hogy nehéz napja volt. Az is megviselte, hogy amióta megismertem apámat, már nem egyedül csak rá hallgattam. Nem ő mondta ki az utolsó szót, mert nála nagyobb erők fenyegettek, amelyek ellen nem tudott volna megvédeni. Semmi egyebet nem tehetett, mint hogy abban reménykedjen, helyesen nevelt eddig.

Leültem kényelmes ágyamra, keresztbe vettem a lábam, imára kulcsoltam a kezem, és behunytam a szemem.

Nem tudom, mit akarsz tőlem, vagy hová küldesz, de bízom Benned. Kérlek, ha érkezett a cselekvés ideje, tudasd velem! Segíts felismerni a jeleket! Szólj a szívemhez, hogy meghalljam.

Hajnali háromkor arra riadtam, hogy eső veri az ablakot. Behunytam a szemem, és megpróbáltam ellazulni, elhessegetve

rossz előérzeteimet. Ám épp mikor már újra elszunnyadtam, az a határozott érzésem támadt, hogy figyelnek. A legszívesebben a takaró alá bújtam volna, mint egy kisgyerek, de annyira féltem, hogy moccanni sem mertem, és a szememet sem nyitottam ki. Még a lélegzetemet is visszafojtottam. Volt valaki a szobában?

Ekkor egy fiatal férfi képe jelent meg lelki szemeim előtt. Egy piacon állt, a legkülönbözőbb vásárolgató nőktől, gyerekektől körülvéve. Éreztem a férfit eltöltő szorongást, ahogy ott állt, és elkekedett szemmel vizslatta a hömpölygő tömeget. Lenézett a kezébe fogott kis gyújtószerkezetre. Rémülten láttam, hogy bombákat szíjaztak rá. Valamit mormogott a foga között. *Ne tett meg!* — kiáltottam rá, de nem hallotta meg. Nagyt rikkantva megnyomta a gombot, amit vakító villanás követett.

Fel akartam ülni, de óriási nyomás nehezedett a mellkasomra. Lezárt szemhéjam előtt most újabb közzjáték vette kezdetét.

Ezúttal egy irodát láttam, az itt ülő férfi épp telefonált. Változott a helyszín: a felesége jelent meg a vonal túloldalán; a terheség előrehaladott állapotában volt, és a vacsoraasztal megtérítésével foglalatoskodott. Megnyúlt arccal hallgatta férje kifogásait, miért nem ér haza időben. Szeretője közben javában gombolgatta a sliccét. A kéz égővöröse elnyomta aurájában a büntudat kódét. Aztán minden elsötétedett.

Mi a csuda ez? Levegő után kapkodtam, és államig felhúztam a takarót.

Újabb látomás jelentkezett: rémült kutyákat botokkal üztek egymás marcangolására, az őket körülálló tömeg éljenzése, tapsa és durva röhögése közepette. *Hagyjátok abba! Ez egyáltalán nem nevetséges!* Forgott a gyomrom a kutyák szemébe kiülő rettegés és az emberi vérszomj láttán. Továbbra is szaggatottan szedtem a levegőt, kezdtem kifogni a szuszából.

Aztán egy nálam idősebb fiút láttam valamiféle alagsorban vagy pincében; kötelet erősített egy mennyezeti gerendára, a másik végét meg a nyakára hurkolta. Fejemet csóválva próbáltam eloszlatni lelkében a magára hagyottság és kétely megsemmisítő érzését, amely jéghideg ujjakkal fojtogatott. Kinyújtottam kezem a fiú felé. *Engedd, hogy segítek!* - könyörögtem neki. — *Nem vagy egyedül!* De üres tekintettel meredt maga elé, és leugrott, nyakában a kötéllel.

Nem! - sikoltottam, miközben fel-alá pörgött és himbálózott.

Ő is eltűnt a gomolygó gondolatok kódében.

Most egy lány vágta fel csuklója finom bőrét egy borotvával. Mialatt a penge egyre mélyebbre hatolt, ő gyűlölettel gondolt éle-

tére, melynek fájdalmát a maga választotta fájdalommal akarta elfedni.

Törékeny, kirabolt és megerőszakolt öregasszony hevert háza padlóján - körötte vértócsa terjengett. Reménye sem volt arra, hogy elfoglalt gyerekei közül bárki felhívja, a segítségére siessen és megmentse az életét.

Egyik irtóztató jelenet a másikat követte. Mindez olyan nyomasztó volt, hogy fuldokoltam a kétségbeeséstől. Csak ingattam a fejem, és közben magamban azért könyörögtem, hogy legyen már vége. *Segítsen valaki ezeken a nyomorultakon!* A látomások most gyorsabb ütemben követték egymást, és az előbbieknél is élénkebbek voltak.

Egy kislány alvást színlelt, mialatt egy férfi árnyéka tornyosult az ágya fölé.

Egy kamasz fiú elterült arccal a földön, saját hányadékában.

Fegyvertelen bennszülötteket, kisgyermekes családokat megszároltak le machetével, mialatt térden állva könyörögtek az életükért.

Egy anya üveges szemmel nézett le vörös arcú, visongó újszülöttjére, akit egy dézsa vízbe mártott. Addig tartotta a víz alatt, amíg megszűnt a kicsi csapkodása. Közben egy pillanatra sem vette le róla élettelen, kihunyt tekintetét.

Nem! Nem! A hajamat markolásztam, amelyet benedvesítettek a könnyek.

Öt férfi állt valaki fölött, aki a földön hevert; értelmetlen gyűlölettel eltelve rugdosták áldozatukat, aki állandóan változott: hol fekete volt, hol fehér bőrű; hol muszlim, hol zsidó; hol pedig meleg. Az öt fickó csak rúgta és rúgta a földön heverő szerencsétlent, vakxi gyűlölettel és attól rettegve, amit maguk sem tudtak felfogni. Aztán egy utolsó, megsemmisítő rúgás mindennek véget vetett.

Pontosan azok a véres jelenetek voltak ezek, amelyek felett eddig szemet hunytam, holott léteztek, akár hajlandó voltam tudomásul venni őket, akár nem. De nem bírtam tovább ezt az egészet. Muszáj volt véget vetnem a látomásoknak.

Dörömbölni kezdtek az ajtómon, és a kilincs is elfordult.

- Anna? - hallottam meg Patti hangját. - Mi folyik ott? Nyiss ajtót!

Kinyitottam a szemem. Egy felcikázó villám fényénél nyomban megláttam őket.

Démonok álltak körül!

Egymást felváltva járultak eléem, hogy a fülembe sugdossanak.

Akkorák voltak, mint egy felnőtt férfi, arcuk azonban rút grimaszba torzult, akár a középkori vízköpőké. Lassan verdeső fekete szárnyuk átfedte egymást, több a falakon is áthatolt. Némelyiknek szarva volt, másoknak agyara vagy karma.

Gyere, kövess minket a pokolba, hisz oda tartozol...

Felsikoltottam. Addig kúsztam hátra az ágyban, amíg bele nem vertem fejem a fejtámlába.

- Anna! - dörömbölt Patti, de már alig hallottam. - Nyiss ajtót!

Vérfertőzés. Gyermekrablás és -bántalmazás. Egy sorozatgyilkos, aki kéjesen kiélvezte áldozata kiszolgáltatott esdeklését.

A démonok körülvettek. Legalább tízen voltak, és egyszerre mormoltak.

- *Mi történt kislányom? Rosszat álmodtál?*

- Hagyjatok békén! Kotródjatok a fejből! - kiáltottam.

Ők azonban élvezték a félelmemet.

Leugrottam az ágyról, és az iskolatászkám felé botorkáltam. Hátamat a falnak vetve kicipzároztam a táskát, és elővettem a dobozt.

Hamarosan ott leszel, ahol a helyed. Ott majd elbánunk veled. Jó buli lesz!

Kiegyenesedtem és a doboz csatja után tapogatóztam, de rosszul láttam, nem találtam. Hangos puffanással a padlóra hullott. Letérdeltem, de nem találtam a sötétben. A szellemek elhomályosították éjszakai látásomat. Sarkamon billegve behunytam a szemem.

Kérlek, add, hogy elmenjenek!

Nem emberi visítozás töltötte meg a szobát. Menten kinyitottam a szemem. A démonok úgy süvítettek ki az ablakon, mint ha porszívóval szívták volna ki őket, míg az utolsó is el nem tűnt. Váratlanul csönd támadt a nyomukban, csupán az eső kopogása hallatszott az ablakon.

Zajt hallottam a közelemben; aztán az ajtó kinyílt, és Patti felkapcsolta a villanyt. Ezúttal az őrangyalát is teljesen tisztán láttam; ki tudtam venni a szárnyát és az arcvonásait. Elállt tőle a lélegzetem. Szálfa termetű és fenséges volt, alakját sztoikus nyugalom öntötte el. Körbekémlelt a szobában, és az ágyam alá mutatott. A doboz félig az ágy alatt hevert. Az angyal bizonyára tudta, mi van benne. Odakúsztam, felkaptam a dobozt, és a mellkasomhoz szorítottam.

- Mi történt? - kérdezte Patti a sírás határán.

Kezében laposfogót tartott, ezzel törte fel a kilincset.

- Látom a démonokat... rémálmaim voltak.

- Több volt ez rémálomnál! - Leguggolt mellém, és kisimította hajamat könnyes arcomból. - Úgy sikoltoztál, mint akit megtámadtak.

- Csak ijesztő látomásaim voltak.

Bár ez igaz volt, ennél sokkal jelentősebbnek éreztem a történeteket. Minden ízemben remegtem. Ujjamat szám elé emelve jeleztem Pattinek, hogy többet nem mondhatok. Kihallgathatnak.

Ekkor gyors, hangos kopogtatás hallatszott a bejárati ajtón. Mindketten nagyot ugrottunk ijedtünkben.

Elgyengült térdel futottam a hallba, s ott kilestem a kémlelőlyukon. Kopano volt az.

Kinyitottam az ajtót. Besietett, hűvös léghuzatot hozva magával, aztán körbepillantott azzal a komoly, komor nézésével. Kezét vállamra fektette. Megragadtam a csuklóját, és el sem engedtem, miközben megpróbáltam visszanyerni a lélegzetemet.

- Anna, ki ez? - jött oda Patti, és megbámulta Kopanót.

- Ő a barátom, Kope - mutattam be. — Bizonyára a távolból vigyázott rám.

Kopano előrelépett. Kezet ráztak. Patti keresztbe fonta karját lenge hálóinge fölött.

- Felkapok egy pongyolát.

Elindult a szobája felé. Íay szabadabban beszélhattünk.

- Suttogok jártak itt — közöltem Kopanóval. - Láttam őket. Egy sereg szörnyűséget mutattak. Teljesen összezavarodtak a gondolataim. Jaj, istenem, Kope, azt hiszem, ilyen lehet a pokol!

Kinyúlt, hogy vigasztalón átöleljen, ekkor azonban kivágódott a bejárati ajtó. Sikoltva ugrottam hátra. Kaidan állt ott, kócosán, homloka ráncba szaladt az aggodalomtól.

Most kitárult a szomszéd ajtaja is, szemközt a hallunkkal, és hajlott hátú öregember kandikált ki az oxigénpalackja mögül.

- Az isten szerelmére, mi folyik itt? — kérdezte asztmásan sípoló hangon.

- Semmi, Mr. Mayer. Elnézését kérem!

Behúztam Kaidant a hallba, és becsuktam mögötte az ajtót.

- Mit keresel itt? - kérdeztem.

A hall felé sandított, ahol Patti állt álmélkodva, összefogva magán a pongyoláját. Páni félelemmel Kaidanhoz fordultam.

- Bármely pillanatban visszajöhetnek, és ha meglátnak minket együtt, beárulhatják apádnak! Menj haza!

Dacosan állt ott, ám ahogy Kopanóra pillantott, lehullott az álca, és megnyúlt az arca. Olyan elkeseredetten nézett, hogy majd megszakadt a szívem.

- Igen megyek - mondta. - Már van segítséged.

A karjáért nyúltam, ahogy elfordult, de kisiklott ujjaim közül és távozott.

Leültem a kanapéra, és két kezembe temettem az arcomat. Nem akartam, hogy azt gondolja, Kopanót választottam helyette. Tudnia kellett, hogy nem így van, mi több, éppenséggel őt félttem.

Különben pedig mi a csudát kerestek itt ezek ketten? Csak nem a közelben hallgatóztak, rám vigyázva, egész éjjel?

- Utánamegyek - mondta Kopano, és ő is becsukta maga után az ajtót.

Hallásomat kiélesítve a lépcső alján találtam rájuk, közvetlenül a tetőről vízesésként alázubogó eső vastag nyalábja mellett. Zaklatott lelkiállapottal nem törődve erősen koncentráltam.

Patti a sarokból lesett rám. Intettem neki, jelezve, hogy épp hallgatózom. Felkapcsolt egy asztali lámpát, és mellém ült, átfagyott tagjaimat dörzsölgetve.

- Menjünk el valahová, beszéljük ezt meg! - mondta Kopano Kaidannak.

- Itt is beszélhetünk. Anna soha nem használja az érzékszerveit.

Jujujuj! A szó szoros értelmében hallgatóztam, de csepp lelki-furdalást sem éreztem emiatt. Furdalt a kíváncsiság, hogy belelássak Kaidan gondolataiba. Halkan beszéltek, alig tudtam érteni a szavukat a lezúduló esővíz zubogásában.

- Ne légy féltékeny, Kai! Én csak aggódom érte.

- Abban nem kételkedem.

Kaidan elharapott, nyers szavai éles ellentétben álltak Kopano higgadtságával.

- Hisz még kockáztatni is hajlandó vagy érte, testvér.

- Mert történetesen ismerem. Neked azonban mi okod volna rá? Vagy jobban meg szeretnéd ismerni?

- Napnál is világosabb, hogy nem engednéd. Legyen eszed! Nyilvánvaló, hogy sokkal több forog itt kockán! Én csak segíteni akartam.

— Semmit sem tehetsz, Kope!

Elhallgattak. Még Kaidan lihegését is hallottam a beállt csöndben.

— Kérlek, bízz meg bennem, testvér! - mondta aztán Kopano. - A ti egymás iránti érzelmeitek mindennél erősebb fegyvert jelenthetnek Pharzuph kezében. Hogyan magyarázod ki magad, ha apád megtudja, hogy Anna védelmére siettél ide? Úgy kirüg, hogy a lábad sem éri a földet!

— Hát igen. Van, akinek ilyenek miatt is aggódnia kell. Kösz, hogy emlékeztettél rá!

Az ezt követő hangok hallatán egy merő ideg lettem: súlyos léptek fröcskölték szét a pocsolyák vizét, és rugós kés pattant ki éles szisszenéssel. Kezemet szívem elé kaptam aggodalmamban. Aztán mély, dörögő kuncogást hallottam. Apám érkezett.

- Tedd el, fiú! Elnézést, hogy megzavartam ezt a tesztoszteron-parádét!

Leugrottam a kanapéról, kirohantam a lakásból, le a cementlépcsőn, amelynek alján csaknem rábuktam hármójukra. Apám teljesen elázott, vízcseppek gyöngyöztek a fején, miközben Kaidanra várt.

- Apu! - kaptam a szám elé a kezem.

Ahogy Kaidanról rám fordította a tekintetét, hirtelen leesett a tantusz.

- Te voltál az! - mondtam dobogó szívvel. - Te küldted rám őket!

Meg sem próbálta tagadni.

Elengedtem magam. Eszerint a démonok nem bántani akartak. Mindez az apai szeretet megnyilvánulása volt, bármilyen zord volt is ez a szeretet.

A lépcsőpihenőről halk csoszogás hallatszott. Patti nézett le ránk pongyolában és házipapucsban.

- Nincs semmi baj - nyugtattam meg. - Mindjárt bemegyek.

Bólintott. Mielőtt azonban visszaindult, egy pillanatra keményen szembenézett apámmal. Ő aztán ismét a két fiú felé fordult, akik makacsul lesütötték a szemüket.

- Ez a kis izé meg - rajzolt háromszöget a levegőbe, majd Kopanóra, Kai-danra és rám mutatott - eleve halálra van ítélve. Többé ne izgassátok magatokat Anna miatt! Hallottátok, ugye? - Mindkét fiú igenlően bólintott. - Akkor tisztuljatok el innen! És vigyázzatok magatokra! Veszedelmes játék ez.

Ezután már csak az eső kopogását lehetett hallani. Aztán elindult a két autó, a kerekek magasra csapták a vizet az úton. Még mielőtt apu bocsánatot kérhetett volna a történetekért, a nyakába borultam. Mélyet sóhajtott.

- Bejössz? - mondtam a mellkasának.

- Inkább nem. Patti nagyon csúnyán nézett rám. - Megborzolta a hajamat. - Tudja, hogy ez a két srác érted verseng?

- Nem volt ez versengés. És Patti szereti Kaidant.

- Hmm. Szóval, délután háromkor érted jövök. Szólj Pattinek is, mert mindkettőtökkel beszélnem kell. Most menj, aludj egyet!

Szükséged lesz rá. Ne félj! Több szellem nem zavar már ma éjjel.

Óriási villám cikázott át az éjszakai égbolton. Apám megcsókolta a fejem búbját, és eltűnt az esőben, miközben a villámot követő mennydörgés a földet is megremegtette a talpam alatt.

HUSZONNEGYPEDIK FEJEZET

CSAK FÜTTYENTS EGYET!

Apám bármely percben megérkezhetett. Patti már a várakozástól is teljesen kikészült. Rakoncátlan vörös tincsek szabadultak ki hajpántja alól, ezek keretezték kialvatlan arcát. A reggelt nagyta-
karítással töltötte. Komor arccal rendezkedett, és amikor segíteni akartam, elzavart.

Én se tudtam nyomban visszaaludni a mozgalmas éjszakai órák után. Patti leült velem a nappaliban. Most jöttem rá, hogy amióta tudom, ki vagyok, én titkolózom előtte, csak hogy megvédjem. Most azonban feladtam a titkolózást, és mindent elmondtam, elejétől a végéig. Megértette, hogy az óriásokat rab-
szolgasorban tartják, arról azonban nem tudott, hogy erőszakkal kényszerítenek minket munkára, ahogyan arról sem, hogy mind-
egyikünknek megvan a maga „specialitása”. Égnek emelte a szemét, és a fejét csóválta, amikor rájött, hogy a Bujaság hercegének fiával szeltem át Amerikát.

A leginkább azonban az borította ki, hogy apám küldte rám a démonokat. Hiába magyaráztam, hogy ez szükséges lépés volt; nekem muszáj látnom a szellemeket. Kékült-zöldült mérgében. Közeledett a három óra, és továbbra is dúlt-fült magában. Aggódni kezdtem.

Apámat a konyhapult mellett, karba tett kézzel fogadta. Apu ugyanolyan megtermettnek és félelmetesnek látszott, mint más-
kor. Olyan fickónak, akivel senki nem mer ujjat húzni.

Pattit azonban ez nem ijesztette meg. Elé állt, és lekent neki egy pofont.

Nagyot ugrottam a meglepetéstől. Apám zavartan pislogott. Patti egyik ujjával a mellkasát döfködté, a másik kezét csípőre vágta.

- Hogy *merészelt* így bánni a lányával? Nem érdekel, mit tud felhozni mentségére. Nem hallotta, hogyan sikoltozott szegény?

Halálra rémítette! Még egyszer ne merje ráhozni azokat a szörnyetegeket! Soha többé!

Apámat nem zökkentette ki nyugalmából Patti dühöngése. Várta, hogy lecsillapodjon. Ő közben levette a kezét róla, és ezt is csípőre tette. Zihálva nézett vele farkasszemet. Az őrző harag acélszürkéje lebegett körülötte.

- Esküszöm, hogy amíg Anna él, soha többé nem látja a démonokat. Gon-doskodom róla!

- Akkor miért kell ma együtt *gyakorolniuk*? Miért szükséges ez, ha úgyis megvédi? Miért nem tudja távol tartani tőle a veszélyt?

Patti hangja elcsuklott. Kezét szája elé kapta, ahogy haragja félelemnek adta át a helyét. Apám éberén figyelte, és amikor megszólalt, mindkettőnket meglepett azzal, amit mondott.

- Maga annyira emlékeztet Marianthára! Nem a külseje, hanem a lelke. Tele van szeretettel, de ugyanazzal a nyakassággal is, mint ő. Igen, Mariantha hálás lenne magának, ahogyan én is az vagyok. Mindent nagyon köszönök!

Zokogás tört elő Patti keze mögül. Apám érzékeny pontját érintette. Hisz nem csupán anyai ténykedését dicsérte meg, de egyenesen egy angyalhoz hasonlította.

- Mégis kudarcot vallottam - zokogta Patti, és szeplős arcát most könnyek szántották végig. - Nem vittem el időben Ruth nővérhez.

- Ne érezzen emiatt lelkipurdalást, ez is a terv része lehet.

- És mi van, ha én rontottam el a tervet?

Apám sokat tudón elvigyorodott.

A terv mindig változik, átrendeződik. Nem lehet elrontani.

Patti megtörölte az arcát. Aurájából eltűnt a félelem sötétje. Én továbbra is csöndben gubbasztottam közöttük. Nem győztem csodálkozni, hogy megnyugtatta apám Pattit. Az imént még megakarta ölni, most meg, lám, megvigasztalta!

- Kér teát? — kérdezte most Patti.

Hölgyeim és uraim, bemutatom önöknek Patti Whittet; született úriasszony.

- Köszönöm, asszonyom. Igazán kedves.

Ami azt illeti, apám, ez a rettenhetetlen macsó is kitett magáért.

Miközben Patti kiment a konyhába, apám keményen rávert a vállamra. Csodálkozva csóváltam a fejem. Leültünk egy kis asztal mellett.

- És hol gyakoroljunk, kölyök?

Patti az italokkal foglalatосkodott, de tudtam, hogy meghallotta

a kérdést. Onnan, hogy az aurája iszonyúan felkavarodott. Vállat vontam. Előtte semmiképpen nem dolgozhattunk. Behozta a teát, és az asztalra helyezte.

- Igazán nagyon fáradt vagyok ma — mondta. - Különben is kihoztam a könyvtárból egy jó könyvet, ezért délután fent leszek a szobámban. Maradjatok itt nyugodtan. Itt leszek a közelben, ha szükség lenne rám. Később lejöhettek, és főzök nektek vacsorát, ha megéheztek.

Beleegyezően bólintottam. Ha Patti valóban távol tartja magát tőlünk, egye fene, itt is maradhatunk. Lehajolt, és arcon csókolt, aztán visszavonult a szobájába.

- A cucc a kocsiban van - bökött az ajtó felé apám.

Kimentem, hogy segítsek behozni, noha erősködött, hogy egyedül is elbírja. Nagyot néztem, látva, mi minden van a hátsó ülésen. Volt ott mindenféle gyorséttermi kaja, meg a legkülönfélébb palackok: sör, bor, tömény szesz, üdítők, gyümölcslevek, aztán ízesítők, például cseresznye, citrom és olajbogyó. Mindezt felcipeltük a lépcsőn.

El se hiszem, hogy az apámmal fogom leinni magam! — gondoltam.

Betettem a hűtőbe, amit mindebből le kellett hűteni, a többit meg kiraktam a konyhapultra. A karomat dörzsölgettem, ideges voltam. Legalább nem drogokat kell sorra kóstolnom, gondoltam, akkor aztán tényleg a plafonon lennék.

- Nem nagy ügy az a kis ital, Anna!

Apám elém tett két kupicát, én pedig elé telepedtem, mialatt valamiféle tiszta folyadékot öntött ki a két pohárkába. Megnéztem az üveget. Rum volt benne.

- Az italt soha senki nem tiltotta még meg, csak a részegséget. Finom határ húzódik a kettő között. Nekünk most az a dolgunk, hogy kikísérletezzük, mi a te tűrőképességed. Közben sokat kell enned és sok vizet innod. Valamennyire ez is segít.

Felém tolta a pohárkát. Az enyém nem volt annyira tele, mint az övé.

- Majd látnom kell a színeidet, hogy fel tudjam mérni, mennyire szivárgott a véredbe a szesz.

Azt hittem, megkönnyebbülés lesz ellazulnom, de védtelennek éreztem magam így, kivált, amikor apám hunyorogva fogadta a színeimet. Megpróbáltam száműzni Kaidan körül forgó gondolataimat, ennek azonban pont az ellenkezőjét értem el. Apám az orrnyergét nyomogatta. Gondolom, váratlanul érte, hogy a kislánycájá érzelmei között ott találta a szenvedélyes szerelem sötét ró-

zsaszínjét. Mindenesetre nem tette szóvá, mindössze keservesen felsóhajtott, aztán dologhoz láttunk.

- Figyelj oda az időre! - mondta. - Ez mindig nagyon fontos, valahányszor inni kezdesz. Van nálad óra? - Megráztam a fejem. Erre lecsatolta a csuklójáról a magáét, és felém tolta. - Ma este használd ezt, de haladéktalanul szerezz be egyet! Most három óra huszonöt van. Akkor rajta, hörpintsd ki a poharadat! - Mindketten felemeltük a magunkét. - Egy hajtásra idd ki, ne kortyolgasd! És meg ne próbáld kiköpní!

Jó, ezt meg tudom csinálni, gondoltam. Az ital átlátszó volt, mint a víz. Menten elkábított, amint fejemet hátradöntve felhajtottam.

Uhh!

Arcom, szám és torkom tűzben égett, ahogy az ital végig- szánkázott a nyelőcsövemen. Prüszkölve vertem az asztalt. Apám nevetve veregette meg a hátamat. Fújtatva engedtem ki a levegőt. Arcomra kiült az undor.

- Szép volt! Jól tetted, hogy nem köpted ki!

- Borzasztó volt! Miért isznak mégis annyian?

Ekkor már a bensőm is égett. A mellkasomban kezdődött, továbbhaladt a gyomromba, és végigperzselte a végtagjaimat.

- *Jaj!*

- Jó érzés, mi? - kérdezte apám, de már nem mosolygott.

Elmerülten tanulmányozott, mialatt én a rumos üveget méregettem, majd végignéztem a konyhapulton, ahol a többi üveg is sorakozott, rám várakozva.

- Estére a szemed sem rebben a szesztől - mondta. - Lehet, hogy haragudni fogsz rám, ha nem állítalak le, de neked magadnak kell megérezned, mikor érsz el a tűrőképességed határára. A magad ura vagy, kisszívem. Ma azonban még füttyszóval jelzem, mikor kell lassítanod. Rendben?

- Rendben. És... drogokkal is gyakorolni fogunk?

- Nem, drogtól nem kell tartanod, Anna! - Ezt halál komolyan mondta. - A drogtól te menten kikészülnél, úgy is mondhatom, megrészegednél, vagy ennél is rosszabbra számíthatnál. Nem szándékozom ezen dolgozni, pár alapjártasságot mégis el kell majd sajátítanod, előre nem látott esetekre. Nos, készen állsz a folytatásra?

Bólintottam, mire összevonta a szemöldökét. Úgy látszik, túl lelkesen bólogattam.

Kilenc órával, két pizzával, egy veszekedéssel, három hányással, kismillió füttyszóval, több tonna rágcsálnivalóval és számtalan pohár itallal később kikísérleteztük, hogy tizenhét percenként tudok legurítani egy italt, azaz hármát egy óra leforgása alatt. Többet egy korttyal sem. Noha szervezetem gyorsabban égette a szeszt az átlagnál, apám mégis úgy vélte, nemigen bírom az alkoholt. Ha rendszeresen innék, talán növekedne az ellenálló képességem, egyelőre azonban meg kellett elégednünk ennyivel.

Közben megtanultam a legnépszerűbb koktélok receptjét. Mint kiderült, nem kedveltem a tiszta töményét, a tequilát leszámítva. Határozottan ez volt a kedvencem. A bor marta a gyomromat. Még a sör volt a legbiztonságosabb.

Patti és John Gray még egyszer összeszólalkozott, amikor a nevelőanyám lejött a vacsorához. Már az sem tetszett neki, amikor apám erősködött, hogy inkább pizzát rendeljünk, és ne ő álljon neki a főzésnek. A konyha kész katasztrófa volt, ugyanakkor mi soha nem engedtük meg magunknak a pizzát, túlságosan drágál-lottuk. Mikor apám a kevélység bűnével vádolta meg Pattit, ő karba tett kézzel, száját elbiggyesztve duzzogott, mondván, jó, rendelje meg akkor azt a „vacak pizzát”.

Addigra már jócskán ittas voltam, mikor azonban vihorászni kezdtem ezen a nevetséges szóváltáson, Patti olyan mérgesen nézett rám, hogy menten kitisztult a fejem.

Az este folyamán apám sokat kérdeztetett az életemről. Mindent tudni akart Jay-ről és a négy óriásról, akik megkerestek. Főként Kopano története érdekelte.

- Soha nem hittem volna, hogy Alocernek szíve van. Kíváncsi lennék ezek után...

- Fura, nem? - mondtam akadozva, nehezen formálva a szavakat. - Az emberek többsége a bűneit rejtegeti, a hercegeknek azonban az erényeiket kell eltitkolniuk.

Utolsó fürdőszobai látogatásom alkalmával apám behozott egy lila-fekete iskolatáskát a bérelt autó csomagtartójából. Még az ár-cédula is rajta volt.

- Ezt nektek hoztam, lányok. - Ezzel a kanapéra helyezte a táskát, közém és Patti közé. - Kérem, fogadjátok el minden vonakodás nélkül. És, Anna, neked okvetlenül szükséged lesz egy órára, de a külsődön is változtatnod kell. Ez szintén halaszthatatlan!

Bólintottam. Már le-leragadt a szemem az álmodástól.

- Még valami. Jobban tennétek, lányok, ha többé nem járnátok templomba.

Erre nem is gondoltam. Annyi minden volt a normál, mindennapi életemben, ami démonmentességtől bűzlött.

- Majd imádkozunk idehaza - simogatta meg megnyugtatón Patti a hátamat.

Ez az este mindkettőnk szemét felnyitotta. Muszáj volt változtatnunk a látszat kedvéért, és hogy fel ne keltsem a démonok figyelmét.

- Nyissátok ki! - biccentett apám a táska felé.

Keresztbe font karjával úgy festett, akár egy kidobó.

Kicipzároztam a táskát. Pattivei összevertük a fejünket, ahogy belenéztünk. Aztán egymásra meredtünk, arcunk pár centire volt csak egymástól. A táska bankjegyek kötegeivel volt tele. Patti aurája elszürkült, ebből menten tudtam, mire gondol. A pénz drogkereskedelemből származott. Vér és bűn tapadt hozzá. Apám szintén olvasott a gondolatainkban.

- Ne törődjete az azzal, honnan való mindez! A lényeg az, hogy mostantól a tiétek. Nincs más dolgotok, mint jól beosztani. Mindenekelőtt egy bombabiztos széfet kellene beszereznetek. Az oldalzsebben van egy mobil, benne a számom. Hívjatok fel, ha szükség van rám. Nem garantálom, hogy válaszolni is fogok. Ez esetben küldjete SMS-t: A-9-0-0 kóddal. Ebből tudom, hogy Anna bajban van. Ne hagyjatok üzenetet hangpostán, és a részletes SMS-ektől is tartózkodjatok.

Felálltam, és miközben átöleltem tagbaszakadt termetét, bőrkabátjának puha anyagához bújtam. Ugyanúgy simogatta a hajamat, mint tegnap is.

- Mikor látunk újra? - kérdeztem.

- Nem tudom. Úton leszek. Megtennétek még valamit?

Elhúzódtam tőle, úgy néztem rá.

- Nézzétek meg a másik oldalon is a zsebet! - mondta.

Beletúrtem a kicsiny zsebbe, és egy kulcsosomót húztam elő. Nagy, fekete láncon lógott, különböző kisebb kulcsokkal.

Fejemet felkapva szembetaláltam magam apám komor tekintetével. Patti kezével fogta be a száját, és hallgatott.

- Többé ne ruccanj ki egy sráccal sem, értetted? - emelte fel a hangját apám. - Lesz neked elég bajod magadnak is. Másra sincs szükséged, mint hogy holmi szívügyek összezavarják a dolgaidat. Ígérd meg, hogy távol tartod magad Pharzuph fiától!

Szóra nyitottam a számat, de nem jött hang a torkomból. Homlokomat forró verejték lepte el.

- Én is megpróbáltam megóvni ettől, John, de nem sikerült - szólt közbe Patti.

- Hát nem láttad, hogyan néz a lányomra?
Apám Pattihez intézte a szavait, de rám mutatott.
- Igen, és azt is láttam, Anna hogyan néz a fiúra. Őszintén szólva az a meglátásom, hogy szükségük is van egymásra.
- Úgy van szükségük egymásra, ahogyan a puszkagolyónak a céltáblára. Higgy nekem! Épp elég óriáskölyköt láttam meghalni, akinek a szerelem elvette az eszét, és akadályozta a munkában.
- Nos, ne aggódj, nem vagyunk szerelmesek egymásba! — szoltam közbe. - Kaidan nem úgy néz rám.
Apám felsóhajtott.
- Valamit csak érez, mert nagyon nehezen tűri, ha az a másik srác körülöttes sündörög.
- Van még valaki, aki érdekel? - kérdezte Patti.
Visszagyűrtem magamba az érzéseimet, és barikádot vontam magam köré. Egy pillanatra magam elé képzeltem Kopano kedves, gödröcskés arcát, majd eltaszítottam magamtól ezt a képet.
- Egyelőre nem - feleltem.
Apám a plafonra emelte a szemét, s óriási lapátkezébe fogta az arcát. Alig hallottam, mit mond.
- Túl öreg vagyok én az efféléhez.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

ÚJRA A GIMI-BEN

Mikor a sulis elkezdődött egy hét múlva, rossz előérzeteim voltak. Jay figyelmeztetett, hogy sok a sugdolózás és találgatás arról, mi történt Scott és közöttem azon a bulin. De hát számítottam rá, hogy összesűgnak majd a folyosókon a hátam mögött. És akkor mi van.

Kellemetlen volt ez a figyelem. Mindezen az sem segített, hogy a hajamból harmincöt centit a hajukat vesztett beteg gyermekeket segítő alapítványnak adományoztam; platinaszőke csíkokat melírozttam bele, és gyantával leszedettem a szemöldökömet.

Bobby Donaldson, az iskolai baseballcsapat dobója, a nagy sportember, aki addig soha egy szóra sem méltatott, az órák előtt odajött a szekrényemhez; aurája a vágy égővörösében izzott.

- Szia, csajsz! Hogy vagy?

- Ööö... jól.

- Bobby vagyok. És téged hogy hívnak?

Mérgesen becsuktam a szekrényemet, vállamra vetettem a lila-fekete iskolatászkát, és hosszú tincseimet a fülem mögé próbáltam igazítani.

- Nem vagyok itt új. Ismersz. Anna Whitt, nem hallottad még a nevem?

Elképedve meredt az arcomba.

- Affene, te aztán kardos csaj vagy!

Erőt vettem magamon, hogy ne vágjak pofákat, és szó nélkül otthagytam. Ő azonban utánam futott.

- Eszerint összejöttél Scott-tal? - kiabálta túl az első tanítási nap izgatott z sivaját.

- Nem.

Gyorsítottam, félrelökve az útból pár diákot a folyosón, Bobby azonban szorosan a sarkamban maradt.

- Mert ha igen, abban sincsen semmi. Hé, nem érsz rá valamikor?

Olyan hirtelen álltam meg, hogy belefutott egy mellettünk elhaladó csajba.

- Én vagyok az, Bobby. Ugyanaz a prűd, különc lány, akivel az első három évben együtt jártál a reál órákra, meg az ifjúsági csoportba, de levegőnek nézted. Annyi a különbség, hogy egyszer elmentem egy buliba, és levágattam a hajam.

- Úgy hallom, újabban nem vagy már olyan prűd.

Még mielőtt sután visszavághattam volna, belecsípett az arcomba, és elindult az tanterme felé. Visszanyeltem a mérgemet és a könnyeimet. Nem fogok én egy Bobby miatt sírni, majd ha fagy! Füttyülök rá! - gondoltam, és én is az osztálytermem felé tartottam.

Ebédszünetre világossá vált, hogy nem vettem elég komolyan Jay intését. A pletyka egetverő méreteket öltött. A titkos pillantásokat és sugdolózást semmibe vehettem, a körém csődülő tolakodókat azonban nehezebb volt leráznom. *Mi történt közted és Scott között? Azt mondtá, kamuzol drog-ügyben. Tényleg összejöttél valami zenésszel? Bulit rendezek a héten, nem akarsz eljönni?*

Mindenkinek azt mondtam, hogy nem akarok beszélni a dologról.

Volt egy közös óránk Scott-tal, megint a spanyol. A terem másik végében ült, és készakarva nem nézett felém. Még Veronica is került, talán szégyellte magát, hogy úgy beszívott a bulin. Egyedül ők ketten nem beszéltek velem a gimiben.

Az elmúlt években emberkerülőnek hittem magam, most, az első hetekben azonban remetévé lettem. Lesütött szemmel jártam-keltem, és tanítás után egyenesen hazamentem. Nem jártam futballmeccsekre, nem mentem át Jay-hez, és persze egyetlen bulin sem vettem részt.

Hiába próbáltam azonban terepszínt ölteni, árgus szemek lesték minden lépésemet. Egyetlen ember állt mellettem ezekben a nehéz időkben.

Léna félénk lány volt, ali keményen dolgozott, és nem törte magát, hogy bevágódjon másoknál. Mindkét tulajdonságot nagyra becsültem. Rendszerint fekete fürtjei mögé rejtette arcát, és senkivel nem állt szóba.

Egyik reggel, amikor szünetben kimentem a mosdóba, utánam jött. Később jöttem rá, hogy szándékosan. Mellém állt a mosdókagylóhoz, és ahogy a tükör felé hajolva kreol bőrét vizsgálgatta, találkozott a pillantásunk. Mindketten a hajunkat rendezgettük. Mielőtt megszólalt, lehajolt, hogy megnézzze, nem lát-e lábakat a vécéfülkékben.

- Én... én hallottam... mit művelt veled Scott McCallister - mondta akadozva, újra meg újra erőt gyűjtve a beszédhez.

- Tényleg?

Úgy tettem, mintha a táskámban keresnék valamit. Meglepett, hogy pletykára adja magát. Reméltem, hogy abbahagyja, ezért alig hallottam meg a következő, suttogva kiejtett szavakat.

- Velem is ezt művelte.

Elképedve néztem fel.

- Tényleg?

- Hát... nagyjából. - Félrenézett, és a repedezett fali csempéket kezdte tanulmányozni. - Tavaly történt, egy bulin, a karácsonyi szünetben.

Kaidannak tehát igaza volt. Nem én voltam Scott egyedüli áldozata. Léna idegességről árulkodó, világosszürke aurája első-tétedett félelmében, amikor nem feleltem azonnal.

- Hiszek neked, Léna.

Megnyugodott. Az aggodalom szürkéje menten a megkönnyebülés égkéjére tisztult.

- És... megtörtént...?

Tudtam, mire gondol.

- Nem. Félbeszakítottak minket - feleltem.

Továbbra sem nézett rám, az iskolatáska szíját igazgatta a hátán.

- Szerencsére. Sajnos, minket senki nem szakított félbe. Scott nem kevert drogot az italomba, csak rábeszélte, hogy próbáljam ki. Később azt mondta, én támadtam le. Neki ez terhére volt, de elviselte a kedvemért.

- Szent isten, Léna! Ez...

Nem is tudtam, mit mondhatnék erre.

Léna most rám nézett.

- Te vagy az egyetlen, akinek elmondtam ezt az egészet. Csak szerettem volna, hogy tudd, nem vagy egyedül.

- Kösz! - mondtam.

Bólintott, és sietve távozott. Csak álltam ott döbbenten. Két teljes percig álltam így. Ki is kaptam életem első későknek szóló becsengetését.

Jay minden ízében reszketett, amikor leült mellém ebédnél. Az asztal másik végében a dráma és zenei tagozat diákjai foglaltak helyet.

- Hol az ebéded? - kérdeztem.

- Nem eszem.

Összeverődött a térde, ahogy körbenézett a menzán.

- Mi történt? - toltam félre a tálcám.

- Semmi.

Rémülten húzódtam közelebb hozzá.

- Dehogynem, van itt valami. Mondd el!

- Az az érzésem, hogy felfüggesztenek.

- Miért, mit csináltál? — faggattam tovább.

- Egyelőre semmit.

- Scott miatt?

Jay bólintott. Szája megrándult e név említésére.

- Hallanod kellett volna, mivel jött nekem.

- Inkább nem. - Miatta nem kell aggódnod, Jay.

- Hát nem is tudom, érdemes lenne befogni a száját. Követtem a tekintetét. Scottot nézte, aki a birkózók asztala mellett állt, és épp egy fogást mutogatott, amivel el lehet gáncsolni valakit. Haverjai tele szájjal röhögtek. Kíváncsi lettem volna, vajon hány csajt vitt ágyba.

Nem hagyhattam, hogy megússza, bár irtóztam a gondolattól, hogy felelősségre vonjam.

- Beszélned kell a papáddal Scottról — mondta most Jay. - Ő majd móresre tanítaná!

- Kinyírná! - mondtam.

- Ahogy mondod.

Karjára tettem a kezem.

- Ide hallgass! Beszélek Scott-tal, de ígérd meg, hogy nem avatkozol közbe! Maradj itt vagy lépj le!

Elhallgatott egy pillanatra, és a kezét tördelte.

- Jay.

- Rendben. Itt maradok, de azért végignézem ezt a banzájt.

Felálltam, és visszavittem a tálcámat. Scott mostanra tovább ment egy másik asztalhoz, és leült Veronica meg Kristin Miller mellé. Mély levegőt vettem, és félve elé álltam.

- Beszélhetnénk? - kérdeztem halkán, hogy a többiek ne halljanak.

Lüktetett a halántékom, és torkomban dobogott a szívem. Végigmért a vállán keresztül, mintha csak disznóólban fetrengenék.

- Ugyan miről? - Felállt, szembenézett velem, és teste tömegeivel kényszerített, hogy hátráljak egy lépést. - Arról, hogyan hazudtál mindenkinek, holott én csak nem akartalak megbántani?

Újabb levegőt vettem, mielőtt feleltem neki.

- Kérlek, Scott, menjünk ki a folyosóra! Négyszemközt akarok veled beszélni!

- Nincs semmi takargatni valóm! - mutatott körbe.

Szerettem volna, ha ez a kettőnk dolga marad, de ha botrányt akart, hát legyen. Ökölbe szorítottam a kezem.

- Nem hazudtam rólad senkinek, és ezt te is nagyon jól tudod! Nem én terjesztem ezeket a pletykákat.

- Mintha szükség lett volna arra, hogy bedrogozzalak! - Mostanra az egész asztal minket figyelt. - Te akaszkodtál rám!

Minden erőmre szükségem volt, hogy álljam a sarat.

Úgy álltam, hogy legalább ne lássam a közönségünket, amely elnémult, mikor kinyitottam a számat.

- Kedvességnek értelmeztem, hogy meghívtál a bulidba. Nem is értettem, miért áll szóba egy hozzád hasonló srác egy magamfajta lánnyal, most azonban már világos. Arra számítottál, hogy ha kiderül az igazság, ezek az emberek itt mind neked hisznek, nem nekem. Mindketten tudjuk, mit műveltél, ahogyan tudja Veronica és Kristin Miller is!

Kristin kurtán felkacagott, mint aki lököttnek néz. Színeiben piszkos narancssárga jelent meg, a káröröm jele. Veronica szeme elkerekedett, és félrenézett; őt a szégyen sötétje burkolta körbe. Ami Scottot illeti, körülötte a fennhéjázás bíborpiros és a félelem szürke felhői gyülekeztek; veszedelmes kombináció. A másodperc egy törtrészéig a legszívesebben mindháromnak képébe vágtam

volna az igazságot. Nekem elégtételül szolgált volna, de nem akartam akadályozni őket szabad akaratukban.

Suttogóra fogtam a hangomat.

- Azt is tudom, hogy nem én vagyok az első lány, akivel ezt műveltél.

Scott tekintete megkeményedett.

- És azt várod, hogy ezt bárki elhiggye neked? Hisz nincs ki a négy kereked!

- Mindig buggyant lányokat próbálsz smárolásra csábítani?

Az asztal felől gúnyos vihogás hallatszott.

- Na és, mi van akkor?

- Anna nem hazudik!

Valamennyien Veronica felé fordultunk, aki merész magabiztossággal beszélt. Egyedül én láttam, hogy a félelem sötétje övezte őt is.

- Fogd be, te ostoba, részeges liba! Ne üsd bele ebbe a dologba azt a hatalmas orrod.

- Igenis, hazudsz! - toppantott a lábával Veronica, és kirohant a menzáról.

Scott most nekem rontott.

- Mindenki tudja, hogy egy banda lotyója lettél!

Viszketett a tenyerem, a legszívesebben behúztam volna neki egyet.

- Szégyelld magad, Scott!

- Óóó! Micsoda visszavágás! - öklözött a levegőbe.

- Álszent, hazug alak vagy, tudod! Ami igazán szánalmas. Azzal töltöd az életedet, hogy olyanoknak imponálj, akik nem fogadnak el annak, ami vagy. Talán azért, mert te sem ismered magad.

Szurokfekete, förtelmes mocsok kavargott most körülötte. Orrcimpája kitágult. Egy lépéssel előbbre léptem. Halkan mondtam, hogy a többiek ne hallják.

- Nézz szembe az önutálatoddal, és ne ártatlan embereken töltsd ki, amit nem rendeztél le magadban. Még nem késő, hogy az legyél, amivé válni akarsz. - Aurája sötétjéből meglepetés, bűntudat és rozsdaszín remény tört elő. - Sok szerencsét hozzá, Scott!

Elcsörtettem mellette, ki a folyosóra. Veronicát a mosdóban találtam, a haját fésülte dühödt, önbüntető mozdulatokkal a tükör előtt. Mikor meglátott, abbahagyta.

- Korábban a szemébe kellett volna mondanom — sóhajtott.

- Semmi gond.

- Nem, nagyot hibáztam. Egész nyáron meg még ebben a hónapban is túrtem, hogy összevissza hazudjon rólad. Reméltem, hogy egyszer csak abbahagyja.

Szipákolva visszalökte a fésűt a retiküljébe.

- Köszönöm, hogy kiálltál mellettem.

Tudtam, milyen nehéz lehetett a többség ellenében.

- Sejtettem, hogy valami nagyon nem stimmel Gene buliján, de olyan jól éreztem magam veled aznap éjszaka - mondtam.

— Én is.

Érzései most könnyű ködöt formáltak.

- Hallottam rólad meg arról a zenésről. Magas, barna hajú srác?

Bólintottam.

Hirtelen felélénkülve megragadta a kezem.

— Egek ura! Akkor az volt, aki távozott veled arról a buliról?

- Na, igen, egészen elfeledkeztem róla.

- Nincs kedved átjönni hozzám valamikor? - kérdezte.

Az öröm és remény pasztellszínei lebegtek örül; hagytam, hogy elkeveredjenek saját érzelmeimmal.

— Miért ne. Talán segíthetnél rendbe hozni a hülye hajamat - mutattam hosszú fürtjeimre.

Ahogy ujjaival emelgette a hajam rétegeit, méregetve és a frizurámat dicsérve, nem győztem csodálkozni, hogy lám, szép barátság születhet förtelemből és mocsokból.

Sok minden szólt egy lánybarát mellett. Ott volt mindjárt a lábkörmöm. Veronica ragaszkodott hozzá, hogy amennyiben strandpapucsot készülök viselni, fessek be. Tök jól elbeszélgettünk, miközben a szobája padlóján ültünk, ő pedig kezében egy üvegcsse körömlakkal hajolt a lábfejem fölé.

— Scott azóta nem áll velem szóba - mondta egy október végi napon, miközben kék csillámlakkot kent a körmeimre. - Nekem nyolc!

Egy hónap telt el a menzai nagyjelenet óta. Attól féltem, hogy mindez nem marad ennyiben, de újabb pletykaáradat után Scott ejtette a dolgot, és a szóbeszéd is elült. Úgy hallottam, egy másik suliba járó csajjal kezdett el járni.

Idővel újra elmentem ide-oda Jay-jel és Veronicával, noha szívesebben tartózkodtam valamelyikünk otthonában, a négy fal között. Ha például elmentünk egy plázába, mindig rettegnem kellett a suttogók megjelenésétől. Egészen paranoid lettem, féltem, ne-

hogya a démonszelemek bekerítsék két barátomat. Az is rosszul vette volna ki magát, ha sülve-főve együtt látnak emberekkel. Veronica most újabb adag lakkot kent a körmömre.

- Mondd, milyen Kaidannal? - kérdezte.

Izgalomba jöttem, ahogy rágondoltam, aztán elszomorodtam. Megesett, hogy néha órákon át sóvárogtam utána. Beszéltem Veronicának a csókjainkról, meg arról, hogyan flörtölt velem. Ugyanakkor túl sok minden volt, amit nehéz lett volna megértetnem vele.

- Még mindig szereted, ugye? - A választ meg sem várva folytatta: - Mióta nem láttad?

- Vagy három hónapja.

- Új pasit kell találnunk neked.

- Nem, jó ez így. Nem akarok most senkit magam körül.

- Még mindig ő az, aki hiányzik. Ez itt a gond - vélte Veronica. Ez igaz is volt.

- Na és a te fiúd?

Ugyanazt az elterelő hadműveletet alkalmaztam vele, mint Jay-jel szemben. Arról a kétes hírű srácról azonban nem szívesen lelkiztem volna, akivel Veronica újabban járt.

- Azt hiszem, kezdem elveszíteni.

Lesütötte a szemét, és a saját körmeit kezdte el újrafesteni, holott tökéletesek voltak.

- De hisz csak két hete jártok - mutattam rá.

- Tudom. Mégis hosszabb időnek tűnik, mert naponta találkozzunk, és minden áldott este beszélünk telefonon. Tegnap este is mit mondott: „Nem tudom, miért fújod fel annyira ezt a dolgot. Hisz nem vagy szűz” - utánozta ennek a tahónak a hangját.

Eszembe jutott, hogyan járt együtt végig a kilencedikben Mike Ramsay-jel. Helyette is megharagudtam.

- Nem lett volna szabad így beszélnie veled! Igenis nagy dolog, hogy szűz-e valaki vagy sem! Ne menj bele semmibe merő büntüdatból!

- Nem megyek. Nem mintha szándékosan undokoskodna velem vagy ilyenek. Azt mondja... szeret.

Mikor összekerültek, balsejtelmeim támadtak. Megpróbáltam erről beszélni Veronicával, de ő csak ment a maga feje után. Most meg a szerelmével jön a srác, holott soha egy uncia rózsaszínt nem látok az aurájában a barátnőm jelenlétében.

- Ezek csak szavak, Róni. Ha szeret, azzal mutatja ki, hogy tud várni.

- Hát igen... Miért, Kaidan meddig várt?

Ledörzsöltem a körmöm mellé mázolódtott lakkot.

- Mi még nem feküdtünk le. Csak smároltunk meg ilyenek.

- Komolyan? - pislogott rám Veronica. Elvettem kezéből az üvegcsét, és visszacsavartam rá a kupakját, hogy ki ne lötytyenjen az elefántcsontsín szőnyegükre. - Eszerint még szűz vagy?

- Igen. A közvélekedéssel ellentétben.

Veronica tekintete gyermekkori unikornisbabáira tévedt, melyek külön polcon sorakoztak.

- Néha azt kívánom, bárcsak én is az lennék. Bár ha egyszer elvesztetted a szüzességed, többé soha nem kapod vissza.

A füle mögé simította sűrű tincseit. A bubifrizurája mostanra lenőtt a vállára. Újabban feketére festette, csak egyetlen lila csíkot hagyott meg benne az elején. Megköszörülte a torkát, és ki nyújtotta a lábát, mikor feltette a következő kérdést:

- Te, ugye, vallásos vagy? Jól mondom?

- Igen.

Ekkor vegyes negatív érzések lettek rajta úrrá, amik szürkére változtatták az auráját. Úgy tettem, mintha továbbra is a körmeimet tanulmányoznám. Időt akartam neki hagyni, hogy rendezze a gondolatait.

- Elítélsz? Már a tavalyi évre gondolok? Tudod?

- Mire? - néztem rá meglepetten.

- Hát... az abortuszomra - kezdett el a szőnyeggel babrálni.

Nagyot dobbant a szívem. Eszembe jutott, hogy másodikban valóban hallottam valamit rebesgetni egy abortuszról, de nem igazán érdekeltek a részletek.

- Egyáltalán nem ítélek el, Róni.

Nyomban megkönnyebbült.

- Apám kényszerített rá - mondta, és nyelt egy nagyot.

Keményebb anyagból faragták nálam, nem szokott sírni, most azonban neki is eltört a mécses.

- Mostanra öthónapos lenne a kislányom.

- Kislány volt? - suttogtam.

- Csak az álmaimban volt mindig lány - vont vállat. - Nem mintha gyerekre vágnék, bár ki tudja. Apám kitért a hitéből, amikor megtudta, hogy terhes vagyok. Összeszövetkezett Mike szüleivel. Egy emberként tiltottak el minket egymástól. Mondanom sem kell, ennyi időbe se telt, és máris lett új barátnője - csettintett az ujjával. - Szóval, a legrosszabb az a nap volt, amikor be kellett feküdnöm a klinikára. Odakint egész tömeg várakozott.

Újra elsötétedtek a színei.

- Az abortusz ellen tiltakoztak?

- Igen. Képes transzparenszekkel vonultak fel. Igyekeztem nem törődni velük, de egy nő leköpött, amikor elmentem mellette. A mai napig emlékszem, mit mondott: „Te gyilkos... pokolba kerülsz ezért!”

Ellöktem magamtól Veronica szürkésfekete büntudat, harag és félelem örvényeit. Megvolt a magam baja, túl sok volt ez nekem. Elszorult a torkom, akadozva mondtam:

- Nem lett volna szabad ilyeneket vágni a fejedhez! Helytelen volt. Az embereknek szeretniük és segíteniük kellene egymást, nem elítélni. Ez a nő nem ismerte a szívedet.

Veronica hagyta, hogy megfogjam a kezét. Két karunk ernyedten lógott közöttünk, ujjaink azonban összeértek. Veronica továbbra is a lábujjait bámulta, de a körötte terjengő sötétség lassan enyészni kezdett.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Halloween

Alig hittem el, hogy a Jay-Veronica duó - hű testőreim kettőse - a végén belerángat egy Halloween-partiba. Azóta nem mentem emberek közé, hogy megismertem a többi óriást. Ma négy együttes volt műsoron. A Lascivious nem játszott, de tudtam, hogy Kaidan ott lesz, hisz ő adott meghívót Jay-nek. Már attól is beparáztam, hogy rágondoltam.

Hárman átverekedtük magunkat a kocsik tengerén az óriási tisztásra, amelyet már megtöltött a több száz fős lármás közönség. A tisztás közepén hevenyészett szabadtéri színpad állt. A tömeg mögött, az erdőszélen helyezkedtünk el. Totál feldobott hangulat volt, mindenki jelmezben jött. Egy barlangi ősember a Cso-danót vette vállára - a csaj elragadtatottan visított. Egyik oldalunkon egy robot egy ufónak segédkezett a söröshordóhoz erősíteni a szívócsövet, míg a másikon néhány Pokémon-figura épp csapra vert egy másikat. A színpad előtt is jókora tömeg csápolt és ugrált.

Kíváncsi voltam, vajon milyen szexi jelmezt választott Kaidan. Talán Ádámként jelenik meg, ágyékkötővel? De ki lesz akkor az Éva mellette ma este. Uhh! Erre gondolni is borzasztó volt!

Lesimítottam magamon a testhezálló lycra ruhát, amit visel-

tem. Legalább hosszú ujjú volt, és a bokámig ért. A jelmez Veronicáé volt, talán még az általánosból. Megesküdött, hogy nem lesz szűk nekem. Na, nála ez könnyen ment.

Arcomat, nyakamat és kezemet zöldre festettem. Rágógumiból hamis szemölcsöt biggyesztettem az orromra, Veronica legnagyobb bánatára. Mindehhez förtelmes fekete paróka és hegyes fekete süveg járult. Veronica csini egérlánynak öltözött, piros-fehér pöttyös ruhában. Jay félszemű kalóz volt, vállán rémséges műpapagáj gubbasztott.

Karba tett kézzel álldogáltam, és a tömeget fürkésztem. Tekintetem egyszer csak megakadt egy igen magas gorillán, aki egyre felénk pislogott. Szőrös mellkasán vörös jel lángolt. Nem tudtam, mennyi ideig meredtünk így egymásra, míg azután integetni kezdtem.

— Kinek integetsz? — kérdezte Veronica.

- Ööö... annak a dromedár majomnak. Azt hiszem... minket néz.

Ebben a pillanatban a gorilla felemelte a karját, és megvakarta a hónalját. Ez a buta gesztus megnevettetett. De nem akartam odamenni hozzá.

Hüvelykemem rágva a barátaim felé fordultam. Kérlek, gyere ide! - bővöltem őt magamban. Mikor újra hátrasandítottam, épp felénk tartott. Igen! A szívem vad vágtaba kezdett.

Veronica felkuncogott a jövevény láttán, elnémult azonban, amikor az levetette a gorilla-fejet, és megrázta megizzadt haját. A szemem sarkából láttam, hogy barátnőm aurájának színe a pöttyös ruhájánál is pirosabbra váltott. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem bosszantott a dolog, bár őt magát igazán nem kárhoztathattam érte. Mindamellett hálát adtam az égnek, amikor Kaidan Jay-hez fordult.

- Helló, haver!

- Mizújs? - üdvözölte Jay is.

Összeverték a tenyerüket, aztán egy másodperc erejéig kezet is ráztak.

- Van egy viccem a számodra — mondta Kaidan. Jay készségesen fülelt. - Mi a különbség egy dobos és egy értékpapír között?

- Nem tudom, mi - Jay aurája élénksárgán derengett.

- Hogy az értékpapír beérik, és idővel pénzt hoz a konyhára.

Harsány kamaszhahotával felröhögtek, és újra összeverték a tenyerüket. Mialatt egymással voltak elfoglalva, Veronica árgus szemekkel vizslatta Kaidant, majd kérdően felvonva a szemöldökét

rám nézett. Megráztam a fejem, mire a barátnőm hitetlenkedve nézett vissza rám. A színei mostanra újra nyugalomba kerültek. Kaidan aztán nekünk, lányoknak is szentelt némi figyelmet.

- Ő a barátnőm, Veronica. Ő pedig Kaidan - mutattam be őket egymásnak.

- Á, már mindent tudok rólad - mosolygott Kaidanra Veronica széles mosollyal.

Kaidan a homlokát ráncolta, de nem kapta be a csalit. Ehelyett furcsállva nézett rám.

- Jó ez a szemölcs.

Előrehajolt, és anélkül, hogy hozzám ért volna, lepöckölte orromról a szemölcsöt.

Veronica hangosan felkacagott. Ez is azt bizonyította, hogy neki kellett volna az én jelmezembe beöltöznie.

- Mondtam, hogy hülyén hat! - jegyezte meg önelégülten.

Mutatóujjammal a szemölcs üresen maradt helyére kentem némi zöld festéket. Kaidan közben le nem vette rólam a szemét.

- Jól megnőtt a hajad - mondtam neki.

- A te hátsód is.

Elképedve néztem rá, és rákvörös lettem. Veronica visongva kacarászott. Még Jay is felnevetett; az áruló.

Azt kívántam, bárcsak Kaidan ne lenne olyan jó megfigyelő. Amúgy igaza volt. A nőies gömbölydedségek, amelyeket eddig úgy hiányoltam, mostanra kezdtek megmutatkozni rajtam. Az az ostoba szűk ruci is hibás volt persze.

- Haver, azt hiszed, mindent megtehetsz - közölte a kalóz a holt komoly főemlőssel.

- Bóknak szántam.

- Hát, nem volt semmi! — Veronica megragadta Jay kezét. - Gyere, kerítsünk nekem valami piát.

Rám kacsintott, aztán elvonultak. Rövid ideig minden figyelmemet a száraz, letaposott fűnek és a szétszórt sörös dobozoknak szenteltem, és csak azután szedtem össze magam annyira, hogy megjöjjön a szavam.

- Apámtól kaptam egy mobilt - mondtam. - Meg egy kocsit és egy rakás pénzt.

Kaidan letette a majomfejet a földre, egy bolyhos zsebből elővette a telefonját, és lesöpörte róla a barna szöszöket. Szőrös hüvelykjét készenlétben tartotta a billentyűzet felett, hogy beüsse a számomat. Várákozón biccentett felém. Mondani kezdtem a számot, ő azonban nehezen mozgatta nagy majomkezét. A homloka csupa ránc lett az igyekezettől.

- Várj csak! — vettem ki kezéből a készüléket.

Izgalmas volt, hogy elmenthetem a számomat a mobilján.

Újra zsebre vágta, és kíváncsian nézett rám.

- Hogyan ment a kiképzésed az öregeddel?

- Azt hiszem, jól. - Keresztbe fontam a karomat. — Mostanra tudom, hol a határ, ha iszom, meg ilyesmi.

Bólintott, és tovább vizsgálgatott. Azt hittem, sikerül elbújniom majd a jelmez mögé, most azonban rühelltem magamon a zöld festéket. Tekintetem a tömeget pásztázta. A suttogók sötét árnyai bármely pillanatban felbukkanhattak, ezért is siettem mindent mielőbb Kaidannal közölni.

- Mostanra értem már... miféle veszélyektől tartottál Kai, ha együtt járnánk - léptem közelebb hozzá.

A színpadon újra megszólalt a zene. Arrafelé fordult, el tőlem. Fejét egy ütemre mozgatta a ritmussal. Kíváncsi voltam, vajon észreveszi-e magát.

- Tudom, hogy kockázatos találkozoznunk - nyomultam tovább rendíthetetlenül -, de legalább telefonon beszélhetnénk, ha apáink nincsenek a közelben. Már ha akarod.

Reménykedve vártam a választ.

- Nem jó ötlet - mondta, és továbbra is az együttesre figyelt.

Bepánikoltam, hogy elvetettem a súlykot. Bármely pillanatban elzárkózhat előlem, és akkor vége ennek a beszélgetésnek. Holott annyi mindent akartam még mondani.

A közelből sikoltozás hallatszott. Egy Yodának öltözött muki sörrel locsolta a tömeget a hordójából. Kaidan feléjük nézett, én közben közelebb léptem hozzá. Már csupán néhány centi választott el minket egymástól.

- Egyfolytában az utunkra gondolok - suttogtam. Kaidan tovább figyelte, hogyan teperik le Yodát. — És te, gondolsz azért rá néha?

Továbbra sem nézett rám, ahogy odavetette:

- Néha.

Ellök hát magától! - fogtam fel végre. Belemarkoltam a gorillamellkas szőrébe, és magam felé próbáltam őt fordítani, de hiába.

Visszanyeltem az érzéseimet, de továbbra sem engedtem el.

- Miért hívtad meg Jay-t a bulira? - kérdeztem.

- Fogalmam sincs - felelte.

Még szorosabban markoltam a gorillaruhát.

- Nem bírom így tovább, Kai! Muszáj tudnom, hogy érzel! Mu-

száj tudnom az igazságot, hogy lezárhassam magamban ezt az egészet.

- Azt hittem, mostanra túljutottál rajta.

Mikor mogorván rám nézett, akkora düh fogott el, hogy a legszívesebben ököllel vertem volna a mellkasát.

- Ez nem így működik — mondtam.

Összekapaszkodott a pillantásunk, de nem szólt többet. Akkor ez mostantól ilyen. Szépen vagyunk! Elengedtem a jelmezét, és elléptem mellőle. Már teljesen besötétedett. Két máglyát is gyújtottak, az ingadozó lángnyelvek is mintha engem gúnyoltak volna könnyed táncukkal. Sűrű, fojtogató füst szállt felénk.

- Többé ne hívd meg Jay-t sehová, Kaidan! És ha a legkisebb esélye is van, hogy ott találalak valahol, nem megyek el. Nem jó ez nekem sehogyan se!

- Akkor miért vagy itt? - vetette oda közönyösen.

Tényleg, miért? Egyre jobban idegesített a páróka és a süveg súlya is. Levettem és a földre dobtam őket. Csapzott hajam kibomlott, és a vállamra omlott. Nem volt már mit mondanunk egymásnak.

Kaidan eltátotta a száját, ahogy meglátta rövidebbre vágott, világosabb hajamat, de aztán szó nélkül hagyta.

- Menj akkor! - mondta halkán, a foga között szűrve a szavakat.

Bambán bólintottam. Kész, vége, gondoltam. Soha nem nyílik meg előttem, se ma este, se máskor. Fájt látni ezt a zord, magára erőltetett közönyt. Nem tudtam rávenni magam, hogy elköszönjek tőle, mikor hátat fordítottam neki, és elindultam, ördög tudja, merre. *Ne fordulj hátra!* — utasítottam magamat.

Fogalmam sem volt, hová lettek a barátaim.

- Várj! - kiáltott utánam Kaidan.

Egy másodpercre szorosan összezártam a szememet, de csak mentem tovább. Aztán csuklómon éreztem a kezét. Maga felé pördített és a mellkasára vont. Olyan közel került az arca! Lenyúlt, és egyik szőrös tenyerébe fogta az arcomat, miközben hüvelykjével letörölte felső ajkam szélét.

- Mit csinálsz? - hőköltem vissza.

- Én... - Láthatóan maga sem tudta. — Csak látni szerettem volna az anyajegyedet.

Gyöngéden nézett rám. Fájdalmasabb látvány volt ez, mint az előbbi hidegség. Minden maradék erőmre szükség volt, hogy ne kérjek tőle még egy utolsó csókot. Hanem ugyanolyan villámsebesen, ahogy ellágyult, ismét visszaváltozott az arckifejezése.

- Mit akarsz tőlem, Kai?
- Lássuk csak, mit akarok kezdetnek? - Hangja elmélyült, szexi lett és veszélyes. - Be szeretnék mutatkozni az összes anyajegynek a testeden.
Minden ízemben megremegtem.
- Eszerint csak testi vágy vonz hozzám? Ez minden? - kérdeztem a miheztartás végett.
- Mondd, hogy gyűlölsz! - lihegte az arcomba.
- De én nem gyűlöllek, nem tudlak gyűlölni.
- Dehogynem — szorított még jobban magához. - És ezt is kelene tenned.
- Elengedlek - mondtam reszkető hangon. — De csak azért, mert muszáj. Tovább kell élnem az életemet. Gyűlölni azonban soha nem foglak.
- El kell válnunk, a sors rendelése - mondta.
- Nem kellene elválnunk - javítottam ki. - És ne haragudj, de ha holmi befejezetlen játszmához hasonlítod a kettőnk dolgát, ami mellől fel kell állnunk, hát akkor...
Elengedett, én pedig meginogva hátráltam egy lépést. Muszáj volt elmennem innen, mielőtt újra belékapaszkodom és könnyörögni kezdek, hogy vallja be az érzéseit, bármilyenek is azok. Muszáj volt letépniem a sebemről ezt a ragtapaszt, és pedig egyetlen villámgyors mozdulattal. Ezért ugyanúgy, mint a reptéren, hátat fordítottam neki, és elmentem, miközben majd megszakadt a szívem. Nem néztem vissza. Vége volt.

HUSZONHETEDIG FEJEZET

Vakációs depresszió

Láttam már depiseket. Reménytelen, letört hangulatuk rám is mindig átragadt. Vészterhes viharfelhők gomolyogtak az aurájukban, súlyosak, akár a homokzsákok.

Halloween után én is komor felleget hordoztam magammal. Sokkal rosszabb volt ez, mint amikor hazatértem Kaliforniából. Naponta igyekeztem úrrá lenni a lehangeltségomon, azzal biztatva magam, hogy mindig van remény. Remény a földnek, remény az emberiségnek. Kaidannak és nekem azonban szemernyi sem volt.

Magamba zárkóztam, alvásba menekültem. Pár napig a suliból is kimaradtam, és csak hevertem az ágyamon. Két fontos dogát kihagytam. Sokat fogytam. Ugyanakkor tudtam, hogy az idő minden sebet begyógyít, ezt is. Majd csak továbblépek és magamhoz térek. Idővel, de nem most.

Patti a kedvenc fogásaimat készítette el Hálaadás napjára: édesburgonyát mályvacukorral, kukoricapudingot és citromos szeletet. Tudtam, hogy a látványos terítés legfőbb célja előcsalogatni engem búvóhelyemről. Csak ketten ültünk asztalhoz. Máskor Hálaadás napján részt vettünk a jótékony célú ételosztásban, aztán Patti gyülekezeti barátaival költöttük el az ünnepi vacsorát. Most azonban féltünk, hogy lefülelnék minket, ha nyilvánosan mutatkozunk.

Patti semmiségekről csevegett, miközben púposra rakta a tányéromat. Vidámnak mutatta magát, de neki is rossz napjai voltak, dettó, mint nekem. Néztem, hogyan vág magának egy szelet pulykát, és harap bele.

- Anna, egyél, kérlek!
- Nem igazán vagyok éhes.
- Ez azért van, mert összezsugorodott a gyomrod a sok koplalástól.

Megittam egy korty vizet.

- Elég ebből! - csapta le az asztalra a szalvétáját. - Felhívom Kaidant. Tudom, hogy ő van e mögött az egész mögött.

E szavaktól magamhoz tértem.

- Ne hívd fel!
- Muszáj valahogy kirángatnom téged ebből — mondta. - Eddig is épp elég soká tartott! Az isten szerelmére, Anna! Ha bízna abban, hogy a gyógyszerek hatnak rád, már régen orvoshoz vittelek volna. Nem adhatod fel ilyen könnyen! Tovább kell élned az életedet, nem hanyagolhatod el a tanulást sem.

- A tanulás... - kezdtem, de egyetlen értelmes mondatot sem tudtam kinyögni.

- A tanulás továbbra is fontos - jelentette ki Patti. - Ahogyan te magad is. Az életet nem lehet könnyen venni, össze kell szedned magad. Te is rendeltetél valamire. Akár most kell eleget tenned ennek, akár százéves korodra halaszthatod, akkor vagy most a társadalom produktív részévé kell válnod. Azt hiszed, engedem, hogy évekig az ágyadban heverj?

A fejemet ráztam. Igaza volt. Az elmúlt hónapra szükségem volt, hogy feldolgozzam a csalódásomat, ideje volt azonban továbblépnem.

Lenéztem a tányéromra, és próbaképpen számba vettem egy falat édesburgonyát. Illata és íze régi emlékek garmadáját idézte fel bennem. Ez az ínycsiklandó édesség felébresztette bennem a vágyat a gyermekkor védettsége iránt. Ahogy felnéztem Pattire, meleg könnyek gördültek végig az arcomon.

- Ne haragudj, Patti!

- Kislányom!

Őt is könnyek fojtogatták. Sírva összeöleleztünk; hagytam, hogy elárasszon mindaz, amit eddig elkerültem. Nem csupán a bizonytalanság okozott szenvedést, mert nem ismertem Kaidan érzéseit. Az élet igazságtalanságát is mélyen átéreztem, amiért az óriások sorsa jutott nekem.

Gyerekkoromban az volt a szokás Hálaadáskor, hogy felváltva mondtunk köszönetét mindazért, ami csak az eszünkbe jutott. Mindannyiszor valóságos versengéssé fajult a dolog. A legostobább apróságokkal is előhozakodtunk. Az egész többnyire harsány hahotával végződött. Ahogy most egymásba kapaszkodtunk, óhatatlanul is köszönetét mondtam az égnek, hogy nekem adta a nevelőanyámat.

A karácsonyi szünet előtti utolsó tanítási napon a parkoló felé tartottam Jay és Veronica társaságában. Hideg szél fújt, felhúztam a dzsekim cipzárját. Felváltva szállítottuk egymást a gimibe. Ma Jay-en volt a sor.

Kinyitotta kívülről az utasülés ajtaját. Megpróbáltam előre-hajtani az ülést. Nagy nehezen sikerült, az ülés előrebukott a műszerfalra. Beszálltam hátulra. Nem is emlékeztem már, mióta alakult ez így: Veronica elől, én hátul.

Ahogy a kocsisor kigördült a parkolóból, elhaladtunk Kaylah és a haverjai mellett. Kaylah intett Jay-nek, ő pedig visszainteti a volán mögül.

- Még mindig odavagy érte? - kérdezte Veronica.

Auráját átszínezte a féltékenység zöldje.

- Nem, dehogy.

Hol az egyikre néztem, hol a másikra. Nézzenek oda! Ez meg mikor kezdődhetett közöttük?

Hogy nem vettem észre eddig? Mikor a barátaimról volt szó? Rossz érzés volt.

Előrehajoltam, már amennyire a biztonsági öv engedte.

- Hé, srácok! Lógunk majd együtt a szünidőben, ugye?

Aurájukban megjelentek a megkönnyebbülés színei. Ettől rosszabbul éreztem magam.

- Épp ideje - kapta el a pillantásomat Jay a visszapillantó tükörben.

- Bizony. A lábkörmeid pocsék állapotban lehetnek - jegyezte meg Veronica is.

- Ne haragudjatok, amiért olyan... izé... tudjátok, milyen voltam.

Mindketten hallgattak, mintha csak sorsot húznának, melyikük szólaljon meg.

Veronica vesztett.

- Mi történt Halloweenkor? - kérdezte.

- Kaidannal megbeszéltük, hogy soha többé nem találkozunk.

- Az a srác teljesen megzavarta a fejedet - mondta Veronica. - Nagyon nem tetszik ez nekem!

- Nos, hivatalosan is vége a dolognak. Készen állok, hogy továbblépjek. Igazad van.

- Van, amit nem akar az ég - sóhajtott fel Veronica. Felmeltem lábam a cuccokkal teli padlóról, és magam aláhúztam, még inkább összekuporodva a hátsó ülésen.

- Minden jóra fordul - mondta Jay.

Nagyot nyeltem, és felé biccentettem a visszapillantó tükörből.

A karácsony anélkül múlt el, hogy egyetlen villanást is keltett volna érzelmi radaromon. Kicsit vártam, hogy felhív apám, de nem tette. Legalább annyit gondoltam rá, mint Kaidanra.

Néhány nappal Újév előtt a plazában jártam Veronicával. A téli szerelésemm zömét kinőttem, kellett valami szilveszterre.

Veronicának tetszett a közös vásárlás, legfőképpen azért, mert hagytam, hogy ő válasszon helyettem, és csak néha mondtam nemet a döntéseire. Ugyanakkor jó érzékkel megérezte, mi áll jól nekem. Először öltöztem divatos cuccokba. Jól éreztem magam minden ruciban, amit ő nézett ki a számomra.

Egyenesen a kedvenc butikjába mentünk. A helyiségben félhomály uralkodott, és fejünk fölött a hangszóróból popzene bömbölt. Veronica szakértő fürgeséggel válogatott ki egy rakás szoknyát; amerre csak megfordult, csörömpölő fogasokat hagyva maga után.

- Szerinted Jay jól néz ki? - kérdezte meg aztán.

Miközben e kérdést feltette, elmerülten nézte a kezében lévő cuccot, de a színei jócskán összezavarodtak.

- Ümm... - hümmögtem, mert tudtam, hogy óvatosnak kell lennem. - Igen, mindig is jóképűnek gondoltam Jay-t, de soha nem úgy gondoltam rá, tudod... Miért? Szerinted jól néz ki?

Abbahagyta a fogasok tologatását, és rám sandított.

- Szerintem nem egyszerűen jóképű, hanem észvesztően szexi!

Egy pillanatra összenéztünk, aztán nevetésben törtünk ki, megkönnyebbülve, hogy végre erről is beszélhetünk.

Jay és Gregory a büféknél várt ránk. Jómagam puha perecet csipegettem, a többiek pizzát ettek. Jay és Veronica olyan hevesen flörtölt, hogy Gregory a szemét forgatta. Épp visszavittük a tálcánkat, amikor Jay felemelte sapkája ellenzőjét, és körbekémlelt.

- Már láttam azt az alakot - morogta. - Honnan ismerhetem?

- Kit? Hol? - kérdezte Veronica.

Jay megmutatta.

Magányos krapek állt a fagyizó mellett a tömegben, és engem fixírozott. Sima bőre világosbarna árnyalatú volt. Haját erős szálú, rövid afrofrizura-ként viselte.

- Kopano! - suttogtam ijedten.

- Ismered? — kérdezte Veronica. - Nem srác ez, hanem felnőtt pasas.

Igaza volt. Kopanót senki nem nézhette tininek. Tizenkilenc vagy húsz éves lehetett, alig néhány évvel volt idősebb nálunk, a komolysága azonban idősebbnek mutatta. Igen, kész férfi volt már.

Hanem mit keresett itt?

- Megyek, beszélek vele - mondtam a többieknek. - Félóra múlva ugyanitt találkozunk, srácok.

Kezemet hátrakulcsolva megálltam néhány lépésre Kopanótól. A szívem továbbra is a torkomban dobolt, ahogy visszánézett rám.

- Minden rendben? - kérdeztem.

- Igen. Remélem, nem ijesztettelek meg.

Nyugodt, szelíd hangját egyszer sem emelte fel. Tőle nem is vártam mást. Mivel lehetne egyáltalán kihozni a sodrából? Ettől a gondolattól hideg futott végig a hátamon.

A boltokkal szegélyezett folyosó felé intettem a fejemmel.

- Járunk egyet?

Egymás oldalán ballagtunk a vásárlók hömpölygő áradatában. Lármájukat azonban csupán háttérzajként érzékelttem, mert egyedül Kopanóra figyeltem. Türelmesen vártam, hogy elmondja, miért jött.

- Hogy vagy mindig? — kérdezte.

- Elég kemény félévem volt, de most már jobban vagyok. - Lepillantott maga elé.

- És te hogy vagy? - kérdeztem.

Szemét lesütve felelte:

- Sokszor gondoltam rád a nyár óta.

Melegem lett erre a keresetlen nyíltságra. A kezem is egészen belezsibbadt. Fogalmam sem volt, mit felelhetnék erre.

Egy nagyobb placra értünk, melyet néhány napja még a Mikulás bódéja foglalt el. Most nem volt itt más, csupán egy kút, vastag márvány párkánnyal. Erre ültünk rá. Kopano a vizet nézte. A kút alja tele volt réz- és ezüst-pénzekkel; az évek során dobálhatták bele, akik jobb jövőt kívántak maguknak.

- Az ikrek holnap érkeznek. Meg szeretnének látogatni - magyarázkodott Kopano. — Atlantába repülnek, és Marna megkért, hogy menjek velük.

- Ó! — mondtam, mikor felfogtam, Kopano nem egyedül miattam jött Atlantába.

Első reakcióm a megkönnyebbülés volt, hogy nem kell újabb érzelmi bonyodalomba belegabalyodnom. Valamiért mégis csalódást éreztem. Magam sem értettem magamat, hiszen továbbra is odavoltam Kaidanért, mégha tudtam is, hogy soha nem lehetünk egymáséi.

- Korán jöttem, remélve, hogy megtalállak - folytatta Kopano. - Kerestelek nálatok, de a mamád azt mondta, itt vagy.

- Fura, hogy nem hívott fel. - Zavartan halásztam elő a mobilomat, és a szememet forgattam. - Gondolom, sokat használ, ha bekapcsolom.

Kopano szokott mosolyát villantotta rám, ami láthatóvá tette a gödröcskéit. Mint mindig, most is felderültem ennek a mosolynak a láttán.

- Van mobilod? - kérdeztem.

Elővette a magáét. Számot cseréltünk.

Lármás fiúcsapat vágott át a terecskén, nyers röhögcsélés közepette. Mikor felfedeztem közöttük Scottot, sietve hátat fordítottam nekik, és lehajtottam a fejemet, remélve, hogy a hajam eltakarja az arcomat.

- Ismered őket - vontam le a következtetést azonnal Kopano.

- Néhányan a gimimbe járnak közülük.

Mindössze ennyit mondtam, de Kopanót nem lehetett félrevezetni.

- Egyikük megbántott régebben - nyugtázta Kopano.

Annyira nyilvánvaló volt ez, azok után is, hogy elrejtettem a színeimet?

Mivel a fiúknak már csak a háta látszott, felemeltem a fejem.

- Igen, az egyikkel összerúgtam a port a nyáron - mondtam.

Kopano várakozón nézett rám, ezért továbbra is lehajtott fejjel röviden összegeztem számára a történeteket. Kope alig leplezett dühvel nézett abba az irányba, amerre Scott és a cimborái távoztak. Orrcimpája kitágult, száját szorosan összepréselte.

- Kope, mi van veled? - suttogtam.

Nem kaptam választ. Hirtelen megrémültem, mi lesz, ha Scotték nyomába ered. Azon a nyugodt, szelíd hangon próbáltam a lelkére beszélni, amit ő is mindig használt.

- Nézz rám, Kope!

Szaporán, zihálva szedte a levegőt. Karjára tettem a kezem, félve, hátha rám támad a kábulatban, ami megszállta. Összerezcent az érintésre, és felnézett rám. A következő másodpercben haragját magába fojtva behunyta a szemét. Nem tudom, hogy érte el — tízig számolt-e vagy imádkozott —, mindenesetre mire újra kinyitotta, dühe nyomtalanul elpárologott.

- Ne haragudj, Anna! Nem akarom, hogy félj tőlem. Soha nem tudnálak bántani!

- Tudom - suttogtam, még mindig rémülten. - Semmi gond, Kope. Ez az egész ügy Scott-tal különben is a múlté. Túl vagyok rajta, már nem haragszom rá. Kész, vége.

Feszülten biccentett. Tekintete egy páron pihent meg. Kézen fogva jöttek ki egy ékszerüzletből.

- Hogyan képzeled el a jövődet, Anna?

Váratlan kérdése érzékeny pontomon érintett, hisz hónapok óta mást se kérdeztem magamtól.

- Fogalmam sincs - mondtam. - Régebben tudtam, mit akarok, de már nem.

Ezen elgondolkozott, és kíváncsian méregetett.

- És mi volt az, amit akartál?

Lenyúltam a vízbe, és megmerítettem benne a kezemet.

- Leginkább családot magam körül.

- És többé nem ezt szeretnéd?

A farmerembe töröltem a kezem, és minden örömmel azon voltam, hogy el ne hatalmasodjanak rajtam az érzéseim. Valamikor szerető férjet képzeltem el magamnak, meg egy fészekalja gyereket. Erről azonban már letettem. És az örökbefogadásról is. Mit szólnának a hercegek, ha kiderülne, hogy családi életről ábrándozom?

- Nem tehetem. És belefáradtam abba, hogy olyanra vágyjak, ami nem lehet az enyém.

- A gyerekek talán tényleg nem jöhetnek szóba, férjed azonban még lehet-ne titokban - mondta, hangját lehalkítva.

Tekintetünk egybekapcsolódott, és elöntött a forróság, ahogy felfogtam szavai értelmét. Beszélni akartam, de cserbenhagytak a szavak. Világosbarna szemét merészen az enyémbe mélyesztette.

- Túl veszélyes lenne - mondtam végül.

- Fiatal vagy még. - Ezt nem lekezelően mondta, nekem mégis felborzolta vele az önérzetemet. - Egy napon talán egyetértesz velem, hogy vannak bizonyos kockázatok, amelyeket érdemes vállalni.

Nagyot nyeltem, azt kívánva, bár le tudnám nyugtatni macacsul dörömbölő szívemet. A közelben lépések hallatszottak. Veronica, Jay és Gregory közeledett a fényezett kövezeten.

- Á, itt vagytok! - üdvözöltem őket.

Ezek hárman hol engem, hol Kopano komoly arcát nézték kérdő tekintettel. Szükségem volt ennyi biztatásra, mert a szívem még mindig vadul dobolt Kopano szavaitól és nézésétől.

- Szervusz. Ugye, te vagy Kopano? - kérdezte Jay.

- Igen - állt fel ő, és kezet ráztak.

- Hogy s mint? - kérdezte Jay.

- Kitűnően, és te?

- Én is, meglehetősen.

Suta, mégis barátságos bemutatkozás volt.

Veronica közben egyik ámulatból a másikba esett. Láttam a szemén, hogy utólag minden apró részletről be kell majd számolnom Kopanóval kapcsolatban. Veronicának és Gregorynak is bemutatam Kopanót. A barátnőm minden zavar nélkül végigmérte, miután kezet fogtak. Aurája izgatott érdeklődésről árulkodott.

- Már megyek is, szólít a kötelesség - mondta Kopano.

- Add át akkor üdvözlétemet az ikreknek! - hagytam meg neki.

Kopano bólintott. Zavart csönd támadt, senki nem tudta, hogyan tovább. Aztán Veronica megköszörülte a torkát, és megragadta Jay karját.

- Menjünk akkor! - mondta neki.

Jay búcsút intett Kope-nak, és elsétáltak, a nyomukban kullogó Gregory-val.

- Hívj fel, ha ráérsz! - mondtam Kopanónak.

Habozva előreléptem, és egyetlen futó ölelésre átfogtam a derekát. Úgy szorított magához, mint aki halálosan kiéhezett a gyöngédségre. Könnyeimet nyelve simogattam a hátát. Nagydarab fic-

kó volt, és most sehogyan sem akart elengedni. Hagytam, hadd szorongasson. Arcomat a mellkasába fúrtam. Enyhe trópusi illat csapta meg az orromat. Mikor az általa kibocsátott karamellaillatú feromonokról kezdtem el képzelődni, elhúzódtam tőle. Zavarban voltam, ránézni se mertem.

- Vigyázz magadra, Anna! - mondta.

- Te is - suttogtam.

A következő napot azzal töltöttem, hogy Kopano férjre vonatkozó tanácsán tépelődtem, meg azon is, ugyan miért pont Atlantában adnak neki találkozt az ikrek, miért nem egy közelebbi városban. Hacsak Kaidant is nem kívánják látni; feltéve, ha Pharzuph New Yorkban tartózkodik. Ettől elfogott a féltékenység; az ikreknek szabad volt látniuk Kait, nekem viszont nem.

Ott volt azután Kopano személye. A szavai teljesen kihoztak a sodromból. Éppenséggel beszélhetett volna elvont lehetőségről is, de nagyon úgy festett a dolog, hogy ránk, kettőnkre gondolt. Jobb párt keresve se kívánhattam volna magamnak: jól nézett ki, szerény volt és becsületes. Ha vele találkozom először, nem lett volna kérdés, hogy beleszeretek. Most azonban, hiába tudtam, hogy le kell mondanom Kaidanról, nem álltam még erre készen.

Másnap estefelé Patti ágyán ültem, mialatt ő csomagolt.

- Bárcsak meggondolnád magad, és velem jönnél! - mondta.

- Már megbeszéltem Jay-jel és Veronicával, hogy velük szilveszterezem.

Az egyik újság megbízta Pattit, hogy fényképezze le, amint az óriási gömb leereszkedik a Time Square-en. Nagy tisztesség volt ez, egy ilyen feladatot nem akárki kapott. Láttam rajta, hogy fél egyedül hagyni.

- Ne félj, Patti, jól elleszek itthon.

- Tudom. De eddig mindig együtt ünnepeltünk. Hiányozni fogsz!

- Nekem is.

Zsebemben felcsipogott a mobil. Mikor kihúztam, izgatottan láttam, hogy apám SMS-ezett. Soha eddig nem próbálkozott hasonlóval.

Ma este találkozunk. Aki elhoz, már elindult. Készülj fel az útra. Összereztem, amikor Patti megszólalt a hátam mögött.

- Minden rendben, aranyom?

Reszkető kézzel mutattam meg neki a mobilt.

Felolvastam neki az SMS-t. Aurájába éles szélű, sötét félelemtömegek tolakodtak, ahogy előttem állt a vállát dörzsölgetve. Valamit súghatott neki az őrangyala, mert félelme világosabb, ködösen derengő idegességnek adta át a helyét.

- Jól van, jobb is, hogy itt lesz veled az apád.

Homlokát az enyémre hajtotta, és becsukta a szemét. Én is követtem a példáját. Megnyugtató volt beszívnom zabpelyhes samponja illatát.

A hajam kész katasztrófa volt, és az öltözékem is, akár egy koldusasszonyé. Villámgyorsan lezuhanyoztam, aztán sötét farmert húztam. Hozzá azt a fekete inget vettem magamra, amit Veronica választott a számomra, és fekete csizmát. Kifésültem a hajam, valami balzsamot is kentem rá, és fogat mostam. Hajszárításra és sütővasra nem volt idő. Reszkető kézzel kisminkeltem magam. A hajam még vizes volt, amikor megszólalt a csengő.

- Majd én kinyitom - szóltam ki, és visszatettem a szemfestéket a sminktáskámba.

Lila, cipzáros, kapucnis pulóveremért nyúltam.

Hallottam Patti hangját, amint ajtót nyitott. Berohantam a nappaliba, ahol csaknem hasra estem meglepetésemben. Nevelőanyám valakit ölelgetett. Zavartan megálltam a szoba közepén. Alig hittem a szememnek.

Mikor felegyenesedett, kék szeme ugyanolyan fürkészőn fúródott az enyémbe, mint máskor. Haját rövidre nyíratta, csak a bal halántékán maradt egy rakoncátlan tincs. Az edzőtermeket is szorgosan látogatgatta, mert válla és karja izmosabb lett. Muszáj volt leülnöm erre a látványra, és szusz-szanatnyi levegőhöz jutnom. Fekete, kapucnis melegítőt viselt, melynek oldalán koponyák sorakoztak. Bő katonai nadrágot húzott hozzá.

- Ne haragudj, Anna, de velem kell jönnöd!

- Miért? - kérdeztük egyszerre Pattivel.

- Apám összeül az Államok hercegeivel, és téged is meghívtak. Egész pontosan a papád hívott meg.

- Nem lesz ebből baj? — aggodalmaskodott Patti.

- Azt hiszem, pusztán formalitás az egész. Biztosra veszem, hogy Anna papája tudja, mit csinál.

Csak álltunk ott hárman, a szorongás háromszögében, míg nem végül magamra kaptam a kapucnis pulóverem, és megöleltem Patti.

- Amint lehet, felhívlak - mondtam.

Bólintott, arca megnyúlt az aggodalomtól. Nem szívesen hagyta magára. Kaidan felhúzta meleg pomponos sapkáját.

Ahogy becsuktam magam mögött az ajtót, még hallottam, amint Patti suttogva fohászkodik: Kérlek, kérlek, kérlek, vigyázz rá!

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

Ajándékcsomag

— Miért téged küldött, hisz magam is oda tudnék menni? — kérdeztem, miközben elhagytuk a környéket.

- Azt mondta a többi hercegnek, hogy nincs mivel odajutnod.

Apám bizonyára azt akarhatta, hogy Kaidan jó előre tájékoztasson mindenről, gondoltam.

- Ennek ellenére meglep, hogy téged küldött - vallottam be.

- Bízz meg bennem! A magam részéről gyanítom, hogy eredetileg valaki másra bízott volna, de apád engem jelölt ki erre a feladatra.

- Ki lesz még ott?

- A faterom estélyt rendez, úgyhogy páran megfordulnak majd a házunkban. A hivatalos találkozó egyébként már lezajlott. Mikor eljöttem, Belial és Melchom javában kártyázott, apám pedig a medencében lubickolt. Remélem, hogy minden ugyanilyen nyugis lesz, mikor beállítunk. Ha sikerül elkerülnöd, hogy közös helyiségben tartózkodj az öregemmel, még csak tudomást sem vesz rólad. Menj egyenesen apádhoz, aztán kész, le is léphetünk. A másik négy óriáskölyök, akit ismersz, szintén ott lesz. A hercegek úgy tudják, ma este magunkban bulizunk. Blake az apja miatt van ott, a többiek meg rövid vakációval kötik egybe az összeröffenést. Az ikrek minden lehetséges alkalmat megragadnak, hogy elszabaduljanak Angliából. Á, majd elfelejtettem, Ginger újfent jól megszívott - forgatta a szemét dühösen.

Megint itt volt ez: Kai és Ginger titokzatos viszonya. Ez a csaj érzelmekre készítette Kaidant, még ha negatívakra is.

- Rendben - mondtam, és tovább érdeklődtem, mert fel kellett frissítenem ismereteimet. - Mondd csak, eszerint Melchom Blake papája?

- Igen.

Díjaztam volna, ha a jelem nem olyan feltűnő. Nem akartam, hogy a hercegek észrevegyék aurámban a fehér szín jelenlétét, és

azon kezdjenek el gondolkodni, miért vagyok más, mint ők. Kaidan rám pillantott, mialatt én az ajkam harapdálva töprengtem, aztán megrázta a fejét, és ismét az utat nézte. Egyik kezével a kormányt fogta, a másikkal a tarkóját vakargatta.

- Mi az? — kérdeztem.

- Látod, máris a baj kellős közepébe csöppentünk, és nem jut más eszem-be, mint hogy...

- Mint hogy...? - kérdeztem rosszat sejtve.

- Mint hogy milyen jól nézel ki - bökte ki vonakodva.

Levette a kötött sapkát, és megvakarta a fejét, mintha leborotvált fejbőre túl érzékeny lenne.

Összepréseltem az ajkam, és közönyt míméltem. Nem akartam, hogy lássa, milyen jól esett a bókja. Keményen dolgoztam, hogy kiverjem őt a fejemből, és most tessék, megint majd megszakad a szívem.

- És milyennek tűnt ma neked az apám? - kérdeztem, hogy témát váltsak.

- Nem szeretnék ujjat húzni vele.

- Félelmetes jelenség, ugye?

- Kicsit igen.

Megpróbáltam magam elé képzelni Kaidanék házát a hercegek, óriások és emberek gyülekezetével. Reméltem, sikerül láthatatlannak maradnunk. Örültem, hogy viszontlátom a többi óriást. Na, a legtöbbjüket. Kopanóra gondolva elfogott az idegesség, és ott volt Ginger meg Kaidan ügye is, ami szintén zavart.

- Kaidan, kérdezhetek valamit? Ha nem akarsz róla beszélni, azt is megértem. - Kérdőn pillantott rám, ezért folytattam. - Mi történt közted és Ginger között?

Kelletlenül felhorkant, és elgondolkozva vakarta meg a tarkóját.

- Nem is tudom. Sokszor voltunk együtt gyerekkorunkban. Közel álltunk egymáshoz, egészen addig, amíg betöltöttem a tizenhármát.

- Közel? - Hirtelen kiszáradt a szám. - Azt hittem eddig, hogy magányosan nőttél fel.

Megrázta a fejét. Feszült volt az arca.

- Végig együtt voltam Gingerrel.

- Á!

Így már más volt a felállás. Tudtam, hogy önzés, de nem szívesen gondoltam arra, hogy szoros gyermekkori kötelék fűzi egy lányhoz.

Kaidan folytatta; vonakodva, mintha a szavakat akarata ellenére jönnének ki a szájából.

- Még rágondolni is fura. Mintha egy másik életben lett volna.

Olyan hosszan hallgatott, hogy azt hittem, lezárta a témát.

- Nekem mindent elmondhatsz - suttogtam.

Felmordult a pszichológushoz illő biztatásra, aztán áttört a gát, és kiöntötte előttem a szívét.

- Bármennyire nehezemre esik elismerni, ő meg én sokban hasonlítunk. Mindketten igen korán, másokat megelőzve megértettük, mit várnak el tőlünk, és ez kíváncsivá tett bennünket. Úgy is mondhatnám, együtt próbálgattuk az oroszlánkörmeinket. Nem volt ez komoly, csak amolyan gyerekes próbálkozás. Ginger nagymamája rajtakapott minket. Nyolcéves voltam akkor, Ginger kilenc. A nyanya beárult minket apáinknak, akik, mondanom sem kell, átkozottul szórakoztatónak találták a dolgot. Apámat tizenkét éves koromban egy évre Olaszországba küldték. Az ikrek ekkor töltötték be tizenharmadik életévüket, ami azzal járt, hogy el kellett kezdeniük melózni. Mire visszaértem Angliába, Ginger már megváltozott, mintha teljesen kicserélték volna. Kötözködő lett, undok, és foggal-körömmel védelmezte Marnát. Mindezt akár az elkövetkezők előhírnökének is tekinthetem. Többé semmi nem volt már ugyanolyan. Könnyebb volt ezután, hogy egyáltalán nem álltam szóba se Gingerrel, se senki mással.

Úgy, akkor lerázta magáról a lányt. Értett ehhez. Noha egy gyerek nehezebben teszi túl magát az effélén.

- Ginger talán azt remélte, járni fogtok - mondtam.

- Nem tudtam ezzel foglalkozni. Minden változóban volt körülöttem. Többé nem gondolhattam se rá, se a gyerekkoromra. Nem nézhettem vissza. A rákövetkező évben Blake is elkezdett velünk lógni; a kezdetektől rástartolt Gingerre. Ő meg élvezte, ha figyelnek rá. Aztán egy este bulit rendeztünk London egyik külvárosában; összejöttek, smároltak, meg a többi. Ginger ezután egyik napról a másikra engem is letámadott.

- Nem azért, hogy féltékennyé tegye Blake-et?

- Én is erre tippelék. Ekkor már tizenhat voltam. Könnyebb volt idegenekkel heteyegnem, akiket soha többé nem láttam, mint Gingerrel, akit egy egész életen át el kellett volna viselnem. Elég kellemetlen volt már a közös múltunk is. Gondolom, ő abban volt, hogy úgyis egyéjszakás kalandjaim vannak, akkor egy kis etyepetye nem nagy ügy. Én meg közöltem vele, hogy keressen magának más áldozatot, ha már annyira viszket neki odalent - csúnya jele

net volt. Azóta még jobban eldurvult a helyzet kettőnk között. Ott volt azután Blake kiakadása.

Lenyűgözve hajoltam közelebb hozzá a karfán keresztül.

- Erre utaltál, amikor azt mondtad, hogy féltékenységi jelenetet rendezett egy csaj miatt?

Kaidan bólintott.

- Blake fültanúja volt az egész összetűzésnek. Faképnél hagyta a csajt, akivel épp smárolt, és nagyjelenetet rendezett, tört-zúzott dühében.

Nehezen tudtam elképzelni róla, hogy ennyire kiakadjon.

- Talán még mindig nem vagy közömbös Gingernek — mondtam.

- Nem, nem erről van szó. Az a sejtésem, hogy utálja az életét, és hiányzik neki a régi közelség valakivel, aki egyenrangú vele. Marna nem az, őt inkább a játékszerének tekinti.

Elárasztottak az érzelmek, de elfojtottam őket.

- Haragszol, ugye, amiért nem beszéltem neked erről? - kérdezte.

- Fogjuk rá.

Nem lett volna értelme tagadnom.

- Mindez nagyon rég volt.

- Mégis a gyerekkori élményeink formálnak minket. Gingernek máig fájnak ezek a dolgok. Neked nem hiányzik ő? Legalább barátként?

- Jó ideje most először gondolok rá, és ezt is csak azért, mert kérdeztél róla. Emlékszel, mit mondtam neked egyszer az ikrekről és az apjukról, Astarothról? — kérdezte. - Arról, hogy megérik a szerelmet két ember között?

- Igen.

- Ezért ittam le magam a múltkor, amikor valamennyien összejöttünk ezen a nyáron. Nem akartam, hogy bármit kiszagoljanak. Nem akartam magyarázkodni, vagy a hülyeségeiket hallgatni.

Felgyorsult a szívverésem. Kaidan épp most ismerte el, hogy van valami közöttünk. Hogy viszonzza az érzelmeimet.

- És mi lesz ma este? - kérdeztem, miközben a dzsekim cipzárját húzogattam.

Válaszul egy flaskát vett elő az ülés alól. Felgyorsult a pulzusom.

- Ne aggódj! Per pillanat színjőzan vagyok, de a megérkezésünk után nyomban vedelni kezdek.

- Nekem is innom kell?

- Nem, elég ehhez az egyikünk.

Egy hajtincsemet csavargattam idegességemben. Tekintetemet makacsul a műszerfalra szegeztem, és igyekeztem szilárd hangon feltenni a kérdést:

- És ha nem innál? Mit látnának akkor?

Az utat nézte maga előtt, és keményen megmarkolta a kormányt. Belekerült egy kis időbe, amíg válaszolt. Jó sok időbe.

- Nem tudom. Talán valamiféle vonzalmat, talán semmit. Rég nem láttalak. Vigyázat, elértük a hét kilométeres határt.

Vajon mit értett az alatt, hogy *talán semmit*? Kire értette ketőnk közül? Rosszul tenném, ha újra reménykedni kezdenék, gondoltam. Mi sem természetesebb, mint hogy nem szeretné, ha ezek belelátnának az érzéseibe. Ez azonban nem jelentette azt, hogy ennél több is van emögött.

Összehúztam magam az ülésen. Most, hogy újra láttam Kaidant, mindent visszahozott. Ugyanakkor nem engedhettem át magam újra a régi letargiának. Behunytam a szemem, hogy meditáljak. Kopano jelent meg lelki szemeim előtt. Ő soha nem játszana így velem, nem zavarna össze újra meg újra. Bárcsak őt is tudnám úgy szeretni, mint Kaidant! - gondoltam. Csak hát a szív mindent összezavar.

Kaidan a házuk elé érve beütött egy kódot a kapun, és beállt a kocsifelhajtójukra, ami teli volt idegen autóval. Kiterjesztettem hallásomat az egész épületre, mígnem meghallottam egy mély, dörmögő hangot; gazdája éppen póker-kifejezésekkel dobálózott. Más hangokat nem ismertem fel az asztalnál, ami azt jelentette, hogy Pharzuph nincs ott. Kaidan elővette a flaskát, és meghúzta. Orromat megcsapta a konyak édes, átható illata. Ha magam is belekóstolok, talán még a márkát is felismerem. Kaidan oldalzsebébe süllyesztette a flaskát, és kiszálltunk.

Legelőször is az alagsorba mentünk, amely tele volt vendéggel. Blake a legújabb ketyeréjét mutogatta valakinek, akinek aurája az irigység méregzöldjébe öltözött. Ginger és Marna a csicsás bárban lébecoltak, italaikat kortyolgatták, és egy pasassal szemezték a helyiség túloldaláról. A pasi egy nővel beszélgetett, de figyelmét valójában a bombázó ikrek kötötték le.

Kopano Marna mellett ült egy zsámolyon. Marna őt fésülgette; divatos tüskét sikerítve a feje búbjára. Ahogy Kopano felemelte a fejét, tekintete az enyémbé kapcsolódott. Mindketten megdermedtünk, mígnem végül biccentett, én pedig viszonztam a köszöntését.

Az ikrek felmérték a helyzetet; a szemük előbb Kopanón és rajtam, majd Kaidanon járt, aztán sokat mondó vigyorral néztek

össze. Jókorá összeget fizettem volna apám pénzéből, ha megosztják velem, mit láttak.

- Egy perc, és megyünk - közölte velük Kaidan.

Rám szemrehányóan nézett; csupa vád volt ez a tekintet azért, ami Kope és köztem történt.

Felvontam a szemöldököm, ami azt akarta jelenteni: *Mi közöd hozzá?*

Felmordult, én pedig utánamentem a lépcsőn.

Görcsbe rándult a gyomrom, mialatt végimentünk a vendégekkel teli házban, egészen a fűtött verandáig, ahol férfiak ültek körül egy asztalt. Márkás whiskyt nyakaltak, egyenesen az üvegéből, úgy társalogtak. Apámat felismerve közöttük igyekeztem azonnal elfojtani érzelmeimet. Lehajtottam a fejem.

Apám kemény tekintettel méregetett.

- Gyere csak ide, kölyök! — szólt rám fenyegetően, szokatlan volt ez tőle. Rogyadozó térddel álltam elé. - Van már terved, hogyan szilveszterezel? - kérdezte.

- Igen, apám. Egy nagy atlantai hotelben - köszörültem meg a torkomat.

Ami igaz is volt.

- Nos, egy kis ajándékcsomag az ünnepre - mondta, és kezembe nyomott két zacskót, az egyikben valami szárított zöld növény, míg a másikban fehér por volt.

Marihuána és kokain. Csak nyugi! - nyugtatgattam magam, gyomromhoz szorítva a zacskókat.

- Köszönöm - suttogtam lesütött szemmel.

Apám mellett megszólalt valaki, én csak a hangját hallottam.

- Az óriáskölykeink akár együtt is működhetnének szilveszter alkalmával.

Tekintetem felemelve fess japán férfit láttam magam előtt. Feltételeztem, hogy Melchom az, az Irigység hercege. Elvette szájáról lelógó finom szivarját, majd kijátszotta a kezében lévő kártyákat. Az asztal körül ülők bosszúsan nyögtek és sóhajtoztak; mindenki vesztett. Visszatette a szivart a szájába, mosolyogva sepegette be a nyakát, aztán félszájjal dünnyögte:

- Sokat árthatnának így, együtt. Blake-re vonatkozóan nincsenek terveim, de kétlem, hogy Astaroth vagy Alocer ellenezné a dolgot.

- Miért ne - mondta apám, majd rám mordult: - Akkor összedolgoztok szilveszterkor, megértetted?

Legnagyobb megkönnyebbülésemre intett, hogy leléphetek. Már épp hátat fordítottam nekik, amikor a veranda túloldaláról

mozgást észleltem; Phar-zuph érkezett fürdőköpenyben a fedett házi úszómedencéből.

- Mit állsz itt még mindig? - ripakodott rám apám.

Sarkon fordultam, és az ajtó felé indultam, ahol Kaidan várt rám. A szemem sarkából láttam még, hogy Pharzuph belép a verandára a tolóajtón keresztül, mialatt mi eliszkolunk.

- Menjünk! - kiáltotta Kaidan.

Mire a bejárati ajtóhoz értünk, a négy óriás is előkerült az alagsorból, és csatlakozott hozzánk. Belebújtunk a dzsekinkbe. Kaidan Blake felé lökte a kulcsait. Valamennyien a távolba révedtek; hallgatóztak. Én is a veranda felé füleltem, miközben elhagytuk a házat.

- A lányodról messzire bűzlik, hogy erényes - mondta apámnak Pharzuph megvetően.

Halkan beszélt, nem akarta, hogy a jelenlévő emberek meghallják.

Basszus! Akkor nem sikerült idejében eltűnnöm a szeme elől.

Szapora léptekkel siettünk Kaidan kocsija felé, aki villámgyorsan indított.

- Ne félj, nem tart soká - felelte apám, olyan hihetően, hogy megsajdult a szívem. - Amúgy igen ügyes, a többi meg megjön magától. Bárkit az asztal alá inna itt, erre mérget vehetsz.

Ezután már csak a pókerről beszéltek, én azonban addig hallgatóztam, amíg elért hozzám a szavuk.

Idegesen rágtam a hüvelykujjamat. Aztán Marna megfogta a kezem, és a magáéban tartotta. Amint Blake jelezte, hogy túl vagyunk a hét kilométeres határon, és apáink nem hallhatnak minket, felém fordult és megkérdezte.

- Szűz vagy még?

Bólintottam. Úgy mért végig, mint valami csodabogarat - az is voltam.

Nevetve csapkodta a kormányt.

- Apám, érdekes figura vagy!

A legszívesebben elsüllyedtem volna szégyenemben. Kaidan meghúzta a flaskáját.

- Tényleg együtt szilveszterezünk akkor? - kérdezte Marna.

- Mintha lenne más választásunk - morogta Ginger.

Tagadhatatlanul ezt a parancsot kaptuk, de hát honnan tudnák apáink, hogy dolgozunk-e nekik vagy' sem? Mi van azonban, ha az egyik úgy dönt, hogy a körmünkre néz? Ekkor jutott eszembe: Kopanótól is elvárják, hogy velünk legyen és együttműködjön. Felé fordultam.

- Talán kimenthetnéd magad - javasoltam rossz lelkiismerettel. Megrázta a fejét.

- Nem akarhatom, hogy gyanakodjanak apámra vagy bármelyikötökre. Én is dolgozom majd.

A kocsi kísérteties némaságban siklott előre. Eddig egyik jelenlévő sem látta Kopanót munka közben. Behunytam a szemem. Olyan borzasztó volt ez az egész. Valamennyien magunkba fordultunk a zord valóság előtt. Marna megszorította a kezemet.

- És hogy van az a cuki barátod, Jay? - kérdezte.

- Kitűnően. Ami azt illeti, tán hamarosan összejön egy lány-barátommal. Hárman vagyunk jóban.

- Á? — Marna szeme megvillant e kihívásra.

Most jöttem rá, hogy jobban tettem volna, ha tartom a számat. Aztán Marna is észrevette magát, és hallgatott egy sort, összekulcsolt kezünkre függesztve a szemét.

- Jó neki - suttogta aztán.

A két műanyag zacskót a másik kezemben szorongattam. Újra azon jártattam az agyam, hogy Pharzuph tudja, szűz vagyok még. Mekkora könnyebbség is lenne felszívnom pár csíkot a porból! Hisz ott van az ölemben. Sokkal nagyobb kísértés volt ez, mint a pia. Mindössze az ujjammal kellett volna belenyúlnom a zacskóba, és... Nem és nem!

Meg kellett szabadulnom tőle. Megkértem Kopanót, hogy cseréljünk helyet. Átmásztam fölötte, mialatt arrébb csúszott, azon igyekezve, hogy ne érjen hozzám. Pár centire letekertem az ablakot. Nem jött utánunk senki a mi útsávkon. Először a marihuánás zacskót nyitottam ki, remegő kézzel, és a szélbe szórtam a tartalmát.

- Te meg mit művelsz? - szólt rám Blake.

- Megszabadulok tőle - feleltem idegesen.

- Ezt meg minek kellett? - hördült fel Blake.

- Bocs - mondtam, és teljesen kiráztam a zacskót.

- Öngyilkos akció volt - nyugtázta Ginger is. - Gratulálok!

Lenéztem a kezembe fogott fehér porra. Újra letekertem az ablakot, majd megfogtam és fejtetőre állítottam a zacskót alsó sarkánál fogva. Lélegzetemet visszafojtva néztem, ahogy a szél felkapja a kokain szemcséit. Spirálisan csavarodó felhőt hagytunk magunk után. Sajnálkozva néztem utána. Ekkor egy tárgy repült a levegőbe a por maradékával, és furcsa, zizegő hangot hallottam az aszfalton.

- Állítsd le az autót! - szóltam oda Blake-nek. - Valami volt a zacskóban.

Blake kihúzott az útszélre. Valamennyien kiszálltunk, és futni kezdtünk az úton, hiperlátásunkkal pásztázva az úttestet.

- Mi volt az? - kérdezte Marna.
- Azt hiszem, egy papíros.
- Igen, én is láttam - hagyta helyben Kopano.
- Megvan!

Ginger egy fához futott, felkapott a földről egy cetlit, és átadta nekem. Kinyitottam, és magamban elolvastam, ami rá volt írva. Nem, nem, ez nem lehet igaz! - gondoltam rogyadozó térddel. Látna azonban, hogy Kaidan felénk fut, összeszedtem magam.

Két jármű közeledett az úton, egyelőre még jókora távolságra tőlünk. Valamennyien egyszerre észleltük őket. Rohantunk vissza az autóhoz. Miközben Blake indított, a hátsó ülésen ülő Kaidan kezébe nyomtam a levelet, amelynek minden szavára emlékeztem.

Gyanakszanak ránk. Mostanság sok pletyka járja. A légionáriusok kémei szemmel tartanak benneteket szilveszterkor. Muszáj lesz dolgoznod! Ne feledd, amit tőlem tanultál. Kérdezd meg többieket, hogyan értenek szót egymással a szellemek.

Kaidan öklével a karfára ütött, miután elolvasta a levelet.

- Kegyeskednél minket is beavatni? - türelmetlenkedett Ginger.

Kaidan rám szegezte aggódó tekintetét. Ideje volt, hogy mindent elmondjak nekik.

HUSZONKILENCEDIK. FEJEZET

Szilveszter éjszakája

Több mint két órába került, mire meggyőztem Pattit, hogy nem esik bajom, és nyugodtan elmehet New Yorkba. Tudta, hogy apáink elvárják az óriásoktól és tőlem, hogy dolgozzunk szilveszterkor. Azt az apróságot azonban elfelejtettem közölni vele, hogy suttogó démonok kémkednek majd utánunk. A szellemvilág kényes téma volt közöttünk.

A szilveszteri buli tervezett helyszíne egy puccos atlantai hotel volt. Szóba jött ugyan egy másik összejövétel is, ahol nem találkozhattunk ismerősökkel, de ez volt a legnagyobb parti a környéken, és azt reméltük, hogy a suttogók figyelmét elvonja a nagy tömeg. Az óriások legalábbis úgy tudták, hogy könnyű őket félre

vezetni. Reméltem, hogy így van, mert féltettem a gonosz szellemektől a két barátomat.

Jay a közelmúltban állt be dolgozni ahhoz a lemezlovashoz, aki a buli zenéjéről gondoskodott. Így juthattunk be a város legnagyobb összejövetelére. Egy helyi rádióadó munkatársait is várták a partira. Mivel Jay az éjszaka egy részében dolgozott is, korábban oda kellett mennünk. Én vittem a helyszínre Veronicát. Az öt óriással a szállodában beszélünk meg találkozót.

A barátnőm csak Atlantában jött rá arra, mennyire ideges vagyok. Úgy görnyedtem a kormány fölé, mint akinek hascsikarása van. A zsúfolt utcákról a szivárvány minden színében pompázó érzelmek kavarohtak felém, de sötétek is. Elhessegettem őket magamtól.

- Hé, jól vagy? - kérdezte Veronica, és az ajakfény stiftje megállt kezében a levegőben.

- Csak izgulok a buli miatt.

A hotel belül tök elegáns volt, a szervezők mindenre gondoltak. Az átriumban szökőkút csobogott, valamennyi asztalon csodás virágköltemények álltak, és lábunk élénk mintázatú süppedős szőnyegen taposott. Nagy tömeg szorongott az előcsarnokban, a többség épp bejelentkezett a szobájába. Veronica kimenője éjjel fél egyig szolt, nem terveztük hát, hogy ottmaradunk éjszakára. Úgy beszélünk meg, hogy amennyiben közbejön valami, és én nem vihetem haza a barátnőmet, majd Jay fuvarozza vissza. Arra számítottam, a kémek elvárják tőlem, hogy végigdolgozzam az éjszakát.

Nagy volt a lárma körülöttünk. Veronica belém karolt. Aurája izgatott várakozást jelző narancssárgában izzott, ahogy körülnézett. Én is körbekémleltem. Csöppet sem vágytam arra, hogy újra megkínozzanak holmi gonosz szellemek.

Apám gyorstalpaló tanfolyamán semmi újat nem tanultam a suttogó démonokról. Gondolom, nem tartott a jövetelüktől. Talán kímélni is akart, miután olyan kegyetlenül megkínoztak. Szerencsére óriásbarátaim kitanítottak az alapokra.

A szellemek érzékelése korlátozott, mivel nincs testük. A látásuk éles ugyan, a hallásuk azonban nem. Kizárólag közlelől halának jól; csak a legerősebb hanghullámokat fogják fel, vagy belemásznak áldozatuk agyába. A zenés partik ugyancsak próbára teszik őket, a mi szerencsénkre, mert távolabbról nem hallhatták, mit beszélünk. Ez csak testközlelől volt lehetséges a számukra, és mi is csupán így szerezhettünk tudomást a jelenlétükről. Ráadásul megnyithattuk előttük az elménket, és telepátiás üzene-

teket küldhettünk nekik. Olyan volt ez, mint valami kölcsönös „suttogás”.

Apám megnyugtatót afelől, hogy egyetlen herceg jelenlététől sem kell tartanunk. Kaidan biztosra vette, hogy apja New Yorkban tölti a szilvesztert, ami megrémített, mivel Patti is ott volt. Tudtam azonban, hogy miután az óriásgömb leereszkedik a téren, ő menten visszamegy a szállodájába. Ennek ellenére nagyon nem tetszett, hogy ők ketten ugyanannak a városnak a levegőjét lélegzik be.

Veronica szorosabban belém kapaszkodott, ahogy a bálterem felé tartottunk a folyosón.

- Biztosan jól vagy? - kérdezte.

- Az igazat megvallva nem érzem túl jól magam.

Megállt, és kényszerített, hogy ránézzek.

- Haza akarsz menni? Nincs szükséged valami orvosságra?

- Nem, minden rendben.

Előretereltem kettőnket. Beálltunk a sorba a többi jól öltözött fiatal mellé, a többségük egyetemista volt. Akik betöltötték a huszonegyet, narancssárga szalagot kaptak a csuklójukra. Akik még nem voltak nagykorúak, azoknak a karján tartós tintával nyomott óriási X-ek hirdették ezt a tényt. Veronica rosszállón nézte a karján éktelenkedő csúf betűt.

Ezek az X-ek megakadályozták, hogy kiskorú szeszes italt kaphasson. Biztos voltam abban, hogy meg lehet kerülni a rendelkezést, noha nem tudtam, hogyan. Még nem voltak nagyon sokan, csak félig telt meg a terem.

- Á, nézd, az ott Jay! - kiáltotta Veronica, és elindult a DJ boksa felé. — Elnézést, uram, de kérhetnék egy dalt? - állt lábujjhegyre.

Jay felállt, és lenézett rá a boksza magas válaszfala mögül. Levette a fülhallgatóját.

- Mi van, csajok? Hogy tetszik a buli?

Fanyarul elmosolyodtam, Veronica azonban jókedvűen felrikkantott.

- No, akkor ez a szám Ronié - tette vissza Jay egyik fülére a fejhallgatót.

Veronica ujjongva fogadta, mikor felhangzott a dala. Menten ki is vonszolt a táncparkett közepére, ahol még alig voltak. Túlontúl ki is világították, kellemetlenül éreztem magam.

A népszerű dal többeket táncra buzdított. A hotel most kapcsolta át a hangulatvilágítást; ez már sokkal kibírhatóbb volt.

Miután a szám véget ért, magamat legyezgetve körülnéztem. A

terem túlsó végében egy csoport állt - láttukra ijedten engedtem le a karomat. Az óriások voltak, és egyenesen átbámultak rám a tömegben keresztül.

Egyetlen másodpercet engedélyeztem magamnak Kaidan felmérésére. Bő, fekete ünneplő nadrágot és királykék inget viselt, ami kiemelte a szeme színét; ezt még ilyen távolságról is észleltem. A nyakkendőjét fekete, kék és ezüst absztrakt minta díszítette. Zsebre tett kézzel állt ott. Az övén himbálózó tárcalánc volt az egyetlen nem ünnepi rajta.

- Az, akire gondolk? - követte Veronica a pillantásomat.

Szemlátomást nem örült annak, hogy Kaidan is itt van, hisz tanúja volt, hogy kiborultam miatta Halloweenkor.

- Kerítek italokat és beszélek Jay-jel — mondta. — Kérsz valamit?

- Megköszönném, ha hoznál egy kis vizet. Én meg addig kifutok a mosdóba.

A hatalmas luxusmosdóban megpróbáltam lesikálni bőrömről az X betűket, de az istennek sem jött le. A szélső mosdóhoz húzódtam, hogy ne keltsek feltűnést. Egyszer csak meleg testeket éreztem a hátam mögött. Az ikreket pillantottam meg a tükörben. Ginger elővett valamit kecses retiküljéből, és a mosdóra állította.

- Ezzel lejön - mondta.

Dörzsölgetni kezdtem karomat az érdes anyaggal, aztán a körömmel kapargattam le a tinta nyomait. Csípett istenesen, de alig látszottak már az X-ek. Szerencsére, mert baromira fájt mindkét karom. Megtörölgettem őket egy törülközővel. Észrevettem, hogy mindkét ikernek van szalagja, noha csak tizennyolc évesek voltak. Aztán eszembe jutott, hogy hamis igazolvánnyal jöttek be. Marna kitalálhatta, mire gondolk, mert benyúlt mély dekoltázsába, és elővett onnan egy szalagot. Elvettem tőle.

- Ööö... kösz.

Felnevetett, és visszavette, mert úgy döntött, hogy inkább maga adja rám.

- Mit gondolsz, mikorra várhatók? - suttogtam.

Lányok jöttek-mentek a mosdóban, de senki sem hederített ránk.

- Ne izgasd magad miattuk - tanácsolta Ginger. - Dolgozz úgy, mintha végig itt lennének körülötted.

- Anna - súgta oda Marna. - Mikor én tizenhárom évesen elkezdtem melózni, még én sem láttam őket, tudod.

- Nem muszáj erről beszélned - szólt rá a testvére.

Marna ránézett.

- De én beszélni akarok. - Közelebb húzódtam hozzá, hogy jól halljam. - Mikor betöltöttem a tizenhármat, már egy éve tanultam, mégse láttam őket. Ezért apám elhívatta Thamuz fiait, hogy megszabadítsanak maradék ártatlanságomtól.

- Thamuz a Gyilkolás hercege.

Ginger mondta ki e szavakat, mint aki maga is gyilkosságot fontolgat.

- És a herceg óriásokat küldött hozzád? - kérdeztem.

- Igen, de ők nem olyanok, mint mi. Nem ismernek irgalmat. Nem voltam már szűz, de... azóta sem bánt velem ilyen durván egyetlen pasi sem. Valahányszor felsikoltottam vagy sírni kezdtem, megütöttek. Már attól tartottam, hogy végeznek velem. Aztán miközben a Thamuz fiak felváltva kedvüket töltötték rajtam, a suttogók is körém gyűltek. Azt hiszem, a legrosszabb ez volt a dolgomban. Nem voltam ura a gondolataimnak, *nem* gondolhattam végig a történeteket.

Otthagytam a nővéreket, elbújtam a mozgássérültek tágas vécefülkéjében, és belefogóztam a korlátba. Marna történetét hallgatva felkavarodott a gyomrom. Letéptem a vécepapírból, és megtörölgettem a szememet. Korábban szentül megfogadtam, hogy nem fogok sírni ma este. Túl veszélyes lett volna.

Az ikrek ide is utánam jöttek. Ginger behúzta maga mögött az ajtót és bereteszelte. Marna a hajam és az arcom simogatta. Nagy nehezen összeszedtem magam.

- Csak azért mondtam el mindezt, hogy tudd, mire számíthatsz — mondta Marna. - Ne törődj azzal, amit ezektől hallasz majd. Ne hagyd, hogy beférkőzzenek a tudatodba! Órizd meg a hidegvéred, és tégy úgy, mintha egy nagyon felhangosított tévéműsort hallanál. Ha nem engeded, nem tudnak bántani. Én engedtem. Ne kövesd el ugyanezt a hibát!

Mostanra teljesen kiszáradt a szám. Magam elé képzeltem Márnát tizenhárom éves, aranyos kiscsajként, de tudatom mélyére szorítottam ezt a képet. A jelen helyzetben nem engedhettem meg magamnak, hogy bármi olyat érezzek, amitől ordítani támad kedvem. Marna átölelt, és ruhám selyem anyagát simogatta a hátamon.

- És ki volt az a csaj, akivel táncoltál? — állt meg Marna keze, miközben idegesen toporgott mellettem.

- Ő Veronica - mondtam, még utoljára megtörölve a szememet.

- Látsz lelki kapcsolatot közte és Jay között?

- Nem, de nem álltak közel egymáshoz. Gyere, menjünk vissza! A karom égett kifelé menet, az elkövetkezőkre figyelmeztetve. A

bálszobba lépve Ginger otthagyt minket, hogy munkához lászson, Marna ellenben ott maradt mellett. A démonok egyelőre nem mutatkoztak.

Tartottam attól, mi történik, ha Marna beveti a tudományát két barátommal szemben. A DJ boksznál fedeztük fel őket. Jaynek nyakában lógott a fülhallgató, és alkarjára támaszkodva hallgatta Veronicát. Barátnőm szokott kacér módján, széles gesztusokkal magyarázott valamit.

Marna homlokát ráncolva, karba tett kézzel méregette őket.

- Huh, mi a baj?

Kérdésemre magához tért. Leeresztette a karját, és vállat vont.

- Nem, csak túl sokan vannak itt. Belezavarnak a... képbe.

- Eszerint semmit sem látsz köztük?

- Vonzódnak egymáshoz.

Hoppá, mi volt ez? Amint látom, nincs szükség emberfeletti képességekre, hogy valaki felfogja, ezek ketten tetszenek egymásnak. Többre számítottam.

- Később még iszunk együtt - kacsintott rám, és megkereste a nővérét.

A DJ bokszhoz mentem, és megálltam mellette. Nem akartam megzavarni az enyergést. Ők ketten annyira elmerültek a beszélgetésben, hogy nem vettek észre. Jay Veronicát vizsgálta, ő pedig szinte kivirult a figyelmétől. Ez csupán vonzódás lenne? Valóban csak ennyi?

Veronica megfordult. Meglepődött, ahogy meglátott, és elnevette magát.

- Jó ég, ez a srác elveti kissé a súlykot - Jay karjára ütött, mire ő elkapta a kezét.

Ahogy összenéztek egymással... rózsaszín terjengett körülötünk, és sötét karmazsinvörös, amikor eltávolodtak. A két őrangyal elégedetten biccentett egymásnak.

A legszívesebben fe ujjongtam volna, ehelyett azonban felvettem az ásványvizemet a párkányról, hogy közben lopva körbe- pislogjak. Ahogy a vizet iszogattam, észrevettem Márnát, aki egy asztal mellől figyelt minket. Rám mosolygott, de a szokásosnál kényszeredettebb mosoly volt ez. Aztán eltűnt arcáról a mosoly, és kihúzta magát.

Nem láttam őket, de tudtam, hogy ott vannak, közvetlenül a hátam mögött. A suttogok megérkeztek. Olyan érzésem támadt, mintha pókok futkároznának a hátamon. Összeszedtem magam, és elsétáltam boldog barátaim mellől. Soha nem éreztem át ennyire, hogy más világhoz tartozunk.

Tudtam, mit kell tennem. Egyenesen a bár felé indultam.

A tömegben áttörtetve kényszerítettem magam, hogy ne rohanjak el sikoltozva, tudva, hogy baltás gyilkosok állnak lesben a hátam mögött. Erős kísértést éreztem, hogy megforduljak, és felmérjem a veszély nagyságát; de mégsem volt olyan nagy, mint a félelem attól, amivel szembesülnöm kellett.

Mikor a bárpulthoz értem, épp egy pár ment el onnan az italával. A csapos végigmért, hátralökve homlokából szőke haját.

- Mit adhatok? - kérdezte, felém hajolva a pult felett.

A sörös üvegek sorát méregetve egy könnyű italra böktem. A csapos szeme a szalagomra tévedt.

- Nem látszol huszonegynek — mondta.

- Igen, tudom - mondtam, kézbe fogva a hideg üveget, és előhúztam egy bankót a csípőmön himbálózó kis fekete retikülből.

Vajon a suttogok ezt is nézik? - gondoltam.

- Kösz. Nem kérek visszajárót - mondtam, és a csapos kezébe nyomtam a bankót.

Elvette, de nem ment odébb, hogy mások rendelését fogadja.

Mi volna, ha elcsevegnék vele? - jutott eszembe. Mintha ő is akart volna még valamit mondani.

Azon töri a fejét, hogy felhív a szobájába. Hideg futkározott a hátamon a fejemben megszólaló reszelős hang hallatán. Ösztönös mozdulattal beleittam az italba. Uhh! Nem szerettem a sör ízét, de legalább nem vágott úgy földhöz, mint a tömény szesz. A démon nagyot kacagott a fülemben, hahotája mintha a koponyámban visszhangzott volna.

Tetszik neki, ahogy iszol. Csináld újra!

Beteg volt ez, nagyon beteg. A legszívesebben felsikoltottam volna, hogy a démon menten távozzék a tudatomból. Ehelyett újra meghúztam az üveget, és fenéig ürítettem. A pasi körül a kéjvágy vöröse terjengett, ahogy rám nézett. Elvette tőlem az üres üveget, kuncogva a szemébe hajította, és újat vett elő a hűtőből.

- Szép volt! - mondta. - Tessék, légy a vendégem! Mellesleg Trevornak hívnak.

Elfogadtam az italt. Igyekeztem feltűnés nélkül túrni a démon undorító karattyolását, aki a folytatásra buzdított. Aztán elsiklott mellőlem, és a csapos körül kezdett el körözni.

Normál esetben nem okoz gondot, ha két szingli flörtöl egymással. Ez a démon azonban el akarta venni a csapos eszét, hogy a szerencsétlen elveszítse az állását, amiért egy kiskorúval kezdett. Azt akarta, hogy Trevor lángoljon a kéjvágytól. Mindez beszennyezte az ártatlan incselkedést. Tudtam, hogy ideje valamit

válaszolnom, de szememet csípni kezdték a könnyek. *El ne kezdj itt bögni!* - intett meg a démon.

- Gyönyörű a szemed, ahogy csillog - jegyezte meg Trevor.

A démon felhorkant.

Rómeónak fel kell javítani a csajozó szövegét, dögunalmas.

- Köszönöm. Anna a nevem.

Muszáj volt belemennem a játékba. Szélesen mosolyogtam, és hátravettem a hajamat. - Egész éjjel dolgozol?

- Igen, egyig. Aztán ki tudja? Utána is nagy lesz még az élet a városban.

- Meghiszem azt - mondtam.

Most mi legyen? Rákacsintsak? Ha idegenekkel flörtölni nem is volt az erősségem, az ivás annál inkább, és a fickónak tetszett. Újra meghúztam a hűvös italt. Ellazultam, ahogyan a sör szétáradt a zsigereimben. Hoppáré, elfeledkeztem az időről! Helyére igazítottam a karórát a csuklómon. Fél tíz volt.

Egy csoport jött oda a pulthoz, odaálltak mellém. A csapos kiszolgálta őket, de közben folyton az irányomban pislogott. Felé intettem, ahogyan a csajok szoktak jelezni Jay-nek. Hülyén éreztem magam, pedig meglett a hatása: Trevor vigyorogva félresimította a haját. Aurája mostanra lángvörösre vált.

Otthagytam a bárt. Nem igazán tudtam, mi a csodát kezdjek magammal. Egyenesen belefutottam két suttogó félelmetes árnyába. Noha tapintani nem tudtam őket, megborzongtam az undortól, ahogy áthatoltam az áttetsző párán.

Mostanra teljes gőzzel beindult a buli. A DJ javában szövegelt a mikrofonba. Egyik számot a másik után jelentette be. A hangulat egyre emelkedettebb lett; villamos feszültség vibrált a levegőben. Megálltam a tömegben. Az volt az érzésem, hogy követnek. A boksztúrloldalán Jay tett-vett, segédkezett a főnökének. Veronicát sehol sem láttam.

Keresni kezdtem a többi óriást, de aztán meggondoltam magam. Már csak az hiányzik, hogy Kaidant munka közben lássam! Nem engedhettem meg magamnak, hogy most vele foglalkozzam. Elég volt Kaira gondolnom ahhoz, hogy félig kiigyam az italomat. Túl hamar jutottam a második üveg végére. Máris fejembe szállt a sör.

- Anna! Hát itt vagy! Szent HabakukL. Ez meg mi? - vágta csipőre a kezét Veronica, és az üvegre mutatott. — És honnan a fenéből tettél szert erre a karszalagra?

- Megvannak a kapcsolataim - mondtam megmerevedve, mert a suttogók körülöttünk keringtek, kihallgatva a beszélgetésünket.

— Csak lazítani szerettem volna — tettem hozzá vadul dobogó szívvel.

Hitetlenkedve pislogott rám. Figyelmeztetnem kellett volna, hogy megváltoztattam a piához való hozzáállásomat. A füléhez hajoltam:

- Érezzük jól magunkat, de módjával, jó?

- Persze - súgta vissza, továbbra is megütközve szokatlan viselkedésemem. — Ha haza tudsz még vinni.

Egy suttogó hajolt a füléhez, de az őrangyala kettejük közé állt. Úgy tettem, mintha nem látnám. Megragadtam Veronica könyökét, és a DJ boksza felé húztam. Hanem földbe gyökerezett a lábam, ahogy közelebb értünk, mert a bokszt falán Jay könyökölt ki vigyorogva, Marnával édelegve. Veronica szeme összeszűkülte. Ebből még baj lesz, gondoltam, és a bár felé kormányoztam a barát-nőmet.

- Nem, várj! - mondta elhúzódva és az édeskettest figyelte.

A két szellem láthatta, miféle sötét csalódás burkolta körül Veronicát, akinek aurájában a féltékenység zöldje is ott örvénylett. A démonok egyszerre támadtak; versenyt sugdostak a fülébe, hiába próbálta megállítani őket az őrangyal. Megállt bennem az ütő, látva, miként sötétedik el az aurája, hogy uralkodik el benne a méregzöld. Életemben semmi nem volt még olyan nehéz, mint csak állni ott tétlenül, anélkül, hogy közbeavatkoznék.

Ebben a pillanatban Marna húzni kezdte Jay karját, mintha ki akarná rángatni a bokszból, ő meg fejét rázva nevetett, és mutatott, hogy dolga van. Marna ekkor lábujjhegyre állt, úgy kiáltott oda valamit a főnökének, aki vigyorogva nézett vissza a lányra, majd vállat vont, és megveregette Jay hátát. Marna kapott az alkalmon, kézen fogta Jay-t, és kivezette a táncparketre. Mégis mit képzelnek magukról? - háborogtam.

Veronica csak nézte őket. A szellemek, akik befejezték művüket, körbetáncolták. Az angyal továbbra is hiába küzdött ellenük.

- Ő csak Kai egyik angol ismerőse - súgtam oda Veronicának. - Jay nyáron találkozott vele.

- Ez az az angol tyúk? Beszélt nekem róla, amikor még csak...

- Barátok voltak - fejeztem be helyette a mondatot.

Veronica egyetlen pillanatra sem vette le a szemét kettőjükről, ahogy egyre közelebb és közelebb lejtettek hozzá. Marna telt cickóit nézte, amint hozzásimult Jay-hez, és egyszerre mozdult a csípőjük. Forgott velem a világ. Legurítottam a sör maradékát, és

megnéztem az időt. Két üveg sört ittam meg negyedóra alatt, amit nem lett volna szabad.

Veronicához hajoltam, hogy megnyugtassam, nincs miért aggódnia, hisz az ikrek holnap elmennek, ekkor azonban fülsértő démonrikácsolás hasított a gondolataimba: *Elég legyen a sugdosásból!*

Felnéztem a fölöttünk keringő lényre. Mélyen ülő, vizenyős szemébe nézve ösztönösen is hátráltam egy lépést, olyan gonosz volt ez a pillantás. Még szellemalakban is egy beteg benyomást keltette beesett arcával és a szája helyén vicsorító, tátongó lyukkal. Elkaptam róla a tekintetem.

- Gyere, Veronica! - ragadtam meg a barátnőm könyökét. - Igyunk egyet!

Ő azonban csak tovább állt ott, és meredten bámulta Jay-t.

- Odamegyek hozzájuk! - jelentette ki eltökélten.

Elindult a pár felé, de aztán megtorpant. A táncparkettre néztem rajta túl. Marna két kezével átfogta Jay tarkóját. Javában smároltak, az egész világ szeme láttára. Jay körül a vágy vöröse örvénylett. Nagyon durva volt.

Veronica futásnak eredt a mosdók közelében lévő kijárat felé. A legszívesebben utána eredtem volna. A szellemek ágaskodva, hencegve hányták-vetették magukat, és egymást dicsérték, felmutatva a hüvelyküket. Nem tudtam, mitévő legyek. Ugyan mit mondhattam volna Veronicának, de Jay-t és Márnát sem választ-hattam szét.

Tudtam, hogy melóznom kell. Körbenéztem ezért, hol adódik erre alkalom. Attól is féltem, hogy a két démon rám unt; hol felröppentek ugyanis, hol meg lecsaptak újabb áldozatukra. Már-már elfogott a paranoia, amikor csöndes hang szólalt meg az oldalamon.

- Ne aggódj, ezek mindig hiperaktívak.

Ginger egy szívószállal iszogatta a koktélját. Jay-t nézte, aki épp visszaügetett a boksztól. Marna a táncparkett szélén állt. Mikor meglátott, hátat fordított nekem, és eltűnt a tömegben.

- De nem sokáig hagynak békén. Ezért rajta, munkára fel!

- Igen, kösz - morogtam.

Ginger csípőjét riszálva távozott. Sietve hagytam ott a báltermet, kihasználva az alkalmat, hogy a szellemek nem figyelnek rám. Veronica vörösre sírt szemmel épp most jött ki a mosdóból. Megállt, amikor meglátott, és megremegett az állkapcsa. Kinéztem belőle, hogy odamegy ehhez a kettőhöz, és jelenetet rendez. Majd megszakadt a szívem a könnyei láttán. Odaléptem hozzá, előbb

azonban hátrasandítottam a vállam fölött, nincs-e szellem a közelben. Le kellett gyűrnöm a késztetést, hogy átöleljem a barát-nőmet.

- Nem megyek vissza - mondta. - Haza akarok menni!

- De hát...

Máskor szó nélkül kimenekítettem volna innen mind a ket-tőnket.

Ekkor egy óriás szárnyú lény csapott le ránk a háta mögül. Ijedtemben elállt a lélegzetem. A szörny vízköpőkre emlékeztető pofája kis híján az arcomat érte. Erőt kellett vennem magamon, hogy el ne meneküljek félelmemben. Ha valódi testük lett volna ezeknek a szörnyetegeknek, húsup és leheletük biztosan halálos bűzt árasztott volna magából. A ködös szellemalakon átnézve Veronicára függesztettem a tekintetemet.

- Vidd el a kocsimat! - vettem oda közönyösen. Zavartan, szipogva nézett rám. - Nekem még dolgom van itt. Majd valaki hazavisz.

A szellem, ha lehet, még közelebb nyomult. Azon vettem észre magam, hogy félrekapom előle a fejem.

Ki neked ez a lány, hogy törödsz vele? Villámgyorsan számot vettem, mit tehetnék, és a következő telepatikus üzenetet küldtem vissza: Már megkapta a magáét. Muszáj elhíttetnem vele, hogy barátnők vagyunk. így tovább kínozhatom a gimiben.

A démon szemlátomást megenyhült ennek hallatán, a szívem mégis majd kiugrott a mellkasomból. Rettentően óvatosnak kellett lennem.

- Holnap felhívlak - szoltam oda Veronicának.

Szipogva elvette a kocsikulcsot. Örültem, hogy elmegy innen. Csak remélni mertem, hogy közben nem szakad meg a szíve.

Ezek után meg kellett kérnem Jay-t, hogy ő vigyen haza. A bálteremben az iméntinél több időbe tellett, mire átverekedtem magam a bokszig, mert mostanra egy gombostűt sem lehetett volna leejteni. A bokszhoz érve teli tudómból kellett rákiáltanom Jay-re, aki a semmibe bambult.

- Hé, Jay!

Döbbenten nézett rám.

- Hol van Róni?

- Elvitte a kocsimat, és hazament. Légyszi, vigyél haza!

Megnyúlt az arca, és érzelmei gubancos dzsungellé változtak át. A szellem mellettem felemelkedett, hogy jobban szemügyre vehesse. Sarkon fordultam, hogy menekülőre fogjam.

- Anna, várj!

- Majd később beszélünk — kiáltottam át a vállam fölé, már bizonyos távolságból.

Talán azt hitte, hogy berágtam rá, de nem akartam, hogy a suttogó a közelébe férközzön. Már így is épp elég befolyásolható volt.

Félúton a bár felé még hallottam, hogy utánam szól, ezúttal jóval közelebből. Elkapta a könyökömet. Annyira féltettem, hogy a legszívesebben leharaptam volna a fejét, de olyan kínlódó arccal nézett rám, hogy képtelen voltam tovább menni. Ehelyett keresztbe fontam a karomat.

- Miért ment el Veronica? - kérdezte.

Várakozó tekintete elárulta, hogy tudja a választ.

- Meglátott, Jay.

Rémülten hunyta be a szemét.

- Nem én akartam. Hisz jól tudod, Marna meg én nem vagyunk egy súlycsoportban. Nem is álmodtam erről... olyan váratlan volt az egész... - dörzsölte meg a homlokát.

Mindenki hazudik, legalábbis Ginger így gondolja. Még azt is megjövendölte, hogy Jay sem lesz kivétel.

- Végeredményben semmi sem történt - folytatta Jay. - Továbbra is szabad vagyok!

- Erről még beszélünk később - mondtam újra, és a DJ boksza felé biccentettem a fejemmel, jelezve, hogy ideje visszamennie. Ezután faképnél hagytam. Ilyen hidegen még soha nem bántam vele.

Ha az este eleje ilyen volt, nem akartam kivárni a végét.

A szellem előttem szökdécselt, tudva, hogy a bár felé indultam. Mikor megálltam, mert váratlan ötletem támadt, a démon visszajött értem. Nekem nem kellene tudnom, hogy megfigyelnek ma éjjel. Ha hülyének tettetem magam a lény előtt, talán kihúzhatok belőle egyet-mást - villant eszembe. Az óriások szerint a suttogók ugyan könyörtelenek és agyafúrtak, ha munkáról van szó, különben azonban csak a maguk érdekét nézik. Tessék-lássék teljesítik a hercegek utasításait, és fütyülnek arra, miben mesterkednek az óriások. Mézesmázos talpnyalók, akikben egyáltalán nem lehet megbízni.

Miért követsz? - küldtem gondolatomat a szellem felé. - Dolgozni szeretnék, akadályozol az ugrabugrálásoddal! Apám küldött?

A lény karattyolni kezdett, a hátam is borsózott tőle.

Nem kötelezhetsz feleletre! - mondta olyan gyerekes hengeccsel, hogy a félelmem kezdett elpárologni.

Ekkor jöttem rá, hogy a társa már elment.

Látom, hogy a pajtikád cserbenhagyott — hecceltem. - Bizonyára kitűnően mulat. Nélküled. Mit kérsz azért, hogy békén hagyj, én pedig melózhassak végre?

Száját kaján mosolyra húzta. Már azt vártam, hogy lárvák bújnak elő a hullamerev résből.

Mutass valamit! - követelte a démon, amitől nagyot dobbant a szívem. - *Máris adásban vagy.*

Céltudatosan csörtettem át a tömegen. Közben a nyakamat tekergettem, ahogy új áldozat után kutattam. Tőlem jobbra hársány éljenzés ütötte meg a fületem, ahol a tömeg kört formált valaki körül. Talán Blake mutogatja egyik ketyeréjét, gondoltam. Beálltam közéjük, és kikémleltem két pasi közül.

Kopanót pillantottam meg, egy asztal körül ült több emberrel, kártyáztak. Előtte egy rakás fánk állt. Mostanra levetette csokoládészínű zakóját, meglazította aranypettyes nyakkendőjét, és könyökig feltúrta az inge ujját. Eszerint Kope szerencsejátékban utazik? - morfondíroztam.

- Ejha! - tört ki belőlem.

- Bámulatos ez a fickó! - morogta a tőlem jobbra álló pasi.

— Mit játszanak? - kérdeztem.

— Huszonegyeznek. Eddig egyszer sem veszített! Szinte olvas a játékosársai gondolataiban. Hanem a mellette ülő alak kezd egyre jobban bepöccenni.

Kopano faarccal tette le a lapjait. A tömeg lelkesen éljenzett, mintha bűvészmutatványt láttak volna. Kísértő szellemem körbelebegte az asztalt, egyre izgatottabban, miközben a pénz gazdát cserélt, és az egyik játékos felállva csalásról kezdett el kiabálni. Mások előléptek, és azon veszekedtek, ki játszhat a következő körben. Egy magas, miniruhás csaj megsimogatta Kopano vállát, ő mégis az én tekintetemet kapta el és tartotta fogva, ahogy felnézett. Megint megugrott a pulzusom, és kiszáradt a szám. Kihátráltam a körből.

Ám alig tettem pár lépést, amikor pufogás és kiáltások hangzottak fel a hátam mögül. Az összegabalyodott testek kavargása előretaszított. Verekedés tört ki a kártyaasztalnál. Kopano lehetett a dolog mögött! Lábujjhegyre álltam, hátha meglátom. Meg is láttam, sértetlenül surrant el az embergomolyag túloldalán; fejét lehajtotta, barna zakóját a vállára vetette.

Odébbálltam, amikor a hotel biztonsági őrői előzőnlötték a teret.

Még mindig hevesen vert a szívem, ahogy körbenéztem a zsi-

bongó bálteremben. Minden egyes rövidre nyírt hajú fiú láttán elszorult a gyomrom, de egyik sem Kaidan volt. Megráztam a fejem, és megpróbáltam nem gondolni arra, hogy vajon hová lett.

A táncparketten az iméntihez hasonló tömeg verődött össze. Széket kerítettem magamnak, és ráálltam. Rosszat sejtve meregettem a szememet, de csak Blake breakelt a parketten. Hú, ez a srác aztán tudott *valamit*. Ügyesebben mozgott, mint bármely profi táncos, akiket főműsor időben mutatott a tévé a táncverse-nyeken. Akárki megirigyelhette volna a tudományát. Bizonyára azok a pasik is irigyelni fogják, akiktől elszedi a nőiket a mutatványa után, gondoltam. A suttogó most lecsapott mellettem, amitől kis híján elállt a lélegzetem.

Ideje volt mutatni valamit ennek a démonnak.

És már azt is megtaláltam, akire szükségem volt. A démon követett, miközben a nevetgélő pár felé tartottam. Marna épp a srác nyakkendőjét igazgatta, de ijedten ejtette le a kezét, mikor megpillantott, nyomomban gonosz árnyékkal.

- Bocs - szóltam oda a srácnak. Megragadtam Marna kezét. - Ideje ledöntenünk valamit — mondtam.

- Te gonosz!

Megszorította a kezem, és hátra sem nézett faképnél hagyott prédája felé.

Egyenesen Trevorhoz vezettem; áttörtettünk az italra várakozók tömegén, majd rákönyököltem a bárpultra. Marna befurakodott mellém. A démon közénk szuszakolta füstös pofáját, de tudomást sem vettünk róla.

Mikor Trevor meglátott, rámosolyogtam, ő pedig a többi vendéget otthagya menten kiszolgált.

- Végre újra látlak — mondta. — Újabb sört kérsz, szöszi?

Megráztam a fejem.

- Két kupica tequilát citrommal.

Elismerően felvonta a szemöldökét, és az üvegért nyúlt.

- Hé, mi már régebb óta várunk! — kiáltott oda egy pasas.

- Mindjárt jövök - mondta Trevor.

Az órára pillantottam. Az egy óra letelt, ismét ihattam három pohárral. Trevor két aranyháromszögű pohárral teli pohárkát tett elé, sótartóval, de citrom nélkül. Felnézve láttam, hogy odahív egy másik csapost, és odalök neki egy szelet citromot. Az vigyorgva bólintott. Mire készültek?

- Na, csajok, ha citromra fáj a fogatok, megkaphatjátok.

Trevor és a cimborája egymás mellett álltak, mindkettő a szájába vett egy-egy szelet citromot.

Marna nevetve megnyalta a csuklóját, és sót szórt nedves bőrére. Jó, ezt én is utána tudom csinálni, gondoltam. Követtem a példáját, megsóztam a csuklómat. Mindketten felvettük a poharainkat. Ahogy egymásra néztünk, hogy koccintsunk, hirtelen valamiféle rokonság született kettőnk között. Megértés, bocsánatkérés, elfogadás.

Koccintottunk, lenyaltuk a sót a bőrünkről, legurítottuk a tequilát, és a bárpult fölé hajoltunk. A két pasi is. Alig hallottam meg a körülöttem állók kiáltozását, csak saját szívem dörömbölését észleltem. Elvettem a citromszeletet Trevor fogai közül. Szinte nem is értem hozzá, ám ekkor meleg nyelvvel végignyalta az alsó ajkamat. A tequila illata, Trevor nyelvének érintése és a citrom íze együtt totál megszédített. Közben azonban Kaidanra gondoltam.

Vicces volt. - Csaknem kiugrottam a bőrömből a démon megjegyzésére. - És most mi következik?

- Újabb italt kérek - közöltem Trevorral.

- Tequilát? - kérdezte.

Habozva töprengtem. Emelnem kellett a tétet. A körülöttem állók arcába néztem. Vagy tízen szorongtak mellettünk, és még többen nekünk háttal. A tárcám tele volt pénzzel. A Marna oldalán álló csajhoz hajoltam, aki üres boros üveget tartott a kezében.

- Hé, nem akarsz inni velünk együtt? - fordultam hozzá nagy vidáman.

- Hogy én? Nem, nem bírom a töményét. Kizárólag bort iszom.

- Ugyan már, szilveszter van! - mosolyogtam rá. - Fizetek neked egy kört.

Láttam, hogyan vált át aurája a ködös vonakodásról mohó nancssárgára.

- Jó, de csak egyet iszom! - mondta.

- Töményét iszol? - kíváncsiskodott mellette a barátnője.

- Mindenkinek fizetek itt egy rundot - közöltem Trevorral.

Magasra szaladt a szemöldöke.

- Mindenkinek? Tudod, mennyibe kerül ez?

- Igen. Ne izgasd magad, van elég zsetonom.

Rákacsintottam. Életemben most először kacsintottam pasira. Véremben zsibongott az adrenalin.

Megszavaztattam a hozzám közel álló csajokat, hogy mit igyunk. Valami olyan koktélt javasoltak, amit nem ismertem. Trevor szorgosan teletöltött legalább húsz pohárkát.

Mindez arra is lehetőséget adott neki, hogy bemutassa koktéلكeverő tudományát. Feldobott egy palackot a levegőbe, majd pedig elkapta a nyakánál fogva, és máris töltött belőle. Több pa-

lackkal is végigcsinálta ugyanezt a mutatványt. Aztán csak rázta és rázta őket, míg végül elkészült a rózsaszínű koktél. Sorban a kezébe adtam mindenkinek a maga poharát. Jobbára köszönő szavakat kaptam, de többeket rá kellett beszélnem, hogy fogadják el az italt. Nem igazán éreztem jól magam a tolakodó kísértő szerepében, a démon azonban ott lihegett a nyakamban, nem tehettem mást. A lelkipurítást későbbre hagytam.

Hűs pohár emelkedett egyszerre a levegőbe, hangos éljenzés közepette. Marna megkocogtatta a poharam oldalát, mire legurítottam a magam italát. Olyan íze volt, mint a cukornak, némi keserű beütéssel. A két pohár gyors egymásutánban felhőrpintett ital heve végigfutott ereimen, még a lábujjaimat is megbizsergette. Minden porcikám újabb adagot követelt. Trevor beletúrt a hajába, és várta, mivel rukkolok elő. Ennyi piával a véremben csak homályosan láttam a színeit és bárki másét körülöttem.

- Még egy rundot négyünknek - szoltam oda Trevornak, a két csajra mutatva a pult mellett, akikkel összehaverkodtunk a magunk közvetlen, alattomos modorában. - Lépj meg minket valamivel!

Habozás nélkül munkához látott. Megnéztem az órámat. Ennél többet nem ihattam éjfélig. Reméltem, hogy menni fog.

- *A francba, mi ez?* — kiáltott fel Marna, mialatt Trevor elénk tette a barnás lötytyöt.

- Mit adtál? — tudakoltam Trevortól.

A Négy Lovas - magyarázta. - Jack, Jim, Johnny és Jose.

Marna ijedelme tökéletesen jogos volt.

- Jaj, azt már nem! - nyögött fel a mellette álló csaj.

- Mégis, mire készülsz? Ki akarsz minket nyírni? - kérdezte Trevortól a barátnője.

A másik csapos közel hajolt hozzá:

- Azt szeretné, ha táncolnál a bárpulton.

- Talán sikerül kibuliznia - mondtam, és felemeltem a poharamat. - Rajta, csajszik! Igyunk az újévre és az új barátokra!

A Marna mellett álló csaj elborzadva vette kézbe a poharát. Marna fintorogva vette fel a magáét. Mind a négyen koccintottunk, és felhajtottuk az italt. Csaknem megfulladtam, olyan erős volt. Ennek a fele sem volt már tréfa. Apám büszke lett volna rám, mert köhögés nélkül nyakaltam be a méregerős folyadékot. Meg se rezzentem közben. A körülöttünk állók lelkesen éljeneztek, és Trevornak is fülig ért a szája. Aztán kis, szögletes szalvétát lökött oda nekem a pulton, rajta a *109-es szoba* felirattal, amit kétszer aláhúzott. Összehajtogattam, és eltettem a retikülömbe,

amelyből egy füst alatt egy ötszáz dolláros bankót is előkotortam. Felkészülten jöttem ide.

Hetykén átnyújtottam Trevornak a bankót.

- Nem kérek vissza.

A Négy Lovas közben megtette a magáét. Mialatt az ital elárasztotta ereimet, gyanítani kezdtem, hogy jóval többet nyakaltam be a megengedett három adagnál. Ami azt illeti, Trevor többet töltött ki a poharakba, mint apám. Éreztem, hogy a mellettem álló srácnak dőlök.

- Hú, te lány! - mondta, és segített, hogy visszanyerjem az egyensúlyom.

Felvihogtam.

Ez már döfi! - dorombolt a démon.

A műsornak még nincs vége! — közöltem vele.

Azt akartam, hogy bárkinek is jelent rólam, elégedett legyen velem.

- Ideje táncra perdülnünk - szoltam oda Marnának.

Megveregettem a bárpultot. Bólintott, láthatóan benne volt a dologban. Lehajolt, hogy levegye a magas sarkúját. Én is. Aztán felkapaszkodtunk előbb a bárszékekre, majd segítő kezek igénybevételével a bárpultra. Trevor és a másik csapos egymással versengve takarította el utunkból a poharakat, még a bárpultot is letörölték előttünk.

— Gyertek ti is! - kiáltottam oda a másik két csajnak.

Mamával megragadtuk a kezüket, és felhúztuk őket, saját imbolygó mozdulatainkon vigyorogva. Más csajokat is ugyanerre biztattunk; sorra rángattuk fel őket magunk közé. Rövidesen nyolcán lejtettünk a bárpulton, csípőnket ringatva, kezünket széttárva a zene ritmusára. Annyira berúgtam már, csoda, hogy meg tudtam magam tartani a pulton.

Lenéztem Trevorra, aki mellettem állt, halvány félmosollyal élvezve a jelenetet. Többet segített ma este, mint hitte. Hirtelen elöntött iránta a hála. Leguggoltam, két kezemmel átfogtam az arcát, és könnyű csókot cuppantottam a szájára. Már álltam volna fel, de lehúzott magához egy valódi csókra, amely megrohamozta érzékeimet. Miután véget ért, kezemet megfogva újra felállított, hogy táncoljak tovább. A lábam azonban nem engedelmeskedett maradéktalanul az akaratomnak. Nyilván más is láthatta, mert Marna átfogta a csípőmet, hogy támogasson.

Miután véget ért a szám, a hotel igazgatója leszállított bennünket, és alaposan lehordta a két csapost. Azok kezüket feltéve sza-

badkoztak; hogyan állíthattak volna le ennyi bevadult nősze-mélyt.

Ahogy kapkodva lefelé kászálódtunk, egy alacsony, cingár pasi a kezét nyújtotta, hogy lesegítsen. A vállába fogóztam, és felsikoltottam, mikor a csípőm után nyúlt, én pedig a karjába zuhantam. Erősebb volt, mint amilyennek látszott. Éktelenül szédültem.

- Táncolsz velem? - súgta a pasi a fülembe.

Nehézkesen bólintottam.

A járás igencsak nehezemre esett, mivel lábam nem engedelmeskedett az agyam által kiküldött jeleknek. Szerencsére a pasi örült, hogy nekidőlök. A katonákra jellemzően vágatta le a haját: a feje búbján hagyta csak meg, a többit lenyíratta. Simára borotvált arca is katonára hajazott.

A táncparkettre érve nyakába emelte a karom, és átfogta a derekamat. Egyik kezében koktélt tartott. Lassú szám volt épp műsoron, így vállára hajthattam a fejem.

- Hogy hívnak? - kérdezte.

- Annának — motyogtam.

- Engem meg Nednek. Nem vagy szomjas? Captain and Coke van a pohárban.

Alaposan meghúztam az italt a szívószállal. Mikor ismét felnéztem a pasira, mindent ködön át érzékeltem. Újra előtört az iménti meleg jóérzés. Ez a katona is milyen bátor, derék legény lehet, kockára teszi értünk az életét, gondoltam. Lehúztam magamhoz, és nyálasan lesmároltam. Láthatóan nem bánta. Vigyorogva még szorosabbra fonta kezét a derekamon.

- Kislány, te jobban kivagy, mint hittem. Próbálj leengedni!

- Neeem, jóóóól vagyok.

A kezébe fogott italért nyúltam, magasabbra emelte. Felugrottam, hogy elérjem, de meginogtam. Megtartott a szabad kezével. Nevetése játékos volt, én azonban komolyan pályáztam az italára. Másra sem tudtam gondolni, mint erre, holott ő tréfára vette a dolgot.

Miközben az italért folyt köztünk a harc, ismerős füttyszó ütötte meg a fülemet. Ugyanaz a dallam volt, amit apám használt a kiképzésem során, mégis más volt a hangfekvése. Körbenéztem a teremben. Minden olyan volt, mint egy lassított felvételen.

Újabb füttyszó hangzott fel!

Révedező tekintetem rátalált Kope-ra. A fal mellett állt, inge uj-

ját most is könyékig feltúrte. Mikor látta, hogy észrevettem, felém emelt egy vizes poharat.

Ned megpróbálta tartani a ritmust, én azonban közöltem vele, hogy ki kell mennem a mosdóba. Valójában nem voltam biztos benne, hogy érti, amit akadozva forgó nyelvvel elmotyogtam. Kibontakoztam a karjából, és dülöngélve Kope felé indultam, neki-nekiütközve a szembejövőknek. Végre odaértem hozzá. Felém nyújtotta a vizet, és egy szék felé intett a fejével. Elvettem tőle a poharat, de nem ültem le. A szokásos nyugodt modorában szólt most is hozzám.

- Most már pihenhetsz, a légionárius elment.

Halleluja! Másra már nem is volt szükségem, csak egy újabb italra. Ezt azonban csak furmányosan szerezhettem meg, mert Kope mindenáron megpróbált kijózanítani. Ami azt illeti, mi is volt ez az egész?

- Te fütyültél? - kérdeztem.

Bólintott, de nem nézett rám. Talán szégyell, fordult meg a fejében.

Hirtelen görcsbe rándult a gyomromba.

- Muszáj kimennem a mosdóba - mondtam a hasamat szorongatva.

Megtántorodtam. Kope megfogta a karom, hogy el ne vágódjak. Egyetlen szó nélkül emelte meg az állam. Mogyoróbarna szemébe néztem, miközben hüvelykje fel-le járt az államon. Komoly tekintetéből erőt merítettem, noha tudtam, hogy ebből már nem lesz újabb ital. Bólintottam, hogy értem.

Miután elvette kezét az államról, otthagytam. A fal mellett tapogatózva, szédelegve eljutottam a legközelebbi kijáratig. Elindultam a folyosón, aztán csodálkozva megálltam. Miért van itt ilyen sötét? Várjunk csak! Nem jó helyen járok, a mosdó nem erre van, ez valami kiszolgáló folyosó. Javában nyalta- falta egymást itt egy pár.

Földbe gyökerezett a lábam a döbbenettől. El kellett volna húznom innen, valamiféle baljós ígézet azonban lecövekelt. Tekintetem rátapadt Kai széles, izmos hátára. Lenyírt tarkóján ott járt a csaj manikűrözött keze, miközben elmerülten smaciztak. Fel voltak öltözve, de akár pucérok is lehettek volna, abból ítélve, ahogy Kai csípője a csaj fölött dolgozott. A lány megemelte a térdét, felhúzta a szoknyáját, hogy kivillant vörös bugyija. Aztán kirángatta Kai övéből kék ingét, és benyúlva a hátát kezdte simogatni. Pontosan tudtam, milyen selymes e hát bőrének érintése.

Végül elegendő lett az egészből, és kihátráltam a folyosóról. A sarkot megkerülve Gingerbe botlottam, aki keményen megmarkolta a karomat. Még kikémlelt, hogy ellenőrizze a látványt, aztán elrángatott onnan.

- Mégis hogy képzeled? - sziszegte a foga között. - Hagyd őt békén, amikor dolgozik!

- Csak a mosdót kerestem.

Igyekeztem kiszabadulni kezének erőyes szorításából.

- Na persze! - fröcsögte a szemembe.

- Ne beszélj így velem! És hagyd békén, a francba is!

Leszorította a kezem, és egyenesen az arcomba beszélt. Reméltem, hogy Pharzuph nem hallgatózik valahol a közelben, mert tudtam, hogy Ginger gondolkodás nélkül odavetne neki áldozatul.

- Láttalak az este, Anna. Élvezted a helyzetet, nem? Jólesett a csapos figyelme, meg az összes többi pasié, akiknek táncoltál. Ismerd el, hogy csípted a dolgot.

Szívesen tagadtam volna, hisz egész eddigi életemben senki nem vett észre. Túl jó voltam ehhez. Ma este azonban egy tömeg ember fogadott el, és a nyakamba akaszkodó szörnypofa ellenére is jól éreztem magam.

- Birtad, ugye, hogy annyi pasi mereszti rád a szemét? - folytatta Ginger. - Igen, mind ágyba akart vinni. Ahogy a csapos is? Nos, ő jegyben jár. Leellenőriztem, mielőtt betettük ide a lábunkat. Amúgy észrevetted-e, hány csajt evett a penész, mikor a barátja a szoknyád alá kukucskált? Mert ez történt, miközben te olyan jól érezted magad.

- Hagyd ezt abba! Nem vagy igazságos.

- Igazságos! - hördült fel megvetően. - Te sem vagy jobb, mint bármelyikünk.

- Soha nem is gondoltam, hogy az vagyok.

Ahogy farkasszemet néztem vele, újra forogni kezdett velem a világ. Valaki odajött hátulról, és beszélni kezdett hozzánk. Sehol sem tudtam fókuszálni a szememmel. Blake volt az. Össze akarta ütni a tenyerét velem; óriási erőfeszitésembe került, hogy sikerüljön.

- Tudod, ha valaki elveszíti a cipőjét, akkor igazán jól mulatott az éjszaka - nevetett Blake. Lenéztünk a lábfejemre és égővörösre festett körmeimre. - Senki nem sejtette, hogy ezt hozza ki belőled az ital.

A Négy Lovas vad vágtaiba kezdett a gyomromban, egész rodeó kerekedett belőle. Kezemet a szám elé kapva elfutottam mellettük, elejtve a pohár vizet, amit Kopanótól kaptam. Ginger felsikol-

tott, ahogy a víz ráfröccsent. A mosdó felé rohantam, kivágtam az ajtaját. Még időben estem be az utolsó vécéfülkébe.

Egyenként adtam ki magamból az italokat, majd miután a vécét lehúztam, térdemet a mellkasomhoz szorítva lerogytam a földre. Valaki más is ökredezett a mosdó túloldalán. Lehajolva, a fülkék válaszfala alatt azt a két csajt pillantottam meg, akikkel a bárban ismerkedtem meg. Akit én dolgoztam meg, most zihálva, zokogva adta ki gyomra tartalmát, miközben barátnője mögötte állt. Újra magamba roskadtam, és szorosan behunytam a szemem. Pár perc múlva a csajok elmentek. Egyedül maradtam a mosdóban.

Tovább forgott velem a világ, és miközben tovább kísértett az az előbbi jelenet a sötét kiszolgáló folyosón, szemem behunyva a hányinger újabb rohamát próbáltam leküzdeni.

Odakint mozgólódás támadt. Valakik vitatkozhattak, aztán nyílt a mosdó ajtaja.

- Anna? Jaj, nem! Ann!

Elszorult a szívem Kai hangjára.

- Jól vagyok - nyögtem rekedten.

A magas mennyezet kongón verte vissza a léptek visszhangját, mígnem végül csillogó fekete cipő jelent meg a fülkém válaszfala alatt.

- Rosszul vagy. Engedj be! Beküldjem inkább Marnát?

- Nem. Egyedül szeretnék maradni. Menj el, lehet, hogy a szellemek még visszajönnek.

Hosszú csönd következett. Magamban azért imádkoztam, hogy menjen el, mert minden érzésem rám zúdult, amit igyekeztem magamba fojtani az éjszaka. Tudtam, hogy mikor végleg a felszínre kerülnek, újra bőgni fogok, amihez nem kívántam tanúkat.

Jaj, csak egy szót se többet! - fohászkodtam magamban.

- Szuper voltál tegnap.

A Kai hangjából kiérződő vonakodás újra kőpadra vont.

- Menj el innen! - hörögtem. - Egyedül akarok maradni! Kérlek, most *menj el*.

Kintről fura kántálás hallatszott. Hegyeztem a fületem, mert különleges hallásom továbbra sem működött. Ez visszaszámlálás — jöttem rá. Aztán éljénzés tört ki, és szilveszteri dudák tülköltek.

- Boldog újévet!

Kai megfordult, és távozott. Mindebből csak a lábát láttam. Abban a pillanatban, amint az ajtó becsukódott mögötte, a karomra borultam, és keservesen sírni kezdtem.

„Hány gaz virul! S hány elbukik, ha szent is!”
William Shakespeare: Szeget szeggel

HARMINCADIK FEJEZET

HÁNY ELBUKIK, HA SZENT IS

Másnap reggel fél hétkor kopogtattak a lakásunk ajtaján. Fél hétkor! Kibotorkáltam a hallba. Még mindig émelygett a gyomrom és hasogatott a fejem. A kémlelőlyukon át láttam, hogy apám áll az ajtó előtt. Ahogy ajtót nyitottam, elment mellettem, egyenesen a konyhába.

— Csak szolgálj ki magad - szóltam utána.

— Jó reggelt, morcoskám!

Kitöltött magának egy pohár teát, és összedobott egy szendvicset. Véréres szemmel néztem, ahogy tesz-vesz a konyhában.

— Tegnap elcsaptad a gyomrod.

Honnan tudta? A szájszagomról? Homlokát ráncolva nézett rám, és beleharapott a szendvicsbe.

— Elfelejtettem, hogy vizet is kellene innom - motyogtam.

— Netán a Négy Lovas tette be a kaput - jegyezte meg.

— Honnan... — kezdtem volna a kérdést, de máris tudtam a választ. - Végig ott voltál a közelben? - Igenlően bólintott.

- Mondd, mit tehettem volna, mikor az a szellem belelihegett a nyakamba? Azt mondta, békén hagy, ha mutatok neki valamit. Nem igazán mondhattam nemet a Négy Lovasra.

- A csaposokkal mindig óvatosan kell bánni. Csupán olyan italt rendelj ezután tőlük, amelyek nem fognak ki rajtad.

Felsőhajtottam, és leroskadtam a kanapéra. Fájó halántékomat nyomkodtam. Túl korán volt még.

- Majd a gépen beszélünk még róla. Siess, kapd össze magad, New Yorkba repülünk.

Az első osztály szuper volt. Sajnos mégsem tudtam kellőképpen élvezni. A beleim ki voltak, és majd széthasadt a fejem. Veddtem a vizet, és megpróbáltam legyűrni egy croissant-t.

A reptérre menet megkérdeztem apámat, miért kell nekünk is jelen lennünk. Azt felelte, őket csak akkor hívják meg a csúcs-

értekezletekre, amikor egyikük bajba kerül. A hercegek vésztanácskozást hívtak össze, amelyre valamennyi óriást várták. A világ minden részéről sereglettek ide. Barátaimat Pharzuph szállította a magánrepülőgépén. Ezt hallva különös bénultság lett úrrá rajtam. Apám korábban már kiküldte néhány megbízható suttogóját, hogy híreket hozzanak, ők azonban mindössze annyit tudtak mondani, hogy egy óriásnő nem végezte rendesen a munkáját, és most móresre tanítják, mindenki okulására. A reptér felé végighallgattuk az út további részét, nekem azonban közben vadul járt az agyam.

Nem lehetett véletlen, hogy órákkal az én vizsgáztatásom után a hercegek vésztörvényszéket ülnek. Apám feszült arc kifejezése, ami csak nem akart enyhülni, többet mondott, mint amit hajlandó volt velem közölni.

- Valaki fütyült tegnap este - mondta már a gépen, a motor berregését túlkiabálva.

Senki nem ült mellettünk.

- Kopano volt az.

- Szóltál neki a kiképzésedről? — kérdezte.

Ajkamba haraptam, és megráztam a fejem.

- Eszerint kihallgatta - szívtá elgondolkozva a fogát. - Rosszul tette.

- Nem haragszol?

Vállat vont, mintha a legkevésbé sem számítana, haragszik-e vagy sem. Aztán újra a csúcsertekezletről kezdett el beszélni, nekem pedig elszorult a szívem a tanácsaitól.

- Ülj ma este minél távolabb a hercegektől! Az óriások nem beszélhetnek a tanácskozásokon. Történjék bármi, ne nyisd ki a szád, ne véd magad! Ha gond adódik, majd én lerendezem. És ne rántsd elő azt az átokverte kardot, amíg nem szólok. Ez a mi utolsó mentsvárunk, ám ha a kocka egyszer el van vetve, nincs többé visszaút.

Együtt összeeszkábáltunk egy tokot a kard számára a bokám körül. Apám talált egy bőrzacskót, abba tettük, így nem horzsolta csupasz bőrömet. Bő szárú fekete nadrágot vettem fel, ami elrejtette. Apám úgy saccolta, hogy fémdetektorok nem jelzik egy ilyen égi anyag jelenlétét, és igaza volt. A reptéri biztonsági vizsgálat sem vette észre.

A legrémisztőbb az volt ebben a csúcsertekezletben, hogy az ember nem tudhatta, mire számíthat. Muszáj volt a legrosszabbra felkészülnöm.

Hogy megaláznak. Megkínoznak, válogatott testi kínokkal. Megölnek. Pokolra jutok.

Az örök kárhozat gondolata totál kiborított. Ráadásul légörvénybe kerültünk, és a géptest remegve lejjebb ereszkedett. Megmarkoltam a karfát. Ez legalább nem örökre szól, biztattam magam. Mindjárt vége, kibírom. Behunytam a szemem, hogy medítájak. Ekkor újabb vérfagyasztó gondolat jutott eszembe. Mi lesz, ha Kaidan vagy Kopano védeni próbál a csúcsértekezleten? Hisz ezzel saját fejükre hoznak büntetést! Túl sok volt ez nekem. Könnycsepp gördült végig az arcomon.

Apám letörölte, aztán megfogta a kezem. Továbbra is behunytam a szemem, és hátradőltem az ülésen.

- Az is lehet, hogy nem téged pécéztek ki - próbált megnyugtatni.

Sajnos azonban *fennállt ez a lehetőség.*

A kis kerek ablakon át láttam, ahogy egy másik gép elhalad mellettünk. Apró porszemnek látszott csupán a távolban. Patti is elsuhan majd ma délelőtt valamerre ebben a légtérben, New Yorkból hazafelé menet. Csukott szemmel magam elé képzeltem az arcát, amint engem bátorít. Arra gondolni se mertem, hogyan fogadná a ma esti híreket. Apu szerint túl veszélyes lett volna felhívni, ezért inkább levelet hagytam a számára. Nem volt ez igazi búcsú.

Fejünk felett megszólalt egy csengő. Egymásra néztünk. Megkezdődött a leszállás New York városába. Fogalmunk sem volt, mi lesz ezek után.

- Odalent majd bejelentelek egy hotelbe. Maradj a szobádban indulásig! Érted küldök valakit.

Aznap este öt óriás barátommal emelkedtem a felszínre a New York-i metróból. Nyomban elsodort minket a Time Square felé tartó ünneplők áradata. Mindenki vastag kabátokba, kesztyűkbe, sálakba és kötött sapkákba burkolózott a farkasordító hidegben. Életemben nem láttam együtt ennyi embert!

Ha ekkora csődület verődött össze újév napján, milyen lehetett a szilveszter éjszaka, mikor leereszkedett a téren az óriás gömb, gondoltam. Mivel az újév ebben az évben péntekre esett, az ünnep szabad hétvégével is együtt járt.

A hatalmas hirdetőtáblákat és a villogó neonreklámokat csodálva hátul belefogóztam Marna kabátjába, hogy el ne veszítsem szem elől. Másik, elgémberedett kezemet a kabátom zsebében

melengettem. Minden gigászi méretű volt itt: az épületek, a reklámok, a szupermarketek. Mindezt hangok és képek özöne vette körül. Felfogni nem is lehetett ezt az egészet egyszerre, csak hagyni kellett, hogy körülfogjon, hogy elveszhess benne.

Irigyeltem óriásbarátaim közönyét. Olyan hidegvérrel járkáltak New Yorkban, mintha semmi takargatni valójuk nem lenne. Talán én is ilyen lennék, morfondíroztam, ha apám arra is kiképzett volna, hogy ne törjek meg nyomás alatt. Igyekeztem arra összpontosítani, hogy ne ráncoljam a homlokom.

A hatalmas, lelkes emberáradat jól elrejtett minket. Volt itt mindenféle náció, a világ minden tájáról sereglett a nép a Nagy Almába. Több ezer őrangyal repkedett védence körül. Mindenki egyszerre beszélt, kiabált, nevetgélt. A hangulatot mámoros lelkesedés jellemezte. Nem egy aurát elhomályosított az élvezeti szerek hatása.

Miután vagy negyedórán át rábíztuk magunkat a tömeg sodrására, befordultunk egy kevésbé forgalmas mellékutcába. Itt is akadt ember bőven, de legalább nem kellett tülekednünk. Már csupán pár háztömbnyire jártunk végcélunktól. Kaidan is érezhette ezt, mert hátramaradt velem, noha továbbra is mereven maga elé nézett. Jólesett a közelében lenni; külön gyönyörűséget okozott, hogy karja időnként az enyémhez verődött. A kabáton keresztül is éreztem, hogy elektromos szikrák pattognak közöttünk egy-egy ilyen érintésnél.

Nagyobb embercsoport jött ki egy klubból, benépesítve a járdát. Hirtelen ötlettől vezérelve egybekulcsoltam Kaidan kisujját az enyémmel, tudva, hogy senki nem látja meg. Éreztem, amint a keze megmerevedik, aztán váratlanul elléptünk oldalra. A kisujjamnál fogva vezetett, áttörtünk az embergyűrűn, majd leereszkedtünk néhány lépcsőfokon egy sötétbe vesző pinceajtóhoz. Ujongtam magamban ettől a közelségtől.

Szája nyersen és vadul rátalált az enyémre a sötétben. Halkan felnyögtem, mielőtt egybeolvadtunk volna. Még mélyebben húztam le az arcát a magaméhoz. Ez a csók mindent elmondott helyettünk. Valamiféle heves, lázongó érzés fűtötte: a düh. Megpróbáltam megérteni az okát. Talán arra haragudott, hogy miféle érzéseket ébresztettem benne? Vagy arra, hogy nem áll módjában változtatni a ma esti események kimenetelén? Nem tudtam, mindamellett örömmel fogadtam a fejleményeket.

Szükségem volt erre a csókra. Erre a pillanatra, amikor még elevennek érzem magam. Testem az övének feszült, hálát adva neki, emlékezetembe vésve az ölelést. Két keze vadul járt a háta-

mon és a csípőmön, és még közelebb, még szorosabban rántott magához.

Elfúló lélegzettel szakadtunk ki a csókból. Homlokát az enyémre hajtotta. Két kezem az arcára siklott a tarkójáról. Mindkét hüvelykemmél végigsimítottam a szemöldökét és a pofacsontját. Vónásaimat kutatta a félhomályban. Felforrósodott lélegzetünk előttünk párolgott a fagyban. Aztán felnyúltam, és puha, édes csókot leheltem a szájára. Behunyta a szemét. Csak álltunk így, alig ért össze az ajkunk.

Ha minden földi emlékemet magammal vihettem volna a jeges túlvilágra, akkor ez lett volna, amelyet újra meg újra lepergetek lelki szemeim előtt, hogy megőrizsem ép eszemet, és ne fagyjak meg, amíg fel nem harsan az Utolsó ítélet harsonája.

- Krrrr!

Valaki torkát köszörülte a lépcső tetején. Szétrebbentünk Kaidannal.

Ginger állt ott, mindkét kezét csípőre téve; városi istennő volt térdig érő csizmájában és kecses fekete kabátjában. Marna is ott volt mellette, és idegesen nézegetett körbe. Ginger méltatlankodva rázta a fejét, aztán elcsörtetett, abba az irányba, amerre menünk kellett. Marna a nyomában.

Kaidan még utoljára rám nézett egy szívszaggató pillantással; láttam, hogy nyel egy nagyot. Semmi mást nem akartam, mint megnyújtani ezt a pillanatot, de tudtam, hogy már ezzel is sokat kockáztattunk. Továbbra is egymás közelében maradvá visszakapaszkodtunk a lépcsőn, és elvegyültünk a tömegben. Előttünk Kopano fordult hátra, találkozott a tekintetünk. Ezt látva Kaidan megmerevedett, mégis ellenállhatatlanul vonzott Kope lélekkel teli, szomorú szeme. Visszanéztem hát rá, tudva, hogy kilesett bennünket. Kis biccentéssel odaköszönt nekem, aztán a járdát nézte, mielőtt ismét hátat fordított nekünk.

Már csak egy háztömbnyire voltunk a tanácskozás színhelyétől. Úgy kellett ráparancsolnom a lábamra, hogy le ne cövekeljen. Minden porcikám tiltakozott az elkövetkezők ellen, azt sikoltva: *Mégis miért sétálunk be az oroszlánbarlangba, ahol biztos halál vár ránk?* Szokatlan érzés volt.

Felettünk pislogni kezdtek az utcai lámpák. Az emberek mint ha meg sem látták volna. A lámpák újra pislogni kezdtek.

- Légionáriusok - suttogetta Kaidan, állával bökkve az ég felé.

Fejünk felett a levegőben nyüzsögtek a démonszellemek százai. Mindenfelől özönlöttek, sietős szürke felhőkhöz hasonlóan takarva el a fény útját. Le-lecsaptak a gyanútlan járókelőkre, és a fü-

lükbe sugdostak. A hangulat egy csapásra megváltozott; éreztem, ahogy a tömeg egy emberként adja át magát a borús, nyomasztó lelkiállapotnak.

Közvetlenül előttünk két fickó össze is verekedett. Kopanónak félre kellett ugrania az útjukból, s így tettünk mi mindannyian, ezzel szemben az utca népe szorosan körjük nyomult, hogy jobban lásson. Egyre nagyobb tömeg verődött össze. Harsány röhögések hallatszottak, és mögöttünk egy nő sikoltozni kezdett. Sejtelmem sem volt, mi történt. A szellemek egészen bevadultak a fejünk fölött. Elemükben voltak, és kaján kárörömmel zúdultak a sokaságra.

Készen állsz az első csúcstalálkozóra, te kis részeges?

Összerezzenem, ahogy a hang megszólalt a fejemben. Felnézve szilveszter éji kísértőm rémpofáját pillantottam meg. Csak mentem tovább, mintha mi sem történt volna.

Valami végigsüvített a levegőben, és Blake vállán landolt. Ginger méltatlankodva felhördült, és lesöpörte. Csipkés fekete melltartó volt. Átléptünk felette.

- Szép - vigyorodott el Blake, aztán továbbtaszított minket a tömeg árama.

Menet közben elhaladtunk egy félmeztelen nő mellett, aki javában pörlekedett egy fickóval. Az ráterített volna egy inget, hogy betakarja, a nő azonban ellökte magától, és hátravetett fejjel forgott körbe-körbe. A tömeg szájtátva, kurjongatva éljenzett, a fickó azonban villogó tekintettel kísérte a jelenetet.

Kaidan flaskát vett elő a hátsó zsebéből, és alaposan meghúzta. Erős rumszag csapta meg az orromat. Émelyegni kezdtem.

Az ikrek oldalt fordultak, és megálltak egy feketére festett nagy üvegajtó előtt. Megérkeztünk. Ez volt az a hely. Az ajtó felett kis felirat volt olvasható: Kacagány lovag. Mellette vidám kis figura. A hercegek holmi kabarét béreltek ki a csúcstalálkozó helyszínéül. Humoruk láttán még jobban megvetettem őket.

Mialatt Ginger a kilincsért nyúlt, totál lebénultam a rám törő pánikrohamtól. Képtelen voltam belépni. Hátráltam egy, aztán két lépést, és alig kaptam levegőt. Sarkon fordultam, hogy megfutamodjak, amikor egy elegáns úr megállított. Szürke öltönyt viselt, haja erősen őszült, és hosszú ovális arca volt. A legszembevetőbb azonban az óriási lila jel volt a mellkasán, amely olyan volt, mint a pöffeszkedés mérges, lüktető padlizsánja. Rahab volt az, a Kevélység hercege.

Újra megfordultam, meg-megbotolva vitt előre a lábam, sarkamban a Megtestesült Gonosszal. A többi óriás már odabent

volt. Kaidan kifejezéstelen arccal, lesütött szemmel tartotta az ajtót.

- Csak ön után, Rahab herceg - morogta a foga között.

Elléptem Rahab útjából, aki merev méltósággal lejtett el melletttem. Aztán összenéztem Kaidannal. Ahogy ott álltunk, ausztrál akcentusú férfihang kiáltott ki bentről:

- Bújjatok be, és csukjátok be azt az istenverte ajtót! Bejön a hideg!

Egy feszült másodpercig tudtam, ha most elfutnék, Kaidan is utánam jönne. De nem tehettem ezt vele. Ezért beléptem, és hagytam, hogy becsukja mögöttem az ajtót.

Sötétség fogadott, hozzá kellett szoktatnom szemem a félhomályhoz. Lerobbant hely volt. Hosszú évek áporodott füstszaga beitta magát a falakba, és a régi, matt szőnyegek mögött penész burjánzott, de legalább meleg volt. A falakat elborították a komikusokat ábrázoló plakátok és a műsorok hirdetései - jelen és múlt adott itt egymásnak találkozókat. A keskeny hall üres volt, csak az ajtónállónak állt egy emelvénye a bejárat mellett. Mindenki más bement már.

- Pharzuph fia - jelentette egy vörös hajú óriás.

Alacsony, cingár termete volt, a tekintete mégis vadul, harcisan járt körbe. Erős szálú, vörös haját rövidre, csaknem kopaszra nyíratta. Kezében fémdetektort lóbált.

Kaidan meghajlással viszonzta a köszöntést:

- Mammon fia.

Eszerint ő volt a Kapzsiság hercegének fia.

- Kezeket fel, haver! Ismered a szabályt.

Súlyos ausztrál kiejtéssel beszélt. Kaidan felemelte a karját, és terpeszbe állt. Ideges lettem, mikor az eszköz a zsebe körül matatt, de nem csipogott fel. A cipőjéhez érve viszont igen.

- Vedd le! - rendelkezett a fiú.

Kaidan sóhajtván hajolt le, hogy kifűzze fekete bakancsát.

Vajon van-e benne acélbetét? - gondoltam. Felpillantva magamon éreztem az óriás tekintetét. Szemtelenül végigmért, aztán arcát széles mosolyra húzta.

- Te meg ki vagy?

- Anna. Belial lánya.

Még mindig ostobán éreztem magam, amikor ez szóba került, mintha csak a *Legendák lovagja** egyik szereplője lennék. A srác a jelemre meredt.

* Robert Zemeckis 2007-es filmje.

Kaidan kiegyenesedett, és a torkát köszörülte, az ajtónálló figyelme így ismét a bakancs felé fordult. Unottan megvizsgálta, aztán újra velem kezdett el foglalkozni.

- Flynn Frazernek hívnak - mondta, és közel lépett hozzám.

Terpeszbe vágtam magam, és felemeltem a karomat. Flynn a szükségesnél kissé közelebb nyomult hozzám, mialatt végighúzta fölöttem a detektort. Aztán igen, bizony, végigtapizott, nem hagyva ki a csípőmet és a fenekemet sem, amitől Kaidan szeme villámokat szórt.

Nagyot dobbant a szívem, mikor a detektor a bokámhoz ért, de hangtalanul siklott át fölöttem, és Flynn sem tapogatta meg.

Hatalmasat sóhajtottam, mikor ismét kiegyenesedett és nyelvvel megnyalta alsó ajkát.

- Még várunk néhány vendéget. Menjetek le!

Egy ajtó felé biccentett a folyosó végén. Kaidan már a második flaska rumnál tartott, ezt is meghúzta, miközben végimentünk a hosszú, feketére festett folyosón. Vajon mennyi van még készenlétben a mai estére? — találgattam. Magam is hasznát vettem volna valami hasonlónak, de józannak kellett maradnom.

A folyosó végén nagy levegőt vettem, ahogy kezem az ajtókilincsre tettem. Kaidan meleg jelenlétét a hátamban éreztem, amitől nyolc hónap emlékei árasztották el a szívemet. Alig nyolc hónapja gőzöm sem volt arról, ki vagy mi vagyok. Smárolni sem smároltam addig. Ha valaki akkor azzal jön, hogy hamarosan úriembernek öltözött démonok végeznek velem, körberöhögöm. Milyen hamar megváltozhat minden!

Kinyitottam az ajtót. Zene bömbölt a sötét lépcsőn. A hercegek technot hallgatnak? Ez olyan fura volt, hogy kis híján oda nem illő, ideges nevetésben törtem ki, de aztán erőt vettem magamon. Ideje volt megmozdulnom, és egyik lábamat a másik után raknom.

Ahogy a zene lüktető ritmusára leereszkedtem ebbe a sötét bugyorba, magamban elmondtam a Szentírás számtalanszor olvasott sorait. Mindig is gyönyörűnek találtam ezeket a szavakat, de legvadabb álmomban sem gondoltam, hogy egyszer még nekem magamnak kell erőt merítenem belőlük: *Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy.*[¥]

* Zsoltárok könyve 23:4

Hagytam, hogy a zsoltár értelme átjárja a bensőmet, úgy léptem a fél-sötét, téglalap alakú helyiségbe. Olyan volt, akár egy étterem. Körülbelül harminc asztal állt benne, mindegyikhez négy szék tartozott. Az alacsony mennyezet klausztrofóbiás érzéseket keltett, mintha bármely pillanatban ránk omolhatna.

Nem tudom, ugyan mire számítottam, mikor ide beléptem, de jöttömet nem köszöntötték harsonák. Néhány óriás felpillantott, a hercegek azonban a jelek szerint rám se bagóztak. Megkönnyebbülsen felsóhajtottam.

Amerre néztem, mindenütt óriásokat láttam; egyedül vagy csoportokba verődve üldögéltek vagy álldogáltak, némán, mozdulatlanul. Több mint százan lehettek, idősek és fiatalok. Az idegenekre pillantva sajátos rokonszenvet éreztem irántuk. Vajon hány lázadozott ugyanúgy az apja ellen, mint azok, akiket ismertem?

A hercegek láthatóan otthon érezték magukat; ők a színpadot körülfogó legjobb asztalokat foglalták el. Alaposan megnéztem őket magamnak. Pharsuph több hangoskodó herceggel ült együtt, s nevetve dőlt hátra szürke öltönyében. Csillogó ünneplő cipőjét feltette az asztalra.

Kísérteties volt, milyen fess volt valamennyi herceg. Még a durvább, faragatlanabb fajta is sportos külsejű és magabiztos modorú volt, ami nem maradt hatástalan. Nem győztem álmélkodni tiszteletet parancsoló üzletember megjelenésükön, finom olasz öltönyükön vagy a világ minden tájáról származó hagyományos öltözködésükön. Ha nem lett volna ott a mellkasukon a bűnüket jelölő különböző színű jel, öntelt földi halandóknak vélhettem volna őket. Egy nő is ült közöttük: Jezebet. Már hallottam róla. A jól öltözött orosz nők mintaképe lehetett volna rövid aranybarna hajával, amely elegánsan keretezte éles, szögletes vonásait és fülét.

Ott volt azután apám, aki a Pharzuphéval szomszédos asztalnál foglalt helyet három alacsonyabb rangú herceg társaságában. Mikor megérezte a pillantásomat, visszanézett rám. Igyekeztem közönyt erőltetni magamra. Valamicske erőt adott, hogy egy ilyen befolyásos hatalmasságot tudhatok az oldalamon, ugyanakkor nem bízhattam ebben túlságosan. Aztán kecskeszakállát morzsolgatva az ujjai között elnézett a fejem felett.

Kaidan oldalba bökött. Óriásbarátaimat a hosszúra nyúlt terem túlsó végében fedeztem fel. Elindultam feléjük. Szorosan a fal mellett mentem, fejem lehajtva és remélve, hogy Pharzuph nem ismer fel a szagomról, ha elég távol maradok tőle.

Blake és Kopano egy asztalnál ült, az ikrek a mellettük lévőnél.

Kaidan a fiúk közé telepedett le, én a lányok mellé. Úgy állítottuk a székeinket, hogy szemben legyünk a színpaddal és háttal a falnak. A hátunk mögött nem volt senki.

Ahogy ott ültem, fülemben dobolt a vér. Lehajtottam a fejem, és hajam takarásából tartottam szemmel, mi zajlik körülöttem.

Marna rácsapott a lábamra, mert doboltam vele idegességemben. De nagy erőfeszítésembe került, hogy ne folytassam. Mikor kezdik már?

A szomszéd asztalnál Kaidan tovább vedelt. A stressztől én is jobban kívántam a drogokat, mint valaha. Biztos menekülés lett volna. Valami mélyről fakadó, sötét késztetés arra ösztönzött, hogy sikoltozni és szitkozódni kezdjek.

Aztán felkaptam a fejem, mikor résnyire kinyílt a kabaréba nyíló ajtó. Belépett a vörös hajú srác, Flynn. Becsukta maga mögött az ajtót, és most előtte posztolt. Biccentett a hercegek felé, mire a zene elhallgatott.

Bűnös természetem vágyai megrepedt üvegként hullottak darabjaikra. Mindez bénító félelemnek adta át a helyét, mikor Pharzuph felállt, és felment a színpadra. Bólintott elegáns fejével, ahogy tekintetét körbehordozta a termen. Fekete haja ma este a szokottnál is jobban csillogott.

- Üdvözlöm az egybegyűlteket! - kezdte beszédét. — Remélem, mindenki élvezte az utazást New York csodálatos városába. Elnézést a sietségért, de egy bizonyos probléma túl régóta húzódik és vár megoldásra. Különben is, ezen a hétvégén oly sok itt a látogató, és így nagyobb botrányt kavarhatunk. A hercegek, légionáriusok és óriások tömérdek lelket megkísérthetnek a mai éjszakán. Ezért késedelem nélkül végezzünk ezzel az üggyel, hogy azután átadhassuk magunkat a munkának, ami a lételemünk. Lássuk hát!

Szavait vakító mosollyal zárta. A hercegek jóváhagyó éljenzéssel nyugtázták az elhangzottakat.

- Mindenekelőtt idézzük meg Lucifer követét, Azaelt, hogy tájékoztathassa urunkat és parancsolónkat a történekről.

Azael! Ő sugdosott a fülembé a bulin. Apám megbízott benne.

A hercegek ekkor kórusban halk, torokhangú morranást hallattak - egy hosszabbat két rövid követett, amit még egyszer elismételtek. Nem emberi hang volt ez. Lelkük mélyéből kellett, hogy előtörjön. Olyan volt, akár egy horrorfilmben. A teremben jelenlévő óriások egytől egyig kővé dermedtek. Hideg futkározott a hátamon, és előntött a verejték, hiába hintettem meg magam három rétegben izzadásgátlóval. Szerettem volna megtörölni a homlo-

kom, de moccanni sem mertem, nehogy felhívjam magamra a figyelmet.

Azael úgy jelent meg, mintha a földből termett volna elő. Szárnyait széttárva méltóságteljesen lebbent közénk, aztán összecsuksa őket. A szürke kísértet a színpad és Pharzuph fölött körözött. Ábrázata nem volt olyan rémséges, mint az engem előző este megszálló démonoké. Macskaszerű vonásai voltak, akár egy tigrisnek.

- Üdvözlég, Azael! Remélem, urunk, Lucifer jól van.

Azael megbiccentette a fejét, Pharzuph pedig folytatta.

— Nos tehát, köszönjük, hogy megjelentél csúcstalálkozómon. Remélem, rövidesen olyan hírekkel térhetsz vissza uradhoz, amelyek a kedvére lesznek.

— Most pedig idézzük ide a légionáriusokat! - fordult a többi herceghez.

Nagy sustorgás támadt, ahogy minden herceg elsziszegette a maga hívását. Ez is ugyanolyan kísérteties volt, mint az előbbi jelenet. Minden erőmre szükségem volt, hogy ne fogjam be a fülem.

A légionáriusok a szélrózsa minden irányából, tömegesen érkeztek, egymás hegyén-hátán, akár holmi elszenesedett papírnyalábok. Eltakarták a mennyezeti lámpák fényeit; olyan volt az egész, mintha valami sűrű, rettentő felleg telepedett volna fölénk. Az asztalokra helyezett gyertyák pislákoló, imbolygó fénye szolgáltatta az egyedüli világítást. Éjszakai látásomat kellett használnom. A helyiségnek mindössze egyetlen kijárata volt. Csapdába estem, és ezzel keveset mondok.

— Köszöntelek benneteket hű szolgálaink! - búgta Pharzuph a sötétségnek.

A szellemek félrehúzódtak körülötte a színpadon, nekem azonban továbbra is nyújtogatnom kellett a nyakamat ahhoz, hogy mindent lássak.

Pharzuph most a hercegekhez fordult.

— Jó munkát végeztetek a múltkori gyűlésünk óta. Az emberiség soha ilyen romlott nem volt még, amióta világ a világ. Hamar, igen hamar eljön az idő, amikor visszakaphatjuk, ami minket illet, és senki nem zárhat ki bennünket onnan, ahol épp időzni kívánunk!

Szavait viharos taps követte, a hercegek még be is kiabáltak helyeslésük jeléül. Gyönyörű! - gondoltam. Pharzuph mint a démonokat lelkesítő vezérszurkoló. Aztán széles mosollyal a színpadra intette Rahabot. Itt volt a pillanat.

Kérlek, uram, adj erőt, hogy elviseljem! Legyen gyors, aztán már

csak békét és nyugalmat kérek Tőled.

És valóban, mely nyugalom szállt meg hűvös áramlat gyanánt. Leráztam magamról a tagjaimat megbénító félelmet. Egy pillanatra behunytam a szemem, és magam elé képzeltem Patti kedves arcát.

Rahab erős francia akcentussal köszöntötte az egybegyűlteket. Phar-zuphfal ellentétben ő nem mosolygott, és nem játszott rá hallgatósága indulataira. Józan, tárgyilagos hangon beszélt.

- Hosszú évekig nem volt szükség arra, hogy az óriásokkal törődjünk - fröcsögő dühvel ejtette ki ezeket a szavakat. — Hanem amiként az ostoba ember nem tanul a múlt hibáiból, ez az alacsonyabb rendű faj sem. Holott a dolog végtelenül egyszerű. Nem ti rendelkeztek az életetekkel. Azért neveltünk fel benneteket, hogy minket szolgáljatok. Vagy nekünk dolgoztok, vagy elveszítitek az élethez való jogotokat. Van közöttetek valaki, akit már egy ízben figyelmeztettünk, mégis csapnivalóan teljesít. A bűn gyönyörű, de még mi sem engedhetjük meg magunknak, hogy bűneink elhatalmasodjanak felettünk. Éspedig azért nem, mert ez esetben elvesztjük befolyásunkat az emberek felett. Egyszerű, mint a kétszer kettő, nem igaz?

Vajon hová akar kilyukadni?

Rahab szűrős tekintetét körbehordozta a termen. Lélegzet-visszafojtva figyeltem. Tekintete átsuhant az asztalunk felett, és megállapodott egy másiknál a terem közepén. Hátrakulcsolt kézzel fel-alá járkálni kezdett a színpadon. Pharzuph áhítatos imáddal nézte a takarásból. Rahab most megállt, és megint középre nézett. Moccanni sem mertem, de kitágítottam látásomat, hogy kitaláljam, ki a célpont. Vagy egy tucat óriás tömörült a teremnek ezen a részén.

- Gerlinda. - Rahab dallamosan, lebegtetve ejtette ki e nevet. - Kopal leánya.

Kopal? Á, ő a Torkosság hercege. Mi folyik itt?

Rahab a nőre mutatott, szeme haragtól és megvetéstől szikrázott. Magas hangú visítás hallatszott a terem közepéről, mint amikor valaki odébb rúg egy kutyakölyköt. A Gerlinda körül ülők sietve félrehúzódtak; székeik megcsikordultak a vén kövezeten. Minden óriás elmenekült a vétkes közeléből, szegény most magára maradt.

Magas, harmincas nő volt. Szalmaszínű haját lesimítva viselte. Ápoltnak tűnt, valami mégis zavart a külsején. A hercegek és az óriások mindig is adtak a fittségre. Nem vagyok jó a testsúly felbecslésében, de Gerlinda meglehetett vagy százötven kiló.

Most szája elé kapta a kezét. Az előbb ő visíthatott fel akarata ellenére. Szemében halálos félelem tükröződött.

- Fel tudnál ide fáradni, Gerlinda, Kobal lánya? - kérdezte tőle Rahab az iménti dallamos, mégis hátborzongató, ellenséges hangon. - Vagy úgy kell ide édesgesselek?

Zsebéből cukorkát vett elő, és gúnyosan meglóbálta a levegőben.

Gerlinda zavartan pislogott, és továbbra is ülve maradt. A hercegek harsogva nevettek.

- Rajta! Emeld fel a hátsód, dagadék! - kiáltott fel egy szívtipró külsejű krapek angolos kiejtéssel.

Bizonyára Astaroth volt az, az ikrek apja. Micsoda faragatlan tuskó!

Az elkövetkező néhány perc azzal telt, hogy a közönségesebb hercegek megeresztették válogatottan durva tréfáikat.

- Talán úgy kell felhengerítenünk a színpadra.

- Van valami a zsebemben a számodra, szivi!

Így ment ez egy ideig. Érzések egész skáláját éltem át ezekben a pillanatokban. Egyrészt megkönnyebbültem, hogy ezúttal megúsztam. Másrészt forrt bennem a méreg, látva, hogyan bánnak ezzel a szerencsétlen Gerlin-dával. Aztán rettegni kezdtem, mi mindennek lehetek még szem- és fültanúja.

Az egyik herceg valamit a nőre hajított. Hamarosan már záporoztak rá a cukrok, a sajtos tekercsek és a pékáru. Meg se próbált védekezni. A hercegek bizonyára mindent előre elterveztek. Apám asztala felé néztem. Jezebet-tel, Melcholmmal és Alocerrel ült együtt, azaz Blake és Kope édesapjával. Ők négyen unottan figyelték a jelenetet, mintha méltóságukon alulinak éreznék. Köröttük a többi elvetemült herceget azonban ez a legkevésbé sem zavarta.

Az étel tovább záporozott Gerlindára, akinek könnyek gördültek végig pirospozsgás arcán. Továbbra sem próbált védekezni, a kisujját sem mozdította ennek érdekében. Majd megszakadt érte a szívem. Vajon az egész gyűlést e miatt a szerencsétlen nő miatt hívták össze, vagy ez csupán amolyan bevezető?

Ekkor szólásra emelkedett egy magas, sovány, szőke fickó, aki jeges tekintettel mutatott Gerlindára, és németes kiejtéssel rákiáltott:

- Gerlinda! Erhalten Sie auf der Bühne jetzt!*

*Menjen fel a színpadra!

A színpadra mutatott. Ő lehetett az apa, Kobal. Arca pulykavörös volt a haragtól. Gerlinda a fejét rázta. Mivel továbbra sem

mozdult, Kobal hátralökte a székét, ami felborult, és egyenesen a lánya felé indult. Keményen megragadta a karjánál fogva, talpra rángatta, és húzni-vonni kezdte a színpad felé. A hercegek megéjeneztek.

Nem bírtam ezt nézni. Gyomrom görcsbe rándult, és egész bensőm tiltakozott ekkora igazságtalanság ellen. Hányszor és hányszor fordult elő a történelemben, hogy ártatlanokat gyötörtek meg, amit a tömeg szájtátva, tétlenül nézett végig? Én is olyan legyek, mint ők? A legszívesebben behunytam volna a szemem, és befogtam volna a fülem, hogy ne legyek tanúja ennek a szadista emberkínzásnak.

Gerlindát bizonyára senki nem szerette és bátorította még egész eddigi életében. A drogokkal ellentétben az ételt el sem kerülheti az ember. Enni mindenkinek kell. Vajon mennyire lennék ura az akaratomnak, ha nekem is a torkosság lenne a vétkem? Szó sem lehetne arról, hogy csak keveset egyek abból, ami az ártalmamra van. Ez a dolog mindent vagy semmi alapon működik.

Miután Kobal a színpadra vonszolta a lányát, visszacsörtetett a helyére. A cimborái közben hátba veregették férfias kiállása miatt.

Gerlinda Rahab mellett állt, és magába roskadva zokogott.

- Elég legyen ebből a nyavalygásból! Apád volt olyan rendes, és évekkel ezelőtt figyelmeztetett. Odáig ment, hogy orvost is kerített a számodra. Hisz meg is műtötték, ha jól tudom.

Gerlinda igenlően bólintott, és szívettépően felzokogott, mint aki eddig bírta, nem tovább. Összeszorított foggal, égő szemmel, könnyeimet nyelve figyeltem a jelenetet

- Mi hát itt a bökkenő! - Rahab francia akcentusát nehezebb volt megérteni, ahogy nyálát szertefröcsögve kiáltozott. - Hagytad elhatalmasodni magadon az étvágyadat. A falánkság emberi bűn, nem az óriásoké. A te fajtádnak nincs joga élvezetekre vagy vigaszra. Egy nagy nulla vagy!

Rahab most Pharzuph felé biccentett, aki felhozott egy kis kerek asztalt a színpad mellől. Három tányér állt rajta, különböző fogásokkal: csokoládétortával, hamburgerrel és tejszínhabos-citromos szeletekkel. Pharzuph Gerlinda elé állította az asztalt, majd lelépett a színpadról, csatlakozva a hercegek rendezetlen gyülekezetéhez.

- Mivel zabálással töltötted az életedet, abban a kegyben részesülsz, hogy halálra eheted magad. Választhatsz, óriáslány. Hát nem páratlan szerencse? Két finomság ezek közül halálos mérget tartalmaz. Az egyik gyorsan öl. A másik hányást és vérzést okoz, míg végül széteszi a zsigereidet. A harmadik étekben nincs méreg.

Ha ezt választod, kapsz még egy évet, hogy megjavulj.

Nem, ezt nem tehetik meg velem! Apám és az asztalnál ülő másik három társa udvarias közönnyel figyelte az eseményeket. Nem vettem részt a vidám zsibongásban és az időnként felhangzó kacagásban. Azt szerettem volna, ha apám véget vet ennek az egésznek. Megérezhette a tekintetemet, mert felém fordulva egyenesen a szemembe nézett. Ez a barna szempár most maga volt a szigorú, zord intelem. Apám nem akarta, hogy egyetlen szót is szóljak.

Megreszketett az állam, ahogy alsó ajkamba haraptam. Apám újra a színpad felé fordult.

- Na hát akkor, melyik étket választod, te hájpacni! - lengette meg kezét Rahab a három tányér fölött. — Gyors halálra fáj-e a fogad, vagy vonaglani óhajtasz a fájdalomtól, mialatt a méreg szétrágja a gyomornyálkahártyádat? - Vigyorogva a tortára mutatott. - Halált hozó csokoládé. Lefogadom, nem is álmodtad, milyen isteni lehet ez?

- Válaszd a csokoládét! - rikkantott fel az egyik herceg.

Ekkor az egész hangoskodó asztal beordította a maga ajánlatát, mint valami csoportos kvízzjátékon.

Undorodva ültem ki a székem szélére. A hányinger kerülgetett. Hisz volt még remény: Gerlinda azt a fogást is választhatta, amelyikben nem volt méreg. Képtelen voltam levenni szemem a színpadról. Apám félig-meddig elfordult a látványtól, és a szakállát vakargatta. Lopva felém pillantott, és tőle szokatlan módon fel-le mozgatta ujjait az állán. Két ujját. A kettő jeladás lehetett. Szeme ismét rám villant, aztán az asztalon lévő tányérokra.

A második étke nem volt mérgezett! Apám tudta, hogy olyan képességgel rendelkezem, amivel egyetlen óriás sem, és amelyről a hercegek sem tudnak: telepatikus ráhatással. Nem gyanakodnának rám. Reméltem, hogy elég közel ülök a színpadhoz.

- Ideje választanod! - nyújtózkodott Rahab.

A hercegek tovább kántálták saját javaslataikat. Fölöttünk a szellemek izgatottan repkedtek.

- Nos, melyiket választod, Gerlinda? Mi lesz az utolsó íz ajkodon, mielőtt találkozol mélyen tisztelt vezérünkkel?

Szegényke összetörtén, fejét rázva siránkozott:

- Nein, nein, nein!

A másodikat, Gerlinda! - közöltem vele telepatikusán, akaratom megfeszítésével. - Válaszd a hamburgert!

- Válassz, ha mondom, vagy én választok helyetted! - förmedt rá a nőre Rahab, mikor annak siránkozása összefüggéstelenné vált. - És el tudod képzelni, mi telik tőlem.

Gerlinda ekkor minden ízében reszketve, nagy nehezen felvette a villát, és a citromos szeletbe dőfte. Nem, ez nem lehet igaz! Több herceg megéljenezte, hogy az általuk kinézett finomság mellett döntött, mások lehurrogták.

- Folytasd hát, chérie — mosolygott rá Rahab. - Élvezz ki minden falatot! Lefogadom, hogy mi is élvezni fogjuk.

Ne a tortát, Gerlinda! Ne! A burger nem mérgezett!

Akkora hévvel hajoltam az asztal felé, hogy az arrébb mozdult, és magam is kis híján előre estem. Gerlinda elejtette a villát, és szemét behunyva a halántékára szorította mindkét kezét.

Helyes, kislány! A második tányér az. Azt válaszd!

Zihálva felvette a burgert, mire Rahab felvonta a szemöldökét. A tortapárti hercegek dühösen felhördültek, míg a burgerpárt diadalmas éljenzésben tört ki. Gerlinda az arca elé tartotta, mintha egy élő rágcsáló lenne. Aztán mélyet sóhajtva abbahagyta a sírást, erőt vett magán, és szájába vette a falatot.

A terem elnémult. Gerlinda csak rágott és rágott, a burger fölé hajolva, morzsákat hullajtva a tányérra, és befogva a száját, nehogy kiköpje, amit a szájában forgatott. Végül lenyelte. Mindkét kezével az asztalra támaszkodott, úgy iparkodott visszanyerni a lélegzetét. Végül végtelenségnek tetsző idő után felállt. Nem nézett egyik hercegre sem. Felszegett fejjel állt ott, és a semmibe révedt. Túlélte a próbát.

Mikor a hercegek felfogták, hogy a várt show elmaradt, felugrálva, zúgolódva igyekeztek túlkiabálni egymást. Összehúztam magam a székemen, és elfojtottam egy elégedett mosolyt. Megcsináltuk!

Rahab felemelte a kezét, hogy elhallgattassa hercegtársait, akik helyükre visszaülve elcsendesedtek. Rahab kezét hátrakulcsolva lassan körözött Gerlinda körül.

— Okosnak gondolod magad vagy egyszerűen csak szerencsésnek? Hmm?

Gerlinda nem felelt, csak továbbra is egyenesen maga elé nézett. Rahab mellé oldalgott.

- Egy évet ígértünk neked, igaz? - Gerlinda hallgatott. - Sajnos azonban a szavahihetőség nem az erősségünk.

Ezzel hangtompítós pisztolyt vett elő, amelyet Gerlinda homlokára szorított.

A terem elnémult, noha érezhető volt, milyen jól mulatnak a hercegek és a szellemek. Gerlinda behunyta a szemét. Rahab keze megfeszült, lövésre készen.

- Ne!

Engem ugyanúgy meglepett saját hangom, mint mindenki mást a jelenlévők közül. Mindkét kezem a szám elé kaptam ijedtemben. Valamennyi fej a csoportunk felé fordult. Barátaim maguk elé meredtek, mintha csak szobrok lennének. Leeresztettem a kezem. Tudtam, hogy minden hiába. Ez a kiáltás megpecsételte a sorsomat.

- Melyikötök merészelt megszólalni e szent gyülekezet színe előtt? — dörögte Rahab.

Keményen megmarkoltam az asztal szélét, és felálltam, miközben magamban azért fohászkodtam, hogy a barátaim tartsák a szájukat, ha már nekem nem sikerült.

- Ő az enyém! - állt fel apám is, az izgalomtól és haragtól komoran. — Még kiképzés alatt áll. Nem ismeri a szokásainkat. Figyelmeztetnem kellett volna.

- Lehetséges, Belial testvér, de a lány büntetést érdemel engedtlenségéért és okvetetlenkedéséért.

- Egyetértek. Majd nekem gondom lesz rá. Fejezzük be ezt a tanácskozást, és lássunk neki annak, amiért igazából idegyűltünk. - Felfelé, a város irányába mutatott, aztán rám ripakodott. - Most pedig ülj le, lányom, és tartsd a szádat!

Leültem.

- Nem ez a szokásos eljárás ilyen esetekben, testvér! - Rahab hangja ingerült volt, mint az elkényeztetett gyereké, aki nem kapja meg a szüleitől, amit akar. - Egy ilyen kihágást haladéktalanul meg kell torolni.

- Már megbocsáss, Rahab! — szólalt meg most egy lágy női hang. Mindenki Jezebet felé fordult. - Akkor volt ez még így, amikor óriások ezrei felett rendelkezünk. Most azonban, hogy ennyire megfogyatkozott a számuk, amondó vagyok, hogy legyen a büntetés a hercegek magánügye. Kobal a köz elé vitte a magáét, brávó. Belial viszont négyszemközt szeretné elintézni ezt a dolgot a lányával. Azt javaslom, hagyjuk rá. Bízom abban, hogy a kis-lány megbűnhődik a vétkéért. Ennyi engedményt Belial is megérdemel, végső soron ez az első sarja!

- Bocsássuk szavazásra! - vicsorgott rá Rahab. Emelje fel a kezét, aki az azonnali büntetésre szavaz.

Az apám asztalánál ülő hercegek kivételével mindenki feltette a kezét. Nyolc szavazat volt ez négy ellenében. Vesztettünk. Halálos félelem fogott el. Apám a kezét tördelve, nyakát nyújtogatva nézett körbe a hercegeken, mialatt folyton mozgott az állkapcsa. Bántam, hogy én hoztam ebbe a helyzetbe.

Egy darabig azt hittem, hogy megúszom ezt a tanácskozást.

Mégsem nézhettem tétlenül, ami történt. Szerető, érzékeny szívem volt, és még jelen helyzetemben sem láttam ezt gyengeségnek.

- Gyere előre, Belial lánya! Rajta! - Rahab tekintete valósággal belém fúródott, arra ösztönözve, hogy vele is szembeszálljak, amire bizonyára nem volt még példa egyetlen csúcstalálkozón sem.

Nem éreztem a lábamat, mikor felálltam és felé indultam. Homályosan átfutott agyamon a gondolat, mennyire nevetséges lehetek. Rikácsoló hangok sokaságát hallottam; a démonok légiója sugdolózott a fejem felett. A hangok százai együtt kopár fákat zörgető szélhez voltak hasonlóak.

Felmentem a színpadra. Igyekeztem közel húzódni apám asztalához, ugyanakkor minél távolabb Pharzuphétól, de mint kiderült, nem volt ez elég távol. Ahogy felléptem a színpadra Gerlinda mellé, köhintést és színpadias cicegést hallottam. Pharzuph hessegette el a bűzömet az orra elől. A pimasz!

- Te jó Hádész, Belial! Hisz ez a lány még szűz!

A hercegek felhőrdültek.

Apám felállt. Ökölbe szorított kezével az asztalra támaszkodott - olyan volt a két ökke, mint egy kődarab. Az arca ennél is keményebb. Pharzuphra támadt, közölte vele, hogy törődjön a maga dolgával. Több ízes káromkodás is elhagyta közben a száját; nyilván a börtönélet tanította meg minderre.

- Azt hiszed, nem tudom, hogy szűz? Azért az, mert én magam utasítottam, hogy őrizze meg a szüzességét. Eszköz ez arra, hogy betörjön egy fiút, aki nehezen adja meg magát. A dolog a végéhez közeledik, ezután nem lesz már érintetlen. Mindez benne van a nagyfőnöknök írott jelentésében, ezért jobb, ha befogod a szádat!

- Kibirhatatlan bűzt áraszt magából - panaszkolta Pharzuph.

- Bírd ki!

- A szüzesség nem okvetlenül szükséges a férfiak elcsábítására - vélte Pharzuph. — Az idők kezdete óta elég volt, ha a nők elhitték velük, hogy azok.

- Elég legyen ebből! - ripakodott rá Pvahab.

Hátralökte Gerlindát, miközben ráordított, hogy tűnjön az útjából. Még mielőtt elfordulhattam volna, pofon ütött. A földre zuhantam. Csengett a fülem és sajgott a fejem, de lassan feltápáskodtam. Lesütöttem a szemem, annyira megrémített a Rahab szeméből sütő kéjvágy.

Láttam, amint felemeli a karját. Összeszedtem magam. Ezúttal a másik oldalamat érte a pofon. Nem estem el, de halkan felkiáltottam, olyan éles fájdalom hasított a fülembe. Ziháló lélegzettel

újra kiegyenesedtem. Oldalt ökölbe szorítottam a kezemet.

A kardmarkolatra gondoltam. Apám azt mondta, jelt ad, amikor előránthatom. E pillanatban gyilkos tekintettel meredt maga elé, de hallgatott. Követtem hát a példáját.

Rahab most mellém lépett, és az asztalra fektette a pisztolyt.

- Vedd fel! — parancsolt rám.

Komolyan gondolta. Elég volt azonban az arcára pillantanom, hogy felfogjam ezt. Reszkető kézzel vettem magamhoz a fegyvert. Nehezebb volt, mint hittem. Magam elé tartottam.

- Büntetésből, amiért félbeszakítottad a tanácskozásunkat, te fejezed be ezt az ügyet.

Elakadt a lélegzetem. Rahab hátralépett, és Gerlindára mutatott.

- Te fogod őt megölni.

Ösztönösen nyomban rázni kezdtem a fejem: *Nem, nem és nem!*

- Rahab!

Apám hangja a szokásosnál is mélyebb volt. Rahab azonban csupán elvigyorodott, tudva, hogy tökéletesebb büntetést nem is találhatott volna. A tény, hogy felbosszantotta apámat, csak fokozta a mulatságot.

- Vagy megölöd, vagy mindketten meghaltok - vihogott fel.

Több herceg vele nevetett. Nevetésük lassan betöltötte a termet. Hideg futkározott a hátamon.

- Engedelmeskedj hát, Belial lánya! Emeld fel a pisztolyt!

Most először néztünk össze Gerlindával, amióta a színpadra léptem. Reményét veszve pillantott rám. Biztosra vette, hogy megölöm, csak hogy mentsem az irhámát.

- Rahab testvér - kiáltott fel a nézőtérről az egyik herceg, és felhajított neki egy másik pisztolyt, amit elkapott.

A halántékomra szorította. Visszafojtottam a lélegzetemet. Elérkezett a pillanat. Meghalok, és szegény apám meg a barátai végig kell, hogy nézzék a halálomat.

Egyvalami menthetett már csak meg. *Kérlek, segíts nekem!* - fohászkodtam magamban a Fennlevőhöz.

- Ez az utolsó esélyed - jelentette ki Rahab kaján kárörömmel, és kibiztosította a fegyvert.

Mozgolódás támadt a teremnek azon az oldalán, ahol a barátaim ültek. Mintha székeket toltak volna arrébb. Még mielőtt bárki magához térhetett volna, fény villant hátul, pontszerű fény. Minden fej a vakító villanás felé fordult.

Minden zavarodottságom ellenére a zaj irányába fordultam. A

fény egyre nőtt, növekedett. Kopano és Kaidan állt mellette, ő már a kését szorongatta harcra készen.

Üljetek le! — küldtem feléjük ijedtemben telepatikus üzenetet. Mindketten této vázni kezdtek, és Kopano valóban le is ült. Kaidan tekintete az enyémbe kapcsolódott. Némán esdekelt nek i, ahogy ott állt, megmakacsolva magát. A különös fény bevilágította a termet, elvonva a figyelmet kettőnk néma párbeszédéről.

A hercegek szemük elé kapták kezüket, apám is. Rahab leengedte a kezét.

Kérlek, ülj le! — utasítottam ismét gondolatban Kaidant. Ezúttal engedelmeskedett a felszólításnak.

Hirtelen nagy nyugalom szállt meg, kiszorítva lelkemből a félelem és szorongás megannyi ráncát.

A fény most tátongó, szemkápráztató lyukká vált a hátsó falon, amelyen előbb egy, aztán mind több és több angyal lépett be a terembe; mígnem soraik minden szabad helyet megtöltöttek. Nem szelíd őrangyalok voltak, hanem igazságtevő, harcos fajták. Páncélzatuk ugyanúgy ragyogott, mint az én kardmarkolatom. Valamennyinek leomló, hosszú haja volt, meg különböző hosszúságú és óriási fehér szárnya. Minden tüzes és éteri volt ezeken az angyalokon, egyszerre vad és gáláns. Alig kaptam levegőt ijedtemben.

A hercegek egymást tiporva a színpad felé hátráltak. Most hallgattak, mint a sír, mintha nem ők éljenek volna az előbb olyan kajánul. Fejünk felett a démonszellemek a mennyezethez lapultak, és úgy sziszegtek, akár a sarokba szorított kóbor macskák.

- Ez meg mi... - hörögte Rahab, és kihúzta magát. - Hogy meretek idejönni?

- Oda megyünk, ahová küldenek minket - felelte a középen álló angyal.

- Na persze - vágott vissza Rahab. - Hisz nektek nincs önálló akaratotok! Miért jöttetek?

- Nem ölheted meg Belial lányát!

A teremben kísérteties csönd támadt. Hatalmas kő szakadt le a szívemről.

- Semmi közötök az óriásokhoz! Ők a mieink!

- Itt, a földön semmi sem a tiéd, sötétség hercege!

Rahab céklavörösre vált haragjában, szája sarkában hab jelent meg.

- A ti fajtátok nem avatkozhat a munkánkba! Jogunk van arra,

hogy próbára tegyük az emberiséget, és magunk között intézzük el az ügyeinket!

- Még nem jött el a lány ideje - nézett rám az angyal. - Sok lelket fog még próba alá vetni.

Szavait feszült csönd követte. Rahab elmosolyodott.

- Jó, még nem jött el az ideje ennek - bökött felém a pisztollyal *emennek* azonban igen.

Még mielőtt bárki megállíthatta volna, megcélozta Gerlinda homlokát és tüzelt. Felsikoltottam a dördülés zajára és a szétfreccsenő vér látványára. Gerlinda hátrazuhan, teste a falnak verődött, majd holtan a padlóra zuhan. Amint lelke elszakadt földi porhüvelyétől, közrefogta két légionárius, és elhurcolta szem elől.

Kezemből csörömpölve a földre hullt a fegyver. Lehajoltam a bokámba rejtett kardmarkolatért. Biztosra vettem, hogy Rahab szembeszáll az angyali rendelkezéssel, és lelő. Kezem megtalálta a börtököt, és rajta matatott, hogy kinyissa.

Az angyalok jogos felháborodásukban a színpad felé nyomultak. A hercegek moccanni sem mertek félelmükben. Rahab is elhátrált, mert több angyal védelmezőn körbevett engem.

Egy hosszú hajú angyal észrevette, mire készülök. Lehajolt mellém, testvérei takarásában.

- *Ma éjjel még nem fedheted fel az Erény Kardját, gyermekem!* - súgta oda.

Hangja a lélek balzsama volt. Levettem ujjaimat a kardmarkolatról. Többé nem nehezedett rám az önvédelem ösztöne. Megrendülve álltam ott, mégis különös belső béke járt át.

Minden angyal Rahabra meredt, döbbenten és felháborodva a szemük előtt kioltott élet láttán. Középen álló vezetőjükben szemlátomást belső harc dúlt. A legszívesebben ott rögtön leszámolt volna Rahabbal, de nem tehetette, nem erre kapott parancsot.

- Egy napon még számolunk - ígérte meg neki.

Farkasszemet néztek Rahabbal, miközben az angyali sereglet visszaszállingózott a fénybe, és egyenként eltűnt szem elől. Miután mind elmentek, a terem újra sötétbe borult.

A feszültség szinte tapintható volt az angyalok távoztával.

- Egy napon még visszavesszük, ami a miénk - füstölgött magában Rahab, majd apámra támadt. - Meg kell büntetned, úgy, hogy épp csak egy hajsza válassza el a haláltól! Most pedig vidd innen a bűzölgő kölyködet! Mind elmehettek!

Miközben leugrottam a színpadról, és felkaptam a kabátomat, pokoli zűrzavar támadt. A feltápászkodó óriások magukhoz vették a holmijukat, s a székeket felborogatva, egymás hegyén-hátán

kotródtak kifelé. Barátaim hitetlenkedve meredtek rám. Arckifejezésük elárulta, hogy ma este ugyanúgy a poklok minden kínját állták ki, mint én. Még Ginger is megviseltnek látszott. Mégis Kaidan üres, üveges tekintete volt, ami megsajdította a szívemet.

A másodperc tört része volt csupán, amíg visszanézett rám. Valami összeroppanhatott benne attól, hogy odafönt látott a színpadon.

Valaki megragadott a könyökömnél fogva: apám volt az.

- Gyerünk innen! - dörögte, s a távozó óriások menete felé taszított.

Ginger kézen fogta Marnát, és eliszkoltak, Blake a nyomukban. Apám lökött egyet rajtam, és elvegyültünk a tömegben.

Végig ott jött a hátam mögött, fel a keskeny lépcsőn, a sötét hallon, együtt lökdösődve az óriásokkal. Folyvást hátraforogtam, hátha apám természetes teste mögött megpillanthatom Kait.

Meg is láttam, felém verekedte magát a tömegben.

Hátranyúltam, apám azonban kemény kézzel szorította a derekamat. Kaidan meleg ujjai az enyémre fonódtak, s a tekintetünk egymásba kapcsolódott. Majd megszakadt a szívem, oly megtört volt e kék szempár csillogása.

- Elég legyen ebből! - förmedt ránk apám, elvonszolva Kaitól.

Felsikoltottam. Kijutottunk az éjszakai fagyba, ahol apám leintett egy taxit. Kinyitotta az ajtaját, belökött az utastérbe, és megadta az útirányt a taxisnak.

- Egyenesen a hotelbe menj! - hagyta meg nekem, és készpénzt szórt az ölembe. - Veled később számolunk.

Ezzel rám vágta az ajtót.

- Mi a csoda van ezzel a klubbal, tűz ütött ki vagy mi? - kíváncsiskodott a taxis, miközben gázt adott.

Nem feleltem, mert mással voltam elfoglalva. Az ülésen hátraforogva Kaidant néztem a járda szélén. Két kezével fogta a fejét. Lehelete sűrű páraként gomolygott előtte a hidegben, úgy figyelte a távozásomat.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

MÉLYPONT

Szürreális érzés volt ez után a hétvége után visszaülni az iskolapadba. Megpróbáltam Jay-jel és Ronival törődni, akik épp nem

álltak szóba egymással, hiába próbált Jay bocsánatot kérni a törtétekért. Szomorúak voltak, ám e szomorúság mélysége éppen-séggel reménnyel töltött el a jövőre nézve. Hiszen szerették egymást.

Egyre azon töprengtem, miért mondta az angyal, hogy még sok lelket fogok próbára tenni a későbbiekben. Talán csak blöffölt Rahab előtt. De vajon blöffölhetnek-e az angyalok? Bármilyen volt is azonban az igazság, eldöntöttem magamban, hogy semmi szín alatt nem folytatom apám munkáját. Inkább meghalok!

A csúcstalálkozó utáni napon felkeresett Marna. Rossz hírt hozott. Kaidan Los Angelesbe költözik, az együttes is követi. Felhívnom nem lehetett, hisz korábban felszólított erre. Különben is egyetlen szó nélkül távozott. Eddig legalább annyi vigaszom volt, hogy a közelemben tudhatom, most azonban ennek is vége lett.

Marna még valamit a tudtomra adott. Kaidan kést rejtett a bakanca talpába. Ezért történhetett, hogy amikor felállt, készen, hogy megharcoljon értem, ezt tartotta a kezében. Szerencsére senki nem vette észre, mindenki a növekvő fénysugárra figyelt.

Jobb is így, nyugtattam meg magamat. Biztonságosabb. Úgy ismételtettem ezt, akár egy mantrát.

A gimiből hazaérve megnéztem a postánkat, és felvittem a lakásba. Patti még nem jött meg a munkából.

Kis híján kidobtam a hirdetésekkel egy kisméretű levelezőlapot, de az arizonai postabélyeg felkeltette a figyelmemet.

Nehéz lett volna megmondani, milyen sokáig meredtem megigézve a lapra, mielőtt felkaptam a kulcsaimat. Kirohantam a lakásból, égve a vágytól, hogy mielőbb kocsiba üljek. Mindegy volt, hogy hová megyek, az volt a lényeg, hogy úton legyek.

Atlanta felé félúton megálltam a Kilátónál. Dél fele járt az idő, egy lélek sem járt arra. Szükségét éreztem, hogy valami tiltottat műveljek. A tágas völgyet elnézve megértettem, mi vonzott erre a helyre.

Leállítottam a motort, és csak ültem ott, az ölemben heverő képeslapot bámulva. A Grand Canyont ábrázolta. Bár ez is gyönyörű volt, tudtam, hogy a valóság százszor szebb. Megfordítottam a lapot, s elolvastam a címem és nevem mellé odafirkantott szögletes férfiírást.

Ne haragudj!

Mindössze ez a két szó állt ott, de nekem rengeteget mondtak. Megbánásról és bánatról beszéltek, szívfájdalomról és elszalasztott lehetőségekről. Legvégül pedig arról, hogy áldozatot kell hoznunk.

Megpróbáltam magam elé képzelni Kaidant, aki minden ingóságával a furgonjában költözött Kaliforniába, de közben kitérőt tett, hogy megállhasson a rettentő meredély szélén. Milyen kicsinek érezhette magát ott! Rájött-e, mint én, hogy ez az egész jóval nagyobb léptékű, mint a mi kis porszem életünk?

Kiszálltam a kocsiból, továbbra is a képeslapot szorongatva a kezemben, összehúzódkodva a csípős magaslati szélben. A korláttal védett szakadék szélén szétnéztem a mi saját kis kanyonunkon. Az elém táruló mély völgyben minden egyes növényt leveles kúszónövény font körbe, akár egy esőerdőben. A fákra indázó folyondárnak kudzu a neve: ez ölte meg a Délvidéket. Mindig is szépnek találtam a maga vadságában, ma azonban nem. Ma sajnáltam a fákat, amelyek fulladoztak a folyondár halálos ölelésében.

Elővettem a mobilomat, kikerestem a számot, és mielőtt megdöntöttem volna magam, tárcsáztam. Nem tudtam még, mit mondok, vagy mit szeretnék tőle hallani. Azt se bántam volna, ha mindketten hallgatunk a vonalba, csak legyen közös az a vonal. Vagy legalább még utoljára, meghallgathassam a hangpostán Kaidan hangját.

- A hívott szám nem elérhető...

Akkor mégsem. Kikapcsoltam, és a zsebembe süllyesztettem a mobilt. Nekifeszültem a feltámadó szélnek.

Vége volt hát. Igazán, visszavonhatatlanul vége. Behunytam a szemem. Percekkel korábban hallottam meg az eső kopogását, mielőtt bőrömre hulltak az első cseppek. Az égből érkező friss cseppek lágyan paskolták az arcomat. Magukhoz vontak az elemek; olyan jóleső, biztonságos érzés volt, mint Patti karjába omlani. Feltört belőlem a magamba fojtott zokogás; átadtam magam fájdalomnak. Arcomat kezembe temetve gyászoltam vesztésemet, mígnem már nem volt mit siratnom. Aztán újra az ég felé emeltem arcomat, hagyva, hogy az eső lemossa sós könnyeimet.

Beláttam, amit Kai próbált eddig megértetni velem: egészségtelen olyasmi után sóvárogni, ami nem lehet a miénk. Soha nem lehet férjem és gyereke. Ő sem szerethet senkit, tilos a számára. Valahányszor találkoztunk, csak újabb fájdalmas emlékeztető volt e tilalomra.

Patti szokta mondani, hogy ha igazán szeretünk valakit, el kell engednünk. Nekem is így kellett szeretnem Kait; hagynom, hogy elmenjen.

Mintha csak elégedett lenne a felismerésemmel, elállt az eső, és a szél újabb rohamot indított a hegytető ellen. A sebesen roha-

nó felhőkön átkandikált egy napsugár, és bearanyozta a völgyet meg a Kilátót, megmelengetve arcomat, és bátorságot öntve belém. Bólintottam, és mélyet sóhajtottam. Közben még mosolyogtam is. Bár apámtól a bűnt örököltem., anyám reményt hagyott rám, és most ehhez a gondolathoz menekültem; szükségem volt rá.

Nem sejthettem, viszontlátom-e valaha Kaidant, és ha igen, mikor, azt azonban tudtam, hogy egész hátralévő életemben szeretni fogom. Megmaradnak az emlékeink: nevetésünk hangja és a csókunk íze. Sose felejttem el, hogy akár meg is halt volna értem. Mindezt senki nem vehette el tőlem.

Akárcsak az emberek, én se tudtam, mit tartogat számomra a jövő, vagy mi célt szolgál életem a dolgok átfogó rendjében. Abban egy percig sem kételkedtem, hogy valamiféle hasznot hajthatok majd. Ha az élet szerencsejáték, ahogy mindenki vallotta, én nyerni akartam. Az ég felé tártam a kezem.

Vegyetek be a játékba!

A HERCEGEK NEVEI ÉS
FELADATAIK LEÍRÁSA
és gyermekeik (a regényben szereplő óriások)

Alocer: *Harag*; a szeretet lábbal tiprása, pusztítás; lobbanékonyság, könnyörtelenség: Kopano.

Astaroth: *Házasságtörés*; a házastárs megcsalása: Ginger és Marna.

Belial: *Ital és drog*; függőség: Anna.

Jezebet: *Hazugság*; csalás, becstelenség.

Kobal: Torkosság, több étel elfogyasztása, mint amennyire a szervezetnek szüksége van. Restség; minden fizikai vagy szellemi erőfeszítés kerülése, lustaság: Gerlinda.

Mammon: *Kapzsiság*; anyagi javak hajszolása, fösvénység, önző érdekek: Flynn.

Melchom: **Irigység**; mások jellemvonásainak, rangjának, helyzetének, képességeinek megkívánása; féltékenység, sóvárgás valami után: Blake.

Pharzuph: *Bujaság*; a testi örömök habzsolása, házasságon kívüli nemi élet: Kaidan.

Rahab: *Kevélység*; túlzott önbizalom, hiúság, minden más bűn forrása.

Shax: *Lopás*; mások javainak eltulajdonítása.

Sonellion: *Gyűlölködés*; rosszindulat, ellenségeség, előítéletek.

Hiamuz: *Gyilkosság*; egy másik ember életének kioltása.